ALISON
GAYLIN
CRIME
Ce a rămas din mine
O POVESTE FASCINANTĂ ȘI ÎNTUNECATĂ DESPRE RĂZBUNARE, TRĂDARE ȘI SECRETE DIN GLAM-UL HOLLYWOODIAN. ALISON GAYLIN A FOST COMPARATĂ CU GILLIAN FLYNN.
HUFFPOST BOOKS
FICTION CONNECTION
TREI
www.virtual-project.eu

ALISON GAYLIN

CE A RĂMAS DIN MINE

Original: *What Remains of Me* (2016)

Traducere din limba engleză de:
ANA DRAGOMIRESCU

virtual-project.eu

Editura: TREI
2017

Pentru James Conrad, „principalul” meu
pentru totdeauna

Mi-ar plăcea să am mai multe surori, căci poate astfel dispariţia uneia n-ar lăsa în urmă atâta tăcere.

— EMILY DICKINSON

Prolog

În Carpentia, Instituţia Corecţională pentru Femei din centrul Californiei, termostatul păstrează întotdeauna o temperatură scăzută, de doar 13 grade. Există un motiv pentru asta, care ţine de psihologia aplicată, după cum îmi spune unul dintre gardieni. La temperaturi reduse, prizonierii sunt mai vioi şi mai productivi, ba chiar mai amabili.

— Căldura, zice gardianul, ai cărui ochi ca de catifea neagră nu se potrivesc deloc cu trupul înalt şi musculos. Îi afectează pe oameni.

Într-un fel, povestea lui Kelly Lund dovedeşte spusele paznicului, căci tocmai pe 28 iunie 1980, în cea mai fierbinte noapte a acelui an, Lund, pe atunci în vârstă de şaptesprezece ani, ameţită din pricina unui amestec de marijuana şi cocaină, a intrat în vila din Hollywood Hills a regizorului nominalizat la Oscar John McFadden şi, în toiul propriei lui petreceri, l-a împuşcat mortal. Să fi fost căldura, şi nu drogurile, cea care a îndemnat-o pe această fată oarecare să intre într-o locuinţă plină cu elita mediului artistic din Los Angeles, cu vedete rock ultra-grozave şi manechine incredibil de slabe, cu zeii şi zeiţele marilor ecrane, ale căror chipuri glorioase onorau paginile revistelor de film pe care Kelly cea singuratică se ştie că le ţinea stivuite sub pat?

Să fi fost temperatura de 34 de grade (şi poate furia orbitoare stârnită de ea) cea care a împins-o pe această sărăntoacă de la Hollywood să treacă pe lângă o constelaţie de bogătaşi şi să intre în opulentul living decorat cu motive marocane al lui McFadden, unde, găsindu-l singur, să-i tragă trei gloanţe în piept şi în cap?

Iau în calcul această posibilitate acum, în timp ce gardianul mă conduce în celula lui Lund, acest pătrat ordonat şi posomorât care i-a servit drept cămin în ultimii şapte ani. Iar când intru şi o găsesc stând pe patul ei, îmbrăcată în hainele portocalii ale instituţiei, mă hotărăsc

să aduc, în felul meu, vorba despre asta.

— Kelly, simţi vreodată lipsa soarelui?

Ea ridică privirea spre mine, ochii cenuşii părând la fel de aspri şi de seci ca gratiile închisorii. În şapte ani, Kelly Lund n-a îmbătrânit nici măcar o zi. E greu de imaginat că va îmbătrâni vreodată. Pielea ei n-are niciun rid, întreaga ei fiinţă fiind la fel de insensibilă faţă de trecerea timpului ca şi faţă de toate emoţiile care te transformă: ruşine, regret, grijă. Vinovăţie.

— Soarele e tot acolo, îmi spune ea. N-am niciun motiv să-i simt lipsa.

— John McFadden nu mai e.

— Adevărat.

— Lui îi simţi lipsa?

— Nu ştiu.

— Îţi pare rău că l-ai ucis?

— Aşa a fost să fie.

— Moartea lui?

— Da.

— De unde ştii?

— Dacă n-ar fi fost, cineva m-ar fi observat înainte să ajung în living.

Se opreşte pentru o secundă, hotărându-se dacă să mai continue sau nu. Cântărindu-şi opţiunile.

— Mă consider, spune ea în cele din urmă, o unealtă a sorţii.

— Nu soarta l-a omorât pe John McFadden, Kelly. Ci tu.

Privirea lui Lund rătăceşte şi, preţ de o clipă, pare absorbită de zidul cenuşiu şi anost al celulei, ca şi cum ar vedea în el ceva ce există şi în ea.

— Tu ai convingerile tale, îmi spune. Eu le am pe ale mele.

* * *

Probabil că, pe undeva, totala lipsă de strălucire şi de culoare a lui Kelly Lund e un mecanism de apărare. Când avea doar cincisprezece ani, sora ei geamănă, Catherine, a furat maşina mamei lor, a condus până la Chantry Flats

(un loc izolat din San Gabriel Valley, cu vedere panoramică, preferat de îndrăgostiţi) şi şi-a luat viaţa aruncându-se în canion. Aspirantă la o carieră de actriţă, Catherine avea tot ceea ce lui Kelly Lund îi lipsea: frumuseţe, însufleţire şi o charismă înnăscută, îndeajuns de puternică încât să-i câştige accesul în lumea tinerilor petrecăreţi de la Hollywood, la frageda vârstă de doar paisprezece ani. Dar Catherine mai era şi zbuciumată, vulnerabilă, genul de fată care simte totul puţin prea profund şi care, în cele din urmă, s-a lăsat, în mod tragic, copleşită de acele sentimente.

Dimpotrivă, s-ar putea ca tocmai caracterul searbăd al lui Kelly Lund să fi fost cel care a ţinut-o în viaţă şi pe linia de plutire, în acelaşi acvariu cu rechini care au devorat-o pe sora ei. Un cub de gheaţă în comparaţie cu flacăra vie a lui Catherine, Kelly avea puţini prieteni şi, în afara unei scurte şi ciudate relaţii cu Vincent, fiul lui McFadden, a dus o viaţă lipsită de evenimente, înainte să comită cruda faptă ce avea să-i aducă faima din lipsa căreia s-a stins încântătoarea ei geamănă.

— Ştii, a fost cât pe ce să nu mă duc la petrecere, îmi spune ea acum. Era cald afară şi nu mă simţeam prea grozav. Dar pe urmă m-am răzgândit.

Niciodată n-am mai văzut un chip atât de placid, doi ochi atât de ficşi. Nu pot să nu mă întreb cum trebuie să fi arătat ochii ăştia prin obiectivul lui John McFadden, cu o săptămână înaintea morţii lui, când, la insistenţele fiului său, acesta a filmat-o pe Kelly Lund pentru o probă de actorie.

— L-ai mai fi omorât pe John, o întreb, dacă s-ar fi purtat frumos cu tine în timpul probei?

Lund îmi zâmbeşte. E acelaşi zâmbet pe care l-a arătat lumii în faţa tribunalului din LA, în ziua pronunţării sentinţei. De fapt, nu seamănă deloc cu un zâmbet. E mai degrabă o dezvelire a dinţilor.

— De unde să ştiu? îmi spune.

În cameră se face şi mai frig.

EXTRAS DIN
Mona Lisa: Adevărata poveste a lui Kelly Lund, ucigaşa de la Hollywood
de Sebastian Todd, 1989

Capitolul 1

11 februarie 1980

Abia după ce profesorul de ştiinţe, domnul Hansen, i-a adresat lui Kelly Lund a treia întrebare consecutivă la care ea nu ştia să răspundă (cea despre mitocondrii), Bellamy Marshall i-a aruncat fetei un bileţel. Kelly a spus „ăăm” şi a înghiţit în sec, ca să-şi pună din nou în mişcare gura uscată, moment în care a simţit cum un cocoloş de hârtie i se loveşte de picior. Totuşi, la început n-a gândit: *bileţel.* A gândit: *cocoloş cu scuipat.*

Kelly era scuipată des. Atât de des, încât odată i-a povestit şi mamei sale despre asta.

— Aruncă în mine cu cocoloaşe pline de scuipat. Râd de hainele mele pentru că sunt ieftine.

— Ieftine? exclamase mama ei. Hainele tale te acoperă acolo unde ar trebui să fii acoperită, ceea ce nu pot spune despre colegele tale de şcoală. Dacă vrei să discutăm despre ce e *ieftin,* Kelly, pe fetele alea le-aş numi eu *ieftine.*

Kelly jurase în taină să nu mai discute niciodată cu mama ei despre şcoală. Aşa că nu s-a uitat la bileţel atunci când acesta a lovit-o în picior. L-a ignorat, la fel cum ignora toate cocoloaşele cu scuipat, la fel cum ignora atâtea din câte i se întâmplau, la şcoală sau în altă parte. *Ignoră-le şi o să dispară.* Metoda funcţiona pentru majoritatea lucrurilor care o făceau să sufere, dacă nu chiar pentru toate.

Domnul Hansen a spus din nou chestia cu mitocondriile, iar Kelly a încercat să se agaţe de cuvintele lui, să le transforme în ceva cât de cât logic. Dar n-a putut. Simţea soarele pătrunzând prin ferestrele clasei, mâncărimile pe care i le provocau puloverul cu nasturi şi elasticul fustei de ţărăncuţă care-i tăia pielea, toate astea mult mai reale decât întrebarea.

Toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Şi asta simţea.

— Domnişoară Lund? a spus domnul Hansen.

Kelly a lăsat privirea în podea. A bătut din pleoape. A simţit cum începe să evadeze…

— *Domnişoară Lund.*

Vreme de câteva secunde, sau poate mai mult, Kelly a alunecat într-un vis. Un vis adevărat, în care avea şapte ani şi era din nou cu sora ei, şezând turceşte pe duşumeaua dormitorului lor, cu genunchiul lipit de al lui Catherine, uitându-se cât putea de atent în ochii ei verzi ca sticla.

— *Cine mişcă prima moare.*

— *Dar… dar… eu nu vreau să mor, Catherine.*

Catherine îşi pune o mână peste a ei. E caldă, şi uscată, şi liniştitoare.

— *Nu te speria, Kelly. Mă ştii doar. Eu mă mişc întotdeauna prima.*

— Domnişoară Lund! Te ţin trează?

Kelly a deschis brusc ochii. S-a auzit spunând:

— Nu. Adorm fără probleme.

Oh, nu…

O tăcere stranie s-a aşternut în clasă, atmosfera devenind înăbuşitoare. Domnul Hansen a clipit, strângând din dinţi. Kelly ştia că ar fi trebuit să zică „îmi pare rău” şi a dat s-o spună, dar înainte să apuce să rostească vreo vorbă, toţi au început să râdă. Lui Kelly i-au trebuit câteva clipe ca să-şi dea seama că puştii râdeau *cu* ea, nu *de* ea. Asta nu i se mai întâmplase niciodată. Inima a început să-i bată mai tare. Chipul i s-a înfierbântat.

— Asta a fost bună! a zis Pete Nichol din spatele ei.

Pete, un campion la aruncat cocoloaşe cu scuipat, care nu i se adresase niciodată în mod direct. Pete cel înalt, de un blond strălucitor, şi bogat pe deasupra. Era fiul producătorului unuia dintre serialele preferate ale lui Kelly, şi avea părul ca de mătase albă, vizibil afectat de expunerea îndelungată la clorul din apa piscinelor. Pete Nichol a bătut-o pe spate, dar domnul Hansen a spus:

— Domnişoară Lund! Eşti reţinută după ore! – iar asta i-a făcut pe toţi să râdă şi mai tare.

Unii chiar au izbucnit în urale. Kelly s-a întors şi s-a

încumetat să arunce o privire către clasă, moment în care a zărit cocoloşul căzut pe podea, lângă piciorul ei *(nu* era un cocoloş cu scuipat), iar când s-a uitat în sus şi spre rândul de bănci de lângă ea, Bellamy Marshall gesticula înspre bileţel, făcându-şi să zdrăngăne brăţările din argint.

Citeşte-l, a mimat Bellamy.

Bellamy era nou-venită, fiica unui faimos actor pe nume Sterling Marshall, care fusese mare vedetă prin anii ’50-’60 şi rămăsese încă o personalitate. Începuse să frecventeze Hollywood High după vacanţa de Crăciun, după ce o şcoală privată cu pretenţii din Santa Monica o exmatriculase din motive misterioase. Exista ceva teatral, foarte teatral în felul în care Bellamy îşi făcuse apariţia la o săptămână după reînceperea şcolii, strecurându-se în ultimul rând de bănci din clasa domnului Hansen, în chiar ultimul rând, cu toate că profesorul arătase către un loc liber din faţă. Kelly se întorsese atunci pentru a se uita la această îndrăzneaţă nou-venită, cu brăţările şi blugii ei de firmă, cu luxoasa ei haină de piele. Bellamy Marshall, care nu-l lua în seamă pe domnul Hansen şi răsufla printre buzele reci, întredeschise, precum o eroină de film pusă pe fugă.

Bellamy îi zâmbise lui Kelly, iar Kelly zâmbise la rândul ei, dorindu-şi să-i devină prietenă, dar întristându-se puţin deoarece ştia că aşa ceva nu era cu putinţă. Nu cu fata asta, bogată şi strălucitoare, îmbrăcată în haină de piele, care-i surâdea lui Kelly doar pentru că nu ştia mai multe…

Trecuse peste o lună de atunci.

După ce domnul Hansen i-a făcut pe toţi să tacă, după ce a chemat-o pe Phoebe Calloway în faţa clasei şi i-a adresat aceeaşi întrebare, cea despre mitocondrii, iar Kelly s-a simţit din nou mai mult sau mai puţin invizibilă, a împins cu piciorul bucata de hârtie mai aproape de banca ei. A ridicat-o de pe podea şi a despăturit-o fără zgomot.

PETRECERE DUPĂ ŞCOALĂ. LA MINE ACASĂ.

Kelly s-a întors către Bellamy, pentru a se asigura că nu

era o glumă. În ziua aceea fata purta o altă haină de piele, una scurtă, de culoare maro. Probabil că avea un dulap plin cu astfel de jachete, toate din piele veritabilă.

Bellamy a mimat: *Deci*? Apoi i-a făcut cu ochiul lui Kelly. N-avea aerul cuiva care glumeşte.

Da, a dat din cap Kelly, uimită de momentul acela. Uimită de ziua aceea.

Nu era o petrecere în adevăratul sens al cuvântului. Doar Bellamy, Kelly, doi băieţi din echipa de fotbal a şcolii şi un tip de douăzeci şi trei de ani, înalt şi slăbănog, pe nume Len, care avea o mustaţă-creion şi o pungă de sendvişuri plină-ochi cu ceea ce el numea „cea mai bună marfă din Humbolt[1]”. S-au întâlnit cu toţii în parcarea şcolii, unde Len a scuturat Punguţa înspre Bellamy şi a zâmbit larg.

Cei doi băieţi s-au îngrămădit în Trans Am-ul lui Len, în vreme ce Kelly a mers cu Bellamy în Volkswagenul Rabbit al acesteia. Au pornit în direcţia opusă locuinţei lui Kelly, au gonit pe Sunset Boulevard şi pe lângă Bodega lui Barney, Bellamy făcând slalom printre şoferii lenţi, cu ochelarii de soare îndreptaţi către şosea, cu brăţările de argint alunecându-i în sus şi în jos pe încheieturi în timp ce vira. Au mers în sus, tot mai sus, înspre dealuri, fără ca vreuna dintre ele să spună ceva, doar ascultând la radio melodia *Fetele bune nu* a formaţiei The Knack’s. Un cântec care lui Kelly nu-i plăcuse niciodată… până atunci.

Când se urcase în maşină, Kelly se aşteptase să aibă emoţii, dar faptul că Bellamy nu vorbea cu ea o ajuta să nu se simtă ca şi cum ar fi fost scoasă la tablă. O liniştea.

— Îmi dai şi mie ţigările? a spus Bellamy. Sunt în poşetă.

Kelly i-a ridicat geanta de pe podeaua maşinii. Era Louis Vuitton. Multe fete de la şcoală aveau asemenea poşete. Le spuneau „Louie Vouies” şi se purtau neglijent cu ele, aruncându-le de colo până colo, de parcă ar fi fost o nimica toată, însă Kelly ştia adevărul. Mama ei îi arătase cândva

[1] Regiune din statul California cunoscută pentru culturile legale de marijuana *(N.t.).*

una la I. Magnin, lovind cu unghia în eticheta care indica preţul.

— *Tu ai cheltui atâţia bani?* o întrebase.

Mama lui Kelly lucra la I. Magnin ca vânzătoare la raionul cu farduri. Dar nici măcar cu reducerile pe care le primea ca angajată nu cumpărase vreodată ceva de acolo pentru Kelly ori pentru ea însăşi.

— *E o neruşinare,* spunea femeia, referindu-se la preţuri, la tot magazinul.

Kelly nu-i răspundea niciodată. Ei i se părea frumos.

— *Într-o bună zi,* obişnuia să zică mama, *o să ne scot din oraşul ăsta.*

Kelly a tras cu grijă fermoarul poşetei. A scos din ea un pachet de Marlboro roşu (marca mamei) şi i l-a întins lui Bellamy.

— Poţi să iei şi tu una, i-a spus aceasta.

— Mersi.

Bellamy şi-a aprins o ţigară de la bricheta maşinii, apoi i-a întins-o lui Kelly fără să se uite la ea. Gestul a făcut-o să se simtă ca şi când s-ar fi cunoscut de ani de zile. Apoi Bellamy a coborât geamurile, iar Kelly a suflat un nor de fum în aerul tot mai cald.

— Len te place, i-a spus Bellamy. Îmi dau eu seama.

Kelly a simţit cum i se înroşesc obrajii.

— Cum l-ai cunoscut?

Colega ei a ridicat din umeri.

— Pur şi simplu… de pe aici, a răspuns ea. Uneori se poartă ca o secătură, dar are întotdeauna iarbă bună. Şi îmi place la nebunie cum miroase în maşina lui.

— Chiar are douăzeci şi trei de ani?

— Da.

— Uau!

De cealaltă parte a parbrizului, inscripţia Hollywood se înălţa în faţa lor, ducând-o pe Kelly cu gândul la Catherine. Întotdeauna o făcea să-şi amintească de sora ei, de felul în care aceasta obişnuia să se laude oricui ar fi stat s-o asculte cu priveliştea pe care o aveau către literele uriaşe.

— *Din apartamentul nostru se vede* inscripţia, spunea

ea, accentuând cuvântul *inscripţie,* de parcă s-ar fi referit la Empire State Building ori la Turnul Eiffel, când, la drept vorbind, pe vremea aia literele care alcătuiau cuvântul Hollywood arătau oribil: pline de găuri, gata să se sfărâme pe dealuri, primul şi al treilea *o* lipsind aproape complet.

— *Cine ar* vrea *s-o vadă?* o întreba Kelly. *E urâtă.*

— *Ba nu e. Trebuie doar reparată.*

Cu doi ani în urmă, o mulţime de vedete de cinema şi de politicieni bogaţi deveniseră interesaţi de inscripţia intrată în descompunere, aşa că o refăcuseră. Alice Cooper chiar îşi donase primul *o* din nume, ca să-l înlocuiască pe cel mai deteriorat dintre cele două, apoi îşi spusese Alice Coper pentru tot restul anului, lucru care lui Catherine i s-ar fi părut amuzant, dacă ar mai fi fost în viaţă…

La radio, The Knack se auzeau tot mai încet, făcându-i loc lui Tom Petty. Era cântecul care-i plăcea lui Kelly, cel despre o fată crescută cu promisiuni. A mai tras o dată din ţigară şi a ridicat ochii către inscripţia lui Catherine. Scânteia alb în soare, cu literele întregi şi primitoare. *Unele lucruri chiar ajung să fie reparate.*

— Ai fost mortală azi, a spus Bellamy.

— Hm?

— La ora de ştiinţe! Cum de ai avut tupeul să-i spui aşa ceva lui Hansen?

— Ah! a răspuns Kelly, amintindu-şi. Ăăă… pur şi simplu mi-a scăpat, cred.

— „Adorm fără probleme…” a repetat Bellamy. Frate! Asta o să mă ţină tot anul. Toată *viaţa!*

Kelly a continuat să tragă din ţigară şi a surâs uşor.

— Pur şi simplu a trebuit să i-o zic, a spus ea. Era atât de enervant!

Bellamy a izbucnit într-un râs cald şi molipsitor, iar Kelly i s-a alăturat. A încercat să-şi aducă aminte când râsese ultima oară de ceva care nu era difuzat la televizor. Probabil că pe vremea când Catherine era încă în viaţă, când încă erau mici.

— Ce faţă avea Hansen! a spus Bellamy, hohotind. Strângea atât de tare din dinţi, încât am crezut c-o să-i

iasă ochii din cap!

Iar Kelly a continuat să râdă, în vreme ce Tom Petty cânta despre Fata Americană, umplând maşina de muzică.

În cele din urmă şi-au recăpătat suflul. Bellamy a încetinit la un semafor, frânând uşor. Era o şoferiţă pricepută. Kelly nu ştia să conducă deloc. Se înscrisese la şcoala de şoferi, dar lipsise la majoritatea cursurilor. Ce rost avea? Mama oricum n-ar fi lăsat-o niciodată să folosească maşina.

— Deci, a spus Bellamy. Bănuiesc că ţi-au dat drumul mai devreme pentru că erai la prima abatere.

— Hm?

— Ştii tu. Mă aşteptam să te ţină la şcoală până la apus.

Lui Kelly i s-a uscat gura. *Domnişoară Lund! Eşti reţinută după ore.* Erau cuvintele pe care le rostise domnul Hansen. Nu mai fusese pedepsită niciodată până atunci, copilă anonimă ce era, jumătatea unei perechi nepotrivite, geamăna cea tăcută, cea banală. În afara notelor proaste, până azi nu mai intrase în niciun fel de bucluc, nu se purtase niciodată urât, ba abia dacă vorbise. Şi poftim, acum, chiar de prima dată, ea… *Mama o să mă omoare.* S-a întors către Bellamy, cu obrajii arzând.

— Nu m-am dus în sala de pedeapsă, a spus ea. Nu m-am prezentat deloc.

Bellamy a clipit din ochii daţi cu rimei.

— Tu vorbeşti serios?

— Da, a răspuns Kelly. Am uitat.

Bellamy s-a întors din nou cu faţa către drum, în clipa în care culoarea semaforului devenea verde şi pe chip i s-a ivit un zâmbet larg.

— Cred că mă îndrăgostesc de tine, Kelly Lund, a spus ea.

Kelly a zâmbit la rândul ei. Nu se putea abţine.

Când au ajuns acasă la Bellamy, băieţii le aşteptau deja în faţă.

— Cum te cheamă, scumpo? a întrebat Len.

Îi tot surâdea, un surâs alunecos.

— O cheamă Kelly, nu Scumpo, a intervenit Bellamy. Încearcă să nu salivezi.

Unul dintre fotbalişti a spus:

— Cui îi pasă de nume? Hai să fumăm!

Kelly îi asculta doar pe jumătate. Se holba întruna la casa lui Bellamy. Era uriaşă, un palat din cărămidă, cu acoperiş sclipitor din ţiglă roşie şi balcoane de jur împrejur. Ca să ajungă aici, trecuseră de o poartă şi conduseseră de-a lungul unei alei lungi, mărginite de palmieri, ce şerpuia pe coasta piscului Mount Lee. Lui Kelly îi pocniseră urechile la fiecare curbă ascendentă. Drumul îi făcuse inima să bată cu putere, ca şi cum ar fi călătorit într-o altă lume.

Şi *era* o altă lume, nu-i aşa? Străzile Păsărilor. Aşa i se spunea acestui cartier din Hollywood Hills, căci străzile purtau nume de păsări şi erau cocoţate atât de sus, încât mersul cu maşina către ele semăna cu un zbor. Bellamy locuia pe Blue Jay Way[2]. *(Ca titlul cântecului,* remarcase Kelly în maşină. Bellamy dăduse din cap în semn de încuviinţare. *Detest formaţia Beatles.)*

Uşa din faţă era făcută din lemn sculptat şi lustruit. O menajeră îmbrăcată în uniformă albă le-a deschis, apoi s-a îndepărtat repede, cu ochii în pământ.

— Să nu-l laşi pe frate-meu mai mic să vină sus, Flora, a zis Bellamy, însă menajera n-a părut s-o audă.

Kelly a văzut o scară din marmură roz, un candelabru de cristal şi ferestre uriaşe, înalte cât cel puţin două etaje, ce ofereau o privelişte către canion. Şi-a muşcat buza. Şi-a coborât privirea, asemenea menajerei, căci nu putea să se uite prea atent la nimic. Voia să lase impresia că nu e prima oară când vede un asemenea loc.

Camera lui Bellamy se găsea la capătul unul hol lung, acoperit cu covoare. Când au intrat, cei doi băieţi râzând de ceva ce se întâmplase zilele trecute la antrenament, iar Bellamy cerându-i lui Len să-i arate încă o dată punga, Kelly şi-a folosit toţi muşchii trupului ca să nu caşte gura de uimire.

[2] În traducere, Aleea Gaiţei Albastre *(N.t.).*

Înăuntru exista o instalaţie stereo cu casetofon, pick-up şi boxe care-i ajungeau lui Kelly până la bărbie. Mai erau acolo un televizor mare, o măsuţă de toaletă, cu o oglindă uriaşă, şi un dulap zidit în perete a cărui uşă stătea deschisă, lăsând să se vadă rânduri întregi de haine, aşezate pe culori. Bellamy avea şi o colecţie de discuri, ce umplea un perete întreg, o canapea din piele roşie şi o carpetă cu imprimeu de zebră, care putea foarte bine să fie din piele de zebră adevărată. Dar cel mai grozav dintre toate era un pat dublu, cu o cuvertură pufoasă din satin alb şi zeci de perne decorative. Părea genul de obiect în care ar dormi o prinţesă sau o regină. Deasupra lui stătea atârnat afişul înrămat al unui film: *Febra de sâmbătă seara.* Kelly a observat ceva scris în grabă cu stiloul peste pantalonii lui John Travolta şi s-a apropiat. Era autograful actorului… cu un mesaj. *Pentru Bellamy,* scrisese el. *Cele mai bune urări.* Kelly s-a uitat îndelung la literele buclate şi a trebuit să le atingă. A trebuit să-şi lipească degetele de geam, doar ca să se asigure că e adevărat.

— Urăsc genul disco, dar John tot mi se pare sexy, a spus Bellamy. Tata îl cunoaşte.

Kelly şi-a retras iute mâna. A simţit cum se înroşeşte la faţă. Bellamy i-a zâmbit.

— L-am întâlnit odată.

— L-ai întâlnit?

— Îmi doream atât de mult să-i ating gropiţa aia din bărbie!

S-a apropiat, coborându-şi glasul până la nivelul unei şoapte.

— Voiam s-o ating cu limba.

— Fă una dolofană! a zis unul dintre fotbalişti.

Vorbea cu Len, care stătea pe marginea patului de prinţesă al lui Bellamy, rulând cu atenţie o ţigară.

— Dacă asta ar fi camera mea, a zis Kelly, n-aş mai pleca niciodată din ea.

Len a replicat:

— După ce tragi de câteva ori din asta, s-ar putea să nu mai poţi pleca.

— Vrei să rămâi peste noapte? a întrebat-o Bellamy. Părinţii mei sunt în Elveţia, aşa că până vineri sunt doar eu, cu servitorii.

Kelly a înghiţit în sec. Nu dăduse nici măcar un telefon acasă şi ştia că mama ei n-ar fi fost de acord.

— *Ţineţi-vă departe de specimenele alea de la Hollywood,* obişnuia să spună ea, cu toate că îşi trimisese fetele la Hollywood High, unde echipa de sport era botezată Şeicii, după un personaj interpretat de Rudolph Valentino.

Aproape oricine din liceu era, într-un fel sau altul, un specimen de la Hollywood. Ce altceva să fi fost? Mama ar fi putut la fel de bine să le zică lui Kelly şi lui Catherine „nu vă faceţi niciun prieten”, Kelly respectând regula, iar Catherine murind de nerăbdare s-o încalce.

— Mama… mama… mea… nu cred că ea…

— Hei, e în regulă! a spus Bellamy. Altă dată, bine?

— Da, mi-ar plăcea foarte mult.

— O grămaʼ de nervuri roşii şi frumoase în chestia asta, le zicea Len celor doi băieţi, care exclamau de uimire la vederea ierbii.

Amândoi erau scunzi şi îndesaţi, cu păr pleoştit şi obraji rozalii. Kelly nu-i cunoştea pe niciunul dintre ei şi nu arătau deloc ca nişte sportivi. Îi aminteau mai degrabă de doi căţeluşi născuţi din aceeaşi mamă.

— Doamnele mai întâi, a spus Len.

I-a aruncat lui Kelly acel surâs alunecos. Ea a dat din cap către Bellamy.

— Poţi să iei tu prima.

Bellamy a luat ţigara din mâna lui Len. A dus-o la buze şi a tras cu sete din ea. Len a zis:

— Pun pariu că ţi-ai dori ca ăla să fie mădularul meu.

Ea şi-a ţuguiat buzele, ca să ţină fumul.

— Ţigara e mai mare, a răspuns fata în cele din urmă, scoţând rotocoale de fum din gură.

Kelly a început să râdă. Unul dintre fotbalişti a exclamat:

— Ţi-a zis-o!

— Puiule, a replicat Len. *Ştii* că nu-i adevărat.

Bellamy şi-a dat ochii peste cap, cu toate că obrajii i s-au îmbujorat puţin. Kelly s-a uitat ceva mai atent la Len, la tricoul negru şi strâmt, la braţele vânoase, la catarama groasă în formă de şarpe cu clopoţei. Părea atât de bătrân! Şi-a închipuit-o pe Bellamy cu el, iar gândul a făcut-o să se simtă oarecum ciudat, cuprinsă parcă de panică…

— Pământul către Kelly!

Bellamy îi întindea ţigara.

— Scuze.

În clipa în care Kelly a dat s-o ia, colega ei a făcut un pas înapoi.

— Ieşi afară! a spus ea, dar nu către Kelly, ci către umărul stâng al acesteia.

Când s-a întors, Kelly a zărit în uşă un băieţel slab, cu aceiaşi ochi negri ca ai lui Bellamy.

— Bună! a spus ea.

Băiatul i-a zâmbit. Purta un tricou cu *Războiul Stelelor,* iar picioarele lungi, subţiri şi palide îi ieşeau dintr-o pereche de pantaloni scurţi, albi. Nu putea să aibă mai mult de zece ani.

— Nu-l saluta! E odrasla Satanei.

Băiatul a scos limba. Unul dintre fotbalişti a izbucnit în râs, iar Bellamy s-a ridicat valvârtej de pe pat. A trântit uşa în nasul copilului şi a încuiat-o. Când s-a întors, faţa îi era roşie de furie.

— Fratele meu, Shane! i-a spus ea lui Kelly, de parcă ar fi tras o înjurătură. Jur pe ce am mai sfânt că nu vrea să mă lase în pace.

Kelly mai încercase cândva să fumeze marijuana, împreună cu Catherine. Pe atunci aveau treisprezece ani, iar Catherine adusese iarba în camera lor, împreună cu bricheta roz a mamei. Kelly o întrebase de unde a făcut rost de droguri, însă geamăna ei refuzase să-i spună.

— *Doar încearcă,* o îndemnase ea.

— *Şi dacă o să-mi pierd capul?*

— *Ai muri, Kelly? Ai muri dacă ţi-ai pierde şi tu capul*

măcar o dată în viaţă?

Kelly trăsese prea tare în piept, tuşise totul şi nu simţise nimic. Dar de data asta funcţiona. Cel puţin aşa credea ea. Îşi simţea mintea moale şi înceţoşată, ca şi cum cineva i-ar fi uns creierul cu loţiune. Bellamy fusese de acord să-i ducă acasă pe fotbalişti, de vreme ce amândoi locuiau prin apropiere, iar când Kelly îşi luase rămas-bun de la ea, îi văzuse chipul în cadre sclipitoare.

Kelly acceptase să meargă acasă în maşina lui Len, un lucru la care nu se gândise prea mult până în clipa aceea, dar, în timp ce se strecura pe locul din faţă al Trans Am-ului, a simţit că o cuprinde iar panica de mai devreme. S-a trezit că se concentrează prea mult asupra fiecărei mişcări. Pocnetul încuietorii îi răsuna în urechi, scaunele îmbrăcate în piele scârţâiau şi se agăţau de ea.

Mai simţea şi privirea siropoasă a lui Len, iar când s-a răsucit puţin, a dat peste chipul lui. Aproape de al ei. Doamne, bătrân mai era!

— Bună marfa, hm?

Tânărul avea răsuflarea fierbinte şi lipicioasă. Ochii i se vedeau ca prin ceaţă, transformându-se într-unul singur.

— Foarte bună.

Mâna lui Len a alunecat pe sub fusta ei de ţărăncuţă şi i s-a oprit pe coapsă. Kelly şi-a încordat tot piciorul. Maşina chiar mirosea bine, s-a gândit ea, a pin şi a piele caldă.

Len s-a aplecat şi a sărutat-o, iar Kelly i-a simţit gura moale, poroasă. Buzele lui erau prea umede şi mustaţa lui îi zgâria nasul. El şi-a împins limba în gura fetei, apoi a lăsat-o pur şi simplu acolo, peste a ei, cleioasă şi amorţită.

Primul meu sărut. Nu se aşteptase să fie aşa. Catherine îi spusese cândva că primul sărut o să fie magic, iar ea îşi dorise să creadă asta. Dar, la urma urmei, de unde să ştie Kelly cum e magia? A închis ochii şi a încercat să se relaxeze. El a deschis şi mai mult gura, atât de mult încât o muşca de obraji. Care parte din treaba asta ar fi trebuit să pară plăcută? Nu se putea să nu fie ceva! Kelly a încercat să-şi treacă o mână prin părul lui slinos, iar Len a gemut, buzele lui umede tremurând.

Drogurile îi dădeau o stare de nervozitate. Începea să-i fie greu să respire, dar nu voia să se retragă pentru că nu voia să fie nevoită să-l privească pe Len. Nu ştia ce să-i zică. Mersi? A fost interesant?

La un moment dat, pe când erau încă în casă, iar băieţii râdeau de ceva, Bellamy îi pusese capul pe umărul lui Kelly.

— *Ştiam eu că o să fim prietene,* îi spusese ea.

Amintirea asta o relaxa.

Len s-a retras. Kelly încă îi simţea gustul, un gust acru.

— Ar fi bine să te duc acasă, a spus el. Asta dacă nu vrei să ne oprim mai întâi pe undeva.

Kelly nu voia să se oprească pe undeva cu el. Dar nici acasă nu voia să se ducă. S-a auzit zicând:

— Nu-mi pasă.

Len a pornit maşina, dar a rămas cu mâna pe coapsa ei. Kelly a închis ochii şi s-a lăsat pe spate, având încă în minte vocea lui Bellamy din acea după-amiază, ceea ce făcea ca atingerea mâinii lui să pară mai uşoară.

— *Tu eşti ca mine.*

Bellamy îi spusese asta la ureche, cu o şoaptă blândă, stăruitoare, pe care Kelly mai mult o simţise decât o auzise.

— *Ai secrete.*

Capitolul 2

21 aprilie 2010

Kelly ţinea strâns volanul, cu o mână în dreptul orei zece şi cealaltă în dreptul orei două. A dat să arunce o privire în oglinda retrovizoare. Nu era nimeni în spate ori lângă ea. Nu era nimeni pe acea porţiune a autostrăzii 10 ce se întindea spre est şi în deşert, însă ea tot a dat semnal înainte de a schimba banda şi s-a uitat din nou în oglinzi, în ambele, cea retrovizoare şi cea din stânga. Trebuia să aibă grijă. Nu-şi permitea să încalce nicio regulă.

S-a gândit să pornească radioul, dar s-a hotărât să n-o facă. Dacă se difuzau ştiri? În schimb, a oprit aerul condiţionat, a coborât geamul şi a lăsat aerul cald să pătrundă înăuntru, savurându-i şuieratul, ascultând galopul roţilor pe asfalt. Era atâta pasiune în condusul singură, pe timp de noapte! Kelly reuşea întotdeauna să se piardă în asta, până şi acum.

Învăţase să şofeze cu doar cinci ani în urmă, la o lună sau două după ce fusese eliberată, aşa că, pentru ea, condusul era încă un lucru nou şi incitant. Soţul ei o învăţase pe parcursul a optzeci de zile, care lui trebuie să i se fi părut foarte lungi, stând cu ea după ora închiderii, în uriaşa parcare goală a magazinului Costco din La Quinta.

Fusese foarte răbdător şi nu ridicase niciodată vocea, nici măcar atunci când Kelly frânase atât de puternic, încât întreaga maşină se zgâlţâise, iar ei se loviseră cu cefele de tetiere.

— *OK, categoric ne-am oprit,* spusese soţul ei, după ce-şi veniseră în fire. *Data viitoare încearcă să fii mai puţin energică.*

Kelly a aruncat o privire înspre ceasul de pe bord. 2:47 dimineaţa. *Te rog să dormi,* i-a spus ea în gând. *Te rog să nu te trezeşti şi să observi că am plecat.* Apoi a închis sertarul în care se aflau chipul soţului ei şi numele lui. L-a încuiat acolo.

Mai e o oră. Doar patruzeci şi cinci de minute pe autostradă, după care zece sau cincisprezece minute pe străzile oraşului şi pe urmă… S-a uitat iar în oglinda retrovizoare. A privit cu atenţie şi a căutat să vadă dacă existau faruri alături de ea sau în spatele ei, atât cât putea zări de departe…

N-o urmărea nimeni.

Kelly a închis ochii pentru o clipă, inspirând şi expirând. Când i-a deschis din nou, se gândea numai la drum, la curentul de aer pe care-l simţea pe piele, la mâinile pe care le ţinea pe volan, la şoseaua întinsă şi goală din faţa farurilor ei, care o conducea prin întuneric, aducând-o acasă.

Shane Marshall s-a trezit la ora şase, aşa cum făcea aproape zilnic în ultima vreme. De cinci ani încoace, în fiecare dimineaţă, se deştepta odată cu răsăritul, imediat ce somniferele îşi pierdeau efectul, şi îşi privea soţia dormind.

Shane i-a mângâiat obrazul, uşor, ca să n-o trezească. O cunoştea de douăzeci şi cinci de ani, era căsătorit cu ea de cincisprezece şi locuiau în aceeaşi casă de cinci ani. Tot timpul, aceleaşi întrebări. Aceleaşi îndoieli, aceleaşi dorinţe de a o cunoaşte şi totuşi de a nu o cunoaşte. Aceeaşi durere.

Kelly s-a mişcat. O şuviţă de păr auriu încărunţit i-a alunecat peste ochi. Lui Shane îi plăcea felul în care soarele blând al dimineţii făcea să strălucească firele argintii. Şi-a dus aparatul de fotografiat la ochi. Nu avea să facă poza, ar fi fost prea băgăcios, nu-i aşa? Dar avea s-o privească prin obiectiv. Avea să-i admire pielea de culoarea smântânii, umerii rotunzi, tăcerea.

— Te iubesc, i-a şoptit el.

Ea s-a întins, cu ochii strâns închişi, cu buzele curbate într-un surâs, sau poate într-o grimasă. Shane nu ştia sigur. Era atât de greu de citit această femeie cu care era căsătorit de cincisprezece ani. *La ce te gândeşti, Kelly Lund? La cine te gândeşti?*

I-a făcut totuşi o poză. Kelly şi-a ridicat uşor pleoapele.

— Bună dimineaţa.

— Shane?

— Te aşteptai să fie altcineva?

— Amuzant, a murmurat ea. Cât e ceasul? Şase?

— Prind ora de aur.

I-a făcut încă o poză. Soarele deşertului îi desena umbre pe chip.

— Te prind pe tine.

— Shane! a spus ea. Te rog să nu mă fotografiezi.

— Nu mă pot abţine. Eşti frumoasă.

Kelly a deschis ochii, acei ochi trişti, de un cenuşiu opac. Shane încerca întotdeauna să privească înăuntrul lor, dincolo de ei, iar acum… urmărindu-i prin obiectivul aparatului de fotografiat, a zărit în ei o răceală, ceva ce nu înţelegea. Ceva nou.

— Încetează! a zis femeia şi chipul i s-a schimbat iar, ochii îmblânzindu-se, ca şi cum cineva ar fi lăsat să cadă un văl peste ei.

De ce nu reuşea s-o înţeleagă? Shane a lăsat în jos aparatul.

— Am părut aspră? Scuze. Sunt doar… Doamne, sunt atât de obosită!

Shane i-a atins cu blândeţe faţa.

— E în regulă, a spus el. N-ar fi trebuit să te fotografiez.

Kelly i-a luat mâna într-ale ei, şi-a lipit buzele de încheietura lui, apoi i-a ridicat palma lângă obrazul ei neted. Fiecare părticică din ea era atât de catifelată! Pielea, buzele, parcă ar fi fost o eşarfă de mătase peste un cuţit.

Shane a cuprins-o în braţe şi a strâns-o, simţindu-i răsuflarea dulce la pieptul lui, pipăindu-i ţesătura subţire a maieului, inspirând mirosul curat al părului ei. Îşi dorea mai mult, chiar dacă ştia care e situaţia. A sărutat-o pe gât.

— Shane, a spus ea.

— Ştiu.

— Îmi pare rău.

— Înţeleg, a zis el, încercând iar.

Aşa era viaţa lor. Shane încerca, iar Kelly se ferea. Kelly îşi cerea scuze. Shane o înţelegea.

Doamne, cât se săturase s-o înţeleagă!

Atunci a început să sune telefonul. Shane a dat să se îndrepte către el, dar apoi şi-a dat seama că zbârnâitul nu venea de la aparatul din dormitor. Ci de la cel din bucătărie, numărul lui de serviciu. La ora şase dimineaţa? A dat fuga într-acolo şi a ridicat receptorul.

— Arhiva Foto a Hollywoodului, a spus el.

— Shane.

Cât de ciudată poate să fie viaţa! Chiar în dimineaţa aceea, când se trezise, pentru prima dată de Dumnezeu ştie când, se gândise la sora lui. *Poate că tata are dreptate*, îşi spusese el. *Poate că ar trebui să încercăm să ne înţelegem.* Şi acum iat-o, după cinci ani în care nu-şi vorbiseră, trăind aceleaşi sentimente ca Shane, la aceeaşi oră a dimineţii? Cum era posibil?

— Bellamy sunt, a spus ea. Eşti singur?

— Ştiu cine eşti, i-a răspuns Shane. De ce aş fi singur?

— Of, Doamne! Nu sunt în stare să fac asta.

— De ce mă suni?

A urmat o lungă pauză la celălalt capăt al firului, Bellamy inspirând şi expirând îndeajuns de zgomotos, încât el să-i audă răsuflarea. Shane şi-a încordat maxilarul. Asta era acea Bellamy pe care o cunoştea el, acea Bellamy care îşi adora tăcerile încărcate, jocurile minţii, acea Bellamy cu care încetase să mai vorbească dintr-un motiv întemeiat. Oare era beată? Drogată? Sau îl înregistra pentru vreunul dintre proiectele ei?

— O să închid acum.

— Nu, stai! a zis ea. Îmi cer scuze.

Shane a înghiţit în sec. *Scuze!*

— Ce e?

— Tata.

— El te-a pus să mă suni?

— *Ce?* Nu! Doamne, Shane! Of, Dumnezeule, nu pot…

Glasul i s-a frânt.

— Bellamy?

— Nu pot s-o spun.

Alte răsuflări. O senzaţie îngrozitoare îl ardea pe Shane din adâncul stomacului, ridicându-i-se în gât. O spaimă crescândă.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot.

Inima lui Shane bătea cu putere.

— Bellamy, te rog!

— Nu pot s-o spun.

— *Ce s-a întâmplat cu tata?*

— *Nu ţipa la mine!*

Ea a izbucnit în plâns.

— Spune-mi!

Shane se lupta să scoată cuvintele, de parcă cineva l-ar fi strâns de gât. Iar când a ridicat ochii, a văzut-o pe Kelly, stând în colţul îndepărtat al camerei.

— Ce e? a întrebat ea.

Shane a scuturat cu putere din cap, ca să-şi adune gândurile şi, în acelaşi timp, ca s-o alunge pe Kelly, astfel încât să rămână singur cu ele. Avea nevoie să fie singur. *Pleacă.*

— Ce se petrece? a întrebat femeia.

— *Pleacă!*

Prin receptorul de plastic, se auzea vocea lui Bellamy care îşi cerea iar scuze. Bellamy, care nu-şi cerea niciodată scuze, Bellamy, care nu plângea niciodată, acum hohotea. Shane n-a mai întrebat-o nimic, căci ştia. *Tata,* îi spusese ea, cuvântul făcându-se fărâme. *Tata e mort.*

— Îmi pare rău, Shane, of, Shane, îmi pare foarte rău.

— Să vin cu tine? l-a întrebat Kelly, în acel scurt răgaz ivit după ce Shane închisese telefonul, răgaz în care a uitat cine era ea, ce făcuse şi n-a mai văzut decât durerea soţului ei, pierderea lui.

— Nu, Kelly.

— Oh! a exclamat ea, amintindu-şi. OK.

— Vreau să zic…

— Pricep.

Shane şi-a înşfăcat jacheta de doc din dulapul cu haine. A deschis uşa de la intrare şi o adiere caldă a năvălit înăuntru, ca o răsuflare. El s-a întors şi a rămas pe loc preţ de câteva clipe, cu faţa către Kelly şi cu soarele deşertului înconjurându-l precum un nimb.

— O să vii la înmormântare, nu-i aşa?

— Da.

— O să mă ţii de mână.

— Da.

— Te iubesc, a spus Shane.

Chipul lui era în umbră, prin urmare Kelly nu-i putea zări prea bine ochii. Asta o bucura.

— Şi eu te iubesc, i-a spus ea.

După plecarea lui Shane, Kelly a rămas o vreme cu ochii pironiţi pe uşa închisă, după care s-a întors în bucătărie. A făcut un ibric cu cafea şi a prăjit nişte pâine. N-avea niciun rost să pregătească un mic dejun consistent, de vreme ce Shane nu urma să fie prin preajmă. În tot timpul ăsta, nu s-a gândit la Sterling Marshall. Nu s-a gândit la nimic. A ascultat doar cântecul păsărilor.

Deşertul era foarte tăcut, mai ales în comparaţie cu penitenciarul Carpentia, unde era mereu larmă. Ţipetele şi zăngăniturile ţineau noaptea întreagă, totul auzindu-se cu ecou, şi paşii, şi cântecele, şi zbieretele. Dacă cineva plângea, indiferent cât de târziu în noapte ar fi fost sau cât de departe s-ar fi aflat persona respectivă de celula lui Kelly, sunetul răzbătea până la ea. Îşi croia drum în gândurile ei şi o trezea, asta dacă fusese îndeajuns de norocoasă, încât să adoarmă. Obişnuia să-şi facă ghemotoace din hârtie igienică şi să şi le îndese în urechi, dar asta n-ajuta la nimic. Sunetele vibrau. Le simţea.

Aici însă, în parcul naţional Joshua Tree, trebuia să-ţi ciuleşti urechile ca să auzi păsările. Kelly s-a sprijinit de fereastra bucătăriei. În timp ce cafeaua clocotea, şi-a lipit urechea de geam, căutând să audă uau, uau-ul prepeliţei Gambel, ţipătul vulturului auriu, clămpănitul şi horcăitul scoase de ciocul cucului alergător.

După ce ieşise din Carpentia, iar ea şi Shane se mutaseră aici, Kelly îşi cumpărase un ghid şi memorase toate speciile deşertului: numele lor, trăsăturile caracteristice, sunetele scoase şi obiceiurile de cuibărit. Instalase afară câteva hrănitoare, pentru a le atrage pe cele mai curajoase, iar acum îşi dorea să audă mai multe, să le asculte fâlfâitul aripilor, ciripitul şi foşnetele pe care le scoteau atunci când aterizau şi mâncau, dar, mai ales, acele sunete delicate care nu răzbăteau până în casă, sunetele pe care le făceau când plecau, ştiind că se vor întoarce.

Abia după ce şi-a dus cafeaua şi pâinea prăjită la masa de lucru din dormitor, Kelly s-a gândit din nou la socrul ei. Şi atunci a făcut-o doar pentru că a văzut ştirea pe pagina ei principală de Internet.

Mintea ei avea un fel de-a face asta. *Evitare,* o numea psihologul de la Carpentia, dar ea o considera mai degrabă o formă de organizare a emoţiilor. Era ca şi cum ar fi avut în cap un uriaş dulap pentru dosare şi ar fi putut să ia sentimente, pe care apoi să le bage în sertare şi să le încuie, urmând să se ocupe de ele mai târziu.

Problema era că, în ultima vreme, sertarele se tot deschideau din senin.

Kelly s-a uitat fix la fotografie: un Sterling Marshall tânăr şi chipeş, aşa cum arătase în rolul care-i adusese premiul Oscar, cel din filmul de război al anilor ’50, *Armele victoriei.* A apăsat pe link şi a citit pe sărite articolul:

> *O legendă a cinematografiei, Sterling Marshall a decedat la vârsta de 79 de ani în urma a ceea ce pare a fi o sinucidere…*
>
> *Marshall fusese diagnosticat de curând cu cancer…*
>
> *…deşi sursele spun că e posibil să fi lăsat un bilet, conţinutul presupusului mesaj de adio n-a fost dezvăluit…*

Sinucidere? Un bilet?

Telefonul mobil al lui Kelly se afla pe noptiera ei, aşezat lângă încărcător, pentru că nu-l băgase în priză cu o seară în urmă. Mereu uita să-şi încarce mobilul, ba chiar i se întâmpla atât de des, încât mai că părea un gest intenţionat, aproape ca şi cum *ar fi simţit nevoia să vadă telefonul murind.* Shane îi spusese asta cândva, după o noapte în care nu reuşise să dea de ea. Îşi ceruse imediat scuze, atât de evident ruşinat de cuvintele pe care le alesese, încât o făcuse şi pe Kelly să roşească.

— *Pur şi simplu nu sunt obişnuită cu tehnologia modernă,* îi zisese ea.

Telefonul încă nu-şi dăduse ultima suflare. Kelly l-a conectat la încărcător, apoi a format numărul lui Shane. Mobilul a sunat de câteva ori, după care s-a deschis căsuţa vocală.

— Ştirile spun că a fost o sinucidere, a zis ea în telefon. Spun că tatăl tău suferea de cancer. Tu ştiai, Shane? Îţi vorbise despre asta? Mi-aş dori să pot ajuta sau… Nu ştiu ce mi-aş dori. Îmi pare rău. Urăsc să te văd suferind.

Propria voce îi părea ciudată. Slabă şi nesinceră. Nu conta. Nu vorbea cu nimeni, căci închisese telefonul înainte de a rosti ceva din toate astea. Kelly s-a întors la calculator.

> *Fiica actorului, Bellamy Marshall, în vârstă de 48 de ani, o artistă multimedia care la jumătatea anilor ’90 a devenit celebră pentru o controversată serie de fotografii pictate, însoţite de interviuri înregistrate pe bandă…*

Kelly s-a oprit din citit. Privirea i-a alunecat înapoi înspre pozã. Părul negru şi ondulat, bărbia despicată, ochii negri, aceiaşi ca ai lui Shane şi Bellamy, catifelaţi şi impenetrabili…

Kelly a închis ochii şi mintea i-a fost inundată de amintirea unei vechi după-amieze. O după-amiază însorită, din primăvara anului 1980, pe când Sterling Marshall era

doar tatăl lui Bellamy, casa lui era doar casa lui Bellamy, iar Shane era doar frăţiorul enervant al lui Bellamy.

În acea după-amiază anume, Kelly şi prietena ei stăteau ghemuite pe covorul cu imprimeu de zebră, aşa cum făceau deseori pe vremea aceea, urmărind videoclipuri britanice la uriaşul televizor al lui Bellamy (primul aparat video pe care Kelly îl văzuse vreodată), cu o pungă de Doritos aşezată între ele. Erau atât de drogate, încât nu mai ştiau de ele şi îşi îndesau chipsuri în gură, ronţăind necontenit, cu degetele pătate de acel portocaliu sărat. Kelly îşi amintea că domnul Marshall deschisese puţin uşa şi îşi băgase capul lui frumos în cameră.

— *Vă rog să daţi muzica mai încet, fetelor.*

Fără să-şi dea seama, Kelly îi răspunsese:

— *OK, tată.*

— *Tu tocmai i-ai zis „tată”?* o întrebase Bellamy. *Oh, Doamne, e aşa de drăguţ!*

E ciudat cât de apropiat poate să pară trecutul. Atât de apropiat, încât poţi să-l înşfaci şi să te laşi dus de el. Dar când întinzi mâna… Când întinzi mâna să-l atingi… Îl iubise cândva. O invidiase pe Bellamy pentru că îl avea pe Sterling Marshall în viaţa ei, deoarece, în comparaţie cu tatăl lui Kelly, părea atât de puternic.

— *OK, tată,* îi spusese.

Şi poate că o parte din ea rostise acele cuvinte dinadins. Un gând plin de dorinţă pe vremea aceea, pe vremea când încă se gândea la dorinţele ei…

Kelly a oftat brusc, alungând amintirea. Vreme de câteva secunde, şi-a îngăduit să rememoreze trecutul mai apropiat, şi anume noaptea precedentă. Au urmat gânduri legate de alte lucruri ce trebuiau alungate, ce trebuiau curăţate.

În dulapul lui Kelly, pe podeaua din spatele celor două şiruri ordonate de pantofi, stăteau ascunse hainele pe care le purtase cu o noapte în urmă: blugii, adidaşii cei noi, hanoracul moale, gri-deschis, pe care şi-l cumpărase toamna trecută din magazinul Target. S-a gândit să le

arunce pe toate. Să le ardă în curte, poate să le azvârle în portbagajul maşinii şi să conducă până ce va găsi o pubelă deschisă într-o benzinărie.

Dar toate se numărau printre hainele ei preferate, demne de luat în seamă mai degrabă prin absenţa lor, în special pentru Shane, un fotograf cu spirit de observaţie.

— *Ce s-a întâmplat cu blugii care-mi plac la nebunie cum îţi vin?* ar putea el să zică.

Sau:

— *Nu ţi-ai cumpărat de curând o pereche de pantofi pentru alergat?*

În plus, petele nu erau atât de greu de scos.

Kelly a strâns lucrurile în braţe, fără să se uite la ele, fără să vadă stropii de culoarea ruginii de pe tălpile încălţărilor, de pe marginea unui crac de la pantaloni, de pe manşeta unei mâneci cenuşii. Le-a dus în bucătărie şi le-a pus în maşina de spălat – mai întâi adidaşii, apoi hanoracul, tricoul, blugii, şosetele, urmate de o cană cu detergent şi două cu clor. Parcă ar fi fost o ceremonie. A învârtit butoanele maşinii, alegând programul pentru rufe foarte murdare şi o temperatură crescută a apei, întorcându-se cu spatele în timp ce făcea toate astea. *Evitare.*

Maşina ei de spălat era din oţel inoxidabil, veche de doi ani, elegantă şi eficientă. Kelly a ascultat-o o vreme, după care s-a întors la masa de lucru. Găsea alinare în foşnetul apei, în hârâitul motorului, în sunetele pe care îl scotea aparatul în timp ce spăla sângele lui Sterling Marshall.

— S-a terminat, a şoptit Kelly.

Apoi s-a apucat de lucru.

* * *

Slujba îi permitea lui Kelly să-şi pună la contribuţie acea parte a minţii pe care o folosea cu cea mai mare plăcere. Era partea pe care o utiliza atunci când conducea, partea care îi permitea să fugă de propriul trup, de propria viaţă.

Şi-a deschis laptopul şi a dat clic pe cea mai recentă fotografie, proiectul pe care îl avea în desfăşurare: o brunetă zdravănă, pe care se hotărâse s-o boteze Danielle

G.

— Care-i povestea ta, Danielle G? a şoptit Kelly, aşa cum făcea de fiecare dată când îşi deschidea pozele.

De peste patru ani, Kelly lucra pentru SaraBelle.com, un site de socializare „fără obligaţii”, destinat oamenilor căsătoriţi (mai ales bărbaţilor) care căutau să-şi înşele partenerii. Treaba ei era să scrie ceea ce şefii numeau „cârlige”: ademenitoare portrete feminine, care să însoţească fotografiile manechinelor etalate ostentativ pe pagina principală a site-ului SaraBelle. Toate „cârligele” erau false. Plătind taxa de membru, ţi se permitea să dai click pe ele, ceea ce deschidea site-ul propriu-zis, unde puteai să cercetezi adevăratele, şi mult mai prozaicele portrete şi fotografii.

Era posibil ca munca lui Kelly să nu fi fost tocmai legală. Nu întrebase. Nu iscodise. Nu-i păsa.

Un client al Arhivelor Foto ale Hollywoodului, care se întâmpla să fie şi un partener discret în afacerea SaraBelle.com, o recomandase la rugămintea lui Shane. După o scurtă discuţie telefonică, administratorul site-ului îi oferise lui Kelly ceea ce el numea „un post de creator”. Iar ea fusese imediat de acord, fără nicio întrebare. Să stea acasă, cu chipul ascuns în spatele unui ecran de laptop, închipuindu-şi „femei ideale” cât era ziua de lungă… Nu exista muncă mai potrivită cu nevoile ori abilităţile lui Kelly. Gândul că Shane ştiuse asta despre ea, că fusese îndeajuns de sigur de priceperea ei în a inventa lucruri, încât o pusese în legătură cu şefii cei mari, o deranja din motive care îi erau oarecum neclare. Dar asta n-o făcea mai puţin recunoscătoare.

Kelly hotărâse că Danielle G. ar trebui să aibă treizeci şi doi de ani, să fie mama unui băiat de şase ani şi soţia unui bancher. Hobby-urile ei: *Pilates, gătitul, yoga, sportul.* (Redundant, da, dar pe site-ul ăsta, cu bărbaţii ăştia pe post de clienţi, nu era niciodată prea mult să vorbeşti despre propriul corp.)

A deschis secţiunea intitulată *Povestea mea* şi a început să scrie: *Întotdeauna am considerat că Bill îmi e suficient,*

dar după ce fiul nostru, Jack, a intrat la grădiniţă, iar eu am început să petrec lungi zile singură acasă, mi-am dat seama de tot ce lipsea din viaţa mea. Căsătoria îmi semăna din ce în ce mai mult cu o proptea, o convenienţă. Există atâta dorinţă în mine! El n-o vede, dar ea există. Faptul că fac dragoste cu Bill nu mi-o poate împlini. Nici fanteziile, nici romanele mele de dragoste, nici măcar vibratorul nu mi-o pot împlini. E o dorinţă copleşitoare. O nesfârşită nevoie dureroasă.

Mâinile lui Kelly au tresărit pe tastatură. Femeia a clipit, cu ochii ţintă la ecran. *Asta de unde-a mai apărut?* O replică ce nu-şi avea locul într-un „cârlig”. Prea poetică. Prea pretenţioasă. Însă familiară. Acea tristă impresie de familiaritate, pe care la început n-a reuşit s-o priceapă, dar odată ce a înţeles-o, odată ce a aflat… Era… Of, era…

O *nesfârşită nevoie dureroasă.*

Un vers din melodia *Trandafirul.* Bette Midler.

Atunci a sunat cineva la uşă. Kelly s-a ridicat în picioare, cu inima încă bătându-i puternic, cu melodia încă în minte, sertarul deschizându-se din senin…

A ieşit din dormitor, acoperindu-şi urechile cu mâinile, ca şi cum cântecul s-ar fi auzit tare, nu doar în capul ei.

— Încetează, a şoptit ea. Încetează, încetează, încetează…

Melodia s-a potolit abia când s-a apropiat de uşa de la intrare. Soneria a zbârnâit iar. Shane. El trebuia să fie. Probabil că uitase ceva. Sau poate… *Poate că până la urmă vrea să merg cu el…*

A pus mâna pe uşă, dar s-a oprit când a zărit silueta ce se profila dincolo de geamul mai. Era mai solidă şi mai înaltă decât a soţului ei.

— Domnişoară Lund?

Glasul de la uşă era gros, grav, deloc familiar.

— Da?

Trebuia să răspundă. Bărbatul o vedea prin geamul mat cu aceeaşi uşurinţă cu care îl vedea şi ea pe el.

— Aş putea să intru?

Vizitatorul şi-a lipit insigna de sticlă, în timp ce maşina

de spălat intra într-un nou ciclu.

— Sunt de la poliţia din Los Angeles. Serviciul Omoruri.

Capitolul 3

Drumul cu maşina din Joshua Tree până în Hollywood a durat mai bine de două ore, însă Shane l-a parcurs ca într-un vis, urcând şi coborând de pe rampe, cu mâinile amorţite pe volan, cu aerul fierbinte ce-i pătrundea prin fereastra Jeepului, apăsându-l ca o răsuflare.

Sinucidere. Bellamy nu-i spusese asta la telefon. Shane aflase vestea de la radio: O *legendă a cinematografiei, Sterling Marshall, care suferea de cancer pancreatic, a murit în urma a ceea ce pare a fi o sinucidere. Detalii după pauză.*

Shane n-a mai aşteptat pauza. A oprit radioul, însă cuvântul a continuat să i se învârtă prin cap, în timp ce intra în sfârşit pe autostrada Hollywood, manevrându-şi Jeep-ul prin traficul ce părea plin de stereotipuri: un Ferrari roşu sclipitor, condus de un şofer pieptănat fără cusur, ce făcea slalom printre benzi; un camion Dunkin Donuts, mare şi tălâmb, care i se băga în faţă, claxonând agresiv; un Hummer antipatic, care mergea numai pe lângă el, cu muzica hip-hop urlând din boxe şi başii bubuind atât de tare, încât te apucau nervii la volan. Sau îţi venea să baţi pe cineva. Sau amândouă.

Sinucidere.

Cine s-ar fi gândit că tata e în stare să se sinucidă? Tata, care-şi făcea singur toate cascadoriile, care devenise faimos pentru că păşise pe cărbuni încinşi, în pregătirea unui rol, sau pentru că se luptase cu un aligator viu, în timp ce lucra la alt film. Tata, care fusese torturat ca prizonier de război în timpul conflictului din Coreea. *(Nu e ca-n* Eroii lui Hogan[3], obişnuia el să le spună lui Shane şi Bellamy. Dar nu mai mult. *Voi, copii, nu trebuie să mai auziţi nimic despre asta.)*

Tata, care refuza până şi Novocaina de la dentist.

[3] În original, *Hogan's Heroes,* serial american, difuzat de postul CBS în perioada 1965-1971, a cărui acţiune se desfăşoară într-un lagăr pentru prizonieri de război, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial *(N.t.).*

Neînfricatul Sterling Marshall, care lua în râs durerea, să se omoare din cauza cancerului în stadiul al doilea? N-avea niciun sens. Asta dacă nu cumva avusese un alt motiv.

Sau dacă nu cumva fusese totuşi altceva decât o sinucidere.

Lui Shane i-a sunat telefonul. A aruncat o privire către ecran. *Kelly,* scria acolo. A respins apelul. Din reflex, ca şi cum ar fi ucis o insectă.

— O să te sun eu mai târziu, a şoptit el, scuzându-se faţă de nimeni anume.

Scuzându-se pentru gândurile lui.

Şi-a aţintit privirea spre autostradă şi a ascultat vâjâitul potolit al cauciucurilor pe macadam. A încercat să-şi limpezească mintea, însă glasul tatei tot s-a strecurat în ea, glasul tatei aşa cum îl auzise la telefon cu două săptămâni în urmă, jurând că boala nu e gravă, că poate fi tratată, că are de gând să lupte cu ea, exact aşa cum luptase cu fiecare obstacol din viaţa lui şi ieşise învingător.

— *Stadiul al doilea,* spusese el râzând. *Practic e un prunc.*

Oare jucase un rol? Cu Sterling Marshall, nu puteai să-ţi dai seama niciodată.

— *N-o asculta pe maică-ta, Shane. Ştii ce prăpăstioasă e!*

Acelaşi tata dintotdeauna. Aceeaşi bunătate, aceeaşi forţă. Indiferent ce s-ar fi întâmplat. Tata îţi dădea impresia că totul o să fie bine.

— *Shane, poţi să-mi faci totuşi o favoare?*

— *Sigur.*

— *Poţi, te rog, să-i mai dai o şansă surorii tale?*

— *Tată…*

— *Ştiu, ştiu. Dar are intenţii bune. Te iubeşte, fiule, fie că e în stare s-o spună, fie că nu.*

Era pentru prima oară, după ani buni, când tata îi vorbea lui Shane despre Bellamy. De ce? Nu-i stătea în fire să aducă în discuţie subiecte dureroase… Oare o pomenise pe Bellamy dintr-o nevoie emoţională? Oare rugându-şi copii să se împace, îşi exprima, de fapt, ultima dorinţă?

— O *prezenţă liniştitoare.*

Cineva spusese asta despre tatăl său, cu mulţi ani în urmă. Shane nu-şi mai amintea cine. Era un glas grav. Un bărbat rostise acele cuvinte.

— În afară de Henry Fonda, tatăl tău are cea mai firesc liniştitoare prezenţă dintre toţi actorii pe care îi cunosc.

Glasul părea blând şi foarte cunoscut. Dacă Shane ar fi reuşit să potrivească un nume lângă el, poate că l-ar fi convins pe bărbatul respectiv să ia cuvântul la înmormântare…

— Tu nu înţelegi, tată!

— Vreau doar ca rudele mele să se înţeleagă între ele. E singurul lucru care ar putea…

Sterling Marshall n-a mai sfârşit niciodată acea propoziţie.

Shane a scrâşnit din dinţi. *Încetează! Condu! Nu te pierde cu firea!* Ce altceva îi mai spusese acel prieten al tatei? Dacă se concentra cu adevărat, Shane mai că putea să-i audă vocea melodioasă, zâmbetul din ea. Zâmbise, nu-i aşa?

— Vrei să afli un secret, puştiule?

— Sigur!

Atunci s-a auzit sunetul strident al unui claxon. Era Ferrariul! Shane îi intrase în faţă fără să-şi dea seama. A accelerat, însă Ferrari-ul a venit lângă el, atât de aproape încât mai avea puţin şi-l tampona.

— Să nu le spui celor de la tabloide!

Shane a apăsat pedala de acceleraţie, dar Ferrariul se ţinea după el, lipit de bara din spate a Jeepului, împăunându-se cu viteza lui.

— Vezi tu, dacă o să afle cineva, o să fie gelos, dar, sincer să fiu, tatăl tău e cel mai bun actor cu care am lucrat vreodată. Nu glumesc!

Acum glasul căpăta contur în mintea lui. Trecuseră peste treizeci de ani, dar rămăsese inconfundabil. Glasul lui John. Al lui John McFadden.

Ferrariul a făcut semn cu farurile.

— Jigodie! a ţipat Shane.

Însă cuvântul i-a ieşit sub forma unui hohot de plâns,

urmat apoi de altele. Hohote înlăcrimate, furioase, din cauza cărora îi venea greu să respire, să conducă, să vadă drumul.

— Cu zahăr, vă rog, a spus detectivul.

Era cu vreo zece ani mai tânăr decât Kelly. Umeri laţi şi păr roşcat, o înfăţişare ce amintea de o îngheţată de căpşuni, presărată cu scorţişoară. Arăta prea rozaliu pentru gustul lui Kelly, prea moale. Bineînţeles că voia cafea cu zahăr. Probabil că îi plăceau şi sortimentele cu arome. Probabil că era un mare iubitor al cafelei cu gust de alune, vanilie, caramel prăjit, floricele de porumb şi cremă de zahăr ars.

Kelly a umplut o ceaşcă şi a aşezat-o în faţa detectivului. A scos cutia cu zahăr din cămară şi a turnat o porţie într-un bol. A pus o linguriţă deasupra, apoi a împins vasul în celălalt capăt al mesei de bucătărie, zicându-şi: *Poftim!*

Nu-şi amintea cum îl chema. Bărbatul se prezentase la uşă, dar ei pe o ureche îi intrase şi pe alta îi ieşise tot ce spusese el după cuvântul „detectiv” şi înainte de „poliţia din Los Angeles, serviciul Omoruri”. Bruce, sau Brian, sau Barry… parcă era ceva care începea cu B. *Brûlée.* Primul bărbat cu cravată pe care îl vedea de când… Ei bine, probabil de la ultima întâlnire cu ofiţerul care se ocupa de eliberarea ei condiţionată. Cravata detectivului ăstuia era gri, stropită cu picăţele roşii, ce o duceau pe Kelly cu gândul la… Shane nu purta niciodată cravată.

Bărbatul a început să-şi pună zahăr în cafea. Două, trei, patru, cinci linguriţe pline, până când lui Kelly i s-a întors stomacul pe dos şi a trebuit să-şi întoarcă privirea în altă parte. Ca la un semn, maşina de spălat a intrat într-un nou ciclu şi a început să bufnească în acelaşi ritm cu inima ei.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit înăuntru, a spus detectivul. Ştiu că de obicei sunăm înainte să venim, dar eram prin preajmă.

Buf, buf…

— N-am foarte mult timp la dispoziţie.

— N-o să dureze, a răspuns el. Apropo, condoleanţe

pentru pierderea suferită.

Şi-a turnat încă o linguriţă plină-ochi cu zahăr în ceaşcă, gest care a părut aproape obraznic. *(Câte şi-a pus? Nouă? Zece?)* Dar bărbatul nu era atent la cafea. Linguriţă după linguriţă, ochii lui rămâneau aţintiţi pe faţa ei. O *tehnică.* Fiecare avea o tehnică pentru discuţiile cu Kelly – ziariştii, psihiatrii, gardienii de la închisoare, poliţiştii. Mai ales poliţiştii. Mai ales poliţiştii cu cravate în picăţele, care îşi toarnă zahăr cu nemiluita pentru că nu suportă nimic amar în viaţa lor, nici măcar cafeaua.

— Mulţumesc, a răspuns Kelly.

Oare ăsta e răspunsul potrivit când cineva îşi prezintă condoleanţele? *Mulţumesc pentru că-ţi pare rău?* Maşina de spălat bufnea în continuare. Lui Kelly îi venea să arunce cu ceva în ea.

— Vă simţiţi bine? s-a interesat detectivul pe un ton iscoditor, făcând-o să pară o întrebare-capcană.

De-a lungul anilor petrecuţi la Carpentia, Kelly tânjise să discute cu cineva care să nu-i vorbească aşa, care să nu încerce să-i smulgă ceva din minte prin intermediul privirilor sfredelitoare, al gesturilor făcute înadins, al întrebărilor plasate cu măiestrie, menite s-o prindă pe nepregătite… Detectivul a continuat:

— Păreţi palidă. Ca şi cum n-aţi fi dormit prea mult.

Din maşina de spălat s-a auzit o izbitură, aproape ca şi cum ar fi avut ceva viu prins în ea, zbătându-se să iasă. Adidaşii lui Kelly. Adidaşii ei pătaţi cu sânge.

— Am dormit bine, a spus ea. Mă simt bine, atât cât e de aşteptat. În situaţia dată.

— Spălaţi nişte rufe?

Kelly n-a răspuns.

— Vă deranjează să răspundeţi la câteva întrebări, domnişoară Lund?

— Doamnă Marshall.

— Hm? Îmi cer scuze, maşina aia a dumneavoastră e cam zgomotoasă.

— Numele meu. Nu e Lund. Nu mai e de cincisprezece ani. Îmi puteţi spune doamna Marshall.

— Corect.

Detectivul a suflat în cafea, apoi a sorbit şovăitor.

— Aşadar, doamnă Marshall, a continuat el, există vreun motiv pentru care nu vă aflaţi în casa socrilor dumneavoastră, împreună cu soţul?

— Numai rudele apropiate ar trebui să fie acolo.

— Iar dumneavoastră nu sunteţi?

— Poftim?

— V-aţi căsătorit acum cincisprezece ani cu fiul lui. S-ar crede că până în momentul de faţă ei trebuie să vă fi acceptat ca pe un membru al familiei.

Detectivul a mai luat o înghiţitură de cafea, cu ochii ţintă spre chipul ei, în timp ce bufniturile se intensificau, întreaga maşină de spălat tresărind din pricina lor, până când, din fericire, s-a domolit, intrând într-un ciclu mai puţin intens.

— Sunteţi sigură că vă simţiţi bine?

— V-am spus. Sunt bine.

— OK. Când aţi vorbit ultima oară cu Sterling Marshall?

— Nu ştiu.

— I-aţi trimis vreodată mesaje? E-mailuri? Scrisori prin poştă?

— Nu în ultima vreme.

Cu ochii minţii, Kelly vedea numele lui Sterling Marshall alcătuit din litere aurii, tipărite în relief pe hârtie groasă, de cea mai bună calitate. O dată, doar o singură dată, cu multă vreme în urmă, el îi trimisese o scrisoare la închisoare. Îşi amintea caligrafia lui ordonată şi ce îi spusese în scrisoare. Un alt sertar s-a deschis ca din senin…

— Vorbeaţi deseori cu domnul Marshall? Dar soţul dumneavoastră?

— Poate.

— Îmi puteţi da un răspuns mai precis decât „poate”?

— Va trebui să-l întrebaţi pe soţul meu.

În scrisoare, Sterling Marshall îl numise pe John McFadden „un prieten drag şi unul dintre cei mai mari regizori ai epocii noastre”. Kelly îşi amintea fraza ca şi

cum ar fi văzut-o pentru prima dată. *Un prieten drag. A* simţit cum i se strânge stomacul. În epistolă, Sterling Marshall vorbise despre Kelly, despre faptul că ea „nu fusese în toate minţile” şi o înţelegea pentru asta. Ştia că ei îi pare rău. Dar lui Kelly nu-i părea rău. Nu avea să-i pară niciodată rău.

— …o dată pe săptămână? De două ori pe lună? Sau mai degrabă doar cu ocazia sărbătorilor?

Doctorul de la Carpentia mi-a comunicat ultimele „noutăţi” despre tine. Un alt rând din scrisoare, încă întipărit cu fierul roşu în mintea lui Kelly. Ghilimelele care încadrau cuvântul *noutăţi.* Vrei să înjoseşti ceva dintr-o singură mişcare? Pune-l în ghilimele.

— Din ce ştiţi despre socrul dumneavoastră, aţi spune că avea vreun duşman?

Sunt sigur că Shane nu ştie încă. Sunt sigur că o să faci ceea ce se cuvine.

Kelly s-a auzit rostind:

— Sinucidere.

Detectivul a tresărit.

— Poftim?

— La ştiri. Au spus că a fost o sinucidere.

— N-am făcut niciun comentariu oficial către presă.

— Ce-a spus?

— Hm?

— Sterling Marshall. Ce-a spus în bilet?

Bărbatul a pufnit.

— Nu sunt aici ca să discut despre ce aţi citit dumneavoastră pe Internet.

— A existat un bilet?

— Când aţi vorbit ultima oară cu socrul dumneavoastră?

— V-am spus. Nu ştiu.

În scrisoare, Sterling Marshall îi spusese lui Kelly că l-a ajutat pe Shane să-şi înceapă afacerea cu arhiva foto. Îi promisese că va continua să-l sprijine, că se va îngriji întotdeauna de el, *dar numai dacă tu faci ceea ce trebuie făcut.* Kelly şi-a strâns pumnii pe sub masă.

— Ştiaţi că domnul Marshall deţine o armă de foc?

Ea s-a uitat la detectiv.

— Nu.

— Când aţi fost acasă la el, aţi văzut vreo armă sau aţi auzit despre existenţa uneia?

Kelly a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Poate în timpul unei reuniuni de familie? I-a vorbit vreodată soţului dumneavoastră despre asta?

— Despre ce?

— Despre faptul că deţine un pistol, a răspuns bărbatul.

— Nu din câte ştiu eu.

— Ştiţi, nu-i aşa, că socrul dumneavoastră era un militant destul de convins împotriva armelor? Aţi auzit despre Fondul John McFadden.

Maşina de spălat uruia.

— Am auzit, a răspuns Kelly, despre *Fondul John McFadden.*

S-a silit dinadins să pronunţe clar numele. Ca şi cum ar fi fost în ghilimele. S-a uitat în ochii detectivului şi a zărit ceva în ei, o nelinişte.

Bărbatul şi-a dres vocea. S-a tras în spate pe scaun, ceea ce i-a oferit lui Kelly un soi de satisfacţie tristă. *Bun. Fii neliniştit!*

— Sterling Marshall era foarte apropiat de omul pe care l-aţi împuşcat în cap.

Ea a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Da.

Nu reuşea s-o tulbure. Dacă maşina de spălat nu putea s-o tulbure, dacă amintirea acelei scrisori nu putea s-o tulbure, atunci nimic nu avea să reuşească, inclusiv el, cu atât mai puţin el, Barry Brûlée sau cum l-o fi chemat. El era făcut din scorţişoară. Ea, din piatră.

— Aţi spune că vă înţelegeaţi bine cu socrul dumneavoastră?

— Sigur.

— Serios? Daţi-mi o idee despre cât de apropiaţi eraţi. Îi spuneaţi Sterling? Domnule Marshall? *Tată?*

— Aşa o să meargă treaba, nu?

— Pun nişte întrebări de bază.

— O să staţi de vorbă cu soţul meu? Măcar *lui* o să-i arătaţi biletul de adio?

— Bellamy Marshall spune că dumneavoastră şi socrul dumneavoastră nu eraţi în cele mai bune relaţii. Minte?

Kelly s-a uitat la el, la sprâncenele lui cu fire blonde, la ochii lui, verzi ca absintul. La mâinile lui rozalii, ce şovăiau pe deasupra cănii. Bărbatul a spus:

— Pot să întreb ceva?

— Nu.

— Aţi avut vreodată impresia…

— Am spus că nu puteţi să mă întrebaţi ceva.

— Aţi avut vreodată impresia că Sterling Marshall l-a ales pe John McFadden în defavoarea dumneavoastră?

Kelly s-a uitat drept la el.

— Nu-mi pasă dacă aşa a făcut.

— Acum două zile, domnul Marshall a dat un interviu. Pentru *Times.* Cu ocazia aniversării a cinci ani de la eliberarea dumneavoastră. Sunt sigur că l-aţi citit. A spus că încă îi e dor de vechiul lui prieten John. Dar că nu vă învinovăţeşte, nu şi acum. La urma urmei, eraţi doar o copilă. Crescută de o mamă nepăsătoare, iresponsabilă. Vă pierduseră în mod tragic sora, cu doar câţiva ani înainte, şi, în plus, consumaţi droguri. O adolescentă toxicomană. Care nu ştia să deosebească binele de rău.

Kelly a auzit un zgomot dinspre fereastra bucătăriei. Un şuierat neaşteptat. Un vultur-curcan.

— N-a spus niciodată asta despre mama mea.

— Unde vă aflaţi azi-dimineaţă, între miezul nopţii şi ora trei?

— Aici.

— Adică în această casă?

— Da.

— E cineva care să confirme prezenţa dumneavoastră? Soţul, poate?

Kelly a închis ochii. În spatele pleoapelor a zărit un panou electric, acelaşi pe care şi-l imaginase la vârsta de şaptesprezece ani, când stătea în faţa tribunalului, înconjurată de străini, văzând cum întreg viitorul i se

năruie, i se face praf şi pulbere. Bliţurile aparatelor de fotografiat sclipeau către ea şi oameni cu voci răutăcioase îi strigau numele, însă Kelly nu auzea decât bâzâitul acelui panou imaginar. Nu vedea decât două lungi şiruri de comutatoare, oprindu-se unul câte unul.

Şi zâmbea.

— Doamnă Marshall, a spus detectivul. Aţi fost azi-noapte acasă la socrul dumneavoastră?

— Trebuie să plecaţi, a zis ea. N-aveţi niciun drept să fiţi aici. Nu aveţi niciun drept să mă interogaţi la mine acasă, fără un avocat prezent.

Detectivul a sorbit îndelung din cafeaua lui extraordinar de dulce, apoi a aşezat ceaşca înapoi în farfurioară. Clinchetul a răsunat dureros în urechile lui Kelly. În tot timpul ăsta, bărbatul nu şi-a dezlipit ochii de ai ei, în verdele lor ascunzându-se licărirea a ceva… cunoaştere sau ură. Sau poate amândouă. În asta consta toată tehnica, nu? Într-un amestec între cunoaştere şi ură, pus la cale şi turnat grămadă peste tine, precum linguriţele cu zahăr.

— Ţinem legătura, domnişoară Lund, a spus el.

* * *

După plecarea lui, Kelly a încuiat uşa. În timp ce îşi muta hainele şi pantofii în uscător, s-a gândit iar la scrisoarea lui Sterling Marshall, singura pe care i-o trimisese el vreodată, în afara felicitărilor de sărbători, expediate şi semnate de Mary, soţia lui. O scrisoare trimisă la penitenciar cu cincisprezece ani în urmă, pe când Kelly avea treizeci şi doi de ani, dar se simţea tot de şaptesprezece, pentru că închisoarea te ţine captiv şi în alte feluri, nu doar fizic. Şi de aceea, înainte de a începe să citească vorbele lui Sterling Marshall, Kelly îşi petrecuse o bună bucată de vreme minunându-se de hârtia crem, de cerneala lucioasă. Îşi trecuse degetele peste numele scris în relief şi, pentru un timp, se simţise specială. O scrisoare de la *acel* Sterling Marshall. Scrisă de mâna lui. Pentru ea.

Îşi amintea cât de frumoasă i se păruse semnătura lui Sterling Marshall, asta chiar şi după ce citise epistola, o epistolă în care i se cerea să se descotorosească de

propriul prunc şi să nu-i spună soţului ei nimic despre sarcină, niciodată.

Îşi amintea ce scrisese Sterling Marshall, chiar înainte de a semna: *Familia înseamnă totul pentru mine.*

Nici în ziua de azi nu se îndoia că fusese sincer.

Capitolul 4

CĂSĂTORIE CU PISTOLUL LA TÂMPLĂ
UCIGAŞA „MONA LISA” ÎŞI PUNE PIROSTRIILE
CU FIUL UNUI STAR DE CINEMA

Vă declar soţ… şi criminală?

În cadrul unei ceremonii ultrasecrete, ce a avut loc în spatele porţilor cu sârmă ghimpată ale Instituţiei corecţionale pentru femei Carpentia, Shane Marshall, 25 de ani, s-a cununat cu Kelly Michelle Lund, 32 de ani, fosta adolescentă toxicomană, cu ochi goi, care în prezent ispăşeşte o pedeapsă de 25 de ani, ce poate ajunge până la închisoare pe viaţă, pentru asasinarea cu brutalitate a regizorului nominalizat la Oscar John McFadden.

Fiul legendarului Sterling Marshall, tânărul şi chipeşul Shane, purta un costum gri-închis şi ochelari fumurii când a păşit în penitenciar la data de 15 mai, având-o alături pe Mary, mama lui.

— Shane o vizitează pe Kelly cel puţin o dată pe săptămână, de ani buni, a declarat pentru Enquirer *o sursă din interiorul închisorii. Că formează un cuplu ciudat e puţin spus.*

Mama lui Shane a fost singura rudă prezentă la cununia care a durat un sfert de oră şi a fost oficiată de către capelanul închisorii.

— Fiul meu e îndrăgostit. Nu pot sta în calea iubirii lui, a declarat Mary.

Dar sora mai mare a lui Shane, Bellamy Marshall, în vârstă de 32 de ani, n-a fost la fel de binevoitoare.

— N-am fost invitată la nuntă, a spus superstarul mondial, a cărui tulburătoare operă Mona Lisa *a imortalizat-o pe ucigaşa dependentă de cocaină în momentul pronunţării sentinţei. Nu sunt de acord şi nici nu înţeleg hotărârea fratelui meu.*

Dar, fie că-i place, fie că nu, frumoasa artistă ar putea

deveni curând mătuşă! Enquirer *a aflat că penitenciarul Carpentia permite vizitele conjugale. Şi, conform sursei noastre din închisoare, atrăgătorul Shane n-a întârziat să se culce cu criminala lui soţie!*

National Enquirer
25 mai 1995

Capitolul 5

12 februarie 1980

Fiecare sunet se auzea cu ecou. Zgomotul uşii trântite a Trans Am-ului, răsuflarea întretăiată a lui Kelly, paşii ei, prea greoi în timp ce urca treptele spre apartamentul său de la etajul al treilea, apoi cheia ce aluneca şi se răsucea în broască.

Kelly spera ca mama ei să doarmă, însă era o nădejde prostească, mai ales după ce deschisese uşa, zărise luminile care ardeau în bucătărie, auzise mergând la volum maxim postul de radio ce difuza muzică veche şi simţise mirosul chimicalelor cu iz de pin.

Mama făcea curat.

— Tu eşti? s-a auzit vocea femeii din spatele mesei înalte de la bucătărie, o voce tărăgănată, ca aceea care răsuna din micul tranzistor.

În junglă, în falnica junglă…

— Bună, mamă.

Kelly a ocolit masa. Mama ei stătea în patru labe şi freca de zor. Se apleca cu toată greutatea corpului, muncind cu mai multă forţă decât era nevoie, întregul ei trup legănându-se cu fiecare mişcare, la fel ca valurile ce se izbesc de mal.

— Unde ai fost? a întrebat femeia.

— În oraş?

— Haide, Kelly, a mormăit mama, spune precis!

Gâfâia. Ţinea strâns în mână toarta periei, iar Kelly nu se putea abţine să se holbeze la încheieturile degetelor ei, devenite atât de albe, încât dădeau impresia că oasele se împing să iasă prin piele.

— Cu cine ai fost în oraş?

Inima lui Kelly bătea cu putere. Îşi pregătise în gând răspunsurile, în timp ce Len o aducea cu maşina acasă, dar în momentele acelea se simţise mai înaltă decât era acum. Totuşi a încercat.

— Am fost cu o prietenă de la ora de matematică. Urmează să dăm lucrare şi am învăţat până târziu. Am pierdut noţiunea timpului.

— Cum o cheamă pe prietena ta?

Kelly a înghiţit în sec.

— Susie.

— Susie şi mai cum?

— Susie… Mitchell.

Kelly a aruncat o privire către masă. Mama cumpărase un ciorchine de banane proaspete. Stăteau răsfirate într-un castron, aproape coapte, dar nu perfect, cu coaja în acea frumoasă nuanţă de verde-pal. Aşa îi plăceau cel mai mult. Îi plăcea gustul lor uşor acrişor, culoarea albă a fructului. A început să-i chiorăie stomacul şi ar fi vrut să ia una, dar se temea că mama i-ar face scandal pentru că mănâncă atât de târziu sau, şi mai rău, şi-ar da seama că fumase marijuana.

— *Ai şoareci în burtă*[4]*?* obişnuia să spună ea.

Ştia destule încât să întrebe aşa, să folosească acele cuvinte anume.

Freacă, freacă, freacă…

— Cu ce se ocupă părinţii lui Susie?

— Tată ei e doctor şi mama ei…

Kelly şi-a dres vocea.

— E asistentă.

Lângă banane stătea o scrumieră micuţă, plină ochi cu mucuri de ţigări. Probabil că acolo se găseau resturile de la cel puţin un pachet, iar de dimineaţă scrumiera fusese goală. Era o dovadă de ipocrizie, viciul mamei etalat pe masa din bucătărie precum un buchet de flori, în timp ce Kelly îşi aduna toate forţele ca să ascundă o singură seară.

O seară care-i schimbase viaţa…

— Deci, dacă aş suna la şcoală şi aş cere cu Susie Mitchell, fiica domnului doctor şi a doamnei Mitchell, cei de acolo ar şti despre cine vorbesc?

Kelly a tras aer în piept, tremurând.

[4] Aluzie la foamea incontrolabilă pe care o resimt consumatorii de marijuana după ce au fumat *(N.t.).*

— N-ar trebui să fumezi atât de mult.

Freacă, freacă, freacă…

Kelly a ascultat cântecul. *Şşt, draga mea. Nu-ţi fie frică, draga mea.* Antena radioului sclipea către ea. Îşi dorea cu disperare să meargă la ea în cameră.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a spus mama.

Kelly s-a uitat în jos. Avea fusta pe dos. A răsucit-o repede, astfel încât eticheta să ajungă în spate, apoi şi-a încrucişat braţele peste talie.

— Sigur, a încercat ea, deşi acum nu-şi prea mai amintea întrebarea.

De la radio se auzea: *a uiim a uup a uiim a uupa.* Umerii mamei se legănau în ritmul melodiei, iar părul îi flutura. Era îmbrăcată cu o pereche de blugi uzaţi şi o cămaşă bărbătească prea mare, de un albastru deschis, căpătată probabil de la cel mai recent fost iubit, un bancher ce s-a dovedit a avea atât o soţie, cât şi copii mici. Kelly a observat că pe spate îi cobora o lungă pată de sudoare.

Mama a continuat:

— Am primit un telefon de la şcoală.

— Hm?

Femeia s-a oprit din frecat. S-a lăsat pe călcâie şi a ridicat privirea spre Kelly, moment în care o şuviţă de păr lucios i-a alunecat pe frunte. Culoarea ei naturală era aceeaşi ca a fiicei sale – „blond cenuşiu” îi spunea ea – dar şi-l vopsea într-o nuanţă mai deschisă, ca să arate bine în lumina de la I. Magnin. Lui Kelly îi amintea de un peştişor auriu. Era aceeaşi culoare pe care o purta Catherine.

— Telefonul era de la biroul directorului, Kelly. Azi ai fost reţinută după ore şi nu te-ai prezentat.

— Ah…

Mama s-a uitat drept în ochii ei, cu o privire atât de tăioasă, încât Kelly o simţea ca şi cum ar fi încercat să se înfigă în creierul ei, să-i citească gândurile… *Oare-şi dă seama că am fumat? Ştie ce-am făcut cu Len?*

— Asta-i tot ce ai de zis, Kelly? *Ah?*

Fata a tras adânc aer în piept, strângându-şi mai tare braţele în jurul taliei. *Doar vorbeşte normal.*

— A fost din cauza profesorului de ştiinţe.

Rostea cu mare grijă cuvintele.

— N-am ştiut răspunsul la o întrebare. S-a enervat pe mine. Mi-a spus că sunt reţinută, dar am crezut… am crezut că doar zice *aşa*. E rău. Nu mă place şi…

— Mi-au spus că te-a notat ca fiind indisciplinată.

— N-am fost, mamă, a spus Kelly. Jur! El pur şi simplu… nu mă place.

Mama a răsuflat greu, zgomotos.

— Du-te la culcare, a zis ea încet. E târziu.

Cuprinsă, inundată de un sentiment de uşurare, Kelly a părăsit încăperea. *Sunt liberă.* Pentru că acum putea, şi-a lăsat mintea să-i rătăcească. Şi-a amintit tot ce se petrecuse în Trans Am-ul lui Len. Şi-a închipuit că vorbeşte la telefon cu Bellamy, ţinând receptorul lipit de ureche, cu vocea transformată într-o şoaptă firavă.

Ghici ce? Mai am un secret.

Şi-ar fi dorit s-o sune. Dar era ora două dimineaţa, iar a doua zi trebuia să meargă la şcoală şi, în plus, telefonul se afla în bucătărie. Chiar lângă banane. Frate, ce foame îi era! O rodea stomacul.

Ca să nu mai stea cu gândul la mâncare, s-a silit să-şi îndrepte mintea către altceva. S-a gândit iar la Len, la scaunele din maşina lui, care se lăsau complet pe spate şi la felul în care el îi spusese „scuze” după ce terminase. La felul în care îi întinsese un şerveţel, un gest oarecum cavaleresc…

— Kelly! a strigat mama. Nu te mai moşmondi!

— Nu mă moşmondesc!

Moşmondi. Ce cuvânt de babă! Mama avea şi un nume de babă: Rose Lund. Nu i se potrivea deloc cu înfăţişarea, dar corespundea personalităţii ei, mai ales în ultimii doi ani. Nu râdea niciodată, abia dacă zâmbea atunci când era cu câte un iubit. Ba chiar şi în compania iubiţilor surâsul mamei părea fals, ca al cuiva care pozează. Spunea lucruri de genul „nu te mai moşmondi” sau „mie să nu-mi vorbeşti cu neobrăzare, domnişoară” şi îşi petrecea viaţa muncind, făcând curat şi fumând, fără să se bucure de ceva din toate

astea, şi dându-şi întâlniri cu bărbaţi plicticoşi, cu slujbe plicticoase, despre care credea că „o să ne scoată odată pentru totdeauna din Hollywood”.

Mama nu fusese mereu aşa. Kelly avea vagi amintiri de pe vremea când tatăl lor încă locuia împreună cu ele. Îşi amintea, în special, o zi în care se jucaseră într-o piscină de lux, Catherine stând pe umerii mamei, Kelly pe cei ai tatei. Pe atunci, fetele aveau probabil vreo şase ani. Mama purta un slip roz aprins şi râdea atât de tare, încât îi curgeau lacrimile pe obraji. Acum, că se gândea mai bine, Kelly îşi dădea seama că era posibil ca mama ei să fi fost beată, dar s-o vadă râzând aşa… Avea un râs grozav. În ziua aceea se aflau acasă la un producător de filme de categoria a doua. Tatăl lui Kelly era cascador, iar mama ei lucra la machiaj, aşa că erau invitaţi la numeroase petreceri hollywoodiene de mâna a doua, micuţa lor familie…

— Kelly Michelle Lund!

— Mă pregătesc de culcare!

— Eu aud altceva!

Kelly şi-a dat ochii peste cap.

— OK, OK.

Trecând pe lângă camera mamei, Kelly a observat pe noptieră o cutie mare, în formă de inimă. *De la cine e aia?* Stomacul i s-a deschis larg, a început să implore.

Ciocolată. Doar o bucăţică.

Kelly a auzit finalul cântecului cu *uiim a uup,* apoi vocea lui Casey Kasem, murmurând ceva despre o melodie clasică. Glasul lui Casey îi amintea de glasul tatălui ei, de blândeţea lui. Cu excepţia înmormântării lui Catherine, în timpul căreia el nu făcuse altceva decât să plângă în hohote, Kelly nu-şi mai auzise tatăl de când era mică, însă tot îi ţinea minte vocea. Cel puţin aşa credea.

— Revenim imediat, a spus Casey, apoi s-a auzit o reclamă la maşini uzate, cu vreo cincizeci de decibeli mai tare decât ar fi trebuit.

Kelly şi-a scos pantofii, potrivindu-şi paşii pe covorul moale, astfel încât să calce în acelaşi timp cu fiecare

cuvânt urlat.

Fotografia înrămată a lui Catherine stătea pe noptieră, lângă bomboanele de ciocolată. În mod normal nu s-ar fi aflat acolo. De obicei stătea în sufragerie, pe televizor, iar vederea ei în camera mamei i-a stârnit lui Kelly mai multe amintiri decât şi-ar fi dorit.

S-a uitat în ochii de un verde întunecat ai surorii ei, în timp ce dădea la o parte capacul cutiei şi lua o bomboană din margine. Una cu nucă de cocos, căreia mama ei nu avea să-i simtă lipsa. *Ochii ăia. Încă râd de tine.*

Catherine le părăsise în ziua de Sfântul Valentin. Ciudat că până acum Kelly nu-şi dăduse seama de asta. Poza de lângă pat. Bomboanele de ciocolată. Fusese nevoie de toate astea doar ca să-şi amintească. Dar adevărul era că nu păruse o dispariţie subită. Cu ani buni înainte să moară, Catherine începuse să-şi părăsească mama şi sora, puţin câte puţin.

Despărţirea de mamă începuse mai devreme şi fusese mult mai teatrală. Catherine ţipa la ea, o numea ticăloasă. Îi trântea uşile în nas, îi lua în râs regulile „fără Hollywood” şi făcea un mare spectacol din respingerea ei.

Dar pe geamăna ei o părăsise într-un fel mai dulce. În loc să urle la ea, se retrăsese încet-încet din viaţa ei, în aşa fel încât Kelly abia dacă observase ce se petrecea. Întâi, încetaseră să mai urmărească împreună în fiecare seară serialul *Zile fericite,* Catherine scuzându-se pentru a vorbi la telefon din bucătărie şi, mai târziu, pentru a pleca de acasă spre „destinaţii necunoscute”, aşa cum le numea ea. În loc s-o târască pe Kelly după sine, precum obişnuia să facă pe când erau copile, iar Catherine rămânea peste noapte la câte o prietenă sau mergea la petreceri aniversare, acum îşi lăsa sora singură, pentru a se întâlni cu noul şi misteriosul ei cerc de prieteni. Când se întorcea, iar mama era prea departe pentru a le putea auzi, îi dădea raportul lui Kelly.

— Fata asta pe care am cunoscut-o la petrecere? Tatăl ei a cântat la tobe pentru Jimi Hendrix!

— M-am sărutat cu cel mai adorabil tip! A apărut în

reclame! Ştii reclama aia la Tide, în care nişte copii se rostogolesc pe deal în jos şi îşi pătează hainele de iarbă…

— Kelly, nu-mi vine să cred că nu ştii cine a fost Jimi Hendrix…

— Merg până la capăt. Să nu-i spui mamei!

— Mi-am pierdut-o, Kelly! Pe bune. Am sângerat şi tot tacâmul.

— Whiskyul e uimitor! Trebuie să mergi acolo cândva. Toate fetele luau hapuri în baie.

— Nu-mi vine să cred că nu ştii ce sunt hapurile…

— Nu pot să-ţi zic cine e. E… e destul de celebru. Încă n-am făcut-o, dar o s-o facem. Simt eu!

Lui Kelly îi plăceau la nebunie discuţiile astea nocturne, le aştepta cu atâta nerăbdare, încât abia dacă observa că ele au loc din ce în ce mai rar, că geamăna ei se poartă tot mai ciudat şi mai rece, pretinde că e obosită, adoarme, zice: „Îţi povestesc eu altădată. Promit!” „Altădată” n-a mai venit niciodată. Catherine a renunţat la Kelly tot aşa cum renunţi la un obicei prost, puţin câte puţin.

În ultimele luni ale vieţii ei, Catherine devenise o străină. Crescuse zveltă, cu picioare lungi şi frumoase, cu privirea aspră, în vreme ce sora ei rămăsese o puştoaică durdulie. Începuse să se dea cu un ruj care nu se găsea decât în Europa. Era ambalat într-un elegant tub argintiu şi se numea *Rouge de la Bohème.* Catherine îl lua peste tot şi făcea mare paradă cu folosirea lui.

Mama lor nu ştia ce să mai creadă.

— Până la urmă, tu cine eşti? îşi întreba ea tot mai des fata.

Catherine aproape că nu mai vorbea cu Kelly. Se furişa târziu în casă, fără s-o trezească, o lăsa baltă la autobuzul şcolii, doar cu o fluturare a mâinii în semn de rămas bun. Dispărea zile în şir, apoi se întorcea purtând haine noi-nouţe sau, o dată, un nou lănţişor sclipitor, cu un medalion de aur, în formă de inimă, ce avea două mici diamante în partea de jos.

— De unde îl ai? a întrebat-o mama printre dinţi, privind-o cu ochii mijiţi, în timp ce Catherine stătea pur şi simplu

în faţa ei, afişând un surâs încrezut. *Răspunde-mi! Cine ţi l-a dat?*

— *Mie mi se pare drăguţ,* a încercat Kelly să intervină, însă niciuna dintre cele două nu i-au dat vreo atenţie.

Kelly se topea de dorul surorii ei. A început s-o spioneze, s-o urmărească pe stradă, de la o distanţă sigură, în timp ce aceasta se plimba cu prietenii ei frumoşi, legănându-şi sclipitorul păr blond-roşcat. Ciulea urechile ca să audă discuţiile pe care Catherine le purta la telefon, mirându-se de râsul ei sfios şi de iscusinţa, de viclenia cu care mânuia vorbele.

Stătea trează până târziu, căutând să audă cum o conduc până în faţa apartamentului cei care o aduceau pe Catherine acasă. Uneori era vorba despre un grup de fete, ale căror râsete pluteau în aerul nopţii. Alteori, Kelly auzea foşnete şi gâfâieli dincolo de uşa de la intrare, iar atunci ştia că e vorba despre un băiat.

Odată, când Kelly rămăsese acasă pentru că era bolnavă, iar mama lor plecase la serviciu, fata a auzit scârţâit de cauciucuri sub fereastra lor. A tras cu ochiul pe după perdele şi atunci şi-a zărit sora îndepărtându-se în grabă de cea mai frumoasă maşină pe care o văzuse vreodată: un Porsche negru şi strălucitor, cu geamuri fumurii şi capace cromate pentru roţi. Kelly era atât de fermecată de maşină, încât nici măcar nu s-a mai deranjat să se gândească la omul de lângă care Catherine plecase ca o furtună. Asta până când el a coborât de la volan şi a urmat-o cale de câţiva paşi. Sub ochii lui Kelly, şoferul Porsche-ului a înşfăcat-o de braţ pe sora ei, apoi a răsucit-o, a împins-o într-unul dintre palmierii de pe marginea străzii şi a sărutat-o apăsat. Lui Kelly gestul i s-a părut ciudat şi plin de răutate, aşa cum nu-şi închipuise niciodată că poate fi un sărut.

În timp ce omul se înapoia spre automobilul lui, Kelly a reuşit să-l privească pe îndelete: ochelari de soare ca ai aviatorilor, cu lentile-oglindă, asemănătoare capacelor de la roţi, tricou negru, haină sport şi pantaloni lejeri de stofă, nu blugi. Păr foarte scurt, început de chelie. Nu era un

băiat. Era un bărbat în toată firea, mult mai în vârstă decât Len. Probabil chiar mai bătrân decât tatăl lor.

Kelly s-a întors în grabă în dormitorul ei şi s-a băgat în pat, unde a închis ochii şi a revăzut totul în spatele pleoapelor: maşina cea frumoasă, bărbatul cu ochelari ca de aviator. Felul în care el o înşfăcase pe sora ei.

— *Eşti aici,* a spus Catherine. *Ce cauţi aici?*

— *Sunt bolnavă.*

— *OK. Ăăm… Însănătoşire grabnică!*

Glasul frânt al surorii ei a făcut-o pe Kelly să deschidă ochii. S-a uitat la chipul lui Catherine, la dârele de rimel de pe obrajii ei. *Plângi,* ar fi vrut să-i spună. *Tu nu plângi niciodată!*

— *Kelly?*

— *Da?*

— O *mai ţii minte pe Degeţica?*

Kelly a dat din cap în semn de încuviinţare, amintindu-şi de păpuşa pentru care se rugaseră amândouă pe când erau copii. Micuţa Degeţica, care putea să se târască, să se întoarcă pe o parte, care arăta atât de dulce şi de reală în reclamele de la televizor. Luni de zile îşi imploraseră părinţii (*Doar o singură păpuşă Degeţica! Putem s-o împărţim!)* şi în cele din urmă tatăl lor cedase. Rupseseră cutia doar pentru a descoperi înăuntru o chestie din plastic ieftin, cu ochi goi, ce se roteau zbârnâind furioşi atunci când trăgeai de sfoară, clătinându-se şi căzând pe o parte precum o jucărie stricată. Adevărata Degeţica nu semăna deloc cu păpuşa din reclame. De fapt, era chiar înfricoşătoare şi, în vreme ce Kelly fusese dezamăgită, Catherine izbucnise în hohote de plâns.

A vărsat lacrimi adevărate, exact ca acum.

— *Ne-am dorit atât de mult păpuşa aia,* a încercat Kelly.

Catherine a dat încet din cap, atingându-şi lănţişorul şi lovind uşor cu un deget cele două diamante.

— *N-ar fi trebuit să deschidem niciodată cutia.*

De atunci nu se poate să fi trecut mai mult de două luni până la ziua de Sfântul Valentin. Catherine a ajuns acasă foarte târziu. Era aproape ora trei dimineaţa. Kelly dormea

adânc, dar s-a trezit când a auzit uşa de la intrare trântindu-se şi o maşină demarând în trombă.

— Unde-ai fost? a strigat mama.

Iar Catherine i-a răspuns pe un ton teribil de nesuferit şi îngâmfat, care a făcut-o pe Kelly să-şi tragă perna peste cap.

— Am fost cu „valentinul” meu.

— Spune-mi cum îl cheamă.

— N-ai dreptul să-mi ceri aşa ceva.

— Catherine…

— Pleacă de lângă mine!

Mama a explodat. A făcut-o în toate felurile, care mai de care mai îngrozitor.

Kelly s-a ridicat din pat. A părăsit dormitorul pe care se presupunea că încă îl împarte cu sora ei şi a ieşit desculţă pe hol, tocmai la timp ca s-o vadă pe mama trăgându-i o palmă lui Catherine…

— *Îmi pare rău,* a spus femeia printre hohote de plâns, imediat după lovitură. *Îmi pare rău, puiule. Putem să îndreptăm lucrurile. Lasă-mă să te ajut să le îndrepţi.*

Catherine a văzut-o pe Kelly în uşă şi a dat fuga la ea. Avea obrazul de un roşu aprins. Şi-a azvârlit braţele în jurul ei şi, pentru prima dată după foarte multă vreme, a strâns-o la piept.

— *E în primul sertar al comodei,* i-a şoptit la ureche. *Ai tu grijă de el pentru mine.*

Înainte ca mama să apuce s-o oprească, fata a înşfăcat cheile maşinii din cuierul aflat lângă uşă. A fugit afară, a pornit automobilul mamei şi a plecat cu el. Catherine cea matură, cu picioare lungi şi frumoase, care cumva învăţase să conducă. Mama s-a repezit afară din casă, ţipând în urma propriei maşini, până când, în cele din urmă, s-a prăbuşit pe treapta de la intrare, în vreme ce Kelly se holba la ea, neştiind ce să facă.

— *Întoarce-te la tine în cameră,* i-a spus femeia.

Iar Kelly aşa a făcut. A căutat în primul sertar al comodei şi l-a găsit. Era medalionul lui Catherine.

Acum, la radioul din bucătărie, prezentatorul intona „ceeeeeeele mai mici preţuri pe care le-aţi văzut vrrrreodatăăăăă” cu o voce hârâitoare, ca a unui demon din filme, iar Kelly încerca să facă în aşa fel încât cuvintele astea să acopere sunetele ce i se repetau la nesfârşit în minte. *Scrâşnetul maşinii. Hohotele mamei.*

— *Nu mă părăsi! Nu mă părăsi!*

Îi era mai uşor să-şi închipuie că geamăna ei e vie, că se află în aceeaşi cameră cu ea, şterpelind bomboane şi încercând s-o tragă pe sfoară pe mama, aşa cum obişnuiau să facă înainte ca totul să se strice.

Kelly avea în buzunarul cămăşii numărul de telefon al lui Len, scris pe spatele unei cutii de chibrituri de la Denny’s.

— *Ca să te gândeşti la mine când aprinzi,* îi spusese el.

— Oare se pune, Catherine? a şoptit Kelly către fotografie, în clipa în care radioul se auzea cel mai tare. Seara asta cu Len? Pot să spun că e prima dată pentru mine?

Kelly şi-a aruncat în gură bomboana de ciocolată, încolăcindu-şi limba în jurul ei, închizând ochii în aşteptarea gustului dulce şi bogat.

S-a înecat. Era groaznică! Veche şi fără gust. A scuipat-o în mâini, apoi a luat alta şi a pipăit-o. Parcă ar fi fost de plastic, nu avea nici urmă de moliciune. *Cât de veche e cutia asta cu bomboane?*

— Ce e cu tine, mamă? a întrebat cu glas abia auzit, după care, din câţiva paşi lungi, a părăsit încăperea, şi-a înşfăcat din mers pantofii şi s-a îndreptat spre propriul dormitor, în vreme ce la radio răcnea o reclamă pentru o oarecare cremă cosmetică.

Uşurel, cu mare grijă, Kelly a închis uşa. A luat un şerveţel din cutia de pe noptieră şi a înfăşurat bomboana în el, simţindu-se invadată de o stranie tristeţe, în vreme ce gustul ca de cretă îi stăruia pe limbă.

Ce e cu tine, mamă?

S-a îndreptat către baia aflată în celălalt capăt al holului. La radio, trilurile melodiei *Rockin’ Robin* se auzeau precum nişte picături de apă rece ca gheaţa.

— Kelly?

— Doar mă spăl pe dinţi!

Kelly şi-a alungat gustul groaznic din gură şi, odată cu el, întrebările care i se învârteau prin minte, tristeţea. Trecutul. De Sfântul Valentin aveau să se împlinească doi ani de la moartea lui Catherine, iar mama ei stătea trează toată noaptea ca să frece podeaua bucătăriei, cu o străveche cutie de bomboane de ciocolată *(Cine i-o fi dat-o?)* aşteptând pe noptieră. În timp ce-şi peria dinţii, Kelly îşi alunga şi asta din minte. La sfârşit a aruncat resturile de bomboană la toaletă.

Odată întoarsă în camera ei, s-a uitat în fundul sertarului noptierei, acolo unde păstra acum lănţişorul. S-a schimbat în pijama şi s-a băgat în pat. O parte din ameţeala provocată de droguri încă persista, iar asta o bucura. Închizând ochii, s-a gândit din nou la Len, la cât de strâns o ţinuse în braţe. S-a gândit la Bellamy, noua ei prietenă, şi la ce avea să zică a doua zi, în timpul orei de ştiinţe.

Timp de trei zile, Bellamy n-a mai dat pe la şcoală, în prima zi, marţi, Kelly abia dacă a reuşit să-şi ţină ochii deschişi, din pricina nopţii de nesomn. Mintea i-a fost înceţoşată în cea mai mare partea timpului, dar a ajuns mai devreme la ora de ştiinţe, apoi a rămas în picioare, aşteptând lângă banca fetei celei noi şi strângându-şi în mână noul talisman: cutia de chibrituri de la Denny’s, pe care stătea scris numărul lui Len. A stat acolo, aşteptând şi iar aşteptând, până când a intrat domnul Hansen şi a început să scrie pe tablă, iar Evan Mueller, care stătea alături, a întrebat-o ce naiba face de se holbează visătoare la banca lui Bellamy, precum o fană înfocată.

— Eşti lesbi sau ce? a întrebat el.

Kelly nu i-a răspuns.

După şcoală, a rămas în sfârşit să-şi primească pedeapsa, lucru care s-a întâmplat în aceeaşi sală de studiu în care învăţa de obicei. Mai erau acolo încă trei puşti: doi băieţi rockeri, cu înfricoşătoare creste ţepoase, zgărzi la gât şi haine din piele cu însemnele anarhiei, şi o fată, ce purta blugi şi o bluză fără bretele, şi mesteca

dintr-o gumă cu aromă de fructe al cărei miros Kelly îl simţea cale de trei rânduri de bănci. Niciunul dintre ei n-a băgat-o în seamă şi nici domnişoara Rivers, profesoara care îi supraveghea, nu i-a dat vreo atenţie. Astfel, cele trei ore de pedeapsă s-au scurs repede. Kelly şi-a petrecut tot timpul cu caietul de notiţe deschis, scriindu-i lungi scrisori lui Bellamy şi punându-i întrebări.

În a doua zi de absenţă lui Bellamy, Kelly s-a furişat în pauza de prânz până la secretariat, ţinându-şi cutia de chibrituri de la Denny's în buzunarul închis cu nasture al jachetei de doc. A întrebat-o pe secretară, doamna Yanikian, dacă i-ar putea spune unde se află dulapul lui Bellamy.

— De ce?

— Suntem colege la ora de ştiinţe.

— Da. Şi?

— Şi… avem un proiect. Trebuie să lucrăm la el şi n-o găsesc…

Doamna Yanikian i-a aruncat o privire ursuză peste ochelarii cu ramă de alexandrit, pe care-i purta prinşi cu un lănţişor auriu în jurul gâtului. Ştrasurile de pe ramă sclipeau.

— Îmi puteţi spune, vă rog, numărul dulapului?

Secretara s-a apucat să răsfoiască un caiet aflat pe masa ei de lucru. Unghiile ei aveau o nuanţă intensă de roşu sângeriu, iar părul de culoarea cuprului era perfect ondulat. Doamna Yanikian îşi petrecea groaznic de mult timp gătindu-se, doar ca să stea toată ziua închisă în biroul ăla ca într-o cuşcă.

— Bellamy Marshall lipseşte azi, a spus ea. Dar dacă lucraţi împreună la un proiect, ar trebui să ştii deja unde e dulapul ei.

— Am… uitat.

Doamna Yanikian i-a zâmbit cu o privire lipsită de orice expresie.

— Şterge-o, Kelly! a spus ea. În curând o să sune de intrare.

A treia zi, chiar de Sfântul Valentin, Kelly a stat ca pe ghimpi la ora de ştiinţe, uitându-se cum locul gol al lui Bellamy parcă se holbează şi el la ea, până când, în cele din urmă, n-a mai rezistat. A ridicat mâna.

Domnul Hansen, care tocmai lămurea ceva legat de producerea celulelor, a spus:

— Da, Kelly?

— Îmi daţi voie să ies pe hol?

— Caraghiosul de mine. Şi eu care credeam că o să contribui la discuţiile din clasă.

Câţiva puşti au început să râdă pe înfundate. Kelly a tras aer în piept.

— Am nevoie la toaletă.

Alte râsete înfundate. Domnul Hansen a oftat din greu şi i-a dat voie să iasă. Lui Kelly îi venea s-o zbughească afară din clasă, dar s-a silit s-o ia încet. S-a străduit să meargă, nu să fugă, de-a lungul holului, înspre telefonul cu fise din faţa cabinetului medical, căci, dacă ar fi alergat, ar fi fost oprită de vreun profesor sau om de serviciu. Ştia asta. Aşa e viaţa. Dacă încerci să grăbeşti ceva, eşti întârziată. Dacă încalci regulile, ţi se întâmplă lucruri rele.

Odată ajunsă lângă telefon, inima a început să-i bată cu putere. Şi-a spus în gând: O *să fie bine.* Până să apuce să cugete prea mult, a aruncat fisa în fanta aparatului, şi-a scos cutia de chibrituri din buzunarul pantalonilor de catifea reiată şi a format numărul lui Len.

Telefonul a sunat, şi a sunat, şi a sunat.

Nu-i acasă. Era cât pe ce să închidă când, în sfârşit, a răspuns o femeie. Kelly a simţit un gol în stomac.

— Cine e?

— *Tu* cine eşti?

Kelly a închis ochii şi a simţit cum i se înfierbântă obrajii.

— Len e acasă? Îmi pare rău. Eu doar… o caut pe prietena mea, Bellamy, şi n-am numărul ei, deci mă întrebam dacă poate…

— Len?

— E prieten cu prietena mea Bellamy şi… ăăă…

— Len e *iubitul* tău sau ceva?

Kelly şi-a dres vocea.

— L-am cunoscut zilele trecute. El mi-a dat numărul ăsta.

Femeia a început să râdă.

— El mi l-a dat. Jur!

— Pari tânără. Câţi ani ai, la urma urmei? Doisprezece?

Kelly a răsuflat zgomotos.

— Nu.

— Scumpo, crede-mă! a spus femeia. Len nu vrea să se vadă cu tine.

— *N-aveţi de unde să ştiţi asta. El mi-a dat numărul. El mi-a zis să-l sun.*

Femeia a izbucnit iar în râs.

— Numărul ăsta, a replicat ea, e al unui telefon public.

Lui Kelly îi ardeau obrajii. A trântit receptorul în furcă, simţind cum gâtul i se înfierbântă şi i se umflă, cum nişte furnicături îngrozitoare îi pornesc din stomac şi i se întind prin tot trupul… aceleaşi senzaţii pe care le trăise în urmă cu doi ani, în ziua în care se întorsese la şcoală, în timp ce forma cifrul pentru a-şi descuia dulapul aflat lângă un spaţiu gol, care-i aparţinuse cândva lui Catherine, ştiind că acum nu mai avea pe nimeni. Nicio soră după care să se ţină. Nicio şansă de a-şi face vreun prieten.

Len îi dăduse un număr inventat.

Kelly îi spusese că pentru ea e prima dată. Nu intenţionase să-i mărturisească asta, îşi dorise ca el să creadă că nu-i mare lucru, că şi ea e ca Bellamy. Dar iarba fumată parcă fusese un ser al adevărului şi în vreme ce mâinile lui îi umblau pe tot trupul, voise ca Len să ştie. Să ştie cât de important era momentul acela şi că, după ce va fi trecut, ea nu va mai fi niciodată aceeaşi. Len îi dăduse un şerveţel. Îi scrisese numărul pe dosul cutiei de chibrituri şi i-o strecurase în mână, ca pe un cadou.

— *Ca să te gândeşti la mine când aprinzi.*

De se obosise să mintă în felul ăsta? De ce se deranjase să scrie un număr inventat, când ea nici măcar nu i-l ceruse? Oare fusese un soi de glumă? Oare toate (Bellamy,

şi casa ei, şi iarba, şi toate celelalte) reprezentaseră doar o farsă la care luase parte şi Len?

— *Len te place. Îmi dau eu seama.*

Kelly a simţit cum fierbinţeala îi apasă fundul ochilor. Ştia că o să izbucnească în plâns. Nu mai putea să rămână acolo. Picioarele au început să i se mişte pe sub ea, ca o maşinărie separată, venindu-i în ajutor, împingând-o de-a lungul holurilor şi făcând-o să se împleticească spre un loc sigur.

— Nu se aleargă pe coridor! a strigat unul dintre îngrijitori.

Dar Kelly s-a prefăcut că nu-l aude. Nu-i mai păsa de încălcarea regulilor. Până să se gândească prea mult la ce făcea, a ieşit pe uşa principală a şcolii şi a coborât în grabă treptele, simţind soarele prea puternic, trotuarul prea fierbinte sub tălpile striate ale sandalelor ei.

Era o zi neobişnuit de caldă pentru acea perioadă a anului… la fel cum fusese şi cu doi ani în urmă, când aerul înăbuşitor de afară năvălise în casă în clipa în care Catherine deschisese uşa pentru ultima oară. În toiul nopţii, un val de căldură ca din cuptor, întocmai ca în sezonul secetos, deşi era doar luna februarie şi aveau să mai treacă luni întregi până să se pornească vânturile uscate…

Sau poate că doar Kelly îşi amintea aşa. Poate că nu fusese deloc cald afară.

Acum era pe trotuar. A auzit un claxon şi pe cineva făcându-i bezele prin fereastra unei maşini. O fată nu trece niciodată neobservată pe un trotuar din Hollywood, indiferent cât de neglijată ar fi în oricare alt loc.

Kelly şi-a continuat drumul cu paşi grăbiţi şi s-a silit să privească în jos, până când a zărit stele rozalii sub picioarele ei. Bulevardul Hollywood. Greşise drumul la un moment dat, dar nu mai conta. Mama ei era liberă în ziua aceea şi ultimul lucru pe care şi-l dorea Kelly era să dea ochii cu ea, cu întrebările şi dezamăgirea ei, cu privirea ei tristă, în care se citea durerea de cap. Aşa că nici acasă nu putea să meargă.

Nu putea să meargă nicăieri.

— Tu, de colo! a spus un glas răguşit.

Kelly s-a întors şi a zărit un bărbat gol până la brâu, cu o barbă gălbuie şi pătată, stând sprijinit de geamul unei magazii murdare, scuturat de spasme. Părea mai mult decât zdrobit, ca şi cum un monstru uriaş l-ar fi ros în bucăţele, l-ar fi înghiţit şi apoi l-ar fi scuipat afară.

— O să mori curând, a spus el.

Kelly a simţit un gol în stomac. A zbughit-o de lângă el şi a pus piciorul pe trecerea pentru pietoni. A auzit scrâşnet de roţi, moment în care a încremenit şi a închis ochii, fără să-i pese atât de mult pe cât ar fi trebuit. Fără să-i pese deloc.

Dar n-a urmat nicio izbitură. Nicio durere zdrobitoare. Doar numele lui Kelly, strigat de cineva. A deschis ochii şi a văzut Volkswagenul Rabbit de culoare roşie şi pe Bellamy la volan, cu părul răvăşit în jurul feţei încadrate de ramele negre ale ochelarilor de soare Ray-Ban, care îi ascundeau privirea.

— Eşti surdă sau ce ai? a întrebat Bellamy. Ne-am ţinut după tine cale de două străzi. Am claxonat.

Kelly s-a uitat lung la colega ei, apoi la băiatul cu păr ţepos aflat pe scaunul din dreapta.

— Ei, nu mai sta acolo, nătăfleaţo! a spus Bellamy. Urcă în maşină!

— Unde-ai fost? Au trecut trei zile.

Bellamy a oftat.

— Mergi prea mult la şcoală.

Băiatul s-a prezentat abia după ce Kelly s-a strecurat pe micuţa banchetă din spate, iar Bellamy şi-a aprins o ţigară şi a reînceput să conducă, pornind o casetă de contrabandă din Marea Britanie, pe care era înregistrată o trupă numită Joy Division, şi spunându-i lui Kelly: „Trebuie să asculţi cântecul ăsta, *ni* se potriveşte atât de bine!”

— Eu sunt Vee, a spus el, îndreptându-şi ochii de un albastru intens înspre chipul lui Kelly, reflectat în oglinda din dreapta.

— Bună! Eu sunt Kelly.

Cântecul, a zis Bellamy, se numea *Ea a scăpat de sub control.* Kelly şi Vee l-au ascultat o vreme în tăcere, amândoi gândindu-se la felul în care Bellamy se referise la *noi,* amândoi întrebându-se pe care dintre ei intenţionase să-l includă.

Capitolul 6

— Cuvintele se pot supune voinţei tale într-un fel în care arta vizuală n-o poate face, explică Bellamy Marshall, cu un zâmbet pe buzele ei de un roşu aprins. Într-un fel, toţi memorialiştii sunt scriitori de ficţiune. Dar în arta vizuală, în arta mea, tot ce trebuie să faci e să spui adevărul.

Pentru artistă, care se întâmplă să fie atât fiica legendarului actor Sterling Marshall, cât şi fosta colegă de şcoală a criminalei condamnate Kelly Lund, adevărul despre propria adolescenţă tumultuoasă din anii ’80 este şi urât, şi frumos. Operele ei de artă cuprind ambele aspecte, în mod special Mona Lisa, *care prezintă o versiune de peste doi metri înălţime a emblematicei fotografii din 1981, ce o înfăţişează pe Lund în faţa tribunalului din Los Angeles. Ea însăşi dătătoare de fiori, imaginea capătă un nou înţeles în aceste dimensiuni, împodobită cu globuri aurii, praf argintiu şi pene roz. Şi însoţită, la fel ca toate celelalte creaţii ale lui Marshall, de o impresionantă „coloană sonoră”. În cazul acesta este vorba de Lund însăşi, înregistrată acum câţiva ani, în timpul unei discuţii telefonice cu Marshall, şi difuzată neîntrerupt, într-o buclă ce devine tot mai înfricoşătoare cu fiecare repetiţie. „Mi-e dor de tine”, intonează glasul copilăresc şi inexpresiv al lui Lund. „De ce nu vrei să vii în vizită?”*

— Crearea Mona Lisei *a fost extrem de chinuitoare, spune Marshall despre lucrarea al cărei nume a fost inspirat de înspăimântătoarea expresie facială pe care Lund o are în fotografie şi pe care celebrul scriitor de romane poliţiste Sebastian Todd a poreclit-o „Surâsul Ucigător al Mona Lisei”. Mă bucură faptul că a stârnit reacţii atât de puternice.*

Piesă centrală a expoziţiei „Poveşti de pe Tărâmul Strălucirii”, semnată de Marshall (deschisă la LACMA între 10 şi 28 august), Mona Lisa *surprinde atât fastul seducător al lumii spectacolului, cât şi banalitatea păcatului. Şi marchează impresionanta transformare a femeii în vârstă*

de 32 de ani, dintr-o răsfăţată mondenă a Hollywoodului, într-o artistă în toată regula.

A fost nevoie de multă străduanie pentru ca Marshall să se desprindă de legenda tatălui ei. O vreme s-a gândit chiar să-şi schimbe numele de familie ori să renunţe complet la el. Dar, aşa cum spune acum, tocmai legenda părintelui a fost cea care a modelat-o. Cu bune şi cu rele.

— O să-l iubesc mereu pe tata, dar mi-a fost greu să cresc în umbra lui, reflectează Marshall, trecându-şi mâna prin părul scurt, negru ca tăciunele. Existau foarte mulţi oameni care ar fi făcut orice ca să se apropie de mine. Dar niciodată pentru mine. Întotdeauna pentru tata, întotdeauna pentru Sterling Marshall şi pentru lumea în care trăiam datorită lui.

A fost Kelly Lund unul dintre acei oameni?

E o întrebare al cărei răspuns pare uşor de găsit. La urma urmei, tocmai foarte scurta prietenie dintre Lund şi tânăra Bellamy Marshall a fost cea care a permis ca drumul ucigaşei să se întretaie cu cel al osânditului regizor nominalizat la Oscar, John McFadden.

Dar în loc să răspundă repede la întrebare, Marshall o cântăreşte o vreme în tăcere. Îşi potriveşte mai bine ochelarii cu ramă de alexandrit şi mai ia o înghiţitură de cafea, urmărind cu privirea un punct îndepărtat, de pe zidul din cărămidă crăpată al cafenelei.

— Ea obişnuia să se uite la filmele tatei când era mică, spune Marshall cu glas potolit, aproape melancolic. Era preferatul mamei ei.

DIN
„Şovăitoarea fată «şic» din lumea artei”
Los Angeles Times Magazine
1 august 1994

Capitolul 7

21 aprilie 2010

Shane şi-a găsit drumul spre casă fără să se gândească la asta. Ciudat, ţinând cont de faptul că avea un simţ al orientării atât de slab, încât îi trebuia un GPS ca să nu se rătăcească între locuinţa lui şi a lui Kelly, aflată în cartierul Joshua Tree Highlands, şi „centrul" localităţii, situat la vreo cinci minute şi două străzi distanţă.

Dar şi mai ciudat era faptul că încă se gândea la Blue Jay Way nr. 2071 ca fiind „acasă".

Era o zi caldă, uscată, iar soarele strălucitor se revărsase asupra lui din clipa în care începuse să urce pe lunga, întortocheata Beachwood Drive şi deschisese geamurile. Şi, din multe puncte de vedere, parcă timpul nici nu s-ar fi scurs.

Prin parbriz, Shane a dat cu ochii de inscripţia Hollywood. Era pentru prima dată după cinci ani când o vedea la lumina zilei şi totuşi părea neschimbată. Totul aici, sus, părea neschimbat.

Flori de *bougainvillea*[5] în nuanţe posomorâte de roşu şi roz, căţărându-se pe ziduri de stuc, porţi de metal garnisite cu camere de supraveghere, ce ocrotesc nesfârşite piscine, terenuri de tenis şi grădini ca la Versailles, pe care le întrezăreşti preţ de o clipă prin minusculele deschizături ale gardurilor. Numai de sus poţi privi pe de-a-ntregul terenurile din jurul acestor palate. Însă inscripţia, întotdeauna inscripţia, singura privelişte care nu e în vreun fel obturată ori păzită, acele litere albe înşirate cu neruşinare pe piscul Mount Lee, provocându-te să-ţi arunci privirea în oricare altă parte.

Shane a cotit pe Blue Jay Way şi a văzut imediat dubele înşirate de-a lungul străzii. Iniţial nu şi-a dat seama câte

[5] Plantă agăţătoare, originară din America, cultivată ca ornamentală pentru frunzele mari, roşii-violacee, ce înconjoară florile mici, aurii *(N.t.).*

erau, dar, pe măsură ce s-a apropiat, a văzut că numărul lor se ridica la şase: una de la Action News, una de la TMZ, iar celelalte neinscripţionate, probabil paparazzi independenţi. Un elicopter îi bâzâia pe deasupra capului, rotindu-se alene, analogia cu vulturii fiind mult prea evidentă.

Trebuie să fie o zi cu puţine noutăţi. Tata n-a mai făcut un film de ani de zile.

Sigur, sinuciderile celebrităţilor ajung întotdeauna pe prima pagină, nu-i aşa? Sintagma îi stăruia în minte. *Sinuciderile celebrităţilor.* Îşi dorea să nu se fi gândit la ea. A simţit un nod în gât în timp ce se apropia de poartă, iar gândurile i s-au îndreptat către mama lui. Oare ea fusese cea care îl găsise? Oare auzea bâzâitul elicopterului? *Oare e bine? E în stare să gândească? E în stare să respire?*

Când a ajuns în dreptul porţii ce încă ocrotea vila în care crescuse şi a oprit maşina, le-a auzit glasurile prin fereastra deschisă. Glasurile celor din dube. Publicul.

— *Dacă ceri un public, primeşti oricând unul, fie că-l vrei, fie că nu,* obişnuia să spună tatăl lui. *Ei sunt întotdeauna cu ochii pe noi, fiule. Trebuie să fii mai atent la cum arăţi.*

Şi acum erau cu ochii pe el. Îl urmăreau şi comentau, de parcă ar fi fost o imagine la televizor.

— Cine-i ăla din Jeep? a întrebat unul dintre ei.

— Cred că e fiul, a răspuns un altul.

Shane a auzit numele lui Kelly, apoi numele său şi a apăsat repede butonul interfonului, alungându-şi amintirea din minte, o amintire în care tată lui apăsa pe acelaşi buton, în vreme ce mama stătea pe scaunul din dreapta, iar Shane şi Bellamy se aflau pe bancheta din spate, mici, şi plăpânzi, şi pentru totdeauna în siguranţă…

Unul dintre fotografi a strigat:

— *Shane! Aici!*

— Cine-i acolo, vă rog? a spus o voce feminină de la celălalt capăt al interfonului.

O voce pe care Shane n-o mai auzise niciodată. Şi-a dres glasul.

— Shane Marshall.

— *Te-ai aşteptat la asta, Shane?*

— *Shane! Shane! Ce scria în biletul de adio?*

Ce era în neregulă cu oamenii ăştia? Ei chiar credeau că o să le răspundă? A dat să-şi spună din nou numele către cutia interfonului, când vocea străină i-a zis:

— Intraţi, domnule Marshall!

Şi poarta s-a deschis. Slavă Domnului!

— *Shane, când ţi-a spus tatăl tău pentru ultima oară că te iubeşte?*

A ridicat geamul şi a intrat pe proprietatea familiei sale, în vreme ce poarta se închidea împrejurul lui ca într-o îmbrăţişare.

Aleea era lungă şi abruptă, iar în timp ce o străbătea în drum spre case, alte amintiri au continuat să se îmbulzească în mintea lui, până când a ajuns să-şi simtă capul plin: petreceri aniversare, jocuri de-a v-aţi ascunselea, vizite din partea tuturor acelor oameni strălucitori şi bronzaţi care făceau parte din vieţile părinţilor săi. De fapt, din viaţa tatălui său. Actori, regizori… Mama pregătită cu tava plină de mini-sendvişuri, amestecând cocktailuri lângă piscină, cu ochelarii de soare acoperindu-i ochii, astfel încât nu ştiai niciodată ce gândeşte.

Shane a înghiţit în sec.

Totul arăta la fel: peluza tunsă şi îngrijită, de un verde jenant, de parcă apa din orăşelul lor ar fi fost nelimitată, strălucitorii trandafiri şi hibiscuşi ai mamei, magnolia în care obişnuia să se caţere pentru a-i spiona pe Bellamy şi prietenii ei…

A încercat să se adune, să-şi readucă răsuflarea la un ritm normal. *Toţi paparazzi ăia! Dumnezeule! Ce gloată!* De ce nu sunase mama lui la poliţie? De ce nu sunase Bellamy?

Când a ajuns în dreptul casei, a văzut trei maşini de poliţie parcate de-a lungul clădirii. *E ceva obişnuit pentru o sinucidere?* s-a întrebat Shane, iar cuvântul l-a răscolit din nou. În faţa uşii stătea o femeie slăbuţă, îmbrăcată

într-o pereche de blugi negri şi un tricou negru. Lui Shane i-au trebuit câteva secunde ca s-o recunoască în ea pe sora lui.

Cât timp trecuse? Şase, şapte ani. Nu atât de mult în orânduirea naturii, dar Doamne, ce schimbată era! Mult mai slabă, mai palidă, cu buzele subţiri fără acel ruj roşu ca otrava, cu părul vopsit strâns într-o coadă unsuroasă, negrul lui ca de tăciune părând acum atât de nepotrivit cu această firavă umbră de femeie – sora lui, care nu îmbătrânise cât se veştejise, transformându-se în ceva searbăd, inofensiv.

Ar fi trebuit să vorbesc cu Bellamy. Ar fi trebuit măcar să-i spun tatei că o să vorbesc cu ea şi că o să o iert, poate că atunci…

Poate că nu ne-am fi certat niciodată. Poate că tu ai mai fi în viaţă.

Shane a oprit Jeep-ul şi a coborât din el. S-a îndreptat către sora lui şi a strâns-o la piept, Bellamy părând atât de slăbuţă şi de fragilă în braţele lui, sprijinindu-se de el ca şi cum ea ar fi devenit mezina, iar Shane, ocrotitorul. *Bellamy, de ce am irosit atâţia ani?* El ştia, bineînţeles, răspunsul. Dar acesta nu mai părea important cu obrazul ei umed lipit de gâtul lui, cu trupul ei osos tremurând lângă al lui. Bellamy, singura lui soră. Bellamy, care şi ea îşi pierduse tatăl.

Shane s-a uitat la maşinile de poliţie parcate lângă casa lui, lângă căminul lui, şi a izbucnit din nou în plâns. Nu doar pentru tata, ci şi pentru sora lui, pentru familia lui, pentru tinereţea lui sigură şi fericită. Pentru tot ceea ce avusese cândva şi acum pierduse.

— De ce a făcut-o, Bella? a întrebat el. De ce s-a sinucis tata?

Bellamy s-a retras. Privirea ei aspră l-a luat prin surprindere pe Shane, la fel şi felul în care l-a apucat de umeri, atât de strâns încât l-a durut.

— Hai să intrăm! i-a zis ea.

Shane se simţea captiv într-un delir provocat de febră.

Casa în care crescuse, plină de poliţişti, cu bandă galbenă izolând bucătăria şi (după cum i-a spus Bellamy în timp ce el stătea şi se holba la cordonul forţelor de ordine) încolăcindu-se în jurul uşilor glisante de care obişnuia el să se agaţe pe când era copil, ba îngrădind chiar şi biroul tatălui său, aflat la etaj.

— Locul crimei, a zis Bellamy. Aşa numesc ei biroul tatei, Shane.

— Tata e încă acolo?

— Nu, a răspuns ea. Medicul legist l-a… l-a luat.

— Fac asta şi pentru sinucideri? a întrebat Shane.

Prostească întrebare. Nici măcar nu ştia de ce o rostise. Parcă gura i s-ar fi mişcat de capul ei, în vreme ce realitatea îl izbea în valuri. Căminul părinţilor lui. Fereastra uriaşă ce dădea spre canion, cea de care obişnuia să-şi lipească nasul, făcând-o pe Flora să se plângă din pricina urmelor. Şi în ea, în locul ăsta care fusese cândva toată lumea lui… O bandă ce îngrădea locul crimei. Poliţişti în uniformă trecând ca săgeata pe lângă el, staţii de emisie-recepţie cu paraziţi. Păcăniturile aparatelor de fotografiat. Mâini îmbrăcate în mănuşi albe… Şi apoi mama lui, îmbrăcată într-un capot din mătase albă, stând pe canapeaua roşie de lângă geam, îndoită de la mijloc, prăbuşită…

— Mamă!

Shane s-a îndreptat către ea, cu Bellamy pe urmele lui.

— Mamă!

Femeia şi-a ridicat capul, foarte încet. S-a uitat în sus, spre el. Buzele ei deveniseră o linie tremurătoare, ochii parcă erau nişte cioburi de sticlă. Preţ de câteva secunde a părut că nici nu-l recunoaşte. Apoi i-a şoptit numele.

Shane a încercat să-şi aducă aminte când o văzuse ultima oară pe mama lui. Trebuie să fi fost cu cel puţin un an în urmă. Mersese la unul dintre prânzurile ei caritabile, iar ea îl întâmpinase cu un surâs larg şi o îmbrăţişare. Mama nu se schimbase câtuşi de puţin. Nu până azi. Dar acum arăta ca şi cum cineva ar fi stors toată viaţa din ea.

— Eşti aici, a spus femeia.

Shane s-a aplecat, a cuprins-o în braţe. Ea l-a îmbrăţişat fără vlagă. Părea atât de plăpândă, de parcă, dacă ar fi strâns-o prea tare, toate oasele i s-ar fi sfărâmat.

Mama lui Shane îl întâlnise pe tatăl lui pe vremea când era doar o secretară de platou în vârstă de nouăsprezece ani. Trei luni mai târziu, se căsătorise cu el. Îşi petrecuse întreaga viaţă de adult ca doamna Sterling Marshall. Sigur, existaseră şi neînţelegeri între ei (cununia dintre băiatul lor şi Kelly fiind cea mai importantă dintre ele), dar Shane nu văzuse niciodată doi oameni mai devotaţi unul altuia.

— *Am avut doar o singură mare iubire,* obişnuia să spună mama. *Şi am ajuns să mă mărit cu el.*

— Îmi pare rău, mamă!

— Bietul de tine, a şoptit ea.

Shane s-a retras. Şi abia atunci a observat-o pe Flora, menajera.

— Gata, gata, Mary, a spus aceasta. Gata, gata…

— Shane, trebuie să vezi ceva, i-a zis Bellamy.

Lângă ea stătea o femeie – chip sever, costum de camuflaj specific muncii la birou: pantaloni gri, cămaşă bej, păr cărunt, strâns în agrafe bej. Shane a clipit cu ochii spre ea. *Asta trebuie să văd?*

— Dumneaei e doamna detectiv Braddock, a zis Bellamy.

Femeia a corectat-o.

— Brad-dock, a spus ea, făcând cuvântul să rimeze cu padoc.

— Ăăă, bună ziua?

— Vă rog să veniţi în camera de zi, domnule Marshall.

Braddock s-a răsucit şi a pornit către camera de zi, fără să mai aştepte pentru a vedea dacă el o urmează. Bellamy l-a apucat pe Shane cu ambele mâini de îndoitura braţului şi l-a condus.

— Cum rămâne cu mama?

— O să-i fie bine aici, cu Flora, a spus Bellamy. Nu-i aşa, mamă?

Cele două au făcut un schimb de priviri pe care Shane n-a reuşit să-l priceapă, nici măcar pe departe.

— Ce se întâmplă? a întrebat el. Ce trebuie să văd? E vorba despre biletul de adio?

Bellamy a oftat din greu.

— E vorba de biletul tatei?

— Haide, Shane, a spus ea, făcându-l să se simtă din nou de cinci ani, trăgându-l după ea în timp ce el se întorcea, pentru a mai arunca o ultimă şi lungă privire spre deznădăjduita lui mamă.

— O să vă arăt ceva, a spus Braddock, după ce Shane şi Bellamy s-au aşezat pe canapea.

Pe măsuţa pentru cafea stătea un laptop deschis. Femeia a tastat câteva comenzi, iar pe ecran s-a ivit o imagine: o siluetă îmbrăcată într-un hanorac gri, furişându-se afară pe o uşă, urcându-se într-o maşină argintie, de clasă medie, apoi dispărând în beznă.

Detectivul a oprit imaginea. Totul trebuie să fi durat cel puţin cinci secunde.

— Ei? a spus Bellamy.

Femeia i-a făcut semn să tacă.

— Vreţi să vedeţi din nou?

— Ce să văd? a întrebat Shane.

Braddock a apăsat tastele laptopului, iar el a urmărit din nou imaginea. Persoana aceea, oarecum înaltă, mişcându-se repede, deschizând dintr-o mişcare portiera maşinii, strecurându-se înăuntru…

— Cu ce vă seamănă, domnule Marshall? a întrebat Braddock.

— Ăăăm… Cu cineva care conduce?

Bellamy a răsuflat zgomotos.

— Doamne! a şoptit ea.

Shane începea să se îngrijoreze şi să-şi piardă complet capul, aşa cum se simţea uneori în vise, când era captiv într-o piesă de teatru fără a-şi cunoaşte replicile ori în fostul său liceu, dând examen într-o limbă pe care n-o mai văzuse niciodată.

— Eu… eu nu ştiu ce se petrece.

— Ce fel de maşină conduce soţia dumneavoastră,

domnule Marshall?

— Poftim?

— Conform informaţiilor noastre, deţine o Toyota Camry din 2009. E corect?

— Da.

— Argintie?

— Da. Deci…

— Maşina din imagine. Seamănă câtuşi de puţin cu a ei?

— Cred… cred că aduce oarecum… Staţi aşa, ce mă întrebaţi aici?

— Soţia dumneavoastră are vreun hanorac, domnule Marshall?

Shane s-a uitat lung la ea.

— Oricine are hanorace.

— Îmi cer scuze, ar trebui să fiu mai precisă. Are vreun hanorac gri-deschis, asemănător celui purtat de persoana din imagine?

Shane a înghiţit cu greu.

— Ce e cu imaginile astea?

Bellamy a dat să răspundă, însă detectivul a ridicat o mână.

— E o înregistrare obţinută cu ajutorul uneia dintre camerele de supraveghere din această casă, a spus Braddock. A fost făcută azi, la două dimineaţa, ora aproximativă a morţii tatălui dumneavoastră.

— Oh! a exclamat Shane.

— Toate celelalte dispozitive de supraveghere au fost oprite, a continuat Braddock. Paznicul plecase peste noapte, aşadar camerele au fost cel mai probabil oprite de către tatăl dumneavoastră ori de către acest vizitator.

— Oh…

— Aţi dori să mai vedeţi încă o dată înregistrarea? Putem să conectăm laptopul la ecranul cel mare. Să derulăm filmul acolo.

Shane s-a întors către ecranul cel mare de pe peretele camerei de zi a părinţilor săi. Ultimul răcnet. Bineînţeles. În cei optsprezece ani în care locuise aici, familia Marshall schimbase probabil douăzeci de televizoare în camera de

zi, luându-şi de fiecare dată unul şi mai performant, iar acesta era demn de o expoziţie comercială. Lat de cel puţin doi metri, subţire cât o carte de credit, cu un ecran negru şi lucios. Cu siguranţă aparatul ar fi fost minunat pentru vechile filme ale tatălui său, dar în mintea lui Shane nu încăpea îndoială că, şi urmărită pe acel ecran, înregistrarea făcută de camera de supraveghere nu putea fi mai mult decât era, adică o porcărie. Până şi în propriile vise văzuse imagini mai clare şi mai uşor de recunoscut.

— Nu ştiu la ce ar folosi.

Vocea îi tremura puţin.

— Vreau să zic… Nici măcar nu sunt sigur dacă persoana din imagini e un bărbat sau o femeie.

— Ei, *haide!*

Bellamy s-a ridicat în picioare, s-a răsucit şi s-a îndreptat către fereastră, iar aerul s-a umplut de mirosul ei: ţigări, amestecate cu aroma banal-dulceagă a unui parfum scump, genul din care găseşti mostre în magazinele de modă.

— Persoana din înregistrare era ea, Shane! a spus Bellamy. Ştii că ea era.

— Kelly?

— Nu. Beyoncé. Ce-ai *păţit?*

— Sunt cinci secunde cu un om îmbrăcat într-un hanorac, a replicat Shane. Ai putea la fel de uşor să fii şi tu, Bellamy.

— *Tu mă iei dracului peste picior?*

— *Ar putea fi oricine!*

Shane s-a uitat cu furie la sora lui, în timp ce amintirile trăgeau de el. Pereţii camerei în care se aflau nu se schimbaseră din vremea copilăriei lui. Indiferent de câte ori fusese îmbunătăţit televizorul, pereţii rămăseseră albi, pozele înrămate (zeci de cadre din filmele tatei) atârnau în aceleaşi locuri ca întotdeauna… Privirea i s-a oprit în colţul cel mai îndepărtat din stânga încăperii, la fotografia din filmul care-i venise în minte: *Sfidare.* Iată-l pe tata cu un aer neînduplecat, în stilul filmelor western, tot numai barbă nerasă şi stropi de sânge, ţintind cu pistolul înspre

obiectivul camerei de filmat, cu ochii deveniţi două faruri strălucitoare în mijlocul unui chip murdar, parcă sculptat cu dalta.

Sfidare fusese primul şi singurul western al tatei. Fusese filmat la jumătatea anilor ’70, la o oră sau două de mers faţă de acele locuri, în mijlocul dogoritorului şi prăfosului deşert San Bernardino, într-un decor atât de detaliat, încât semăna cu o călătorie în timp.

Pe când era copil, Shane vizitase de multe ori platoul filmului *Sfidare.* Îi plăcea la nebunie acolo – sclipitoarele arme din recuzită, caii, figurantele frumuşele şi pieptoase, îmbrăcate în bluze ţărăneşti cu umerii descoperiţi, tata purtând haine de şerif adevărat, cu pălărie albă şi insignă, hrănindu-şi pe furiş fiul cu gogoşi glazurate de la bufet şi făcându-i cu ochiul prin sângele fals.

Dar într-o zi… Doamne, era uluitor cât de amănunţit stăruia încă totul în mintea lui Shane! Strânsoarea degetelor reci ale mamei lui, în timp ce îl scotea din rulota tatei ţinându-l de mână şi vocea ei… furia din ea.

— Tu aşteaptă aici, Shane. Mami merge să discute câteva minute cu tati.

Îi spusese asta pe un ton ce aducea cu o uşă trântită şi, cu toate că Shane nu pricepuse de ce nu putea măcar să rămână în rulotă, de ce nu putea să se joace cu insigna aceea lucioasă, câtă vreme părinţii lui stăteau de vorbă, cu toate astea, la patru sau cinci ani, fusese îndeajuns de isteţ să nu întrebe.

Era singura dată când îşi amintea s-o fi văzut pe mama lui atât de mânioasă. Şi nici în ziua de azi nu aflase motivul.

— Tu nu ştii totul despre tata, i-a spus el lui Bellamy. Niciunul dintre noi nu-l cunoaşte cu adevărat pe celălalt.

Ea a strâns din buze. I-a întors spatele.

— Domnule Marshall, a intervenit Braddock. A părăsit soţia dumneavoastră domiciliul azi-noapte, pentru o perioadă mai lungă de timp?

Shane a închis ochii.

— Nu, a răspuns el, imaginându-şi-o, văzând-o pe Kelly

scăldată în lumina dimineţii, întinzându-şi în pat frumosul ei spate arcuit.

Shane ştia că ochii lui Kelly erau închişi de ore bune. Iat-o, alungându-şi somnul din ei, deschizându-i pentru obiectul aparatului de fotografiat, acei ochii cenuşii şi trişti, acea stranie răceală…

Nu. În privinţa asta se înşelase. Se comportase ca un paranoic, dar din alte motive. Ea dormea. De ore bune. *Şi oricum, ce insinuau ele? Că soţia lui s-a furişat afară din casă ca să-l vadă pe tatăl lui cum se sinucide? Ele vorbeau serios?*

Bellamy a zis:

— Minţi pentru ea.

— Ba nu, nu mint!

— Ne spuneţi totul, domnule Marshall?

Shane şi-a deschis ochii.

— Kelly s-a trezit la ora şase dimineaţa, a spus el. Eu am trezit-o.

— Domnule Marshall. Dumneavoastră şi soţia dormiţi în camere separate?

O întrebare directă. Nu putea să răspundă cu o minciună la o întrebare directă, adresată de un poliţist.

— Da.

— De ce? s-a mirat Bellamy.

El i-a întors spatele.

— Mai aveţi şi alte întrebări, doamnă detectiv?

— Doamnă detectiv Braddock, a zis Bellamy, lui Kelly Lund îi place la nebunie să facă lungi plimbări cu maşina în timpul nopţii.

— De unde ştiţi asta?

— Nu ştie, a spus Shane. De când Kelly a ieşit din închisoare, n-a mai vorbit cu ea. N-a venit niciodată la noi acasă. Habar n-are…

— *Mi-a spus mama.* Mi-a povestit că te-ai plâns odată de asta.

Bellamy şi-a îndreptat privirea către detectiv.

— Obişnuia să plece de acasă noaptea târziu, iar el o întreba unde se duce şi ea îi răspundea „cu maşina”.

Shane nu voia să insiste pentru ca ea să n-aibă impresia că e prinsă în capcană. Voia ca soţia lui să se simtă liberă. Ştiţi cine e Kelly Lund, nu? A fost condamnată pentru crimă.

Braddock urmărea chipul lui Shane într-un fel care lui nu-i plăcea.

— Nu i-am spus niciodată mamei aşa ceva, a replicat el.

Era adevărat. Îi povestise tatălui său. Shane nu mai voia să vorbească despre Kelly, nu mai voia să se gândească la ea. John McFadden fusese regizorul filmului *Sfidare.* Şi chiar pe acel platou, în timp ce mama lui era în rulota tatei, revărsându-şi din cine ştie ce motiv mânia, John îl luase deoparte pe Shane şi-i spusese că tatăl lui e cel mai bun actor cu care a lucrat vreodată. *Să nu le spui celor de la tabloide…* Bellamy fusese şi ea pe platou în acea zi, ignorându-l pe Shane ca întotdeauna, umblând cu băiatul lui John McFadden, pe care îl numea „fratele ei imaginar”. („Fratele ei mai bun”, aşa obişnuia să-i spună puştiului ăluia atunci când ea şi Shane rămâneau singuri, iar adulţii nu-i puteau auzi.)

Shane a strâns din dinţi. Noaptea trecută luase un somnifer, aşa cum făcea în mai toate nopţile. Doar că pastila nu-şi făcuse efectul imediat. Îl frământau multe în ultima vreme, gânduri asupra cărora nu voia să stăruie prea mult. Gânduri legate de Kelly, de plimbările ei cu maşina în toiul nopţii, de secretele ei…

Aşa că adăugase încă două pastile. Luase cinci somnifere şi nu mai ştiuse de el până când îl trezise alarma ceasului. Lui Kelly îi plăcea să numească asta „Coma cu Ambien[6] a lui Shane Marshall”. Kelly, cea care insistase să se culce în camere separate fiindcă numai aşa putea dormi. Singură. Kelly, care avea şase hanorace.

— Mă duc să văd ce face mama.

— Dacă vrei dreptate pentru tata, a spus Bellamy, o să mărturiseşti adevărul.

Shane s-a oprit. Destul.

— Tata s-a sinucis, Bellamy.

[6] Sedativ folosit în principal pentru tratarea insomniei *(N.t.).*

S-a uitat cu furie înspre detectiv.

— Vreau să văd biletul de adio.

Femeia a clipit către el.

— Vreau să văd biletul, doamnă detectiv. Vreau să-l citesc şi vreau să jelesc în linişte moartea părintelui meu, împreună cu familia mea.

— Îmi pare rău, domnule Marshall.

El a răsuflat zgomotos.

— Nu-i nevoie. Înţeleg. A fost un om celebru. Lumea vrea răspunsuri şi, credeţi-mă, eu la fel. Vă rog să-mi arătaţi biletul.

Detectivul a clătinat din cap, iar lumina s-a reflectat în părul ei într-un fel care l-a făcut pe Shane să se gândească din nou la Kelly, aşa cum arătase în dimineaţa aceea, cu firele argintii sclipind printre cele aurii, cu chipul blând pe pernă, dar cu acea ruptură între ei, acel zid pe care ea îl înălţase… Îmi pare rău, Shane. Nu pot. Cât de bine poţi cunoaşte o femeie care refuză să facă dragoste cu tine? Care nu te-a lăsat să te apropii de ea vreme de aproape cincisprezece ani?

Oare tata a rugat-o pe Kelly să fie martoră la sinuciderea lui? Oare a rugat-o să-l ajute?

— Domnule Marshall, a spus Braddock, cu ochii întunecaţi din pricina compasiunii forţate. Am spus că-mi pare rău pentru că reporterii au înţeles greşit.

— Ce?

— Aici se anchetează o crimă, a continuat ea. N-a existat niciun bilet de adio.

Capitolul 8

La vreo cinci kilometri în susul muntelui faţă de locuinţa lui Kelly şi a lui Shane, într-o casă mobilă, înconjurată de o armată de cactuşi limba-soacrei pe care-i plantase chiar el, locuia cel mai apropiat vecin al lor, un artist care lucra cu drujba şi-şi spunea Rocky Trei.

— Rocky Trei? exclamase Kelly cu trei ani în urmă, când Shane i-l arătase în timpul primului lor drum cu maşina către casa pe care el o cumpărase pentru amândoi.

Kelly tocmai se gândea că-şi începe în forţă noua ei viaţă în libertate, că o ia de la capăt, când a dat cu ochii de el acolo, printre cactuşii lui, un bărbat chel, musculos, dezbrăcat până la brâu, cu aerul unui om trecut prin lupte grele, cu tatuaje de un verde închis căţărându-i-se pe spatele roşiatic, scoţând cu drujba măruntaiele unui enorm trunchi de copac, făcând rumeguşul să zboare peste tot împrejurul lui.

— Da, aşa-l cheamă, i-a răspuns Shane. Scrie chiar şi pe cutia lui poştală.

— *Rocky III* a fost momentul în care seria de filme *Rocky* a început să se strice, a zis Kelly.

Şi atunci Rocky Trei s-a întors cu faţa către maşina lor, iar ea i-a întâlnit privirea. Fărâme de albastru aprins, pe o faţă tristă, tăbăcită, plină de tatuaje, ochii aceia părând ceva dintr-o altă perioadă a vieţii, o perioadă mai bună. Kelly i-a făcut semn cu mâna lui Rocky Trei, iar el i-a răspuns cu acelaşi gest. *Înţeleg numele,* s-a gândit ea. *Îl înţeleg pe el.*

— Stai departe de el, i-a spus Shane. E smintit şi probabil periculos.

— Vecinul nostru? Dar dacă am nevoie să împrumut o cană cu zahăr?

Fusese o glumă, dar Shane n-a râs.

— Nu locuieşte aici de multă vreme. Umblă tot felul de zvonuri despre el. Din fericire, e retras.

O săptămână mai târziu, în vreme ce Shane se întâlnea

cu un client în locuinţa lor, Kelly s-a scuzat, a străbătut pe jos cei cinci kilometri şi a bătut la uşa lui.

Pe vremea aceea nu învăţase încă să conducă. Acum îi era mai uşor.

Kelly a cotit cu maşina pe lângă cactuşi şi pe lângă laterala casei mobile, apoi a parcat. Creaţiile lui stăteau înşirate de-a lungul părţii din spate a construcţiei: un urs furios, un dragon ameninţător, cu colţi ascuţiţi, un înger cu uriaşe aripi ademenitoare şi cu un craniu în loc de faţă, care era preferatul lui Kelly. Rocky îi dăduse numele ei.

Toate statuetele făcute cu drujba aveau cel puţin trei metri înălţime şi fuseseră sculptate din trei trunchiuri de copaci salvate în urma defrişărilor din Nordul Californiei. Rocky ceruse să-i fie livrate acasă. Din câte îşi dădea seama Kelly, el nu-şi vindea niciodată lucrările. Le cioplea pentru a-i ţine tovărăşie. Kelly s-a uitat la chipul de craniu al îngerului. *Ocroteşte-l.* Un gând siropos, dar deloc nou.

S-a simţit privită şi, când s-a întors, l-a văzut pe Rocky stând în uşă. Purta pantaloni albi legaţi cu şiret, iar pielea îi semăna cu un pergament ars şi pictat. O privea ca întotdeauna, cu căldură, dar şi cu exasperare, ca şi cum întâlnirile lor ar fi avut loc conform unui program regulat pe care el tot trebuia să i-l amintească.

Un tatuaj reprezentând un mare ochi verde o privea fix din scobitura gâtului lui. Lui Kelly începea să-i bată inima mai repede ori de câte ori îl vedea. Avea o teorie legată de semnificaţia tatuajului, dar nu i-o spusese niciodată lui Rocky, nu voise să aducă vorba despre ea, de teama că el o să i-o ia în râs.

— Ar trebui să-mi pară rău pentru pierderea pe care ai suferit-o? a întrebat Rocky.

Kelly a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Ai văzut ştirile.

— Da.

— A venit poliţia la mine acasă, a spus Kelly. Mă rog, un detectiv.

— Te-a speriat?

— Nu mă sperie pe mine detectivii.

— Ştiu. A fost un fel de glumă.

Rocky a condus-o în casă. Era simplă, curată şi mirosea a rumeguş. De la un asemenea bărbat te-ai fi aşteptat să locuiască într-un loc la fel de aglomerat cum erau curtea şi pielea lui. Însă Rocky Trei era opusul unui om care adună obsesiv tot felul de lucruri. Pereţii lui erau goi. N-avea nici măcar o canapea. Doar scaune tari, un pat nu cu mult mai moale, nimic care să poată aduna praf.

Pe o masă aflată în zona dedicată bucătăriei stătea un laptop pe al cărui ecran erau afişate ştirile. Kelly a zărit o fotografie a lui Sterling Marshall.

— Să ştii că o să-mi fie dor de el, a zis ea.

— Abia dacă l-ai cunoscut.

— Nu contează.

Kelly s-a uitat îndelung la el.

— La urma urmei, abia dacă te cunosc pe tine.

— Nu-i adevărat.

Femeia s-a aşezat pe unul dintre scaunele tari, dorindu-şi să se prăbuşească.

— Mulţumesc că m-ai primit înăuntru.

Rocky a scuturat din cap, dând cu ochii de podelele albite de clor. Era atât de curată, casa lui. Atât de goală şi perfectă.

— Soţul tău e cu ai lui?

— E acasă la părinţi. Nu era cu mine când m-a chestionat detectivul.

— Asta-i bine, cred.

Rocky a oftat. S-a dus în bucătărie şi a luat un pahar cu apă pe care l-a aşezat în mâna lui Kelly. Când a făcut asta, mâinile li s-au atins, iar femeia i-a fost recunoscătoare pentru asta, pentru bătăturile de pe degetele lui, pentru căldura aspră a pielii lui, familiară aşa cum şi-o dorea.

— A vorbit despre diverse lucruri, detectivul ăla, a spus ea încet. Mi-a pus o grămadă de întrebări.

— Pentru asta e plătit.

Kelly s-a uitat la Rocky, însă el a refuzat să-i întâlnească privirea.

— Nu ştiu ce să fac, Rocky.

— Poliţia te bănuieşte că tu l-ai omorât pe Sterling Marshall?

Ea i-a aruncat o privire lipsită de expresie.

— Tu ce crezi?

— Eu cred că e posibil să-l fi omorât.

— Încetează!

Bărbatul a ridicat din umeri. Gestul a făcut să-i tresară tatuajul în formă de ochi verde-închis.

— Ieri-dimineaţă am văzut un şarpe în drum. M-a făcut să mă gândesc la tine.

Kelly a schiţat un zâmbet.

— Un şarpe cu clopoţei.

— Nu. Un şarpe-jartieră mic şi dulce. Mergeam pe drumul Old Woman Springs, la vremea răsăritului, şi am dat peste şerpişorul ăla, târându-se de-a latul şoselei, cum nu se poate mai tihnit.

— Old Woman Springs e un drum aglomerat, a spus Kelly. Şarpele o să fie călcat de vreo maşină.

— Aşa m-am gândit şi eu. „Şarpele e ca şi mort.” Totuşi, ceva îl determină să o ia pe acolo, de-a curmezişul unei şosele aglomerate, atât de încet şi hotărât… Ştii? E constrâns să meargă pe unde n-ar trebui.

Kelly a luat o gură de apă, simţind-o cum îi alunecă pe gât, lină şi rece.

— Şi asta ţi-a amintit de mine. Şarpele.

— Mi-a amintit de situaţie. Situaţia noastră.

— Ah!

— În toţi anii ăştia, a spus Rocky. În toţi anii ăştia ai bătut la uşa mea.

— Da.

— Iar eu ţi-am deschis, de fiecare dată când ai bătut.

— Şi…

— Şi nu reuşesc să-mi dau seama, Kelly. Care dintre noi e camioneta care goneşte cu o sută la oră pe Old Woman Springs? Şi care e şarpele ăla nărod şi lent?

Kelly s-a ridicat în picioare. Ciudat, Rocky era un bărbat atât de solid, încât ar fi fost logic să fie şi foarte înalt. Totuşi, când Kelly stătea în picioare, cu faţa către el, îl

privea drept în ochi. Asta o surprindea de fiecare dată: cât de bine se potriveau.

— Dacă aş fi fost în locul tău, eu aş fi mutat şarpele de acolo, a spus ea, luându-i mâinile bătătorite în ale ei şi conducându-l în dormitor. L-aş fi îndepărtat de pe şosea.

— Slujba soţiei dumneavoastră o poartă deseori departe de casă? a întrebat detectivul Braddock.

Şedea în camera de zi, faţă în faţă cu Shane, scriind în carneţel. Notiţele ajunseseră să nu-l mai deranjeze, aşa cum nu-l mai deranja nici prezenţa surorii lui în încăpere, cu parfumul şi acuzaţiile ei. Nici măcar camera însăşi nu-l mai deranja. Nimic nu-l tulbura, în afară de ceea ce era evident. Se simţea ca şi cum cineva i-ar fi tras un şut în burtă cu o oră în urmă şi încă nu şi-ar fi revenit.

Ceea ce voia Shane să ştie, ce avea nevoie să afle, era sensul exact pe care-l dădea Braddock cuvintelor „aici se anchetează o crimă”.

Tatăl lui fusese împuşcat în mijlocul frunţii, de la o foarte mică distanţă. Cu toate astea, numai Shane pomenise de sinucidere. Nu exista niciun bilet de adio. Nu ştia ca tatăl lui să fi fost deprimat. Dar ce ştiuse mereu (mă rog, cel puţin de la moartea lui John McFadden) era că tatăl lui detesta armele.

Şi mai era ceva, acel amănunt care-i rămăsese fixat în minte, acel amănunt pe care nu-l putea rosti de teamă că, dacă l-ar spune cu voce tare, ar putea să aibă mai mult sens decât şi-ar fi dorit el: dintre cele trei focuri de armă pe care soţia lui le trăsese în data de 28 iunie 1980 înspre un John McFadden lipsit de apărare, cel care îl ucisese fusese cel care îl nimerise în mijlocul frunţii, de la mică distanţă.

— Kelly lucrează de acasă, a spus Shane.

Îşi simţea capul amorţit şi înceţoşat, iar canapeaua din piele îl înţepa în spate. Voia o aspirină. Un whisky scoţian. Un pumn de Ambien…

— Făcând ce?

— Poftim?

— Aţi spus că soţia dumneavoastră lucrează de acasă. Cu ce se ocupă?

— E scriitoare.

Bellamy a scos un sunet de exasperare pură, pe jumătate oftat, pe jumătate ţipăt. Pe vremuri, în zilele dinaintea orei care tocmai trecuse, Shane i-ar fi spus să tacă din gură, să iasă din cameră sau măcar să-şi vadă de treaba ei. Dar, din nou, situaţia se schimbase.

— Scrie portrete pentru un site de întâlniri, a spus el.

— Mă scuzaţi?

— Nu pare ceva serios. Dar este.

Detectivul a dat din cap, continuând să ia notiţe.

— Pleacă des de acasă? Merge în Hollywood pentru serviciul ei?

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi?

— Nu merge nicăieri pentru serviciul ei. Nu face decât să inventeze poveşti pornind de la fotografiile uşor pornografice ale unor manechine.

— Dar nu ştiţi dacă merge în Hollywood cu altă treabă?

— Mie… mie-mi place să-i acord spaţiu lui Kelly.

— Deci, când pleacă de acasă, nu aflaţi niciodată unde se duce?

— Dacă merge la magazin, a spus el, atunci se întoarce cu cumpărături. Dar n-o întreb dinainte „Te duci la magazin?”

— Dumnezeule! a şoptit Bellamy. Dumnezeule!

Detectivul a continuat:

— Daţi-mi voie să vă întreb ceva, domnule Marshall.

— Da?

— Aţi vorbit vreodată cu soţia dumneavoastră despre crima pe care a comis-o?

— Hm?

— John McFadden. Aţi vorbit vreodată…

— Ce importanţă are?

— Tu ce importanţă *crezi* că are? a intervenit Bellamy, însă detectivul n-a luat-o în seamă.

— Mă întrebam doar, a spus poliţista, ce gândeşte acum

soţia dumneavoastră despre toate cele întâmplate. Dacă o frământă câtuşi de puţin ce i-a făcut lui John McFadden. Dacă se simte vinovată ori crede că a avut o oarecare justificare, iar respectul durabil pe care tatăl dumneavoastră i-l purta omului pe care ea l-a ucis… Mă rog, sunt sigură că aţi văzut ce a spus tatăl dumneavoastră acum doar două zile despre domnul McFadden, în *Times.*

— Nu ştiu ce gândeşte Kelly.

Vorbele lui Shane au rămas atârnate în aer, cele mai sincere vorbe pe care le rostise întreaga zi.

— Aţi auzit vreun zgomot noaptea trecută? a întrebat Braddock. Poate pe soţia dumneavoastră plecând într-una dintre plimbările ei nocturne cu maşina?

— Am luat somnifere noaptea trecută. Am fost ca şi mort pentru restul lumii.

Existase o perioadă în viaţa lui Shane când ar fi jurat cu mâna pe inimă că o cunoaşte pe Kelly, că o ştie mai bine decât oricine. Şi, în mod ciudat, asta se întâmpla pe vremea când Kelly era la închisoare, dar înainte ca ei doi să se căsătorească, când n-aveau voie să se atingă decât prin acel geam de sticlă groasă.

Pe atunci îşi petrecea ore, zile întregi scriindu-i lui Kelly, majoritatea acelor scrisori având zeci de pagini, cele mai multe dintre ele răspunzând la sutele de întrebări pe care ea i le trimitea cu scrisul ei rotund şi îngrijit, întrebări care dezvăluiau mai mult decât ar fi putut s-o facă orice declaraţie. *Care a fost cea mai fericită zi pe care ai trăit-o vreodată? Spune-mi tot ce-ţi aminteşti despre ea, cât poţi de amănunţit. Ai vreodată senzaţia că lipseşte ceva din viaţa ta? Şi dacă da, ce? Poţi, te rog, să ieşi din casă şi să-mi spui cum e să simţi soarele pe ceafă, Shane? Îmi doresc foarte mult să ştiu cum e pentru că azi n-am voie să ies.*

Cum e să ai o soră?

Shane nu ştia sigur dacă întrebările lui Kelly îl făcuseră să se îndrăgostească de ea, ori evidenta ei bucurie la primirea răspunsurilor lui. Dar, în orice caz, Kelly îl făcuse să simtă că cineva are nevoie de el, ceea ce, pentru un mezin, pentru cea mai slabă verigă a uneia dintre cele mai

strălucitoare familii hollywoodiene, era un sentiment rar întâlnit.

Simt o legătură cu tine, Shane. O simţi şi tu? Uneori, când îţi pun întrebări, ştiu deja ce o să zici. Reuşesc să-mi imaginez răspunsurile tale (chiar în aceleaşi cuvinte), iar apoi, când tu scrii întocmai acele cuvinte, parcă am împărţi aceeaşi minte. Parcă am fi două jumătăţi din ceva uriaş.

— Răspunde-i doamnei detectiv, Shane! a spus Bellamy, în vreme ce el îşi amintea răspunsul pe care-l dăduse: O *simt şi eu. Dar dacă lucrul ăsta uriaş pe care îl formăm noi doi împreună e ceva rău – ca Godzilla?*

Godzilla e bun, Shane. E doar neînţeles din cauza felului în care arată. (Şi, apropo, ştiam că o să spui asta!)

Shane şi-a îndreptat privirea spre Braddock.

— Îmi pare rău, a spus el. Puteţi repeta întrebarea?

Femeia a dat din cap în semn de încuviinţare. O buclă de păr cenuşiu i-a alunecat peste ochi. Şi-a împins-o după ureche cu un gest pe jumătate furios, ca şi cum propriul păr ar fi stat în calea investigaţiei pe care o făcea.

— V-am întrebat, a zis Braddock, dacă există vreo persoană căreia soţia dumneavoastră să-i *facă* mărturisiri.

— Nu cred.

— Nu merge la un psiholog?

— Nu.

— Prieteni?

— Singura prietenă care-mi vine în minte…

N-a reuşit să sfârşească fraza fără să izbucnească în râs, aşa că s-a oprit.

— Mă scuzaţi?

— Bellamy, a spus Shane. Poţi, te rog, să mergi şi să vezi ce face mama?

— Vreau să-ţi aud răspunsul.

— Mama e dată peste cap. Îmi fac griji pentru ea. Nu putem pur şi simplu s-o lăsăm acolo cu Flora.

— O să văd ce face, a zis Bellamy, după ce spui cine e prietena lui Kelly.

— Bine, a oftat Shane. Tu eşti.

— Ce?

— Tu eşti, a repetat el. Eşti singura prietenă a lui Kelly pe care o cunosc. Ştii, cred că şi după toţi anii ăştia, după tot ce i-ai făcut… Cred că o parte din ea încă te priveşte astfel. Ca pe prietena ei.

A fost singura dată în viaţa ei când Bellamy a rămas fără cuvinte. Iar pentru asta, şi numai pentru asta, Shane s-a simţit recunoscător.

S-a ridicat în picioare, uitându-se în jos la sora lui cu senzaţia unei puteri pe care ştia că o are doar trecător.

— Jalnic, nu-i aşa? a spus el printre dinţi, cu muşchii încordaţi.

A pornit spre uşa încăperii.

— Mă duc să văd ce face mama, a mai zis el, fără ca măcar să se întoarcă.

Rocky avea aşternuturi aspre şi reci, foarte diferite de ale lui Kelly, care erau făcute dintr-o flanelă foarte subţire şi moale. Ei nu-i plăcea să se gândească la căminul său atunci când stătea întinsă acolo, în patul acela. Şi chiar n-avea niciun motiv s-o facă. Problemele dintre ea şi Shane (ceea ce psihologul de la Carpentia numise *dificultăţi în intimitate)* apăruseră cu mult înainte ca ea să dea cu ochii de Rocky Trei. Îşi spunea că ameninţările lui Sterling Marshall, temerile pe care ele i le inspirau erau cele care o împiedicau să aibă o relaţie fizică cu Shane. Dar în rarele momente în care era sinceră cu ea însăşi, ştia că ar fi putut să-şi pună un dispozitiv contraceptiv intrauterin, că ar fi putut să-şi lege trompele, dacă şi-ar fi dorit atât de mult. Era vorba despre altceva…

Îi plăcea să se gândească la Rocky, la *asta,* ca la un vis recurent. Ceva ce există într-un alt plan decât viaţa ei de zi cu zi, ceva pentru care nu poate fi învinovăţită. Un sertar care rămâne închis.

Rocky părea să gândească la fel. Momentele petrecute împreună, el le numea „întâlniri”. Numea relaţia dintre ei „prietenie”, nu aventură. Şi, indiferent cât de tandre ar fi fost întâlnirile, niciodată nu se ţineau în braţe după ce terminau. Stăteau întinşi pe spate, amândoi, uitându-se la

tavanul înălbit al dormitorului impecabil al lui Rocky, cu mâna lui acoperind-o pe a ei, într-un gest ce părea mai degrabă ocrotitor decât afectuos. Iar pentru Kelly totul era atât de potrivit, atât de familiar în felul acela pe care nu îndrăznea să-l rostească. *Aşa cum a fost cu ani în urmă. Ca o întoarcere în timp.*

— Te-am minţit, Rocky, a spus ea.

El s-a întors. I-a simţit ochii cristalini aţintiţi asupra ei, chipul atât de aproape, căldura răsuflării lui.

— În legătură cu ce?

Kelly a rămas cu privirea pironită în tavan.

— Mai devreme, când am zis că detectivii nu mă sperie.

— Te sperie?

— Detectivul ăla, da. N-am arătat-o, dar m-a speriat mult.

— De ce?

— Pentru ce poate să-mi facă, a răspuns ea.

— Ce-ar putea…

— Nu vreau să mă întorc la Carpentia. Vorbesc serios, Rocky! Mai bine mor.

— Kelly.

— Da?

— Uită-te la mine!

Ea s-a întors cu faţa către el, către această fiinţă tatuată. Cearşaful îi alunecase de pe piept, iar Kelly l-a mângâiat uşor, apoi şi-a trecut degetele peste conturul peştelui cu solzi romboidali, care îi înota deasupra inimii. Aruncau sclipiri argintii, solzii. Ceva ce nu mai observase până atunci. Aşa era Rocky. Aşa era pielea lui. Mereu ceva de descoperit la ea.

— Uită-te la mine! a repetat el. Uită-te în ochii mei!

Kelly nu voia. Simţea un nod în gât de fiecare dată când se uita drept în ochii lui. *Ca o întoarcere în timp.* Dar i-o ceruse el, aşa că s-a supus. Privirea i s-a ridicat de la ochiul desenat pe gâtul lui, trecând peste acele tatuaje în formă de viţe care se căţărau pentru a i se întretăia pe obraji, încolăcindu-se în jurul buzelor lui subţiri, ca de sfânt. Rocky îndurase atâta durere, doar ca să arate altfel,

indiferent cum o fi arătat în trecut. Kelly nu şi-l putea închipui fără tatuaje, deşi uneori şi-ar fi dorit să reuşească…

— În ochii mei, Kelly, a spus el tocmai când ea ajunsese acolo, la acel albastru strălucitor şi trist. Dacă-ţi pun o întrebare, o să-mi spui adevărul?

— Da, a şoptit ea.

— Ai fost azi-noapte acasă la Sterling Marshall?

Kelly a înghiţit în sec.

— Da.

— Tu l-ai omorât?

— Contează? a întrebat ea. Ar conta pentru *ei?*

Rocky şi-a ridicat mâna spre obrazul ei şi i-a şters o lacrimă pe care ea nici n-o observase.

— Nu ştiu, a spus el. Probabil că nu.

Capitolul 9

Pe vremea când Kelly Lund era găsită vinovată de omor, detectivul Barry Dupree avea şapte ani. Pe atunci, procesele nu erau televizate, dar la ştiri au apărut câteva dintre desenele făcute în sala de judecată. Barry îşi amintea vag acele schiţe văzute pe ecranul televizorului din bucătărie, în timp ce părinţii lui îi arătau vedetele de cinema venite să depună mărturie. Îşi amintea cât de anoste şi posomorâte îi păruseră toate, mult mai puţin colorate decât benzile lui desenate sau chiar decât realitatea înconjurătoare.

Dar ce îşi amintea Barry cel mai bine din acel proces (ce îşi amintea toată lumea cel mai bine) era fotografia cu Kelly Lund stând în faţa tribunalului, imediat după ce îşi primise sentinţa.

Ce mai poză! Dacă închidea ochii, Barry încă o vedea: ochii lipsiţi de viaţă, umbrele ce jucau pe acel chip frumos, dar inexpresiv şi zâmbetul, acel zâmbet. Felul în care sărea la tine. Felul în care muşca.

Fotografia apăruse pentru prima dată pe coperta revistei *Los Angeles Times,* iar fratele mai mare al lui Barry, Chris, o înhăţase de pe masa din bucătărie atunci când părinţii lor nu erau prin preajmă. Făcuse poza să danseze prin faţa ochilor lui Barry, ţinând-o atât de aproape, încât fratele lui să poată simţi mirosul hârtiei, în timp ce îngâna cu vocea lui spartă de adolescent: *Unu, doi, Kelly vine după voi. Trei, patru, încuiaţi uşa cu lacătu'…*

Pe vremea aceea, Barry habar n-avea că versurile erau furate din filmul *Coşmar pe Elm Street,* dar chipul lui Kelly Lund îl bântuia într-un fel în care Freddy Krueger[7] nu avea s-o facă niciodată.

Obişnuia să aibă coşmaruri. Se făcea că adolescenta criminală vine după el în toiul nopţii, înarmată cu pistolul ei, şi-i face găuri în creier, îi măcelăreşte familia, fără ca expresia de pe chipul ei să se schimbe. *Surâsul Ucigător al*

[7] Principalul personaj negativ al filmului *Coşmar pe Elm Street (N.t.).*

Mona Lisei. Frate!

Pentru Barry (ca şi pentru mulţi dintre cei care fuseseră copii în LA în prima parte a anilor ’80, era sigur) Kelly Lund era un baubau de talia lui Richard „Vânătorul Nopţii” Ramirez[8] sau a lui Charlie Manson[9]. Şi chiar pe măsură ce Barry creştea, în timp ce lua lecţii de box şi le ţinea piept bătăuşilor din şcoală, care-i ziceau Morcoveaţă şi îl trăgeau zilnic de izmene, chiar şi după ce a terminat liceul (cu treizeci de kilograme mai greu decât începuse şi ştiind foarte bine că are să devină poliţist), chiar şi atunci, ba chiar şi acum, bărbat în toată firea, cu insignă de detectiv, cu centură neagră la arte marţiale mixte şi un pistol Glock, înregistrat pe numele său, în tocul de pe umăr *(Ia încercaţi să-mi ziceţi acum Morcoveaţă, tâmpiţilor!)* nu reuşea să-şi alunge neliniştea pe care o simţea la auzul numelui ei.

Kelly Lund vine după voi!

Îl puteţi învinui? Puteţi învinui pe oricine care a crescut cu fotografia aceea întipărită în minte?

Lund îşi avea susţinătorii ei, fără îndoială. Îşi avea amatorii de teorii ale conspiraţiei, şi vedetele cu inimă de aur, şi scriitoarele de bloguri cu reflexe feministe, care scriau comisiei de eliberare condiţionată în numele acelei „biete fete”.

Dar Barry Dupree nu se număra printre ei. Iar când, la împlinirea a exact cinci ani de la eliberarea lui Kelly Lund, el şi partenera lui s-au uitat la înregistrările făcute de o cameră de supraveghere, în care apărea o siluetă subţire, cu glugă, ce părăsea casa Marshall la puţin timp după moartea lui Sterling Marshall şi se urca într-o maşină asemănătoare cu a lui Kelly Lund, Barry a fost nevoit să-şi folosească şi ultimul strop de stăpânire de sine ca să nu strige: *Ţi-am zis eu!*

---

[8] Ricardo Leyva Munoz Ramirez, criminal în serie, violator şi tâlhar american, care a terorizat oraşul Los Angeles în perioada iunie 1984–august 1985 *(N.t.).*

[9] Charles Milles Manson, liderul unui grup cunoscut drept „familia Manson”, devenit celebru pentru uciderea a nouă oameni, printre care şi actriţa Sharon Tate, în vara anului 1969 *(N.t.).*

Nu cumva soţia lui Marshall, Mary, luptase pentru eliberarea lui Kelly Lund? Nu cumva şi ea fusese una dintre acele neinspirate autoare de scrisori? O întrebase asta pe partenera lui, Louise Braddock, în timp ce se aflau în sediul poliţiei, la ora cinci dimineaţa, imediat după ce primiseră cazul şi lucrau la birourile lor, citind în viteză vechi articole de ziar, îndopându-se cu cafea, pregătindu-se.

— Dacă n-ar fi fost scrisorile lui Mary Marshall, îi spusese Barry, agitat din pricina cofeinei, Kelly Lund poate că n-ar fi ieşit niciodată pe cauţiune şi astfel nu l-ar fi omorât niciodată pe Sterling Marshall. Am dreptate?

Dar Louise reacţionase ca mai mereu, adică îşi dăduse ochii peste cap şi-i spusese să se potolească naibii.

— Nevinovată până la proba contrarie, Barry, îi zisese ea.

Sigur, reuşeşti să ajungi la Tâlhării şi Omoruri, dar te alegi cu mama ta pe post de parteneră.

Partea cea mai rea era că Barry se simţea întrucâtva dator faţă de Louise. Ea se afla deja de peste zece ani în prestigiosul serviciu când el sosise, cu şase luni în urmă, din Monrovia, în siajul unui important jaf bancar pe care-l prinsese doar pentru că-şi uitase cheile de la maşină în sediul poliţiei şi se întorsese după ele chiar în clipa în care fusese anunţat cazul. Fusese o treabă făcută de profesionişti, mult prea mare pentru secţia lor cu puţin personal şi totuşi, lucrând alături de el, locotenentul de la Tâlhării şi Omoruri fusese îndeajuns de impresionat de meticulozitatea şi dedicarea lui Barry, încât îi făcuse propunerea la care visase întotdeauna. Marea lui şansă… mă rog, *avea să fie* marea lui şansă, dacă reuşeau să-i găsească un partener.

Din nefericire, partenerul lui Louise Braddock tocmai ieşise la pensie şi, având de ales între Barry şi o scârbă pe nume Cameron Keogh, care duhnea de parcă ar fi stat la marinat în spray Axe câte şase ore pe noapte, ea optase pentru tipul cel nou.

— Ţine minte, Cameron Keogh îmi dă dureri de cap, îi

spusese atunci Louise lui Barry şi continua să i-o spună cu fiecare ocazie. Tu ai fost salvat de miros.

N-avea importanţă. Lui Barry nu-i păsa ce credea Louise. Părerile lui Louise îl interesau la fel de puţin pe cât îl interesau părerile propriei lui mame, iar mama lui spusese limpede, cu multă vreme în urmă, că Barry ar trebui să-şi aibă propriile păreri.

În dimineaţa aceea fuseseră desemnate două echipe de la Tâlhării şi Omoruri pentru a se ocupa de uciderea lui Sterling Marshall: una care să facă cercetări în cartier, iar cealaltă, adică el şi Louise, care să stea de vorbă cu membrii supravieţuitori ai familiei. Când, în timpul discuţiei cu Bellamy, Louise îl luase pe Barry deoparte şi-i spusese că se descurcă singură cu interogarea rudelor, el nu se împotrivise.

— Bine, replicase el. Eu o să-i fac o vizită lui Kelly Lund. Louise îl avertizase să nu se „ambaleze” prea tare. Barry se străduise din răsputeri să nu-i zică să plimbe ursul.

La fel ca John McFadden, Sterling Marshall fusese împuşcat în cap. Chiar cu arma lui. Da, pistolul de 5,6 milimetri fusese înregistrat pe numele lui Sterling Marshall, susţinător declarat al dezarmării. Conform spuselor soţiei lui, Mary, bărbatul îşi ţinea arma într-un sertar încuiat al biroului. Nu se atingea niciodată de ea. Sterling s-ar fi descotorosit de pistol, explicase doamna Marshall, dacă acesta n-ar fi fost un cadou de la un vechi şi drag prieten: John McFadden.

Împuşcat în cap cu arma lui John McFadden, la doar câteva zile după ce le vorbise celor de la Los Angeles Times *despre uciderea lui John McFadden. La doar câteva zile după aniversarea condamnării pentru crimă.* Oare Kelly Michelle Lund trebuia să le deseneze o hartă?

Prin urmare, Barry a mers cu maşina tocmai până în Joshua Tree. Şi-a condus automobilul Chevy Cavalier prin acel ţinut străin, în care primăvara deşertică tocmai începea, iar flori ciudate se iveau pe ramurile cactuşilor, colorate în nuanţe ce aminteau de cele ale cărnii, sângelui şi venelor. A trecut în goană printr-un peisaj luat direct din

filmele western pe care le văzuse în copilărie: stânci roşiatice şi ascuţite, nori de nisip dezgustători, buruieni care chiar se ţineau scai de tine, plante furioase, cu ghimpi ascuţiţi, care îţi provocau dureri numai când te uitai la ele. Un peisaj ce te făcea să auzi împuşcături.

Barry a străbătut o serie de străzi prăfoase, ale căror nume conţineau cuvântul „izvor” (dacă era o reclamă, era cum nu se poate mai falsă), în vreme ce soarele i se topea prin parbriz la ora şapte dimineaţa, făcându-l să-şi simtă gura uscată, cu sau fără aer condiţionat. Până când, în cele din urmă, a ajuns pe aleea din faţa casei unei cunoscute ucigaşe, baubaul coşmarurilor lui de copil. (O *femeie baubau? Oare de ce nu există feminin la „baubau”?) A* trecut pragul casei curate, construite în stil clasic american, în care locuia ea acum. (Cine s-ar fi aşteptat la mozaic în bucătărie? Cine ar fi crezut că o să existe un frigider din oţel inoxidabil sau un şir de borcane uriaşe, pline cu paste făinoase colorate?)

Şi a stat de vorbă cu ea. El şi Kelly Michelle Lund au şezut de-o parte şi de alta a unei mese scumpe cu aspect uzat, iar Barry a chestionat-o, faţă în faţă. Asta înseamnă să „priveşti diavolul în ochi”.

Când eşti detectiv, înveţi să interpretezi gesturi, expresii. Barry era deosebit de priceput la asta. De fapt, era atât de priceput, încât le preda scenariştilor de la USC[10] un curs avansat despre tehnicile de interogare.

În acel moment al carierei lui, Barry ştia cum să rămână cu un pas înaintea oricărui suspect obişnuit, cum să descifreze fiecare clipire, fiecare tresărire ori acces de tuse. Ştia care sunt semnele obişnuite ce indică o posibilă minciună din partea unui suspect (uitatul în sus şi spre stânga era un exemplu bun) şi cum să-l îndemne şi să-l convingă să facă o mărturisire, folosind metode atât de

[10] *University of Southern California,* instituţie privată de învăţământ superior din Los Angeles, California. Una dintre cele mai mari şi mai bine finanţate unităţi de cercetare din Statele Unite, este cunoscută mai ales pentru programele de studii în domenii cum ar fi cinematografia, muzica, dreptul sau administraţia publică *(N.t.).*

subtile, încât nici nu şi-ar fi dat seama ce se întâmplă înainte să fie prea târziu.

Dar uite care-i problema: pentru ca un interogatoriu să meargă aşa cum îţi doreşti, trebuie să rămâi calm pe toată durata lui. Iar asta e uşor de zis, dar greu de făcut, atunci când suspecta se întâmplă să fie chiar vedeta fobiilor tale din copilărie, iar ea stă în picioare lângă tine, cu pumnii încleştaţi, întrebându-te cum bei cafeaua.

Barry considera că s-a descurcat destul de bine în condiţiile date. Lund a pornit ţanţoşă, dar el a ajuns s-o enerveze atât de mult, încât femeia a început să trăncănească despre avocaţi.

Iar când a întrebat-o dacă a fost acasă cu o noapte înainte, ea s-a uitat în sus şi spre stânga…

Oare Kelly Lund o fi ştiut ce simţea şi ce gândea Barry în vreme ce stătea în bucătăria ei, respirând acelaşi aer cu ea? Dacă ar fi ştiut cum se simţise el când, la un moment dat, surprinsese o umbră a lui… *a acelui surâs…* Poate că ştia.

Poate că ştia totul.

Frate, trebuia să depăşească faza asta! Trebuia să se maturizeze odată pentru totdeauna şi să lase în urmă asemenea temeri iraţionale. Kelly Lund nu era prima criminală cu care împărţise acelaşi spaţiu. Pentru Dumnezeu, purta uniforma de zece ani, iar detectiv era de peste cinci ani!

Dincolo de asta, însă, Barry trebuia să ia în calcul originea temerilor sale: fratele lui, Chris. Un dentist amator de marijuana, aflat, deocamdată, la a treia nevastă, care locuia la trei străzi distanţă de părinţii lor şi totuşi, în absolut fiecare an, ajungea ultimul la petrecerea de Ziua Recunoştinţei. Nu Kelly Lund fusese cea care îl chinuise pe Barry pe vremea când el avea şapte ani, nu ea îl blestemase cu coşmaruri, nu ea îi dăduse fiori pe şira spinării la auzul numelui ei. Chris era de vină, cu cântecul lui prostesc inspirat de Freddy Krueger. Avea Barry să-i permită ticălosului de frate-său (ba încă lui frate-său pe când avea *doisprezece ani)* să stea în calea celei mai

importante anchete din cariera lui?

— Să fiu al naibii dacă o să las să se întâmple aşa ceva.

Barry a rostit vorbele cu voce tare, ceea ce era puţin deranjant, având în vedere că tocmai se spăla pe mâini în toaleta bărbaţilor şi mai erau şi alţi tipi acolo.

— Ai zis ceva? a întrebat cineva dintr-o cabină.

Barry a încercat să pară vesel.

— Nu. Doar îmi dregeam vocea.

— S-a auzit ca şi cum ai fi vorbit.

Barry a oftat. Trecuseră şase ore după discuţia cu Kelly Lund (şase ore!) iar mintea lui încă era în starea aceea. *E vina lui Chris.*

— Nu.

A plecat iute. Tipul din cabina de toaletă era Hank Grayson, un detectiv cu experienţă pe care Barry îl admira foarte mult şi care îi aruncase toată ziua priviri ciudate, priviri iscoditoare, ca şi cum Barry ar fi fost un impostor. Hank, care lucrase la cazul lui OJ[11], care lucrase la cazul lui Phil Spector[12], care era detectiv la Omoruri încă de pe vremea când Barry avea coşmaruri cu Kelly Lund şi îşi uda patul.

Barry s-a îndreptat către biroul lui, aflat chiar lângă al lui Louise, care plecase acasă înainte ca el să meargă la toaletă. Cele două mese de lucru erau interşanjabile, lipsite de nuanţe personale, curate şi lucioase de parcă ar fi aşteptat o inspecţie. Cu două luni în urmă, serviciul tâlhării şi omoruri se mutase într-o nouă clădire. Era un turn înalt, din sticlă, construit pentru a înlocui şubrezitul Parker Center din josul străzii, care fusese pregătit pentru demolare cu doi ani în urmă, după cel mai recent cutremur. Însă, oricât de mult ar fi apreciat elegantul sediu nou, Barry nu reuşea să prindă rădăcini acolo.

---

[11] Orenthal James Simpson, fost jucător de fotbal american, judecat pentru uciderea soţiei sale şi a prietenului acesteia, în cadrul unuia dintre cele mai mediatizate procese din istoria Statelor Unite *(N.t.).*

[12] Harvey Phillip Spector, producător american, judecat şi condamnat la 19 ani de închisoare pentru uciderea în 2003 a actriţei Lana Clarkson *(N.t.).*

Uneori îl cuprindea o senzaţie ciudată în clădirea aceea, o senzaţie de rătăcire. Îi lipsea dărăpănatul Parker Center, unde uneori îţi alergau gândacii peste pantofi, unde încercai să nu te gândeşti la structura avariată şi la problemele legate de azbest, unde detectivii stăteau cu toţii faţă în faţă, cu birourile aşezate în cerc, ca nişte căruţe cu coviltir. O adevărată echipă. Uneori se întreba dacă şi Louise se simţea la fel, dacă ăsta era motivul pentru care nu-şi scosese niciodată pozele înrămate cu pisica ei şi cu cei doi nepoţi gemeni, dacă de aceea şedea pe scaun în felul acela ciudat, şovăitor. Dar nu se gândea îndeajuns de mult încât s-o şi întrebe. Louise nu era niciodată prin preajmă atunci când Barry avea asemenea gânduri, ceea ce probabil că era un lucru bun.

S-a frecat la ochi. Frate, obosit mai era! A început să-şi ia la revedere de la cei câţiva detectivi rămaşi, când a simţit o uşoară bătaie pe umăr şi a auzit pe cineva spunând:

— Hei!

Barry s-a făcut mic.

— Hei, Hank!

S-a pregătit sufleteşte pentru privirea îngrijorată, pentru bătaia pe umăr, pentru replica „eşti sigur că poţi să faci faţă cazului ăstuia?”.

Dar n-a urmat nimic din toate astea. În schimb, Hank Grayson i-a spus:

— Vrei să bem o bere?

— Păi, eu tocmai mă pregăteam să plec spre casă… a început Barry să spună.

Dar, cumva, ceva din privirea lui Hank l-a oprit.

— Am nişte informaţii care s-ar putea să te intereseze.

— Informaţii?

Hank făcuse parte din armată şi păstra acea ţinută perfect dreaptă, chiar şi la vârsta lui înaintată. Un bărbat de înălţimea lui, care stă atât de băţos, e intimidat, fără discuţie. Dar felul în care s-a uitat la Barry, felul în care s-a aplecat spre el după ce a aruncat o privire împrejur, l-au făcut pe acesta să se simtă privilegiat, ca şi cum Hank l-ar

fi ales primul pentru echipa lui.

— Informaţii, a repetat bărbatul, dar mai încet, printre dinţi. E vorba despre familia lui Sterling Marshall.

Îmi iubesc soţul, dar mă simt nesatisfută, a tastat Kelly. Era ultima propoziţie din „Gina B", cel de-al douăzeci şi cincilea „cârlig" pe care îl scrisese de când se întorsese acasă. Era un randament mare, chiar şi pentru Kelly, care se număra printre „cei mai buni producători" ai site-ului SaraBelle.com, conform spuselor lui „Joel", managerul care-i trimitea pe e-mail fotografiile manechinelor, uneori câte două duzini pe zi, şi care îi depunea direct în cont plăţile bisăptămânale din partea „Creative Choices SRL".

Kelly era pe cale să închidă documentul şi să-l trimită, când şi-a observat greşeala de scriere: *nesatisfută,* în loc de *nesatisfăcută,* ceea ce… *ei bine, chiar merge, nu-i aşa?* A *z*âmbit, pentru prima dată de când se întorsese cu maşina de la locuinţa lui Rocky, deschisese uşa casei sale goale şi îşi verificase toate mesajele, fără a găsi nimic nou.

Nesatisfută. De ce nu? Nevoile Ginei B sunt simple şi de ordin fizic. (O glumă imatură, desigur, dar la ce poţi să te aştepţi din partea cuiva care şi-a petrecut nouăzeci la sută din viaţa adultă ascultând sofisticatele vorbe de duh ale gardienilor din Carpentia?)

Kelly a aşezat „cârligul" laolaltă cu celelalte şi i-a trimis dosarul lui Joel, cu tot cu greşeala de scriere.

— Gata! a spus ea.

Şi atunci, abia atunci, şi-a îngăduit să simtă golul din casa ei, tăcerea zdrobitoare.

Sperase că Shane o să sune, dar, ştiind unde era el şi cu cine era, nu îndrăznise să se aştepte la asta. În schimb, când se întorsese acasă, încuiase uşa de la intrare în urma ei, apoi îşi închisese sertarele minţii, unul câte unul: *Sterling Marshall, Shane, Bellamy, Rocky… toţi anii petrecuţi în Carpentia şi cei dinaintea lor. Mama. Tata. Catherine. Tot ce a dus la ziua de azi şi ziua de azi în sine, totul… Noaptea trecută…* Şi se aruncase în muncă.

În ciuda faptului că se vorbea despre Sterling Marshall

în toate buletinele de ştiri, „Joel” nu-i trimisese niciun fel de condoleanţe în e-mailul său zilnic, ceea ce, într-un fel, era liniştitor. Nici măcar n-o lăsase mai moale cu „cârligele”, trimiţându-i un număr record de douăzeci şi cinci de fotografii, însoţite de un singur rând: *Termină-le azi, te rog.*

Le terminase. Ore în şir, Kelly rămăsese concentrată, fără să-şi ia ochii de la ecranul computerului, arareori ridicând mâinile de pe tastatură, până când scosese portretele a douăzeci şi cinci de femei imaginare: nume, regimuri de antrenament, fantezii deocheate, preferinţe secrete, soţi care n-au habar… douăzeci şi cinci de dorinţe ascunse, puternice, construite cu grijă, ce puteau fi satisfăcute doar de către soţul potrivit.

Nesatisfută. E oare doar un fel mai neconvingător de a spune „neîmplinită”?

Kelly a apăsat pe pictograma pentru acces la Internet. Nu-şi mai verificase e-mailul de când descărcase fotografiile pentru „cârlige” şi tocmai îşi dăduse seama că era posibil ca Shane să fi preferat să-i scrie în loc s-o sune. Soţul ei nu se dăduse niciodată în vânt după e-mail, dar azi, în vechea lui locuinţă şi ştiind că rudele lui trag cu urechea…

Kelly l-a văzut pe Shane cu ochii minţii, Shane deschizând cu un scârţâit uşa dormitorului ei dimineaţa, lăsându-şi greutatea pe pat, privind-o atent din spatele aparatului de fotografiat, cu ochii lui negri şi blânzi.

Shane, mereu atent, fotografiind-o pe Kelly, fotografiind răsăritul, fotografiind *fiecare lucru* numai ca să se poată agăţa de el, să-l poată păstra.

El îi spusese cândva, după ce făcuse o poză cu ei doi:

— Dacă aş putea să păstrez momentul ăsta…

Însă clipa tot trecuse. Shane continua să piardă clipe, să piardă oameni… atât el, cât şi Kelly, pierdeau totul, pe toată lumea, pierdeau părţi din ei înşişi cu mult mai repede decât restul lumii, dar se străduiau cu atât mai tare să se agaţe de ceea ce aveau.

La drept vorbind, dacă stătea să se gândească mai bine,

asta era principala trăsătură pe care o aveau în comun, iar Kelly îşi dorea să se poată agăţa mai strâns de Shane. Poate că avea să reuşească, acum, când Sterling Marshall nu mai era. Poate că în sfârşit avea să-i spună *da* soţului ei, fără acel sentiment îngrozitor, fără acel zid care se înălţa, făcând ca părţi din ea să se închidă, să se retragă…

Kelly era mai în vârstă, da, dar încă putea să rămână însărcinată. Iar acum putea să păstreze copilul. *Shane ar putea să păstreze copilul.* Femeia a închis ochii preţ de câteva secunde, încercând să-şi imagineze cum ar fi… *Copilul nostru!*

Pe pagina de start a lui Kelly, un nou titlu referitor la Sterling Marshall. S-a îndepărtat iute de el şi a verificat e-mailul, sperând cu pumnii strânşi şi degetele încrucişate să fi primit o veste de la Shane. *Te rog, scrie-mi şi putem s-o luăm de la capăt…* Dar nu era nimic. S-a întors la pagina de start şi a citit titlul, iar gura i s-a uscat şi inima a început să-i bată tot mai tare pe măsură ce pătrundea înţelesul cuvintelor.

POLIŢIA DIN LA: STERLING MARSHALL A FOST UCIS

A deschis articolul. *Numeroase surse din poliţie dezvăluie faptul că, în mod contrar primelor informaţii, legendarul star de cinema Sterling Marshall nu a lăsat un bilet de adio înaintea morţii sale prin împuşcare noaptea trecută…*

Kelly s-a tot holbat la propoziţie până când cuvintele au început să-i plutească prin faţa ochilor… nu a *lăsat un bilet de adio.*

S-a uitat din nou la articol. *„Tratăm moartea domnului Marshall ca pe o crimă în curs de investigare”, a spus reprezentantul poliţiei din Los Angeles.*

Dacă bănuielile se vor adeveri, n-ar fi prima dată când actorul câştigător al Premiului Oscar se întâlneşte cu o crimă violentă. Fiul lui Marshall, Shane, e căsătorit cu…

Niciun bilet de adio. N-a fost o sinucidere. Crimă în curs de investigare.

Kelly s-a ridicat de la masă, masa din bucătărie, unde îşi dusese laptopul, astfel încât să-l poată întâmpina pe Shane

de îndată ce va veni acasă. Shane, care n-o sunase, care nu-i scrisese niciun e-mail. Era întuneric afară, iar singura lumină din încăpere provenea de la ecranul aprins al laptopului. Kelly s-a îndreptat către peretele opus al camerei şi a apăsat întrerupătorul. Odată bucătăria luminată, parcă îl şi vedea aşezat la masă pe poliţistul acela mare şi palid. Turnându-şi linguriţe pline cu zahăr în cafea, în timp ce maşina de spălat continua să troncănească.

— *Unde vă aflaţi azi-dimineaţă, între miezul nopţii şi ora trei?*

Kelly s-a sprijinit de masa de lucru. *Nu se poate să fi ştiut. Miza doar pe o bănuială. Dacă ar fi fost ceva mai mult, m-ar fi reţinut.*

Cu toate astea, nu reuşea să-şi oprească mâinile din tremurat, nu putea sili sertarul acela să rămână închis, cel în care se găsea noaptea trecută – sângele adunându-se pe podeaua camerei lui de lucru, stropind fotografia lui Mary de pe birou, mirosul ca de cupru care plutea în aer. Chipul lui, chipul tatălui lui Shane, ce mai rămăsese din el…

Iar eu am îngenuncheat alături. L-am atins.

A sunat telefonul. Nu cel din bucătărie, care corespundea numărului de serviciu pentru arhiva foto a lui Shane, nici mobilul lui Kelly, ci telefonul din dormitor, telefonul fix. Cel pe care suna mereu Shane, deoarece ştia că n-are rost să-şi mai bată capul cu mobilul.

Shane.

Kelly a alergat pe hol până în dormitorul ei şi a ridicat receptorul.

— Oh, Doamne, cât mă bucur că tu eşti!

I-a răspuns o voce de femeie, puţin stâlcită, ceea ce i-a amintit lui Kelly că nu verificase identitatea apelantului.

— Sunt ofiţer Sullivan, de la poliţia din Los Angeles, a zis ea.

Nu, te rog! Nu încă!

— Ascultă, deja am discutat azi dimineaţă cu unul dintre detectivii voştri.

— Mă scuzaţi, a zis ofiţerul. Vorbesc cu doamna Shane

Marshall?

Kelly a oftat. N-ar fi vrut să răspundă.

— Da.

Sullivan avea un uşor accent sudic. În mod evident era tânără şi avea un glas foarte dulce pentru un ofiţer de poliţie. Nici urmă de sarcasm în el.

— Vă sun în legătură cu soţul dumneavoastră, a continuat ea. A fost arestat.

Capitolul 10

Barry s-a strecurat pe scaunul din faţa lui Hank Grayson.

— N-am mai fost pe aici de ceva vreme, a zis el, vorbind despre fleacuri, luând-o cu binişorul.

— Dintr-un motiv întemeiat, a răspuns Hank.

Se aflau într-un restaurant din centru numit Grady's, un fost preferat al poliţiştilor, care, în ultimii câţiva ani, alunecase periculos spre teritoriul *hipsterilor* şi aterizase acolo cu un pleoscăit. Cu câţiva ani în urmă, Grady's apăruse într-un film – Aronofsky, poate… Wachowski, Polanski, Buttinsky[13]… Barry nu se pricepea la regizori, dar, oricum l-o fi chemat, un „oh ce grozav!" cineast din Hollywood alesese să filmeze la Grady's câteva scene dintr-un film poliţist de mâna a doua şi aşa intrase în declin acel loc cândva plăcut, care servea mâncare şi alcool douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

În ziua de azi nu mai puteai să intri la Grady's fără să dai peste o turmă de tăntălăi bărboşi, veniţi cu prietenele lor anorectice şi tatuate, care clefăiau gumă cu nicotină în timp ce trăncăneau despre Jack Kerouac[14] şi cafeaua la alambic.

Poliţiştii, adevăraţii poliţişti, mai mergeau la Grady's doar dacă erau disperaţi, aparent acesta fiind şi cazul lui Hank Grayson. El cu siguranţă ajunsese acolo destul de repede.

De fapt, când şi-a făcut şi Barry apariţia, Hank era deja la jumătatea unei beri – o marcă belgiană, lucru care l-a mirat puţin pe Barry. Hank îi păruse mai degrabă genul amator de ceva ieftin, american, la cutie de tablă.

---

[13] *Aronofsky* este forma corectă a numelui unui regizor american de film, Wachowski, Polanski sunt alţi doi regizori celebri, iar *buttinsky* este o denumire populară pentru băgătorul de seamă care le ştie pe toate *(N. red.).*

[14] Jean-Louis Lebris de Kerouac (1922-1969), romancier şi poet american *(N.t.).*

Asta l-a făcut să se simtă mai bine comandând un cappuccino, problemă care îl frământase pe drumul până la local. Ştia că nu putea să bea o bere cu colegul său. Nu fără a risca să se facă de ruşine în mod serios. Urâtul adevăr era că Barry nu ţinea la băutură. Nu ţinuse niciodată. Cu toţi muşchii anume antrenaţi şi cu toată pregătirea în domeniul artelor marţiale, când venea vorba despre alcool, rămăsese acelaşi molâu de cincizeci de kilograme care era în clasa a noua.

— Vreţi şi nucşoară? l-a întrebat chelneriţa, care purta o uniformă retro lipită de corp şi semăna foarte mult cu Albă ca Zăpada, dar cu inele în urechi, ţinte în ambii obraji şi un cercel în limbă, ce pocnea atunci când spunea „nucşoară”.

— Aveţi sirop de ciocolată? a întrebat el. Asta aş vrea, dacă aveţi.

— S-a făcut, campionule!

Până să se lămurească Barry dacă fusese sau nu insultat (fusese), chelneriţa plecase de mult, iar Hank ajunsese la fundul halbei cu bere belgiană şi se uita cu tristeţe la doi idioţi cu ţăcălie, aşezaţi la masa melaminată de alături, care îşi suflecaseră mânecile cămăşilor de pădurari, ca să-şi compare tatuajele.

— Nimic nu e mai trist, a zis el, decât un loc care *a fost,* cândva, bun.

— Mie-mi spui! a replicat Barry.

Chelneriţa s-a întors cu ceaşca de cappuccino mocha a lui Barry şi cu o sticlă plină de sirop de ciocolată Hershey.

— Fă-ţi de cap, campionule!

Hank a urmărit-o în timp ce se îndepărta.

— Drăguţă, a zis el. Dacă-ţi plac astea perforate.

Barry şi-a turnat sirop în cappuccino, apoi a luat o înghiţitură. S-a simţit măsurat cu privirea de Hank şi a spus:

— O bere m-ar culca numaidecât. Sunt treaz de azi-dimineaţă cu cazul Marshall.

— Ce ai până acum? Vreau să spun, în afară de raportul medicului legist şi de testele balistice.

— Camerele de supraveghere.

— Care arată…

— Pe Kelly Lund.

— Eşti sigur?

— Păi…

Nevinovată până la proba contrarie, Barry.

— Nu în totalitate.

— Ai vorbit cu familia?

Barry şi-a ridicat privirea din ceaşcă şi a întâlnit doi ochi atât de tăioşi, încât l-au făcut să tresară.

— Te referi la ăăă… familia extinsă? Pentru că eu am vizitat-o personal pe Kelly Lund şi…

Hank a ridicat o mână ce arăta exact ca a tatălui lui Barry: puternică şi mare, cu o verighetă ce părea sudată pe deget.

— Barry, a spus el. De cât timp eşti tu poliţist?

Barry a clipit de câteva ori.

— De vreo cincisprezece ani.

— E ciudat, nu-i aşa? Se ne facem meseria în Hollywood?

— Presupun.

— Vreau să zic, în orice oraş ai lucra, există oameni puternici, cei care pot să scape nepedepsiţi. Dar aici, acei oameni sunt vedete de cinema.

— Să scape nepedepsiţi?

— Probabil că nu le e uşor în ziua de azi, cu site-uri pline de bârfe ca TMZ şi mai ştiu eu ce.

Hank i-a zâmbit, dar surâsul nu i s-a oglindit şi în privire.

— Prostiile alea de site-uri cu bârfe îi sperie mai tare decât am reuşit noi vreodată.

— Îmi pare rău, Hank. Am impresia că nu te înţeleg.

Chelneriţa a revenit.

— Să-ţi mai aduc o bere, scumpule?

Hank a dat din cap în semn de încuviinţare. După plecarea femeii, s-a aplecat spre Barry.

— Pe vremea când lucram în uniformă, cred că m-am dus de patru sau cinci ori la aceeaşi adresă, în urma unor reclamaţii de violenţă domestică, a spus el. Ajungeam

acolo, tipul îmi spunea că nu s-a întâmplat nimic, că a fost doar o mică ceartă. Soţia era de faţă, dându-i dreptate, legănându-şi capul în sus şi în jos, dar eu o vedeam plină de sânge, de vânătăi. Odată chiar i-a scos cinci dinţi. Şi uite care-i treaba. Tipul era un om pe care îl idolatrizasem în copilărie. Mi se întorcea stomacul pe dos, dar el era cel puternic, nu-i aşa? Nu l-am arestat niciodată, am ţinut totul departe de ziare… la naiba, *nici acum* nu sunt în stare măcar să-i spun numele cu voce tare şi trebuie să fi trecut vreo patruzeci, patruzeci şi cinci de ani.

— Cine era?

— Nu contează. Îţi spun povestea asta ca să demonstrez ceva. Pe vremuri, vedeam tot felul de comportamente urâte din partea celebrităţilor: violenţă domestică, droguri de mare risc despre care nici n-ai auzit măcar, chestii sexuale dezgustătoare… genul de lucruri care ţi-ar reteza cheful de filme pentru toată viaţa… Şi în şapte, opt, nouă cazuri din zece, noi închideam ochii. Pentru că ei aveau puterea.

Barry a sorbit încă o dată din mochacciono, spuma gâdilându-i buza de sus. Chelneriţa s-a întors cu o altă sticlă de bere. Hank şi-a turnat în halbă şi a început să înghită cu lăcomie din ea, continuând pentru mult mai multă vreme decât ar fi fost nevoie. Barry se simţea ca şi cum ar fi citit dintr-un scenariu, cu Hank privindu-l răbdător peste marginea halbei, aşteptându-l să-şi spună replica.

— Hank?

— Da?

— Îmi zici toate astea din cauza lui Sterling Marshall, nu?

— Eşti un tip isteţ, Barry.

— El a fost, ăăă… implicat în vreunul dintre incidentele la care ai închis ochii?

— Nu, a răspuns încet poliţistul. Nu Marshall însuşi.

— Cineva din familia lui.

Hank a mai luat o înghiţitură de bere. Şi, pentru prima dată de când îl cunoştea, Barry l-a văzut încovoindu-şi

puţin umerii.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Barry. Înregistrarea făcută cu camerele de supraveghere. Ai văzut-o deja?

— Nu încă, a răspuns el. Louise e cea care s-a dus acasă la familie, pentru că eu o chestionam pe Kelly Lund.

— Ea ce-a zis despre înregistrare?

— Hm?

— Ce-a spus Louise despre film?

— E… mă rog, e scurt, bănuiesc. O femeie înaltă, îmbrăcată într-un hanorac, părăseşte casa Marshall.

— A spus ea că sigur e o femeie?

Barry s-a gândit preţ de câteva clipe.

— Cred… cred că da. Şi, oricum, Bellamy Marshall aşa ne-a spus.

— Sora cea iubitoare.

— Poftim?

— Cât de lungă e înregistrarea?

— Cam cinci secunde.

— Cinci secunde. Cum îţi dai seama din cinci secunde de imagini surprinse cu camerele de supraveghere dacă cineva în hanorac e femeie, bărbat sau un afurisit de schnauzer?

Hank s-a lăsat foarte aproape de el, fixându-l cu ochii lui ca două burghie. Barry s-a încruntat.

— Gândeşte-te, Barry! Silueta din înregistrare. Cea care se urca în maşina argintie. N-ar fi putut să fie a unui bărbat mai firav?

Serios?

— Hank.

— Da?

— Ce-a făcut Shane Marshall pe vremuri, astfel încât să-l consideri un suspect mai credibil pentru crimă decât Kelly Michelle Lund?

Telefonul lui Barry a început să vibreze. L-a smuls din buzunar şi s-a uitat la ecran. Louise.

— Salut, ascultă, pot să te sun eu mai târziu?

— Nu-i nevoie, amice, a răspuns ea. (Barry detesta momentele în care ea îi spunea „amice”.) Tu doar uită-te la

articolul de pe prima pagină a TMZ.

Kelly a închis telefonul. Capul îi pulsa de durere, iar prin el zumzăiau tot felul de întrebări fără răspuns. Ofiţerul Sullivan îi spusese că Shane fusese arestat pentru vătămare corporală şi tulburarea liniştii publice sub influenta băuturilor alcoolice.

— Beat? întrebase Kelly.

— Sub influenţa.

A ce? Kelly nu mai întrebase.

Pe tot parcursul discuţiei cu Sullivan, mintea şi gura lui Kelly funcţionaseră desincronizat, gândurile tuşind şi blocându-se înainte să apuce să le rostească. *Vătămare corporală.* Din câte ştia ea, Shane nu fusese niciodată implicat într-o luptă fizică. Şi, în afara comelor lui nocturne provocate de Ambien, Kelly nu ştia ca el să fi fost vreodată sub influenţa a ceva…

A înşfăcat cheile maşinii din cuiul aflat lângă uşa de la bucătărie şi tocmai întindea mâna către clanţă, când a observat lumina strălucitoare a computerului. Inima îi bătea cu putere, trupul îi lucra de capul lui, aşezând-o la loc pe scaunul din bucătărie. A deschis site-ul TMZ. *S-ar putea să nu fi publicat încă povestea, dar să vedem… Trebuie mai întâi să aflu. Să ştiu cu ce am de-a face.*

Dumnezeule!

— Ăştia nu ratează nicio ocazie, nu-i aşa? a şoptit ea.

Shane era pe prima pagină. Fotografia lui făcută de poliţie umplea jumătate de ecran, însă imaginea nu-i semăna deloc lui Shane. Nu semăna cu niciun cunoscut al lui Kelly, de fapt, nu aducea atât cu o fiinţă umană, cât cu un personaj fictiv, ceva ce TMZ cârpise la repezeală în Photoshop pentru a ilustra titlul…

FIUL LUI STERLING MARSHALL A LUAT-O RAZNA!

Ce mai titlu! Ce mai fel de a-l descrie pe Shane, care tocmai îşi pierduse tatăl! De a-l lovi din nou cu acele cuvinte dure, cu acel font burlesc. *Cu acea fotografie.* Kelly s-a uitat îndelung la umflătura vânătă de sub ochiul stâng, la tăieturile de pe chipul brăzdat de lacrimi, unele dintre

ele încă sângerând… O făcea să se strângă de durere ideea că atâţia străini se zgâiau la lacrimile lui Shane, la sângele lui. Oare exista ceva mai invaziv decât asta? Ceva mai înspăimântător?

Sânge, adunându-se pe podeaua camerei lui de lucru, acea îngrozitoare senzaţie alunecoasă pe care ţi-o lăsa, sângele lui Sterling Marshall…

Kelly a închis ochii. *Pleacă!*

I-a deschis iar şi a citit pe sărite articolul, îndeajuns încât să afle că Shane fusese implicat într-o „încăierare” cu un alt client al clubul de striptease de pe strada Pico şi că păruse „ameţit” şi „dus cu capul”.

N-avea nevoie să ştie mai mult.

A fugit spre uşă, cu geanta aruncată pe umăr, strângând în mână ca pe un talisman norocos foaia de hârtie pe care mâzgălise adresa secţiei de poliţie. Odată ajunsă în maşină, cu adresa introdusă în aparatul GPS, cu piciorul pe acceleraţie şi cu motorul trimiţându-şi vibraţiile prin volan, până la mâinile ei, Kelly a încercat din răsputeri să nu se mai gândească la nimic altceva în afara condusului şi a senzaţiei pe care i-o dădea.

Pentru o vreme, a reuşit.

Tot drumul până la biroul şerifului din West Hollywood, Barry Dupree a avut un singur gând în minte: *Ce fel de tip s-ar însura cu Kelly Lund?* Obţinuse un răspuns destul de bun din partea lui Hank Grayson, care, în timp ce îşi bea cea de-a doua bere belgiană, îl informase că, prin 1987, Shane Marshall, pe atunci în vârstă de şaisprezece ani, consumase o jumătate de sticlă din cel mai bun whisky scoţian al tatălui său, laolaltă cu câteva „liniuţe” de metamfetamină cristalizată, şi ca urmare i se pusese pata pe bucătarul aflat de mult timp în slujba familiei, doborându-l la pământ, în timp ce-l cresta binişor cu o foarfecă de cusut.

Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă. Umplându-i de bani atât pe bucătar, cât şi pe menajera care raportase incidentul, dar şi arătându-se cordial cu ofiţerii veniţi la

faţa locului (inclusiv cu Grayson), internându-şi fiul în centrul de dezintoxicare Betty Ford şi, mai ales, purtându-se ca un desăvârşit şi integru erou hollywoodian ce era, Sterling Marshall reuşise să facă povestea să dispară. Shane crescuse, intrase la USC, îşi pornise afacerea cu arhiva foto, în mare parte fără niciun incident, asta până când spusese „da” femeii care-l ucisese pe cel mai apropiat prieten al tatălui său.

Ce naiba fusese asta?

Barry nu era prea experimentat în relaţia cu femeile. Avusese poate trei iubite în toată viaţa lui. Cu una dintre ele se căsătorise, iar acum îl storcea de bani cu pensiile alimentare. Oricum, în ziua de azi prefera compania filmelor *Penthouse.* Dar ştia destule. Ştia că nebunia poate fi excitantă, mai ales pentru un răsfăţat care se vrea băiat rău şi care tânjeşte să-şi scoată din sărite legendarul tată. Dar să te căsătoreşti cu nebunia, să rămâi însurat cu ea vreme de cincisprezece ani… Pentru asta, după părerea lui Barry, era nevoie de ceva ţăcăneală serioasă.

— Cum arată cazierul lui? l-a întrebat Barry pe unul dintre ofiţerii care îl arestaseră pe Shane Marshall, un tip voinic, pe nume Greg Herne, care avea obrajii neobişnuit de îmbujoraţi şi pielea permanent lucioasă din pricina transpiraţiei, de parcă temperatura i-ar fi fost prea mult ridicată.

— Destul de curat pentru genul hollywoodian, a spus Greg. Doar vreo două amenzi pentru depăşirea vitezei.

Stăteau în faţa unei celule din arest, Barry, Greg şi Louise Braddock, cu care Barry îşi dăduse întâlnire la secţie. În interiorul celulei, Shane Marshall zăcea căzut în nesimţire, sforăind uşor. Era pe jumătate aşezat pe bancă, cu corpul proptit de zid într-un unghi ciudat, care cu siguranţă urma să-i producă nişte crampe musculare dureroase, odată ce avea să-şi recapete cunoştinţa. Louise şi Barry speraseră să-l poată interoga şi, pentru că era oarecum amic cu Barry, împreună cu care mergea la sală, Greg spusese: „Nicio problemă”. Dar era limpede că acum Shane Marshall nu putea fi de folos nimănui.

— Nicio arestare pentru droguri? a întrebat Louise. Conducere sub influenţa băuturilor alcoolice?

— Păi, a absolvit Betty Ford, a spus Barry.

Louise s-a încruntat.

— Şi tu de unde ştii asta?

— Hank Grayson mi-a zis.

— Ţi-a zis?

Barry a surâs în sinea lui. *Aşa e. Hank Grayson şi cu mine suntem amici acum. Ieşim la bere împreună. Ia mai rumegă asta puţin!)* Dar a păstrat o expresie neutră. S-a uitat cum pieptul lui Shane Marshall se ridică şi coboară, în ritmul sforăielilor care-i părăseau trupul şuierând. Părea un tip inofensiv, zău aşa. Micuţ, firav… Nu genul de om care te-ai aştepta să bată măr pe cineva într-un club de striptease. Hank Grayson era convins că Shane Marshall avea o latură întunecată, un „domn Hyde” ce ţâşnea la suprafaţă şi muşca ori de câte ori Shane scăpa hăţurile din mână. Dar Barry nu era atât de sigur. Aici trebuia privită imaginea de ansamblu. Tatăl tipului tocmai fusese împuşcat mortal. Durerea îi afectează în moduri ciudate pe oameni.

Louise a spus:

— Ce-a luat în seara asta? TMZ zice că părea ameţit.

— Ambien.

Greg a arătat către Marshall, ridicându-şi mâna asudat prin faţa ochilor lui Barry.

— Am vorbit cu mama lui. Cred că mai devreme, când a fost la ea acasă, a furat o mână de pastile din flaconul ei.

Tonul lui Louise a crescut cu o octavă.

— *Serios?*

Barry s-a întors şi s-a uitat la ea.

— Pastilele de Ambien nu adorm pe toată lumea, a spus el. Unii oameni fac urât din cauza lor. Unii pot să-şi piardă cunoştinţa şi să facă lucruri de care nu-şi amintesc: să mănânce, să facă sex, chiar să conducă…

— Ştiu asta, Barry.

— Atunci de ce eşti şocată?

— Pentru că azi am vorbit cu un prieten de la poliţia din

Joshua Tree. Acum puţin peste o săptămână, Shane Marshall a fost reţinut pentru că încălcase proprietatea cuiva. Rătăcea prin curtea unui tip la ora trei dimineaţa, încercând să se uite pe ferestrele lui.

Barry s-a întors către Greg.

— Asta de ce nu apare în dosarul tău?

— Tipul n-a vrut să depună reclamaţie, a spus Louise. În principal pentru că Marshall chiar nu avea habar ce face. Se purta ca şi cum ar fi fost hipnotizat. Posedat, chiar. Aşa mi-a spus prietenul meu.

Louise s-a întors spre Greg, apoi spre Barry. A continuat să-l privească în ochi pe acesta din urmă.

— S-a dovedit că avea o reacţie adversă la Ambien.

Barry s-a uitat la ea.

— Deci…

— S-a dezmeticit la secţia de poliţie, două ore mai târziu. Nu-şi amintea absolut nimic. Uitase totul, inclusiv drumul până la locuinţa vecinului.

Louise a început să-şi răsfoiască agenda.

— Doamne! a exclamat Greg.

— Azi-dimineaţă, când am vorbit cu Shane Marshall, el mi-a spus că noaptea trecută a luat somnifere, a continuat femeia, citindu-şi însemnările.

Barry a aruncat o privire peste umărul ei. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu un asemenea scris desăvârşit.

— A zis că n-ar fi putut s-o audă pe soţia lui venind sau plecând, căci, şi citez, „Am fost ca şi mort pentru restul lumii”.

Barry a scuturat din cap.

— Tu crezi sincer că ar fi putut să ia Ambien noaptea trecută şi să uite nu doar un drum de *două ore cu maşina,* până acasă la părinţii lui, dar şi faptul că a scos arma lui taică-său dintr-un sertar încuiat, că l-a omorât cu ea…

Louise l-a privit lung.

— Cred că ar putea pretinde că asta s-a întâmplat.

— Mă iei peste picior, a spus Barry. Nu-i aşa?

— Arăt eu ca şi cum aş glumi?

Femeia a clipit şi şi-a ţuguiat buzele, făcându-le să pară

şi mai subţiri decât erau.

— Louise, a zis Barry. Tu nu arăţi niciodată ca şi cum ai glumi. Faţa ta nu funcţionează în felul ăsta.

— Acum o săptămână, are un gol de memorie din cauza pastilelor de Ambien, se învârte pe proprietatea unui vecin oarecare, îndeajuns de mult încât tipul să observe şi să cheme poliţia…

— Stai aşa! Tu crezi că pregătea terenul? Ca şi cum totul ar fi făcut parte dintr-un plan mai amplu?

— Nu cred şi nu ştiu nimic. E o posibilitate, a spus ea. În momentul ăsta, orice e o posibilitate.

În interiorul celulei, Shane Marshall a început să se agite în somn.

— Nu! a zis el. Nu, nu! Lasă-mă în pace!

Greg şi-a şters fruntea asudată cu dosul mâinii.

— Voi mă băgaţi în sperieţi.

Barry s-a uitat la Louise.

— Soţiei lui i s-a spus despre acea, ăăă, altercaţie din Joshua Tree?

Femeia a clătinat din cap.

— Shane era mort de ruşine. I-a implorat pe poliţişti să nu spună.

— Şi l-au ascultat?

— E cunoscut acolo. Toată lumea îl ştie. Prietenul meu zice că e un tip de treabă şi oarecum o celebritate locală datorită tatălui său. Aşa că i-au făcut pe plac. N-au sunat-o pe soţia lui.

Barry a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Cine era vecinul? a întrebat. Tot un prieten al lui Marshall?

— *Lasă-mă în pace!*

Louise a scuturat din cap.

— Un ciudat de prin partea locului, a răspuns ea. Un sculptor care lucrează cu drujba. Îşi zice Rocky Trei.

Kelly a oprit cu scrâşnet de roţi lângă bordura de pe strada Seward, chiar după colţ faţă de secţia de poliţie din Hollywood. Trecuseră deja mai bine de două ore de când

TMZ dăduse vestea, iar asta se vedea după numărul de dube din faţa secţiei şi după mulţimea de paparazzi îngrămădiţi de-o parte şi de alta a uşii de la intrare, de parcă arestarea lui Shane ar fi fost un soi de eveniment cu covor roşu.

Kelly a coborât din maşină, a trântit portiera şi a inspirat adânc de câteva ori.

— Adună-te! a şoptit.

Erau aceleaşi cuvinte pe care i le spusese psihologul de la Carpentia în singura şedinţă de terapie în care plânsese. Vorbea despre tatăl ei. Bietul ei tată, care nu făcuse niciodată rău nimănui în afară de sine însuşi şi care, dacă stătea bine să se gândească, nu se deosebea de Shane…

— Adună-te, te rog, Kelly, îi spusese psihologul.

De parcă fărâme din ea ar fi căzut şi ar fi riscat să fie luate de vânt, dacă nu le strângea repede.

Oare Shane ştia despre noaptea trecută? Oare asta îl împinsese peste limită? Voia să-i spună ce se întâmplase, dar cum ar fi putut? Încercase să exerseze în gând, în timp ce urca pe strada Wilcox şi aştepta să treacă de semafor. Testase mai multe variante de a spune povestea, însă nicio versiune nu fusese izbutită.

N-ar fi fost în stare să-i spună lui Shane cum de reuşise să doarmă noaptea trecută, căci adevărul era ăsta: somnul venise uşor. Trezirea fusese partea cea mai grea.

Acum Kelly se apropia de secţia de poliţie. Câţiva dintre paparazzi au zărit-o. I-a observat întorcându-se către ea şi a plecat capul. În timp ce se apropia de faţada clădirii, l-a auzit pe unul întrebând:

— Ea e cineva?

Au urmat nişte cuvinte rostite nedesluşit. Kelly n-a reuşit să priceapă răspunsul, dar a bănuit că fusese unul negativ. Pentru o ucigaşă adolescentă, înaintarea în vârstă era deghizarea supremă, iar Kelly Michelle Lund avea acum patruzeci şi şapte de ani, nu şaptesprezece. S-a simţit recunoscătoare pentru asta în timp ce trecea pe lângă grupul de fotografi ce bombăneau, strigau şi se împingeau unul de altul, rostind numele lui Shane, pe al lui Sterling…

devenind din ce în ce mai agitaţi şi mai brutali, ca o haită ce erau.

— Staţi, staţi, staţi! a exclamat cineva dintre ei, o femeie. Cred că s-ar putea să fie soţia.

Kelly a iuţit pasul, prefăcându-se că nu aude. *Doar mergi spre uşă. Deschide-o. Întreabă de ofiţerul Sullivan. Nu te întoarce. Ţine capul în jos.*

— Vrei să spui, criminala? a întrebat altcineva, de data asta un bărbat.

Aproape ai ajuns. Kelly pusese piciorul pe prima treaptă de la intrare, când a auzit:

— Kelly! Cum îţi *merge?*

A încremenit. Recunoscuse vocea: aspră, gravă şi, din păcate, unică, rostind fiecare cuvânt cu fălcile încleştate în stilul acela „britanic via Massachusetts". O voce intimidantă pentru Kelly pe vremea când era doar o copilă, dar teribil de ridicolă acum, când părea atât de răsunător, de jalnic falsă. A ridicat brusc capul la auzul ei.

Şi iată-l. Sebastian Todd.

(— *Spune-mi ST, Kelly. Toţi prietenii mei îmi spun aşa.)*

De când nu-l mai văzuse, Todd îşi înlocuise ramele de sârmă ale ochelarilor lui de bunicuţă cu unele pătrate, de bagă. Părul lui răvăşit, alb ca zăpada, fusese ras complet, aşa că în lumină părea un praf sclipitor, presărat pe cap. Dar încă era sută la sută ST, încă purta unul dintre obişnuitele lui costume crem, cu ţesătura scumpă întinsă peste umerii încovoiaţi, postura amintindu-i lui Kelly (la fel cum se întâmplase şi prima dată când îl întâlnise) de un vultur din desenele animate, ce rânjeşte de pe o ramură de copac.

Todd stătuse de vorbă cu o femeie căruntă şi cu un alt bărbat, în persoana căruia, după câteva secunde, Kelly l-a recunoscut pe detectivul din dimineaţa aceea. Amatorul de zahăr. *Bineînţeles că-şi petrec timpul împreună. De ce n-ar face-o?*

Kelly a răspuns:

— Îmi merge de minune, ST.

Şi apoi i-a aruncat surâsul. *Surâsul Ucigător al Mona*

Lisei, aşa cum chiar el îl botezase. Ochi inexpresivi, buze întinse. Pe vremea când el îl numise aşa, Kelly nu-şi dăduse seama că-l foloseşte. Pe atunci era doar o copilă înnebunită de frică, ce-şi imagina un panou electric, care evada… Dar după ce citise primul lui eseu despre ea, publicat în *Los Angeles Times,* după ce văzuse sintagma tipărită pe pagină, *Surâsul Ucigător al Mona Lisei…* Ei bine, îi cam plăcuse. În primele zile de detenţie, îşi petrecuse ore în şir exersându-l în faţa oglinzii, înclinându-şi bărbia, mijind ochii exact cât trebuie… Răsplata venise prima dată când încercase zâmbetul pe Javerbaum, cea mai mare, cea mai rea dintre gardienii de la Carpentia.

— *Răspunde-mi când vorbesc cu tine!* îi spusese ofiţerul Javerbaum.

Iar Kelly azvârlise ticăloasei surâsul acela şi o văzuse cum se schimbă la faţă, cum se sfărâmă… Detectivul o privea acum în acelaşi fel ca şi Javerbaum, ceea ce a făcut-o să zâmbească sincer.

Todd a clătinat cu tristeţe din cap. Kelly parcă-l şi auzea plescăind din limbă.

Singura rămasă nepăsătoare a fost femeia căruntă, care s-a îndreptat agale către Kelly, cu mâna întinsă.

— Kelly, a spus ea. Aş vrea să-ţi pun câteva întrebări legate de soţul tău.

Femeia i-a îndesat o carte de vizită în mână.

— Soţul meu? a întrebat Kelly.

Strigătele răsunau în spatele ei:

— Ai vorbit cu Shane, Kelly?

— Ce fel de droguri a luat?

— Tu l-ai omorât pe Sterling Marshall, Kelly? De aia a luat-o Shane razna? Pentru că i-ai ucis tatăl?

— *Kelly! Aici!*

Ea şi-a lăsat din nou capul în jos. S-a uitat la cartea de vizită din mâna ei. LOUISE BRADDOCK: POLIŢIA DIN LOS ANGELES, SERVICIUL TÂLHĂRII ŞI OMORURI.

A fost cât pe ce să izbucnească în râs.

— Despre soţul meu, hm?

Kelly auzea clicurile, ţiuiturile şi zbârnâiturile aparatelor

de fotografiat din spatele ei, îşi auzea numele strigat din ce în ce mai tare. A dat-o la o parte pe Louise Braddock, a împins uşa, apoi a smucit-o în urma ei.

— În sfârşit liberă, a şoptit ea.

Ironia n-a trecut neobservată.

Prin comparaţie, interiorul secţiei era tăcut şi liniştitor, în ciuda luminilor fluorescente şi a zidurilor de un galben greţos.

Aerul condiţionat mergea la putere maximă. Lui Kelly îi îngheţa sudoarea de pe ceafă şi i se târa pe sub gulerul tricoului. A început să tremure în timp ce se îndrepta către biroul de informaţii, acolo unde un poliţist tânăr, rumen şi transpirat stătea de vorbă cu o poliţistă la fel de tânără, blondă, cu părul strâns într-o coadă la spate.

— Îţi spun că se poate întâmpla, zicea transpiratul. Doar pentru că un medicament ar trebui să funcţioneze într-un anumit fel, nu înseamnă că o să aibă aceleaşi efecte asupra tuturor. Chimia organismului e o treabă ciudată.

— Haide, Greg! E un somnifer.

— Ba haide tu! E clar că industria farmaceutică ţi-a spălat creierul.

— Mă scuzaţi, a intervenit Kelly. Am venit pentru Shane Marshall.

Transpiratul a tăcut brusc. Blonda şi-a îndreptat spre ea ochii albaştri şi limpezi.

— Doamna Marshall?

— Da.

— Sunt ofiţer Sullivan. Am vorbit mai devreme…

Kelly a surprins o urmă de accent din sud.

— Da?

— Ascultaţi, doamnă. Îmi pare rău că a trebuit să veniţi până aici.

Kelly s-a încruntat.

— Hm? Nu e o problemă.

— Nu, a spus tânăra. Nu, nu la asta m-am referit.

— Poftim?

— Ce-am vrut eu să zic, doamnă, e că domnul Marshall a

plecat deja.

— Ce? Dar eu…

— A plecat cu sora lui. Ea a depus cauţiunea şi i-am scos prin spate, ca să evite reporterii.

Tânăra a făcut un pas în faţă, zâmbindu-i cu durere lui Kelly.

— Îmi pare foarte rău. Am încercat să vă sun, dar a intrat direct căsuţa vocală.

Kelly şi-a smuls telefonul din geantă şi a apăsat butoanele. Bateria murise. Nu-l încărcase nici în maşină, nici măcar acasă, după ce se întorsese de la Rocky. *Aproape ca şi cum ai simţi nevoia să-l vezi murind…*

— Nu vă faceţi griji, a bâiguit ea, îndreptându-se către uşa de la intrare înainte ca Sullivan să apuce să-i răspundă.

Din nou murmurul presei, trăgând de ea:

— *Kelly! Unde-i Shane?*

— *E reţinut, Kelly?*

— *El te-a ajutat să-l omori pe Sterling?*

Măcar Shane reuşise să se strecoare prin spate, să-i facă pe toţi să aştepte aici fără niciun motiv. Kelly spera că aveau să rămână pe loc toată noaptea. A aruncat o privire către Todd.

— S-a întâmplat ceva, Kelly? a întrebat el, cu accentul acela ridicol.

Of, cât ar fi vrut să-l plesnească!

Bărbatul a făcut câţiva paşi spre ea. Ăsta era semnalul. *Pune un picior în faţa celuilalt, cât poţi de repede, începând de acum.* A şters-o de acolo, dar, în timp ce se îndepărta, s-a izbit de un umăr lat: detectivul care căra zahăr cu linguriţa, îndreptându-se către secţie, având-o alături pe partenera lui, distribuitoarea de cărţi de vizită… *Dupree. Barry Dupree.* Ce ciudat că-şi amintea numele lui tocmai acum.

— Scuze, a spus Dupree.

Scuze?

— Kelly, pot să te întreb în ce stare de spirit era soţul tău azi-noapte?

Cea care vorbea era distribuitoarea de cărţi de vizită.

— Nu, a răspuns Kelly. Nu poţi.

Barry Dupree şi-a înăbuşit un surâs.

Seara asta semăna din ce în ce mai mult cu un coşmar, unul pe care ştia că-l mai avusese şi pentru care avea să se deteste, dacă urma să-i facă vreodată favoarea de a se dovedi un vis şi a se încheia.

Kelly a trecut în fugă pe lângă paparazzi care strigau, a traversat pe roşu, cu claxoanele urlând la ea, redeşteptându-i amintiri pe care le-a alungat, le-a alungat cu putere, la fel de iute cum veniseră. *Încetează cu gândurile, încarcă-ţi telefonul. Vezi dacă te-a sunat Shane şi pe urmă pleacă cu maşina.* Kelly şi-a auzit iar numele, însoţit de paşi ce veneau din urma ei.

— Lăsaţi-mă în pace!

Vorbele au ieşit sub forma unui ţipăt, iar propria voce i-a părut speriată, ca scoasă din minţi.

Odată ajunsă după colţ, Kelly s-a uitat cu atenţie în lungul drumului. Maşina ei era parcată la o jumătate de stradă distanţă, cu plăcuţa de înmatriculare strălucind de sub un felinar. Era o stradă de locuinţe: duplexuri modeste, un bloc mic, de trei etaje, pe care nu-l observase în goana către secţie, dar care, acum vedea, semăna foarte mult cu cel în care locuiseră pe vremuri ea, Catherine şi mama lor.

— Mama, uite! Kelly şi cu mine vedem inscripţia de la fereastra dormitorului!

Majoritatea geamurilor erau întunecate, trotuarele erau goale. Kelly s-a năpustit la maşină, gâfâind, izbind asfaltul cu tenişii. Odată ajunsă la Camry, şi-a împins cheia în portieră şi a deschis-o dintr-o smucitură. Apoi a îndesat cheia în contact şi a conectat telefonul la încărcător, după care a aşteptat numai atât cât să-l poată porni. Primise un mesaj. Doar unul, de la Shane. Avea numai un rând.

AM NEVOIE DE CEVA TIMP DEPARTE DE TINE.

— Ce? a şoptit ea. De ce?

— De ce? a repetat.

Stupidă întrebare! Existau atâtea motive pentru care Shane ar fi avut nevoie să stea departe de ea, noaptea trecută fiind prima pe listă, Rocky urmând-o îndeaproape, iar celelalte înşirându-se aproape la nesfârşit. Kelly făcuse o grămadă de lucruri greşite pe care le ţinuse ascunse faţă de bărbatul cu care era măritată de cincisprezece ani, sperând că el nu le va afla niciodată, crezând că secretele ei le-ar putea supravieţui amândurora.

— *Ce nu ştii nu poate să te rănească.*

Mama lui Kelly obişnuia să spună asta. Mama lui Kelly, care, cu furia ei, o împinsese pe Catherine afară din casă şi spre propria moarte, iar pe Kelly spre un altfel de moarte, doi ani mai târziu…

Kelly s-a gândit să-l sune pe Shane. S-a imaginat luându-se după el până acasă la Bellamy şi bătând cu pumnii în uşă, cerând să-l vadă. Dar apoi s-a uitat din nou la mesaj. La cuvintele alese de el. Nu doar ceva *timp departe,* ci *timp departe de tine.*

Altul. S-a dus.

A pornit maşina, atât de pierdută în gândurile ei, încât n-a simţit că se apropie cineva, n-a observat că uşa din dreapta se deschide, până când n-a auzit-o trântindu-se la loc. S-a răsucit iute şi l-a văzut pe Sebastian Todd, cocoşat ca un vultur pe locul pasagerului, ca şi cum asta ar fi fost o întâlnire programată.

— Ce cauţi aici? l-a întrebat Kelly.

— Îmi cer scuze.

Femeia s-a holbat la el, abia remarcând paparazzi care se iveau de după colţ şi se îndreptau către maşina ei.

— *Îţi ceri scuze?*

A plecat de lângă bordură, dar a rămas cu ochii aţintiţi spre chipul lui.

— Pentru ce?

Sebastian Todd i-a aruncat un zâmbet lipsit de vlagă, ce nu avea nicio legătură cu cele ce se petreceau împrejurul lor.

— Ştiu că nu l-ai omorât pe John McFadden.

Capitolul 11

FIUL LUI STERLING MARSHALL O IA RAZNA
ÎNTR-UN CLUB DE STRIPTEASE!

La nici 24 de ore după cruda şi misterioasa moarte prin împuşcare a celebrului său tată, fiul lui Sterling Marshall s-a ŢĂCĂNIT de tot în localul Teaserz de pe strada Pico, îngrozindu-le pe dansatoare şi lăsându-l pe clientul Cary Wurst cu o falcă ruptă şi un ochi vânăt.

— În viaţa mea n-am văzut aşa ceva, a declarat pentru TMZ prietenul lui Cary, Dave Farnsworth. Tipul parcă era o fiară sălbatică!

Farnsworth ne-a spus că Shane Marshall, în vârstă de 40 de ani, a ajuns la club singur şi băut.

— Era beat turtă sau ceva, a povestit una dintre dansatoarele clubului, al cărei nume de scenă este Bliss. Categoric are probleme cu furia şi căuta să bată măr pe careva!

Alţi clienţi au povestit pentru TMZ că Shane avea ochii pe jumătate închişi, iar capul i se „bălăbănea" ca şi cum ar fi fost drogat.

— Mie-mi semăna a metamfetamină, a declarat un alt martor ocular, care crede că e posibil să fi fost vorba şi despre săruri de baie.

Orice o fi luat Marshall, a ieşit urât. După ce a sărit pe scenă şi s-a purtat grosolan cu o dansatoare în timp ce aceasta încerca să-şi ducă spectacolul până la capăt, Marshall a fost abordat de Cary Wurst, care i-a cerut politicos să nu mai pună mâna pe fete.

— Shane Marshall a mârâit ca un animal, îşi aminteşte Bliss. Apoi s-a năpustit pe bietul Cary. Pur şi simplu a început să-l facă bucăţi.

Partea cea mai înfricoşătoare a fost că Marshall a vorbit cu Wurst pe toată durata atacului violent.

— Nu puteai să distingi decât o mică parte din ce spunea, dar era ciudat, a povestit Dave, prietenul lui

Wurst. De câteva ori l-am auzit zicând „Kelly”.

Şotia lui Marshall, criminala condamnată Kelly Michelle Lund, n-a putut fi contactată pentru comentarii. Însă, lăsând la o parte cele spuse victimei despre soţia sa, e clar că Marshall nu s-a purtat ca un soţ loial şi iubitor în noaptea morţii tatălui său.

— Ar fi aproape trist, a continuat Dave Farnsworth, dacă tipul nu i-ar fi rupt falca lui Cary şi n-ar fi fost cât pe ce să-l omoare!

Cary Wurst, un contabil în vârstă de 35 de ani din Arcadia, primeşte acum îngrijiri la spitalul Cedars-Sinai.

Alt martor adaugă:

— Ucigaşă sau nu, mie mi-e milă de nevasta lui Shane Marshall. Tipul e varză şi sigur e o bombă cu ceas!

Ne-a luat vorba din gură…

ACTUALIZARE: Shane Marshall a fost arestat pentru vătămare corporală şi tulburarea liniştii publice. A fost eliberat pe cauţiune. TMZ vă va oferi detalii suplimentare pe măsură ce vor apărea. Un purtător de cuvânt al poliţiei din Los Angeles a declarat că sângele lui Shane Marshall a fost supus analizelor. Rezultatele testelor toxicologice vor fi gata peste două săptămâni. Când a fost contactată de TMZ, Kelly Michelle Lund i-a închis telefonul reporterului nostru.

Articolul de pe prima pagină, TMZ
Dimineaţa zilei de 22 aprilie 2010

Capitolul 12

14 februarie 1980

N-au făcut altceva decât să meargă cu maşina, Kelly, Bellamy şi Vee. S-au plimbat fără nicio destinaţie, fără niciun alt plan în afara evadării. Cu geamurile coborâte, cu ţigările aprinse, cu muzica lui Bellamy dată la maxim – Joy Division, Bahaus, Siouxsie şi The Banshees. Trupe britanice despre care Kelly nu mai auzise niciodată până să i le prezinte Bellamy, dar pe care avea impresia că, într-un fel, le cunoștea: melodiile acelea atât de triste şi tulburătoare, cântăreţii aceia, toţi cu voci ca de fantome. Kelly s-a sprijinit de portiera încuiată, lăsându-şi părul să fluture pe fereastra deschisă, învăluită în aerul fierbinte, simţind în gât fumul cald ce i se strecura printre buze, încălzindu-le şi pe ele.

N-a trecut mult până când prima parte a zilei (acel îngrozitor telefon dat de la şcoală, femeia care o luase în râs când întrebase de Len, ca să nu mai vorbim despre Len însuşi, cu numărul lui fals) i-a dispărut cu totul din minte, ca un gând trecător, care de la bun început n-a fost prea important.

Numele întreg al lui Vee era Vincent Vales. Avea doar şaisprezece ani, dar trecuse deja bacalaureatul. Era actor profesionist şi locuia în propriul lui apartament, ca un adult. Apartamentul se afla pe strada Gower, lângă studiouri, şi fusese construit pentru a adăposti starletele din anii ’40.

— Arată cam ca palatul Frumoasei Adormite din Disneyland, a spus Bellamy. Doar că e mult mai mic.

Bellamy a fost cea care i-a vorbit lui Kelly despre Vee. El nu părea prea vorbăreţ. Dar era în regulă, de vreme ce nici Kelly nu era flecară.

— Vrei să ştii cum ne-am cunoscut, Vee şi cu mine? a întrebat Bellamy, în timp ce intra într-o benzinărie Mobil cu autoservire, aflată la intersecţia dintre Robertson şi

Sunset, şi oprea maşina, reducând la tăcere vocea fantomatică a trupei Siouxsie.

— Da.

Kelly şi-i închipuia pe cei doi făcându-şi împreună cumpărăturile la Fiorucci, dansând cu pasiune la The Whisky, sorbind şampanie alături de Jack Nicholson pe un balcon de pe Mulholland Drive, sărutându-se…

Bellamy a oprit motorul.

— El a apărut într-un film cu tata.

— În care dintre ele? a spus Kelly.

— L-ai şti? s-a mirat Bellamy. E vorba de un western.

S-a întors cu faţa spre ea, iar reflexia neclară a lui Kelly a alunecat pe lentilele ochelarilor ei de soare Ray-Ban.

— Oh, nu, stai! Lasă-mă să ghicesc! Mama ta l-ar şti, nu-i aşa, pentru că i-a văzut toate filmele? E o mare fană?

— Ăămm…

— Tuturor mamelor li se scurg ochii după tata. E oarecum scârbos.

— De fapt, a spus Kelly, mamei mele i se scurg ochii după bancheri.

Bellamy şi-a lăsat capul într-o parte şi s-a uitat preţ de câteva secunde la colega ei, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama dacă glumeşte sau nu.

— Bravo ei! a spus fata în cele din urmă. Actorii de film sunt nişte nemernici.

— Hei! a exclamat Vee.

— Persoanele de faţă bla, bla, bla.

În timp ce Bellamy se dădea jos din maşină, Kelly şi-a coborât privirea spre propriile mâini. *Ce-ar zice mama dacă ar şti că în clipa asta sunt aici, chiulind de la şcoală, împreună cu un actor de film şi cu fiica lui Sterling Marshall?* Nu voia să ştie, nu voia nici măcar să se gândească la asta.

Bellamy a început să pună benzină, iar Vee s-a răsucit pe scaun. Era pentru prima dată când Kelly îl privea drept în faţă, nu reflectat într-o oglindă. Era înspăimântător de frumos: păr negru şi strălucitor, buze pline, ochi albaştri ca flăcările de gaz, pe o piele de culoarea caramelului.

Părea aproape ireal, mai degrabă o operă de artă, decât o persoană. Kelly a uitat la ce se gândea şi n-a făcut decât să se holbeze la el. Împotriva voinţei ei, chipul i s-a întins într-un zâmbet nătâng.

— *Sfidare,* a zis el.

— Hm?

— *Sfidare* se cheamă filmul în care am apărut cu tatăl lui Bellamy. Aveam doar unsprezece ani. Am jucat rolul fiului lui Sterling şi am fost omorât în prima scenă.

Kelly s-a silit să nu mai zâmbească.

— Ţi-a fost greu, a întrebat ea, să te prefaci că mori?

— Nu, a trebuit doar să zac acolo.

Vee a zâmbit larg. Dinţii îi erau ca nişte perle.

— În timpul celor mai multe duble, am adormit.

Kelly a izbucnit în râs.

— Oricum, Bellamy venea pe platou. Stătea mult acolo. Era singurul copil de vârsta mea, aşa că ne-am împrietenit. De vreme ce jucam rolul fiului tatălui ei, a început să-mi spună că sunt „fratele ei imaginar”. Regizorul ne lăsa să stăm pe scaunul lui pliant. John McFadden. Ai auzit vreodată de el?

Kelly a scuturat din cap.

— E destul de cunoscut.

N-a spus-o pe un ton răutăcios sau dispreţuitor. Doar pe tonul cuiva care face conversaţie.

— Frate imaginar, a spus Kelly. E drăguţ.

Vee a ridicat din umeri.

— Aşa e Bellamy. Cred că a rămas sora mea imaginară. Când nu mergi la şcoală, e mai greu să-ţi găseşti prieteni, aşa că puţinii pe care îi ai ajung să fie foarte importanţi.

Sunt doar prieteni. Lui Kelly i-a tresăltat uşor inima, surprinzând-o şi ruşinând-o în acelaşi timp. A simţit cum se i se înroşesc obrajii şi a sperat ca el să nu fi observat. De ce faţa ei tot făcea lucruri pe care ea nu şi le dorea?

— Ai vreo soră adevărată?

— Nu. Sunt singur la părinţi.

— Şi eu.

Zâmbetul lui Vee s-a stins, iar băiatul s-a uitat la ea, s-a

uitat cu adevărat la ea, ochii lui ca două flăcări de gaz străpungându-i pe ai ei precum nişte lasere.

— Dar n-ai fost dintotdeauna. Nu-i aşa?

— Nu, a răspuns ea încet. Nu dintotdeauna.

— Îmi pare foarte rău.

— De unde ştii?

— Am cunoscut-o pe Cat. Era sora ta geamănă, nu?

Kelly l-a privit cu ochii mijiţi, gândindu-se la toate momentele în care o spionase pe Catherine, la toţi băieţii în compania cărora o văzuse. Nu-l zărise niciodată pe Vee. L-ar fi ţinut minte.

— Uau…

— Obişnuia să vorbească despre tine, a spus el.

— Da?

— Zicea mereu că eşti un om mai bun ca ea – geamăna cea bună, a continuat Vee. Mi-a rămas în minte pentru că, ştii tu… Cat a fost ea însăşi un om foarte bun.

— Uau! a exclamat din nou Kelly.

Prostească replică! O făcea să pară o fană aiurită, dar nu se putea abţine. Puţini colegi de şcoală o cunoscuseră pe Catherine, în principal pentru că ea abia dacă trecea pe acolo. Îşi dorea să devină actriţă, una *adevărată,* aşa obişnuia ea să spună, şi numai viaţa te poate învăţa asta. Nu şcoala, nu cărţile. Să trăieşti viaţa până la limita ei elastică, să forţezi limita aia, cât poţi tu de tare…

Prin urmare, colegii de şcoală, cei care ieşiseră din ascunzători în săptămânile după găsirea cadavrului ei, puştii care vorbeau tare pe holuri, lăudându-se că au cunoscut-o pe „boboaca aia moartă”, ei o numeau pe Catherine în multe feluri, dar „bună” nu era unul dintre ele.

Parcă moartea ar fi transformat-o în altceva: „fata dezlănţuită”, „târfa”, „gagica aia care petrecea mult prea mult”, un personaj în poveştile tuturor celorlalţi, redus la doar câteva cuvinte greşite. Pentru că ei *nu* o cunoscuseră, nu cu adevărat. Sigur, Catherine poate că trecea printr-o perioadă furtunoasă, dar dincolo de asta era un om bun. Întotdeauna fusese.

— Se născuse cu doar două minute înaintea mea, dar mereu mi s-a părut că diferenţa e mult mai mare, a spus Kelly. Ştii… ea m-a învăţat să înot.

Bellamy era acum la chioşc, plătea. Vee i-a aruncat o privire în timp ce dădea banii.

— Pun pariu că şi tu ai învăţat-o multe, a spus el. Doar că nu ştii.

Uau… Kelly s-a abţinut s-o mai spună din nou cu voce tare, în vreme ce Bellamy deschidea brusc portiera, făcându-şi brăţările să zdrăngăne, ca pentru a-i anunţa prezenţa.

— Ce-i cu feţele astea lungi? Doamne, vă las singuri cinci minute…

Kelly s-a silit să surâdă.

— Da, păi…

— Ce-am pierdut?

— Actorie, a zis Vee. Vorbeam despre actorie. Şi despre cum obişnuiai tu să spui că sunt fratele tău imaginar.

— Mă poţi învinovăţi? Eşti mult mai distractiv decât fratele meu *adevărat.*

Privirea i s-a oprit asupra lui Kelly.

— Asta nu explică de ce arătaţi amândoi de parcă tocmai v-ar fi murit câinele.

— Păăăăi… a rostit lent Kelly, lungind cuvântul.

— Da.

— Vee a cunoscut-o pe sora mea.

Chipul lui Bellamy a încremenit.

— Oh! a exclamat ea. Oh, Kelly!

A deschis uşa maşinii şi s-a aplecat în spate, acolo unde stătea ea. La început Kelly n-a ştiut sigur ce urmează să facă colega ei, dar aceasta a tras-o mai aproape şi a îmbrăţişat-o cu o forţă care a uimit-o.

— Îmi pare foarte rău!

Cu mişcări şovăitoare, Kelly a îmbrăţişat-o la rândul ei.

— Eu… ăăm… n-am…

— Am cunoscut-o, a spus Bellamy. Nu foarte bine, dar… Toată lumea o cunoştea. Mergea la petreceri.

— Eu v-am făcut cunoştinţă, a intervenit Vee.

— Corect.

Bellamy s-a retras. S-a uitat la Kelly.

— N-am ştiut dacă să aduc sau nu vorba despre asta.

— E în regulă, a răspuns ea. A trecut mult timp de atunci.

Nu trecuse mult. Doar doi ani, dar niciunul dintre ei n-a subliniat asta. Bellamy şi-a lăsat iar capul într-o parte, privind-o, în timp ce Kelly îşi dorea ca ea să-şi scoată ochelarii, până când, în sfârşit, a zâmbit.

— Ei, ştii ce, dacă vrei să joci, Vee poate te bage la o probă.

Kelly a înghiţit în sec. Nu se mai gândise niciodată la actorie, nici măcar o dată. Catherine fusese actriţa, în vreme ce ea fusese… ce fusese ea? Sora actriţei.

— Nu ştiu dacă sunt făcută pentru filme, a spus ea încet.

— Glumeşti? Eşti o păpuşă!

Kelly s-a îmbujorat, chipul trădând-o din nou.

— Chiar eşti, a spus Vee.

Acum obrajii ei căpătaseră o nuanţă aprinsă de purpuriu. Inima îi bătea cu putere.

Băiatul a continuat:

— Pot să aranjez să dai o probă în faţa lui John.

— John?

— John McFadden. Regizorul despre care îţi vorbeam.

— Îl cunoşti atât de bine?

— Da.

Bellamy s-a aşezat din nou la volan, oftând teatral.

— E *tatăl* lui Vee.

— Oh! a zis Kelly.

S-a uitat la Vee, care se răsucise iar. Stătea perfect nemişcat, cu vârfurile urechilor de un roşu intens.

— El are alt nume de familie din cauza nepotismului, a explicat Bellamy în timp ce pornea maşina. Vrea să reuşească pe *cont propriu.* Sigur, nu-l deranjează ca tăticul lui foarte celebru să-l distribuie în filmele lui. Şi să-i plătească chiria.

— Cum zici tu, Bellamy.

— Ei, haide! Glumesc doar.

Ea şi-a trecut o mână prin părul lui lucios.

— Termină!

Bellamy i-a aruncat o scurtă privire lui Kelly.

— Hai să nu ne certăm în faţa copiilor!

Vee a spus:

— Doar. Condu.

Bellamy a demarat de lângă pompă cu scrâşnet de roţi. Formaţia Siouxsie a început să geamă din nou, însă Vee a oprit-o.

— M-a săturat de rahaturile astea de înmormântare.

— Credeam că-ţi plac.

— Şi Jack Daniel's îmi place. Dar dacă l-aş bea toată ziua, aş vomita.

A băgat o altă casetă în aparat, toată numai claxoane şi distracţie, cântăreţul strigând: *Un pas mai încolo…*[15]

— Nebunie! a spus Bellamy.

Lui Kelly i-a trebuit ceva vreme ca să-şi dea seama că Nebunie era numele formaţiei înregistrate pe bandă, dar nu s-a dat de gol.

— Îmi place Nebunie, a spus ea.

Vee i-a zâmbit în oglinda retrovizoare.

— Şi mie.

Apoi Bellamy a oprit la semafor şi a anunţat un Exerciţiu Chinezesc pentru Incendiu[16], iar ea şi Vee şi-au deschis brusc uşile în acelaşi timp şi au sărit pe stradă, cu claxoanele urlând împrejurul lor, cu cântăreţul strigând din nou: *Un… pas… mai încolo!*

— Oh, Doamne! a exclamat Kelly, dar a ieşit şi ea.

Cei trei au înconjurat maşina o dată, de două ori, de trei ori, în vreme ce corul claxoanelor sporea, oamenii numindu-i copii proşti şi strigându-le înjurături.

— Încă o dată! a ţipat Bellamy.

Şi au pornit. Kelly a râs până când au început s-o doară

[15] „One step Beyond" – piesă de pe albumul omonim, din 1979, al trupei Madness.

[16] Joc ce presupune ca toţi ocupanţii unei maşini oprite la semafor să iasă afară, la semnalul unuia dintre ei, şi să intre din nou în maşină ocupând fiecare alt loc, la întâmplare *(N.red.).*

coastele. *Sunt printre prieteni,* s-a gândit. Şi o parte din ea, o mică scânteie, a simţit că sora ei îi privea, veghindu-i şi zâmbind.

— Ăsta se numeşte „scânteierea fructului pasiunii”, a spus mama. E bine să dai doar o urmă pe pomeţi. Mai mult de atât ar arăta vulgar.

Mama i-a atins obrajii lui Kelly cu o perie moale, gâdilându-i pielea cu răsuflarea ei. În ziua aceea primise o colecţie nouă (colecţia de primăvară, deja, cu toate că erau abia la jumătatea lui februarie), iar mamei îi plăcea întotdeauna să exerseze cu o colecţie nouă înainte de a o încerca pe clienţii plătitori.

— Vrei să fii cobaiul meu? o întrebase ea pe Kelly când aceasta se strecurase pe uşă la ora obişnuită, patru după-amiaza, întocmai ca în oricare altă zi în care mergea la toate orele şi lua autobuzul.

Mama avea un ton special pentru ea, ca o urgenţă. Deşi ăsta putea să fie doar felul în care interpreta ea purtarea mamei, felul în care gândea, starea în care se afla. Totul părea urgent.

În orice caz, „da” era singurul răspuns posibil la întrebarea cu cobaiul şi, în mod normal, lui Kelly îi plăcea la nebunie să fie machiată de mama ei. Mama, atât de grijulie, cu mâinile ei reci şi sigure, cu glasul autoritar, în timp ce explica fiecare pas. Cu atenţia pe care i-o acorda, ca şi cum Kelly ar fi fost o operă de artă pe care o crea.

Mama era foarte pricepută la machiaj. Studia cu atenţie chipurile înainte de a-şi alege nuanţele şi transforma pe oricine într-o frumuseţe. Inclusiv pe Kelly. „Ca o prinţesă”, obişnuia să spună când schimbarea era completă, iar amândouă se uitau în oglindă la chipul lui Kelly: ochi strălucitori, pomeţi bine conturaţi, buze ce aveau exact culoarea potrivită. Fata se uita la ea însăşi, la felul în care o privea mama ei, şi se simţea transformată.

Astăzi, însă… Astăzi, Kelly se simţea deja frumoasă. În timp ce intra pe uşă, aflată încă în ultima fază scânteietoare a primei ei stări euforice provocate de

cocaină, Kelly revedea cu ochii minţii întreaga plimbare cu maşina. O plimbare ce se întinsese tocmai până la Venice Beach şi înapoi, cu atâtea râsete, atâtea mărturisiri, atâtea secrete, toate oferite ca nişte daruri.

— *N-am mai spus niciodată asta cuiva, Kelly. E foarte uşor de vorbit cu tine…*

Kelly pe bancheta din spate, Vee şi Bellamy în faţă, întorcându-se către ea. Prieteni.

— *Suntem Cei trei muşchetari, zisese Bellamy, sau poate Îngerii lui Charlie.*

Parcaseră în Venice Beach, într-un loc în care oceanul se întindea în faţa lor, cu soarele coborând pe cer, cu o mulţime de oameni trecând prin preajmă, dezbrăcaţi până la brâu şi pe patine cu rotile, purtând bikini şi pantaloni scurţi peticiţi, bronzaţi la plajă, arşi de soare şi palizi din cauza heroinei, toţi frumoşi şi urâţi în acelaşi timp. Atunci Bellamy scosese din poşetă oglinda şi hârtia împăturită, Vee rulase o bancnotă de douăzeci de dolari, iar Bellamy scuturase pudra albă pe oglindă şi o separase în liniuţe. Ascultând clinchetul ritualic al lamei ce lovea oglinda, Kelly simţise un dor cât se poate de straniu şi de puternic: dorul de un sentiment pe care nu-l trăise niciodată.

Şi apoi uşurarea – oh, picăturile tămăduitoare ce se prelinseseră pe gât în jos, amorţeala gingiilor, felul în care nervii i se treziseră la viaţă într-o clipă. Şi Vee, felul în care o privise.

— *Prima dată e cea mai bună,* îi spusese el.

La fel ca toate lucrurile scumpe, cocaina era chiar mai bună decât şi-o imaginase Kelly. O făcea să simtă atâtea lucruri: furnicăturile din toţi porii, scânteile din ochi. Da, Kelly chiar îşi *simţea ochii scânteind.*

— Mamă, a spus ea.

— Şşt! Stai nemişcată. Trebuie să-ţi fac buzele.

— Nu, aşteaptă o clipă!

Mama a oftat.

— Ce e?

Kelly şi-a dres vocea.

— Ai auzit vreodată de un regizor pe nume John

McFadden?

Femeia a tuşit.

— Da, Kelly. Toată lumea a auzit de el.

— Catherine era prietenă cu băiatul lui John McFadden.

Vorbea cocaina din ea. În mod normal, Kelly n-ar fi spus asta. Nu în ziua comemorării morţii lui Catherine, nu ştiind ce părere avea mama ei despre Hollywood, despre foştii prieteni ai fiicei sale şi chiar despre auzul numelui acesteia. De fiecare dată când rosteai cu voce tare numele lui Catherine, mama ei mai murea puţin. Kelly îşi dădea seama după felul în care femeia o privea acum, cu acea căutătură rănită pe care o căpăta de fiecare dată când cineva o făcea să sufere, arătând de parcă tocmai şi-ar fi revenit după un pumn. „Îmi pare rău", ar fi vrut să spună Kelly. Dar cuvintele se încăpăţânau să nu iasă. Nu-i părea rău. Se săturase să trăiască după regulile mamei, se săturase să-i ducă dorul lui Catherine singură şi în tăcere.

Mama a zis:

— De unde ştii asta?

— Am vorbit cu cineva de la şcoală.

— Nu vreau să mai stai de vorbă cu oamenii ăia.

— Care oameni?

— Ăia care… oamenii care ar şti *asta* despre sora ta.

Kelly şi-ar fi dorit s-o întrebe la cine se referă, dar bineînţeles că ştia. Oamenii Pe Care Catherine Îi Întâlnea La Petreceri. Catherine pretindea mereu că mama ei e geloasă din pricina tuturor petrecerilor la care se ducea ea, că femeia îşi invidiază propria fiică, tânără şi plină de relaţii, în vârstă de doar cincisprezece ani, dar aflată deja la hotarul Noului Hollywood, la *atâtica* distanţă de a deveni o stea… Pe atunci, Kelly n-o credea. Mama spunea întotdeauna că încearcă numai s-o apere, *„să te salvez de tine însăţi",* aşa cum obişnuia să zică. *„Oamenii ăia sunt ca filmele pe care le fac – se văd mai bine de la distanţă."* Iar asta i se păruse logic lui Kelly. I se păruse logic până la începutul acelei săptămâni. Dar acum nu i se mai părea. Auzea în minte glasul surorii sale, un glas ce devenea al ei. *Cum poţi tu, dintre top oamenii, să-mi spui cu cine să-mi*

petrec timpul? Tu, care n-ai fost în stare să ai succes în lumea filmului nici măcar ca machieuză. Tu, care…

— …ai rămas gravidă cu un amărât de cascador.

— *Ce?* a întrebat mama lui Kelly.

Nici măcar nu-şi dăduse seama că o spusese cu voce tare. Dar cocaina îi dădea curaj şi o făcea nepăsătoare cu adevărul.

— Ăsta a fost momentul în care te-ai apropiat cel mai mult de a fi vedetă. Când ai rămas gravidă cu un cascador.

Mama ei a scăpat din mână pensula pentru buze, care a căzut cu zgomot pe podea. Kelly s-a uitat lung la ea, la mânerul de sidef, delicat, asemănător cu o baghetă magică. Pensula mamei. Nu observase niciodată cât de frumoasă e. Unele lucruri le remarci abia după ce se prăbuşesc.

— Cu cine ai stat de vorbă?

Kelly ştia că ar fi trebuit să se oprească. Mersese deja prea departe, dar nu se putea abţine. În după-amiaza aceea se făcuseră atâtea mărturisiri, se spuseseră atâtea adevăruri…

— *Uneori cred că mama ar fi fost mai fericită dacă eu şi Catherine am fi murit amândouă. Parcă… simte durerea şi vinovăţia. Dar pentru că eu sunt încă prin preajmă, nu se poate pierde în ele. E ca şi cum ar avea tot ce-i mai rău din ambele lumi.*

— Cu nişte oameni, a încercat Kelly. Doar…

— Care oameni?

Kelly s-a uitat la mama sa şi la ochii ei îndureraţi, răniţi.

— Fata lui Sterling Marshall.

Mama a făcut câţiva paşi în spate. Îi tremura buza. Kelly chiar o vedea tremurând, iar când femeia a început să vorbească, şi vocea îi tremura.

— Nu vreau să-ţi mai petreci timpul cu fata aia.

— Ce? De ce?

— Nu-i nevoie să-ţi dau motive.

— Am şaptesprezece ani, nu trei!

— Tu ai auzit ce-am spus?

— Nu vrei să am prieteni.

— Nu-i adevărat.

Mama a tras aer în piept. A închis ochii preţ de câteva clipe.

— Cum rămâne cu Susie?

— Cine?

— Susie Mitchell. Fata doctorului.

Dumnezeule!

— Mamă! a exclamat Kelly.

— Eu ştiu ce e mai bine pentru tine.

— Nu ştii! a spus ea, din ce în ce mai furioasă. Nu ştii nimic!

— *Vrei să ajungi ca sora ta?*

— *Da!*

— Du-te la tine în cameră!

Kelly s-a ridicat în picioare, cu toţi muşchii încordaţi, cu sângele alergându-i fierbinte prin vene. Deja era mai înaltă cu câţiva centimetri decât mama ei şi, pentru prima dată, se simţea ca atare.

— Catherine n-a murit din cauza Hollywoodului, a spus ea. N-a murit din cauza petrecerilor la care se ducea sau a prietenilor pe care îi avea şi categoric n-a murit din cauza lui Sterling Marshall ori a fetei lui.

— Să nu mai scoţi niciun cuvânt!

Kelly a privit-o de sus, iar vorbele i-au ieşit din gură înainte să le poată împiedica, înainte să vrea să le împiedice.

— Catherine a murit din cauza ta!

— Cum poţi să zici aşa ceva?

— Dacă n-ai fi lovit-o, ar fi rămas acasă. Nu s-ar fi dus niciodată la Chantry Flats. N-ar fi fost niciodată atât de furioasă, de rănită, nu s-ar fi simţit niciodată atât de îngrozitor, încât să se arunce în canion.

Mama a rămas tăcută. Buza îi tremura.

— Tu ai omorât-o! a continuat Kelly.

Femeia a mijit ochii. Apoi a vorbit atât de încet, încât aproape că şoptea.

— Împachetează-ţi lucrurile!

— Ce?

— Împachetează-ţi lucrurile!

Mama lui Kelly şi-a încrucişat braţele la piept. Fetei au început să-i transpire palmele şi ceafa. Sudoarea i se prelingea pe coaste, iar euforia provocată de cocaină se scurgea odată cu ea, lăsându-i cămaşa umedă şi lipicioasă. I s-a făcut frig.

— Îmi pare rău, a şoptit ea.

— Împachetează-ţi lucrurile!

Kelly nu se putea opune. Nu putea vorbi. S-a dus în camera ei, a înhăţat o valiză din dulap, apoi şi-a scos puţinele haine pe care le avea de pe umeraşe şi din sertare. Mâinile nu i se mai opreau din tremurat.

După ce a strâns tot, s-a lăsat pe podea şi a întins mâna sub pat, unde îşi ţinea rezerva de reviste „mizerabile”: *Tiger Beat, Teen, Rona Barrett’s Hollywood.* Le-a aruncat şi pe ele în valiză.

Kelly s-a ridicat de pe jos.

— Imposibil să se întâmple aşa ceva, a şoptit ea, continuând să tremure.

Preţ de câteva secunde, a avut impresia că cineva o urmăreşte. Dar când s-a răsucit, sperând să-şi întâlnească mama, n-a zărit pe nimeni. Era singură. Obrajii îi ardeau. Gura îi era uscată. Pentru o clipă şi-a văzut imaginea în oglindă: pe jumătate machiată, pe jumătate nu. Buze palide şi uscate, obraji mânjiţi cu Sclipirea Fructului Pasiunii. S-a simţit pierdută.

Când a trecut pe lângă dormitorul mamei sale, Kelly a văzut fotografia înrămată a lui Catherine aşezată încă pe noptieră, lângă cutia în formă de inimă, plină cu bomboane vechi şi râncede. Un ghem de furie s-a ivit în sufletul ei. Fără măcar să se gândească, a înşfăcat cutia şi poza, le-a îndesat în valiză, după care a închis-o cu un pocnet. *Ăstora o să le simtă lipsa,* s-a gândit ea. Pe urmă s-a întors în camera ei, a deschis sertarul noptierei, a scos colierul lui Catherine şi, pentru prima oară, şi l-a pus la gât. S-a uitat atent în oglindă, la lănţişorul delicat, la cele două diamante care scânteiau… *Oare îndrăznesc?* Şi-a amintit cum arătase mama ei când Catherine îl purtase pentru

prima dată în casă. *De unde îl ai? Răspunde-mi!*

A desfăcut încheietoarea şi a pus lănţişorul în buzunarul cămăşii. Când a ajuns în sufragerie, mama ei stătea pe canapea, cu capul plecat.

Kelly a încercat iar.

— Îmi pare foarte rău.

— O să mai fii prietenă cu ea?

— Cu Bellamy Marshall?

— Da.

Kelly a continuat:

— E singura prietenă pe care o am la şcoală.

Mama s-a ridicat în picioare, cu faţa către ea. Mâinile îi atârnau acum pe lângă corp şi părea mai blândă, mai puţin mânioasă.

— Eşti drogată, nu-i aşa? a întrebat ea. Ameţită de cocaină.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu acum, mamă. Nu mai sunt.

— Nu contează.

Mama i-a întins un teanc gros de bancnote de douăzeci de dolari, apoi o foaie de hârtie cu o adresă scrisă pe ea.

Kelly nu era în stare să zică nimic. Se gândea la toate lucrurile pe care mama obişnuia să le spună despre Catherine atunci când se certau. *Nu eşti o stea. Nu eşti o actriţă. Eşti o petrecăreaţă. Petrecăreţele sunt ca amintirile împărţite pe la petreceri. Se folosesc şi se aruncă.* Şi, până la urmă, Catherine se dovedise a fi doar atât. O amintire de la o petrecere, folosită şi azvârlită. O petrecăreaţă moartă pe fundul unui canion.

Vrei să ajungi ca sora ta?

— Ţi-am chemat un taxi în timp ce îţi făceai bagajele, a spus mama. Ar trebui să coste doar vreo cincisprezece dolari.

Kelly a înghiţit în sec. O lacrimă i s-a prelins pe obraz.

— Mamă, te rog!

— Poţi să te întorci, a spus aceasta, dacă promiţi să nu mai vorbeşti niciodată cu Bellamy Marshall.

Kelly s-a uitat lung la ea. A încercat iar.

— E singura mea prietenă.

— Adio, Kelly!

— N-am cum să nu mai vorbesc cu ea. Nu mă poţi obliga. Nu e corect.

— O să te descurci.

Kelly a strâns hârtia în mâini, simţind un nod în gât şi apropierea lacrimilor.

— A cui e adresa asta?

Mama a schiţat un zâmbet (un zâmbet stins, care nu i s-a oglindit în privire), iar în clipa aceea taxiul a oprit în faţa clădirii lor, claxonând.

— Ea tatălui tău, a spus femeia.

Capitolul 13

22 aprilie 2010

— Vorbeşte-mi despre acele ultime patru luni dinaintea morţii lui McFadden, a spus Sebastian Todd, după ce Kelly a întors maşina pe autostrada 10, fără să semnalizeze, lăsând în urmă dubele paparazzilor. Despre perioada petrecută cu tatăl tău.

Kelly n-a zis nimic. Rămăsese tăcută încă de când el se urcase în maşina ei.

— Ştiu că nu l-ai omorât pe John McFadden, îi declarase Todd, iar ea nu-i oferise nici măcar un „hmm", permiţându-i în schimb autointitulatului „jurnalist literar" să se holbeze insistent la profilul ei, dând încet din cap în timp ce ea conducea şi lăsând ca obişnuita lui pauză sugestivă să se prelungească până la limita suportabilităţii.

Ăsta era un lucru pe care Sebastian Todd nu-l pricepuse niciodată în legătură cu Kelly. Spre deosebire de majoritatea celorlalte persoane intervievate de el, ea nu simţea nevoia să umple golurile din discuţie. Pe Kelly n-o deranja tăcerea. N-o deranjase niciodată.

Era ciudat că el nu-şi amintise asta. Kelly ştia că Sebastian Todd se mândrea foarte tare cu priceperea lui în a lua interviuri. În prefaţa uneia dintre cărţile lui (nu-şi mai amintea care) bărbatul îşi comparase abilităţile cu cele ale unui mare vânător. (*Cunoaşte-ţi prada. Cunoaşte-i punctele tari şi slăbiciunile. Găseşte muniţia perfectă şi foloseşte-o.)*

Fireşte, astea erau nişte prostii. Todd n-avusese nevoie de priceperea lui în ale interviurilor, căci „inovatoarea" sa discuţie din închisoare cu Kelly (cea tipărită în cartea lui intitulată *Mona Lisa* şi nominalizată pentru premiul Pulitzer) fusese descrisă chiar de autor ca fiind o operă de „nonficţiune creativă" – adică ceea ce se dovedise a fi un fel mai pretenţios de a spune „aproape complet inventată".

Kelly nu rostise niciodată vreuna dintre acele afirmaţii

pe care el pretindea că le făcuse în timpul interviului, nu spusese niciodată că moartea lui John McFadden „a fost să fie”. Nu vorbise niciodată despre convingeri şi cu siguranţă nu se descrisese ca fiind „o unealtă a sorţii”.

De fapt, Kelly nu-şi amintea să-i fi spus mare lucru lui Sebastian Todd, acest „important jurnalist” despre care nu mai auzise până atunci şi care venise îmbrăcat în costum alb într-o închisoare pentru femei. Un costum alb şi o freză asortată, de parcă ar fi fost omul din reclama la folie alimentară Glad. Încă îşi amintea că se întrebase: *Şi se presupune că eu ar trebui să am încredere în tipul ăsta?*

Pe vremea aceea, Kelly era între doi avocaţi, fără părinţi prin preajmă care s-o sfătuiască, cu tatăl deja pe jumătate distrus, cu mama dispărută de pe faţa pământului. Todd îi scrisese câteva scrisori care ei i se păruseră slugarnice, aproape ca ale unui psihopat. Nu voise să discute deloc cu el, însă directorul închisorii făcuse să pară că e o obligaţie.

— *De ce l-ai ucis pe John McFadden?* o întrebase Todd pe Kelly, după ce fusese condus în celula ei, după un preambul stupid despre vreme, în care Todd îi spusese cât de frumos şi însorit e afară, de parcă în Carpentia n-ar fi existat o curte. („Ies în fiecare zi”, îi răspunsese ea, nedumerită.) Şi apoi, bum, întrebarea de 64.000 de dolari[17], cu prenumele ei rostit la final, doar ca să pară personală.

— *De ce l-ai ucis pe John McFadden, Kelly?*

Şi pe atunci încercase să-şi folosească pauza lui cea semnificativă. Kelly se uitase fix în ochii lui Todd până când acesta clipise şi tuşise pentru a-şi drege vocea. Apoi îşi întorsese privirea către gardian şi spusese:

— *Nu mai vreau să fac asta.*

Zău, ai crede că o să-şi amintească un asemenea moment.

— Cum s-a purtat tatăl tău în acele luni? întreba acum Todd, umplând din nou tăcerea. Cât ai locuit cu el. A fost câtuşi de puţin funcţional?

[17] Numele unei emisiuni-concurs de cultură generală, difuzată la televiziune în SUA la mijlocul sec. XX *(N. red.).*

— Funcţional?

— Da. Când a fost interogat în timpul procesului, tatăl tău a spus…

— Ştii ce mi-ar plăcea, ST?

Altă pauză.

— Cred că da.

— Serios?

— Da. Ţi-ar plăcea ca povestea ta să fie spusă. Adevărata ta poveste.

— Nu, a zis ea. Mi-ar plăcea să te arunc din maşină.

— Nu vorbeşti serios.

— Oh, ba da! Mi-ar plăcea să întind mâna, să-ţi deschid portiera şi să te împing afară, peste marginea şoselei ăsteia suspendate. Nu ai centura pusă, aşa că mi-ar fi uşor.

— Uite ce e, a început Todd. Ştiu că noi doi n-am fost întotdeauna de acord. Ştiu că nu ţi-au plăcut faptele pe care le-am scos la iveală în cartea mea.

— *Fapte?* Mi-ai pus vorbe în gură!

Bărbatul a scuturat din cap.

— Am dat glas gândurilor tale.

— Doamne!

— Ştiu că ţi-am făcut rău.

— Îţi supraestimezi importanţa în viaţa mea.

Kelly a accelerat, schimbând banda. A auzit ţăcănitul centurii lui de siguranţă şi, în ciuda tuturor celor întâmplate, a schiţat un zâmbet. *L-am speriat.*

— Kelly, te rog! a zis Todd. Încearcă să-mi răspunzi la întrebare.

— De ce aş vrea să fac asta?

— Pentru că eu pot să te reabilitez. Oamenii n-o să se mai grăbească să te judece pentru ce i s-a întâmplat lui Sterling Marshall, dacă o să-şi dea seama că s-au înşelat tot timpul în privinţa lui John McFadden.

— N-am timp pentru aşa ceva.

— Tatăl tău era dependent de analgezice, nu-i aşa? Din cauza tuturor accidentărilor pe care le suferise fiind cascador. Ori avea dureri permanente, ori era ameţit de pastile. Abia dacă reuşea să supravieţuiască fiecărei zile,

chiar şi pe atunci.

— Şi?

— Şi filmul pentru care a suferit foarte multe dintre acele accidentări. Cel în care a fost ars…

— Era un film de groază. Nu ştiu cum se numea.

— Se numea *Groapa demonilor.*

— N-am auzit niciodată de el.

— Foarte puţini oameni au auzit. A fost un film de categoria a doua, făcut de un producător italian. De fapt, n-a văzut niciodată lumina zilei.

— Mersi pentru lecţia de cinematografie. Acum, unde pot să te las?

— *Groapa demonilor* a fost primul film regizat de John McFadden.

Kelly a strâns volanul în mâni. *Tata de ce nu mi-a spus niciodată asta? De ce nimeni…*

— Şi ce?

— McFadden nu l-a despăgubit niciodată.

— Tu crezi că, dintr-odată, tata l-a omorât pe John McFadden şi a dat vina pe mine. Pentru neplata unei daune vechi de douăzeci de ani.

Todd a făcut încă o pauză lungă şi semnificativă. Kelly a lăsat-o să se scurgă.

— Nu eu spun asta, a zis în cele din urmă bărbatul.

Kelly s-a întors către el. Urma o ieşire de pe autostradă, aşa că a cotit spre ea, a tras pe marginea drumului, a intrat cu scrâşnet de roţi pe o stradă de locuinţe şi a oprit maşina. Habar n-avea unde se aflau. Nu-i păsa.

— Ai stat de vorbă cu tata?

El a surâs.

— Calmează-te!

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui asta!

— Kelly, a zis Todd. Îţi recomand cu căldură să te uiţi la film. Cred că pot să-ţi fac rost de o copie, să-ţi trimit prin e-mail un link de descărcare. Du-te la minutul 1:23. E uşor de reţinut. Unu, doi…

— Ascultă! l-a întrerupt Kelly. Tata nu e în toate minţile. Iar dacă l-ai deranjat, jur pe ce am mai sfânt…

— Stai aşa, stai aşa!

— O să te omor. Şi nu-mi pasă cum sună asta. E oficial. *O să te omor.*

Todd şi-a ridicat ambele mâini, cu degetele răsfirate.

— N-am stat de vorbă cu tatăl tău, a recunoscut el.

— Atunci doar îndrugi verzi şi uscate?

Buzele lui au tresărit uşor, în timp ce mâinile îi rămâneau ridicate, ca şi cum Kelly l-ar fi ţinut ostatic când, de fapt, începea să pară că e tocmai invers.

— Am discutat cu machieuza filmului.

Lui Kelly i s-a tăiat răsuflarea.

— Ce?

— Machieuza care a lucrat la *Groapa demonilor,* a spus el. Sigur ştii cum s-au cunoscut părinţii tăi. Machieuza era mama ta.

Kelly s-a întors către el. Nu era în stare să vorbească.

— Apropo, mama ta arată grozav, a continuat bărbatul, rânjind triumfător înspre prada lui. Voi două chiar ar trebui să reluaţi legătura.

S-a ţinut de cuvânt, şi-a zis Kelly, căci două ore mai târziu, când a ajuns în casa ei întunecată şi goală, după ce îl dusese pe Sebastian Todd înapoi la maşina lui, a găsit un e-mail de la STоryteller@aol.com: un link către *Groapa demonilor.* Era singurul e-mail pe care îl primise, iar când şi-a verificat ambele căsuţe vocale, a constatat că şi ele erau goale. Mă rog, căsuţa vocală asociată Arhivei Foto a Hollywoodului era plină de apeluri din partea reporterilor, dar nimic de la Shane. Absolut niciun mesaj.

— Ce-am făcut ca să te pierd?

A pus întrebarea cu voce tare, în bucătăria goală şi întunecată, în timp ce aprindea lumina şi îşi oprea privirea asupra uscătorului de rufe. Se gândea la hainele dinăuntrul lui, la petele de sânge frecate şi spălate, făcute să dispară ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo. *Oamenii nu-i pierzi din cauza a ceea ce ai* făcut, şi-a amintit ea. *Ci din cauza a ceea ce* cred *ei că ai făcut.*

A apăsat pe link. În timp ce filmul se descărca, s-a dus la

frigider, a scos o cutie cu bere şi a deschis-o. A lăsat lichidul rece şi amar să i se scurgă pe gât, simţindu-se ca de fiecare dată când bea alcool după ce, vreme de aproape douăzeci şi cinci de ani, fusese lipsită de el. Liberă. Şi puţin îngreţoşată.

Până să golească ea cutia, descărcarea se încheiase deja. S-a întors la computer şi a deschis fişierul. Când s-a ivit dreptunghiul negru, a apăsat pe pictograma care mărea imaginea pe tot ecranul, apoi a dat „play”.

Imediat a apărut genericul de început: rudimentar, sinistru, mustind de roşu, plutind peste chipul îngrozit al unei tinere voluptuoase, legate fedeleş, cu ochii acoperiţi şi cu un căluş în gură.

GROAPA DEMONILOR
UN FILM DE JOHN MCFADDEN

Kelly s-a uitat fix la nume, JOHN MCFADDEN, la literele sângerii. Şi-a amintit cât de mult îl îndrăgise într-o perioadă a vieţii ei, cât de mult îl invidiase pe Vee pentru că avea drept tată un astfel de om: ager, priceput şi responsabil. *Aşa cum ar trebui să fie un tată,* îşi spunea ea pe atunci, înainte să afle cine era cu adevărat John McFadden.

Şi iată, părinţii ei se cunoscuseră pe platoul unui film regizat de McFadden… *Încă un lucru pe care mama nu mi l-a spus niciodată.*

Kelly a încercat să-şi alunge gândul din minte. Rose Lund, sau cum şi-o mai fi zicând ea acum, în spatele zidurilor acelui loc în care trăia… O comunitate? O sectă? Era un loc *simplu şi sigur,* undeva unde *s-o iau de la capăt,* după cum scrisese Rose într-o scrisoare trimisă lui Kelly cu douăzeci şi şapte de ani în urmă. Ea numea acel loc *Acasă.*

Te iubesc, Kelly. Fac aşa cum e cel mai bine pentru amândouă. Nu te gândi că am plecat. Gândeşte-te că m-am dus Acasă.

Preţ de câteva clipe, Kelly şi-a permis să încerce să-şi imagineze cum trebuia să arate mama ei în prezent.

Sebastian Todd îi spusese că femeia avea părul alb şi obrajii rotunzi, îmbujoraţi, iar ei îi venea greu să şi-o închipuie cu ceva din toate astea. Acea Rose Lund pe care o ştia ea era musculoasă, cu părul blond-roşcat, machiată cu îndemânare pentru luminile puternice de la I. Magnin, cu zece ani mai tânără decât era Kelly acum…

Mamă, te rog, nu mă părăsi! scrisese Kelly la rândul ei, cu inima bătându-i atât de tare încât literele îi tremurau pe hârtie. *Nu mai am pe nimeni altcineva.* Nu mai primise niciun răspuns.

E în viaţă. Kelly bănuise întotdeauna că mama ei nu murise. Dar a presupune şi a şti sunt două lucruri diferite.

— *A trăit în acelaşi loc toţi anii ăştia,* îi spusese Sebastian Todd. *Vrei să ştii unde?*

— *În niciun caz.*

Kelly s-a concentrat asupra ecranului, acolo unde se perindau numele unor actori despre care nu auzise niciodată. O umbră căzea pe chipul femeii legate la ochi, ce îşi arcuia spatele în acel soi de groază extatică, întâlnită doar în filmele proaste, niciodată în realitate. Mai mult o poză, decât o emoţie. Câţiva dintre nasturii cămăşii ei s-au desfăcut brusc.

Doamne, Kelly nu ştia cât mai putea să îndure din porcăria aia. *Du-te la minutul 1:23. Uşor de reţinut. Unu, doi…*

A îndreptat cursorul către butonul pentru derulare rapidă de pe ecran tocmai când o gheară smulgea legătura ce acoperea fruntea tinerei. Între ochii ei îngroziţi fusese desenat un uriaş tatuaj tribal. Era marea dezvăluire a unei pentagrame sângerii, împodobite cu stele şi litere străvechi. Munca asiduă a mamei lui Kelly, machieuza…

Buzele tinerei tremurau în jurul căluşului. Zbiera în timp ce demonul îi desfăcea cămaşa, pentru a-i scoate la iveală întregul sutien din dantelă neagră. Fata a făcut ochii mari în clipa în care ghearele lui i-au spintecat gâtul…

Kelly a încremenit. Acum demonul se uita pieziş la aparatul de filmat, aşa că a derulat înapoi cu câteva secunde, nu pentru a o vedea pe însângerata actriţă de

mâna a doua, ci pentru a reciti ultimul nume care urca pe ecran.

PRODUCĂTOR EXECUTIV… STERLING MARSHALL

Kelly a scuturat din cap. El finanţase filmul.

— Tu l-ai lansat pe John McFadden, a spus ea către ecran.

Către Sterling Marshall, care murise. Către întuneric. Apoi a derulat până la minutul 1:23. Şi-a privit tatăl cum arde.

În primul lui bilet, Sebastian o numise Rose Lund. Rose Lund, un nume pe care nu-l mai folosise de aproape treizeci de ani. Asta îi tăiase răsuflarea preţ de câteva secunde. Vechiul, tristul ei nume, scris cu acele litere rotunjite, nefamiliare, pe un plic roz-aprins şi apoi din nou, pe foaia din interior.

Acum o chema Ruth Freed. Un nume pe care şi-l alesese singură, cu treizeci de ani în urmă, atunci când renunţase la puţinele sale bunuri lumeşti, şi la mult mai însemnatele ei greşeli lumeşti, şi se mutase împreună cu Zeke şi cu restul grupului. Toţi cei de acolo, din comunitate, îşi aleseseră la sosire nume noi, o decizie cu rol practic, dar şi simbolic, iar fosta Rose Lund nu tratase această alegere cu superficialitate. De fapt, o privise cu o oarecare teamă. Cum să se decidă ea asupra unui nume, când toate deciziile pe care le luase de-a lungul vieţii se dovediseră în permanenţă greşite?

— Încearcă să găseşti ceva inspirat de Shakespeare sau din Biblie.

Sfatul venise de la Zeke, pe numele lui întreg Ezechiel, care clar optase pentru cea de-a doua variantă. Aşa că Rose procedase la fel, studiind pasaje din Biblie, până când o găsise pe Ruth: pierdută, fără copii, tânjind după mântuire. Perfect! Numele Freed[18] venise literalmente la pachet cu mutarea. Şi Ezechiel purta acelaşi nume, la fel

[18] În traducere, Eliberat *(N.t.).*

ca toţi cei care trăiau în comunitate, înţelesul lui fiind evident şi adevărat.

Cu toate astea, când văzuse scris *Rose Lund,* Ruth se simţise… nostalgică nu e un cuvânt potrivit. Nu voia să-şi recapete vechiul nume mai mult decât voia să-şi recapete viaţa asociată lui. Dar altceva îşi dorea ea, aproape cu ardoare. Dorinţa a devenit tangibilă abia când a citit biletul, mai ales acel fragment în care scria: *Ştiu că-ti iubeşti fiica.*

Se întâmplase cu şase luni în urmă, la sfârşitul după-amiezii, imediat după cină. Pentru că în seara aceea era de serviciu, Ruth tocmai strângea farfuriile. Jeremiah, care stătea de pază, dăduse buzna în sala de mese, cu un aer atât de încordat, încât Ruth crezuse că iar au venit poliţiştii.

— E aici o fostă Rose Lund? întrebase Jeremiah, căci nimeni de acolo nu cunoştea fostele identităţi ale celorlalţi.

Nimeni nu voia să le ştie. Asta era şi ideea.

Ruth ridicase o mână tremurândă. Jeremiah îi dăduse biletul, explicându-i că bărbatul care i-l lăsase se afla în faţa porţii, aşteptând. Ea citise scrisoarea în grădina de cactuşi, cu Zeke alături.

— *Un vechi prieten? întrebase el.*

— *Un om complet străin. Dar o cunoaşte pe una dintre fetele mele. Vrea să ne întâlnim. Ar trebui să mă duc?*

— *Mă întrebi pe mine. Însă ştii deja răspunsul.*

Ruth părăsise grădina de cactuşi şi, pentru prima dată după ani întregi, ieşise pe poartă pentru a-l întâlni pe străin, pe Sebastian Todd.

La prima vedere o impresionase, aproape că o intimidase, acel bărbat elegant, chel, venit din lumea de afară. Un jurnalist nominalizat pentru premiul Pulitzer, îmbrăcat în alb din cap până în picioare, care pretindea nu doar că o cunoaşte pe Kelly, ci şi că a scris o carte despre ea. (Aş *putea să-ţi trimit un exemplar,* îi spusese el. *Dar s-ar putea să nu-ţi placă.)*

El îi dăduse lui Ruth două informaţii: (1) Kelly ieşise din închisoare de aproape cinci ani. (2) Acum era căsătorită cu

Shane Marshall.

Ruth se prăbuşise la auzul numelui. Fiul lui Sterling Marshall. Fratele lui Bellamy Marshall şi acum soţul lui Kelly? Nu era cu putinţă! Nimic din toate astea nu era cu putinţă. Atâta vreme reuşise să ţină trecutul la distanţă, dar ascultând vorbele acelui om, îl simţise prăvălindu-se peste ea, zdrobind-o. Îl acuzase pe Sebastian Todd că minte, fiindcă o minciună din partea lui ar fi fost singura ei speranţă. Îi ceruse să plece şi să nu se mai întoarcă, dar răul fusese deja făcut.

La o săptămână după prima vizită a lui Sebastian Todd, Zeke se trezise scăldat în sudoare, cu buzele vinete, tremurând incontrolabil. Folosise telefonul de urgenţă pentru a chema salvarea, iar câteva zile mai târziu, când se întorsese din oraş cu un diagnostic, refuzase să vorbească despre asta.

Ruth ştia că, din punct de vedere logic, vizita lui Sebastian Todd n-avea nicio legătură cu boala lui Zeke, dar o parte din ea (aceeaşi parte care ştia că e vinovată pentru soarta fiicelor ei) simţea altceva. Încă de când Ruth stătuse de vorbă cu acel aducător de veşti proaste îmbrăcat în alb, lui Zeke îi fusese din ce în ce mai rău. Slăbea văzând cu ochii în coliba lui, zăcând întins pe salteaua subţire, scăldată în sudoare, cu toate păturile date la o parte şi cu Ruth alături, dându-i cu lingura supă călduţă de pui – singurul lucru pe care îl mai putea mânca în ultima vreme.

În acelaşi ungher întunecat al minţii ei, Ruth ştia, într-un fel ciudat, că Sebastian Todd se întorsese, iar bătaia uşoară în uşa lui Zeke i-a confirmat bănuiala. Bătaia şi vocea lui Demetrius.

— Ruth? Eşti acolo?

— Da.

Demetrius a băgat capul înăuntru. Tare frumos şi tânăr mai era acel cap, cu bucle blonde, buze pline ca de heruvim şi ochi albaştri precum cristalul. Ochii lui Zeke. Mama băiatului, Ophelia, părăsise comunitatea cu trei ani în urmă. Dar, spre deosebire de Ruth, ea lăsase în urmă un copil puternic, matur şi încrezător, cu un tată capabil să-l

crească. Demetrius avea acum optsprezece ani, aceeaşi vârstă pe care o avea Kelly când fusese găsită vinovată pentru crimă. Lui Ruth i se rupea inima când se uita acum la el, la cât de matur era.

Tânărul i-a întins un plic roz-aprins.

— E... ăăă... la poartă un bărbat îmbrăcat într-un costum alb?

Ruth a simţit un cleşte în stomac.

— Nu vreau să-l văd.

— Eşti sigură? a întrebat Zeke, cu glas blând şi slăbit. Nu vrei să citeşti scrisoarea? Ar părea o idee bună, nu-i aşa?

Ruth a oftat. Nu putea să-i spună „nu” lui Zeke. Trăia ca să-l ştie calm şi fericit, iar dacă refuza una dintre sugestiile lui, avea impresia că face exact pe dos. N-a spus nimic, doar a întins mâna. Demetrius s-a apropiat de ea şi i-a dat biletul. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât Ruth, însă pentru ea rămăsese tot un băieţel. La urma urmei, îl ajutase să înveţe să folosească toaleta, încă îi făcea fursecuri – cele cu două feluri de fulgi de ciocolată erau preferatele lui. Pe vremea când băiatul avea cinci sau şase ani, fusese un răstimp (durase opt luni bune, dacă nu chiar un an) în care el insistase să-i spună Nana. Aceea fusese cea mai fericită perioadă din viaţa ei.

— Mersi, Deedee, i-a spus Ruth acum, adresându-i-se cu porecla din copilărie.

Demetrius i-a zâmbit. Şi-ar fi dorit să-l strângă la piept, să-l transforme din nou într-un copilaş, să-l păstreze aşa pentru totdeauna.

Înainte de a se întoarce să plece, Demetrius a mers lângă patul tatălui său şi a sărutat uşor fruntea lui Zeke.

— Te iubesc, i-a şoptit bărbatul.

Dar Demetrius ieşise deja, închizând bine uşa colibei în urma lui.

— E un tânăr de ispravă, a zis Ruth. Ar trebui să fii mândru.

Zeke a închis ochii.

— Citeşte biletul, a spus el.

Ruth l-a ascultat. Mesajul avea un singur rând: *Kelly e în pericol.*

Ruth s-a întâlnit din nou cu Sebastian în faţa porţii. Nu i se părea corect să-l invite înăuntru şi nu pentru că n-ar fi avut încredere în el (deşi nu avea). Adevăratul motiv era că se temea de efectul pe care l-ar fi putut avea asupra unora dintre copii, a celor născuţi acolo, care crescuseră văzând doar haine cusute cu stângăcie şi lucruri la mâna a doua. Şi uitându-se acum la el, cum stătea sprijinit de Bentley-ul lui verde ca dolarii, cu costumul alb sclipind în lumina lunii, Ruth a ştiut că instinctul n-o înşelase. Sebastian a întins mâna ca să o strângă pe a ei, iar femeia i-a observat ceasul: voluminos şi futurist. Probabil un Rolex, sau oricare o fi fost echivalentul pentru lumea de afară din ziua de azi. Pe vremea când o chema Rose Lund, Ruth s-ar fi topit după bărbatul ăsta.

— Mulţumesc că ai acceptat să ne vedem, a spus el. Ştiu că nu ne-am despărţit în cele mai bune condiţii.

Purta ochelari eleganţi şi avea o privire intensă, hotărâtă, pe care Ruth ştia că e mai bine să n-o întâlnească.

— Nu mi-ai dat de ales cu mesajul tău.

Era o noaptea senină, înstelată, în care bătea vântul. Aerul răcoros se strecura pe sub cămaşa de flanelă a lui Ruth şi îi răvăşea părul. Femeia s-a cutremurat.

— Ce s-a întâmplat cu Kelly?

— Sterling Marshall.

Numele ăla! Ruth a închis strâns ochii.

— Ce-i cu el?

— E mort.

— *Ce?*

— A fost împuşcat mortal. Două gloanţe în piept, unul în cap. Exact ca John McFadden. Poliţia o suspectează pe Kelly.

Lui Ruth i s-au înmuiat genunchii. A căzut pe jos, picioarele alunecându-i de sub ea, pământul izbindu-i obrazul, şoldul, palmele.

— Oh, Doamne… Ruth! a strigat Sebastian, ghemuindu-se lângă ea. Mă auzi?

Nu leşinase. Nu era vorba despre asta. Trupul ei cedase, renunţând ca şi cum muşchii, oasele şi celulele n-ar mai fi vrut să facă parte din ea. Sterling împuşcat mortal. Kelly suspectată.

— E vina mea, a şoptit Ruth.

— Ce? Nu! a spus el. Bineînţeles că nu e vina ta.

Sebastian a cuprins-o cu braţele şi a ridicat-o în picioare. I-a dat la o parte părul de pe faţă. Avea mâinile moi şi mirosea a parfum scump. Era pentru prima dată după multă vreme când se afla atât de aproape de un bărbat care nu puţea a transpiraţie şi săpun făcut în casă, iar asta a purtat-o, din nou, acolo unde nu voia să meargă…

— Este.

— Ascultă!

Bărbatul a prins-o de umeri.

— Ascultă-mă!

Kelly. Numele îi umplea gândurile lui Ruth, îngreunându-i peste măsură inima.

— Ea l-a omorât pe Sterling Marshall.

Sebastian a scuturat din cap.

— Nu l-a omorât. Aş fi în stare să pariez pe viaţa mea, a spus el. Şi, sincer să fiu, nu cred că l-a omorât nici pe John McFadden.

Ruth şi-a îngăduit să-i întâlnească privirea. La lumina lunii, ochii lui aveau o nuanţă stranie de galben-verzui, ca ai unei pisici.

— Tu vorbeşti serios! a spus femeia.

El a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Am discutat cu fostul tău soţ.

— Jimmy?

A fost cât pe ce să se prăbuşească iar.

— Jimmy încă trăieşte?

— E într-un azil şi… mă rog, e bine, a răspuns Sebastian, uitându-se în jos. Mi-a vorbit despre *Groapa demonilor,* despre felul în care McFadden a fost răspunzător pentru

rănile lui. Mi-a spus că McFadden merita să moară şi că el l-a ucis.

Ruth şi-a încrucişat braţele la piept, îmbrăţişându-se singură ca să se apere de frig, de propriile gânduri. *Groapa demonilor.* Doamne, filmul ăla oribil! Amintirile pe care le dezgropa…

— …am văzut şi eu filmul, spunea acum Sebastian. Scena în care bietul om arde e îngrozitoare. Şi n-a primit nicio compensaţie. Să fi fost în locul lui, şi eu aş fi făcut-o. L-aş fi omorât pe John McFadden cât ai clipi.

— Te-ai întâlnit cu ea? a întrebat Ruth, înghiţind în sec. Ai stat de vorbă cu fiica mea?

— Da. Chiar înainte să vin aici.

— Ce mai face Kelly? s-a interesat ea.

— N-a vrut să discute despre McFadden ori despre tatăl ei.

Bărbatul s-a uitat la Ruth.

— Şi ar trebui să-ţi mărturisesc că am minţit-o. I-am zis că de la tine am aflat despre *Groapa demonilor.*

Sebastian şi-a dres vocea.

— Îmi pare rău, dar dacă n-aş fi procedat aşa, m-ar fi azvârlit dintr-un vehicul în mers.

Ruth a tras aer adânc în piept. Din depărtare a auzit un coiot, cu urletul lui ca un plânset.

— Vreau doar să ştiu ce mai face Kelly. E sănătoasă? Fericită? Mă rog, în afară de…

— Rose, a spus el. Nu cred că ştie în ce pericol se află.

— Dar… Ai zis că nu ea l-a omorât pe Sterling.

— N-are importanţă! E o ucigaşă. Întotdeauna va fi o ucigaşă şi, atâta vreme cât ăsta va rămâne adevărul, ea va fi mereu personajul negativ.

— N-o pot aresta pe baza unor păreri.

— Fie că o arestează, fie că nu, un om bun şi-a pierdut viaţa. Un erou al cinematografiei. Şi sunt mulţi care o urăsc pentru asta.

Sebastian a făcut un pas mai aproape şi i-a pus o mână pe umăr.

— E în pericol.

— Ce pot eu să fac?

— Poţi să mă ajuţi, a răspuns bărbatul. Să mă ajuţi să-i rescriu povestea.

Ruth s-a sprijinit de Bentley şi a ridicat ochii. Era uluitor cât de multe stele puteai să vezi acolo, în deşert. Cerul era plin de ele, de parcă ar fi fost strasuri pe un şal de catifea neagră, făcând nopţile atât de frumoase, încât păreau aproape ostentative. Lui Ruth încă îi venea greu să accepte că, în acelaşi timp, exact acelaşi cer era complet lipsit de stele în Hollywood, unde căpăta o nuanţă anostă de purpuriu, din pricina luminilor puternice şi a gazelor de eşapament. Aceleaşi stele care lui Ruth îi tăiau răsuflarea fuseseră mereu acolo. Însă pentru Rose Lund, ele nici nu existaseră.

— Au aruncat cu pietre în apartamentul meu, a spus ea.

— Ce?

— După arestarea lui Kelly, mi-au lovit geamurile cu pietre. Mi-au strigat că sunt o ticăloasă, o mamă rea.

Glasul ei era blând, trist. Parcă nu-i aparţinea.

— Cine?

— Nu-i cunoşteam. Nu conta. Oricine ar fi fost, aveau dreptate.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz, fierbinte şi încărcată de ruşine. Sebastian i-a îndepărtat-o.

— Vrei să mă ajuţi?

— Sunt un om rău.

Bărbatul i-a întors faţa către el, i-a cuprins cu mare grijă bărbia în palmă, ca şi cum ea ar fi fost ceva mic, plăpând şi curat.

— Nu pot…

Sebastian i-a pus un deget pe buze. A clătinat încet din cap.

— Niciun om nu e rău la nesfârşit, doamnă Lund, a zis el. Decât dacă vrea să fie.

Kelly a revăzut scena. Eroul principal, de o frumuseţe insipidă, împingându-l pe demonul cel rău în groapa cuprinsă de flăcări. Schimbare rapidă de plan, după care

înapoi la demonul care se zvârcolea, la tatăl lui Kelly care se zvârcolea în costumul lui de demon, aruncându-şi capul pe spate, trăgându-se de pielea solzoasă… un urlet clar şi totuşi camera continuase să filmeze. Eroul principal bate în retragere, nesiguranţa lui fiind atât de evidentă, de reală… *Camera lui John McFadden continuă să filmeze, în vreme ce Jimmy Lund arde.*

Kelly şi-a şters o lacrimă.

— Din punctul de vedere al tatălui meu, există două feluri de oameni pe lumea asta: cei care contează pentru povestea lui şi cei care nu contează.

Aşa îi spusese Vee cândva. Kelly nu-şi mai amintea de ce, dar probabil că fusese cel mai adevărat lucru pe care i-l zisese vreodată.

— Tatăl meu ştie cum să spună o poveste bună. Din nu ştiu ce motiv, are impresia că asta îl face un om bun.

Într-unul dintre rarele momente în care nu era preocupată de sine, mama îi povestise lui Kelly că, înainte de a suferi accidentările, Jimmy fusese destul de pasionat de sport. Şi chiar un aventurier, aşa cum era de aşteptat din partea unui cascador profesionist, genul care caută ceea ce lumea obişnuia să numească „stări euforice naturale”.

— Aş fi fost în stare să-l privesc la nesfârşit cum face surf, îi povestise mama. *Nu exista val prea puternic pentru omul ăla, iar felul în care îşi întindea braţele, Kelly… Dumnezeule! Era magnific!*

Jimmy era acum într-un azil aflat la intersecţia dintre Hollywood şi Highland. Kelly îl vizitase doar o singură dată. În săptămâna de după ce ieşise din închisoare. Bărbatul avea mintea rătăcită. Demenţă, provocată de anemia pernicioasă şi înrăutăţită de anii în care se hrănise prost şi luase medicamente fără măsură. Împărţea o cameră cu un alt bătrân, care când şi când începea să ţipe. Dar pe Jimmy nu părea să-l deranjeze – prietenos ca întotdeauna, chiar şi chinuit de confuzie. Era dureros de slab, cu obrajii scofâlciţi. Avea pielea zbârcită şi pătată, iar şuviţele de păr rar şi alb îi răsăreau ici şi colo, ca nişte

fărâme de vată folosită. Dar zâmbetul îi rămăsese acelaşi. Şi tocmai această bucăţică neschimbată, singurul lucru care amintea de Jimmy aşa cum îl cunoscuse Kelly, tocmai acel zâmbet era cu mult mai sfâşietor decât toate schimbările petrecute.

— Întotdeauna mi-ai fost prietenă, Sondra, îi spusese el lui Kelly.

O confundase cu Sondra Locke. Kelly nu s-a mai întors niciodată acolo. Dar a sunat în fiecare săptămână, ca să afle veşti despre el. A stat de vorbă cu asistentele. Însă n-a fost în stare să revadă acel zâmbet. N-a putut suporta.

Kelly şi-a pus capul pe masa din bucătărie şi a încercat să închidă acel sertar, cel în care se afla tatăl ei, acelaşi în care acum se găseau John McFadden şi poveştile spuse de el. Dar sertarul s-a încăpăţânat să rămână deschis, privind-o cu ură. Ea s-a lovit cu capul de masă, doar o dată, sunetul izbiturii întrerupând liniştea şi dând un ecou durerii.

Kelly s-a dus la frigider şi a mai luat o bere. Obişnuia să glumească deseori cu Shane, spunând că şi-a „umplut carneţelul de bal cu chimicale”, referindu-se la faptul că în tinereţe luase îndeajuns de multe substanţe halucinogene, încât să-i ajungă o viaţă întreagă. Dar, cu toate că era adevărat, acum avea nevoie de ceva. Ceva mai puternic decât o bere, care să îndulcească lucrurile şi să le facă puţin mai clare.

Trebuia să se mulţumească cu berea. A deschis cutia, a golit-o din trei înghiţituri şi abia atunci şi-a dat seama că bea singură. Complet singură. Shane nu mai era. Îşi făcea de cap prin cluburi de striptease. Stătea la sora lui. Shane şi tatăl său, amândoi pierduţi într-o singură zi…

Telefonul din bucătărie a început să sune. Kelly a ridicat repede receptorul şi a spus, fără să stea pe gânduri:

— Shane?

— Kelly?

— Da…

— Sunt de la TMZ şi, în primul rând, vreau doar să-ţi spun *că-mi pare extrem de rău pentru pierderea…*

Kelly a închis telefonul, cu inima bubuindu-i în piept, cu mâinile tremurând. A apăsat pe butonul care afişa numărul apelantului şi a parcurs lista apelurilor recente, toate venite de la publicaţii ca *Los Angeles Times* sau *AMI* şi de la tot felul de bloguri despre Hollywood de pe internet, fiecare dintre acei ticăloşi lăsându-i în căsuţa vocală mesaje învăluite în falsă politeţe, călcându-se în picioare ca să ajungă la ea, la Shane, implorând să fie lăsaţi să spună ei povestea.

Există două feluri de oameni pe lumea asta…

Kelly a trecut peste toate acele numere până când, în sfârşit, spre finalul listei, a găsit apelul lui Bellamy din acea dimineaţă şi a sunat înapoi. Era trecut bine de miezul nopţii, dar nu-i păsa. Ora n-avea nicio importanţă.

Pasăre de noapte ca întotdeauna, Bellamy a răspuns după primul ţârâit.

— Nu vrea să discute cu tine, a spus ea.

Iar Kelly a închis ochii, lăsând lacrimile să i se scurgă pe la colţurile lor. Vocea lui Bellamy nu se schimbase aproape deloc. Parcă ar fi fost copile, căci atunci vorbiseră pentru ultima dată. *Parcă ar fi fost două copile, certându-se din cauza unui băiat…*

— Nu înţeleg ce se întâmplă.

Nu asta intenţionase să spună Kelly. În toate fanteziile furioase pe care le avusese de-a lungul anilor, era ultimul lucru pe care îşi imaginase că i l-ar spune lui Bellamy. Dar în fanteziile ei, de-a lungul vieţii ei, Kelly nu se mai simţise niciodată astfel: neajutorată, ca şi cum întreaga lume ar fi fost smulsă de sub ea. Nu mai trăise asemenea senzaţii de treizeci de ani.

— Nu ştii ce se întâmplă? a replicat Bellamy. Eşti o psihopată. Eşti malefică. Iar Shane a aflat în sfârşit şi el.

Kelly a tras aer în piept, a încercat să se liniştească.

— Am nevoie să stau de vorbă cu Shane.

Bellamy a oftat – un pufnet prelung, care a răsunat dureros în urechea lui Kelly.

— Nu poţi. Doarme buştean.

Kelly a închis ochii.

— Bellamy, îmi pare rău.

— L-ai omorât pe tata! L-ai omorât pe cel mai bun prieten al lui, după care l-ai omorât şi pe el şi tot ce poţi să zici e…

— Am vrut să spun că-mi pare rău pentru Shane.

Bellamy a scos un sunet de uimire.

— Te-am primit în viaţa mea! Te-am primit în viaţa mea şi tu… tu pur şi simplu… ai distrus-o! Din interior.

Kelly a scrâşnit din dinţi. Şi-a strâns pumnii.

— Prostii! Tu m-ai distrus pe mine. M-ai transformat în ceva ce nu eram. Ştii al dracului de bine cine era John McFadden.

— Da, ştiu cine era, a răspuns calm Bellamy. Era cel mai bun prieten al tatălui meu.

Acum Kelly dârdâia, întreg trupul i se cutremura, îşi simţea creierul incandescent, iar sertarele se deschideau brusc, zăngănind şi rupându-se. Afară, a auzit bubuitul unui tunet, apoi revărsarea ploii, cerul deschizându-se aşa cum rareori o făcea acolo, plângând în hohote.

— Credeam că îmi eşti prietenă, a spus ea la telefon. Singura prietenă pe care am avut-o vreodată. N-ai depus mărturie, dar a fost în regulă. Te-am înţeles. Îmi era tare dor de tine, Bellamy, dar nu mă sunai niciodată. Îţi trimiteam scrisori, dar nu răspundeai niciodată, iar când în sfârşit ai făcut-o… când în sfârşit ai sunat… Doamne, în acea singură zi în care m-ai sunat şi m-ai întrebat ce mai fac, am crezut că o să-mi explodeze sufletul. Îţi păsa cu adevărat! Mi-era dor de tine! Aveam nevoie de tine şi tu m-ai făcut să spun asta. M-ai făcut să plâng şi să-ţi zic că-mi lipseşti. Dar ai procedat aşa doar ca să poţi… transforma totul în artă. Îţi aduci aminte ce mi-ai spus, Bellamy? Îţi aduci aminte ce mi-ai spus în timpul acelui telefon de cinci minute pe care mi l-ai dat când eram în închisoare? După ce ţi-am mărturisit că mi-e dor de tine?

Ploaia tropăia pe acoperiş.

— Mi-ai spus că mă iubeşti, Bellamy!

Niciun răspuns. Kelly a ascultat zgomotul ploii până când acesta s-a mai potolit, transformându-se într-un

răpăit surd. I-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama că Bellamy închisese de ceva vreme, că-şi descărcase sufletul în faţa unei linii moarte.

— Măcar nu m-a înregistrat, a şoptit Kelly, cu glasul gâtuit, frânt.

A început să plângă. Pentru Shane şi pentru părinţii ei, pentru Sterling Marshall şi pentru Catherine, pentru prietenii pe care obişnuia să-şi închipuie că-i are, pentru toate lucrurile în care obişnuia să creadă. A plâns pentru tot ce pierduse odată cu moartea lui John McFadden şi pentru acele lucruri mărunte care încă îi rămăseseră.

A plâns aşa cum n-o mai făcuse niciodată, sau poate doar în copilărie, văitându-se cu glas tare, de vreme ce nu era nimeni care s-o audă, unica parte bună în a fi complet singur.

Când în sfârşit s-a calmat îndeajuns încât să-şi şteargă lacrimile de pe faţă şi să-şi încetinească respiraţia la un ritm normal, Kelly şi-a dat seama că ploaia se oprise. A atins fereastra bucătăriei, scăldată în lumina lunii, ceea ce făcea ca picăturile de apă să sclipească. *Când a plouat ultima dată aici?* Kelly nu-şi mai amintea. Nu-i venea să creadă că acolo avea să mai plouă vreodată.

A auzit un bubuit în uşa de la intrare. Şi-a aruncat iute privirea spre ceasul de deasupra cuptorului. 12:55 noaptea. Shane dormea buştean, conform spuselor lui Bellamy. Cine altcineva putea să bată? S-a gândit la reporterii care-i lăsaseră mesaje, la detectivul din acea dimineaţă, la toţi oamenii din lume care o urâseră în trecut, care probabil că o urau încă, ba chiar mai mult acum, în parte din cauza celor petrecute cu Sterling Marshall, în parte pentru că toţi preferau să creadă că…

Tremurând, Kelly s-a îndreptat către suportul de lemn de pe marginea mesei de lucru şi a smuls din el un cuţit de măcelărie. S-a dus la uşă, şi-a lipit faţa de geam…

Îi venea greu să vadă prin el, dar i-a zărit silueta. Luna îl lumina din spate, ca pe un erou negativ dintr-un film. Însă chiar şi la lumina lunii, chiar şi prin geamul mat, Kelly reuşea să-i vadă chipul, tatuajele. A aruncat cuţitul şi a

smucit uşa.

— Rocky! a spus ea, prăbuşindu-se în braţele sale, lipindu-şi faţa de gâtul lui, respirându-l ca pe o amintire.

Capitolul 14

Din multe puncte de vedere, McFadden e făcut din acelaşi aluat cu Stanley Kubrick şi Hal Ashby – acel soi rar de regizori care respiră, mănâncă şi visează propria muncă.

— Tratez contractul pentru un film aşa cum aş trata un contract prenupţial, spune el. Semnez doar dacă sunt complet îndrăgostit de proiect şi, pe întreaga lui durată, îi ofer tot ce am.

McFadden zâmbeşte, ochii lui căprui şi calzi încreţindu-se pe la colţuri.

— Sunt cum nu se poate mai credincios.

Devotamentul mistuitor al lui McFadden pentru meşteşugul său a presupus sacrificarea altor aspecte ale vieţii lui. Singura sa căsnicie, de când avea în jur de douăzeci de ani, cu modelul Leilani Valle, s-a dovedit mai scurtă decât unele dintre proiectele sale cinematografice, durând mai puţin de doi ani.

— E uimitor că m-a suportat atâta vreme, râde el. Dar nu regret timpul petrecut cu Leilani. M-a ajutat să cresc în feluri importante.

Cel mai important dintre toate, scurta căsătorie a dat naştere lui Vincent, în vârstă de paisprezece ani. Pe când avea unsprezece ani, acesta a apărut în filmul tatălui său, Sfidare *– versiunea McFadden a unei partide de pescuit tată-fiu.*

— Asta ne-a adus mai aproape.

McFadden zâmbeşte.

— Munca apropie întotdeauna.

Şi munca are întotdeauna prioritate. Deşi cercul lui de prieteni din industria cinematografică îi include pe legendarii „băieţi răi” Jack Nicholson şi Robert Evans, chipeşul regizor în vârstă de treizeci şi opt de ani e de cele mai multe ori absent de la petrecerile hollywoodiene. Curat ca lacrima (mai ales după standardele „capitalei filmului”) McFadden nu fumează, arareori bea şi nu merge

mai niciodată la întâlniri cu femeile.

— Johnny e cam ca un călugăr, glumeşte prietenul lui apropiat, legendarul actor Sterling Marshall. Eu îi tot zic „de ce să iroseşti frumuseţea asta?” Dar nu vrea să mă asculte. Tot ce-şi doreşte e să „creeze”.

Asta face ca McFadden să fie la fel de rar în Noul Hollywood ca gelul de păr, izmenele ori „păstratul pentru după căsătorie”. Dar pe el nu pare să-l deranjeze şi rămâne concentrat pe obiectivele lui.

— Poate că sunt plicticos, dar ştiu ce vreau de la viaţă, râde regizorul, al cărui şarm prietenos, combinat cu intensa atenţie acordată detaliilor, au dus la performanţe ale unor giganţi ca Marshall, Nicholson şi Henry Fonda.

— Vreau să spun poveşti, declară el. Nimic mai mult, nimic mai puţin.

DIN
„John McFadden: Portretul unui artist”
People
15 aprilie 1978

Capitolul 15

14 aprilie 1980

— Ce-i ăla? a întrebat Bellamy

— E un sendviş, a răspuns Kelly. Cred.

Bellamy a izbucnit în râs, dar Kelly s-a simţit oarecum prost. Tatăl ei se străduise foarte mult.

Stăteau aşezate pe covorul cu imprimeu de zebră din dormitorul lui Bellamy, aşa cum făceau de cele mai multe ori atunci când ar fi trebuit să se afle la şcoală, trăgând un cui, Kelly despachetându-şi prânzul pentru ca amândouă să scotocească prin el în căutarea a ceva comestibil.

Tatăl lui Kelly, pe care îl chema Jimmy Lund, se trezea în fiecare dimineaţă şi îi pregătea fiicei sale prânzul la pachet. Făcea asta indiferent cât de ameţit s-ar fi simţit, indiferent cât de rău i-ar fi fost. În ultima vreme, Kelly nu prea mai vorbea cu Jimmy. Treceau unul pe lângă altul pe hol, mâncau cina mai mult în tăcere. Când ea se mutase în apartamentul lui, bărbatul o avertizase că uneori îl doare să vorbească.

— *Nu e vina ta, ci a mea,* îi spusese el.

Iar asta era o asemenea perioadă. Dar, cu sau fără conversaţii regulate, ea putea oricând să-şi dea seama cât de rău îi mergea lui Jimmy de la o zi la alta, judecând după calitatea prânzului. S-a uitat la sendviş: o bucată strâmbă de caşcaval între două colţuri de pâine. *Destul de rău,* şi-a spus Kelly.

— Mai e ceva acolo? a întrebat Bellamy.

Kelly a scos o punguţă de chipsuri Lays care arăta de parcă ar fi fost călcată de un camion. Bellamy a oftat.

— Ştii ce? Mă duc să înfrunt bucătăria.

I-a întins ţigara de marijuana lui Kelly.

— Mai vrei?

Kelly a tras îndelung, a ţinut fumul în piept, aşa cum ştia să facă acum, apoi i-a dat drumul uşor, printre buzele întredeschise, astfel încât să i se ridice în nas ca un abur.

Bellamy numea asta *stilul francez.* A închis ochii şi curând a început să se simtă moale, elastică. Se pricepea să se ameţească.

În dimineaţa aceea, după ce-i pregătise prânzul lui Kelly, Jimmy stătuse aplecat deasupra chiuvetei din bucătărie, cu apa fierbinte curgând preţ de zece, cincisprezece minute, umplând întreaga încăpere cu aburi. Vasele murdare se adunaseră deja de câteva zile, prin urmare Kelly a presupus că tatăl ei urma în sfârşit să le spele. *Poate că se simte ceva mai bine,* se gândise ea. Dar apoi s-a uitat la el, chiar s-a uitat la el, cum stătea acolo, perfect nemişcat, cu trupul înclinat într-un unghi ciudat, şi atunci şi-a dat seama: aţipise.

Kelly a oprit apa şi l-a lăsat în bucătărie, dormind de-a-n picioarelea. A ieşit pe uşă şi s-a dus drept la maşina lui Bellamy, care o aştepta. *De ce să-l trezesc?* şi-a zis ea. Poate că ar fi trebuit s-o facă.

Din unele puncte de vedere, tatăl lui Kelly era exact aşa cum se aşteptase, din altele, se dovedise surprinzător. Se aşteptase să fie ameţit de pastile. Mama ei îi spusese cu multă vreme în urmă că, după ce suferise arsuri grave în timp ce făcea o cascadorie pentru un film horror cu buget scăzut, Jimmy devenise dependent de băutură şi analgezice ca să poată lucra în continuare.

— Tatăl tău se drogheză cu o dietă regulată compusă din Percocet şi Jack Daniel's, zisese ea.

Aşadar starea lui n-o luase prin surprindere: somnolenţa, confuzia, aţipitul, transpiratul şi crizele de plâns din toiul nopţii, când pastilele îşi pierdeau efectul, iar Kelly ar fi trebuit să doarmă. Bănuise toate astea.

De fapt, când îşi făcuse apariţia la uşa lui, se gândise că are cam cincizeci la sută şanse ca el să fie îndeajuns de treaz, încât să-i deschidă. Bătuse cu sfială, cu inima bătându-i mai repede, cu faţa încă lipicioasă din pricina lacrimilor vărsate în taxi.

Se gândise să bată mai tare, dar el îi răspunsese. Un tip slăbănog, cu ochi mari, înceţoşaţi, ca două ouă prăjite. Era mai mic decât şi-l amintea. Dar la urma urmei şi ea era mai

mare decât fusese ultima dată când îl văzuse.

— Bună. Sunt… Ăăm…

Privirea lui se luminase numaidecât. Îşi aruncase braţele în jurul ei.

— Ştiu cine eşti!

O bătuse pe spate cu o forţă neaşteptată şi întrebase de mama ei (*Rosie e OK?).* Îi dusese valiza în casă, pusese la fiert apă pentru ceai şi spusese *Nu-mi vine să cred! Fetiţa mea!* Iar şi iar, de parcă ar fi câştigat la loterie. Asta o luase prin surprindere la Jimmy.

Kelly s-a uitat la ceasul de pe noptiera lui Bellamy, gândindu-se încă la tatăl ei rămas lângă chiuvetă. Era aproape zece şi jumătate. Incidentul se petrecuse cu trei ore în urmă. Nu-l mai văzuse niciodată aţipind în picioare şi, pentru o clipă, s-a gândit că poate ar trebui s-o roage pe Bellamy s-o ducă cu maşina până acasă, doar ca să vadă ce face Jimmy. Dar când a încercat să se ridice în picioare, a simţit cum se învârte camera. Nu putea să meargă nicăieri, nu în starea aceea.

Şi-a zărit în treacăt imaginea reflectată în oglinda măsuţei de toaletă: cearcănele de sub ochi, şuviţa blond-platinat pe care Bellamy i-o vopsise de mântuială cu o săptămână în urmă… Purta un tricou, şi acela al lui Bellamy, sărăcăcios, fără mâneci, cu o măsură mai mic şi având o nuanţă de verde care n-o prindea. Bellamy îi spusese că arată drăguţ, dar, după părerea lui Kelly, tricoul părea furios că stătea pe ea.

Trebuia să se aranjeze. Nu voia să fie văzută în halul ăsta, mai ales de către părinţii lui Bellamy, care se puteau întoarce acasă în orice clipă. Nu-i întâlnise decât o singură dată, când Bellamy o invitase să rămână la cină, dar amândoi o făcuseră să se simtă foarte jenată, cu strălucirea lor, cu perfecţiunea lor. Doamna Marshall, cu coafura ei desăvârşită, cu perlele ei şi cu glasul care nu se ridica niciodată peste nivelul unei şoapte politicoase. Şi domnul Marshall… Sterling Marshall, parcă desprins dintr-o veche scenă de film, *acel* Sterling Marshall, stând faţă în faţă cu ea la aceeaşi masă… Kelly era de părere că el n-o

simpatiza prea mult.

Îşi dorise cu ardoare să le spună ceva spiritual soţilor Marshall, ceva care ar fi putut să-i facă să zâmbească. Însă la fel de bine ar fi putut să fie la una dintre orele de şcoală, cuprinsă de timiditate, nereuşind să-şi găsească cuvintele, sângele urcându-i în urechi în timp ce-şi simţea fiecare picătură de sudoare de pe trup, hainele muşcând-o, iar părul atârnându-i de-o parte şi de alta a feţei… Abia dacă fusese în stare să le răspundă cu „da” şi „nu” la întrebări, să dea mai departe mazărea fără s-o verse peste tot. Şi nici fratele lui Bellamy n-o ajutase, holbându-se întruna la ea. Era ceva în neregulă cu copilul ăla!

Bellamy trebuia să aibă nişte luciu de buze, nişte fard de obraz, ceva. Kelly a tras unul dintre sertarele măsuţei de toaletă şi a început să scotocească prin el. A găsit câteva brichete, nişte parfum şi un set de stilouri. Ai fi crezut că sertarele lui Bellamy trebuie să fie perfect organizate, dar, de fapt, în ele era o mare debandadă. Următorul sertar s-a dovedit mai promiţător: ojă, rimel, câteva farduri pentru obraz. A ales unul dintre ele, un corai frumos. Şi-a pudrat pomeţii, studiindu-se în oglindă. *Doar o urmă. Mai mult ar arăta vulgar…*

Kelly a auzit paşi pe scări şi a azvârlit pensula înapoi în sertar. Era pe cale să-l închidă în grabă, când a observat ceva înfipt în colţul din spate: o Punguţă. Kelly a scos-o afară. Nu s-a putut abţine. Dacă Bellamy şi Vee o învăţaseră ceva în ultimele două luni, atunci o învăţaseră că lucrurile bune vin în Punguţe.

În asta se afla o singură lamă de ras. Nimic altceva. Părea ruginită, dar când Kelly a ridicat-o în lumină, a observat că lama avea pe ea o crustă de… sânge?

— Ce faci?

Bellamy stătea în prag, cu o pungă de pufuleţi într-o mână şi cu o casetă video în cealaltă.

— Îmi pare rău. Căutam farduri pentru obraz.

Bellamy s-a înroşit la faţă. Însă ce-ar fi putut să spună? N-avea cum să se înfurie pe Kelly. Trebuia să înţeleagă, nu-i aşa? Cu câteva zile în urmă, frăţiorul ei, Shane, îşi

invitase câţiva prieteni la ei şi, pentru că Jimmy era plecat la o filmare, merseseră cu maşina până acasă la Kelly, ca să scape de zgomot. La un moment dat, Kelly mersese la baie, iar când se întorsese, o găsise pe Bellamy umblându-i prin comodă. Aceasta ridicase privirea spre ea şi rânjise ca şi cum ar fi avut tot dreptul să cotrobăiască.

— *Căutam secrete,* îi spusese ea.

— Poţi s-o pui la loc, te rog? a zis Bellamy acum.

Kelly s-a uitat lung la ea, cu Punguţa atârnându-i în mână, cu un milion de întrebări alergându-i prin minte. Dar privirea din ochii prietenei sale i-a închis gura. A pus Punguţa la loc. A închis sertarul. *Nimeni nu-i perfect. Oricine are un sertar pe undeva, cu ceva ascuns în el.*

— Căutam secrete? a încercat ea.

Bellamy i-a zâmbit. Era un zâmbet forţat, care nu i se oglindea în ochi.

— Cred că ai găsit unul.

Kelly a simţit că ceva se sparge, dar fără să ştie exact ce.

— Îmi pare foarte rău.

Bellamy s-a apropiat.

— N-am făcut asta multă vreme.

— Ce-ai făcut?

Bellamy a lăsat pe pat caseta video şi punga cu pufuleţi, apoi a îngenuncheat lângă Kelly. Şi-a împins în sus brăţările de argint şi i-a arătat interiorul încheieturii. Erau acolo şase tăieturi egale, vindecate, dar încă vizibile.

— Vezi cât de mult s-au estompat?

Kelly s-a uitat la ele cu gura căscată. Nu ştia ce să zică.

— Trebuie să-mi promiţi ceva, a continuat Bellamy. Privirea din ochii ei începea să dispară, iar încrederea să-i revină.

— Orice.

— Că n-o să mai vorbeşti niciodată despre asta.

Kelly a răspuns repede:

— OK.

— Să nu mai spui nimănui. Mai ales lui Vee.

— Promit, a zis Kelly, întrebându-se: de ce lui Vee?

Dar a tăcut. Bellamy a privit-o multă vreme. Avea ochii roşii, însă Kelly nu ştia sigur dacă din pricina emoţiei sau doar a drogurilor. La urma urmei, amândouă erau afumate.

— N-o să mai vorbesc niciodată despre asta.

Bellamy a sărutat-o, atât de uşor şi de blând, cu buzele abia atingându-li-se, încât parcă nici nu s-ar fi întâmplat.

— Acum suntem surori, a spuse ea. Ne păstrăm secretele una alteia.

— Du-te şi adu untul, a spus Bellamy cu vocea de bătrân răguşit a lui Marlon Brando, pe care o imita perfect.

Probabil că era a zecea oară când repeta replica de când se terminase filmul. *Ultimul tangou la Paris,* un adevărat film deocheat pe care îl furase din camera de proiecţie privată a părinţilor ei, în timp ce Kelly îi scotocea prin sertare. Îl văzuseră la videocasetofonul lui Bellamy, Kelly fiind mereu îngrijorată că Sterling Marshall ar putea să apară şi să le prindă. Îngrijorată şi îngreţoşată. Nu crezuse că un film deocheat poate să fie atât de scârbos şi deprimant. Iar Marlon Brando… ce vedea fata aia la el, tot numai piele căzută, şi gâfâieli, şi…

— *Maria Schneider era cu doar doi ani mai mare decât noi atunci când a jucat în filmul ăsta,* îi spusese Bellamy în timpul genericului.

Un lucru pe care Kelly, mai ales Kelly ameţită de droguri, n-avea nevoie să-l ştie.

— Ar fi bine să strecor filmul înapoi, a zis Bellamy acum. Mă tem că Flora m-a văzut şterpelindu-l. Dădea cu aspiratorul în biroul tatei.

S-a furişat afară din cameră. Kelly a mototolit punga de pufuleţi şi a aruncat-o la coşul de gunoi. Starea euforică începea să-i treacă. S-a gândit iar la Jimmy, la Jimmy aşa cum arătase de dimineaţă, stând în picioare lângă chiuvetă, şi s-a îndreptat spre telefonul aflat lângă patul lui Bellamy. Memorase deja numărul tatălui ei, aşa că l-a format şi a ascultat soneria zbârnâind o dată, de două ori, de trei ori.

— Alo?

Era vocea lui Jimmy. Kelly a fost cuprinsă de uşurare. E viu. Răspunde la telefon. Intenţionase să închidă pur şi simplu, dar i s-a părut un gest răutăcios, având în vedere cât de confuz era Jimmy.

— Alo? E cineva acolo?

— Bună.

— Kelly? Eşti OK?

— Sunt… sunt bine.

— Suni de la şcoală?

— Da. Am… ăăă… tocmai am luat prânzul şi voiam doar…

— Da?

— Voiam să-ţi mulţumesc, a spus ea, pentru că-mi pregăteşti prânzul în fiecare zi.

A urmat o lungă pauză la celălalt capăt al firului.

— Cu plăcere, Kelly.

— Pa, tată.

Abia după ce a închis, şi-a dat seama cum îi spusese. *Tată.* De când se mutase la el i se tot adresase cu *Jimmy.*

— Du-te şi adu untul.

Se întorsese Bellamy. Kelly s-a răsucit înspre prietena ei, care stătea în prag.

— Încetează cu replica asta! a zis ea, înainte să-şi dea seama că Bellamy nu era singură.

— Ia uite cine a venit.

Bellamy a făcut un pas în lateral şi a arătat cu braţele, precum o asistentă tv de la *Preţul corect.*

— Bună, Kelly, a spus Vee, premiul de la jocul-concurs.

Purta blugi strâmţi, un tricou negru şi o haină din piele lucioasă, asortată cu părul lui negru. Avea zâmbetul binevoitor, iar în ochi îi sclipea cea mai caldă nuanţă de albastru pe care Kelly o văzuse vreodată.

— Ce faceţi voi, fetelor, de nu sunteţi la şcoală?

A pus întrebarea pe un ton apăsat, ce parodia furia. Kelly a izbucnit în râs, înseninându-se. Vee avea întotdeauna efectul ăsta asupra ei şi nu pentru că arăta absolut perfect, nici măcar pentru că se purta frumos. Era

mai degrabă felul în care se uita la ea. Kelly încă nu-l cunoscuse pe tatăl lui, regizorul, dar bănuia că de la el învăţase asta. Cineva care se uită aşa la tine… Cineva care te poate face să te *simţi* aşa, te poate convinge să faci orice în faţa camerei de filmat. Orice!

— Vee, a spus Kelly, hai cu toţii să, gen… Nu ştiu.

— Mi-ai luat vorba din gură, a intervenit Bellamy.

Vee a zâmbit, în felul acela lent al lui, care promitea tot felul de lucruri.

— Sunteţi gata pentru o aventură?

— Da.

— Daaa! a răspuns Bellamy

— Păi, bine, a zis el. Pentru că am adus ceva.

— Da?

Kelly şi Bellamy au rostit întrebarea la unison, în timp ce băiatul ducea mâna la buzunarul hainei, amândouă aşteptând cu nerăbdare ivirea Punguţei, jinduind să încerce orice pastilă, plantă sau praf ar fi adus Vee de data asta.

Dar nu era o Punguţă. Era o armă. Vee le-a întins-o ca pe o ofrandă, ţinând-o cu grijă în palmele întinse.

— Sfinte Sisoe! a exclamat Bellamy.

— De unde ai luat-o?

Vee a rânjit înspre Kelly.

— E a lui taică-meu. Le colecţionează.

Kelly şi-a simţit ochii uscaţi şi săraţi. Uitase să clipească.

— El ţi-a dat-o?

Vee s-a mulţumit să râdă. Ea a vrut să mai spună ceva. „De ce?” sau „haide!”. Sau „glumeşti?”. Dar Bellamy i-a luat-o înainte, bătând din palme şi ţopăind ca un copil.

— Ce mai aşteptăm? a zis ea. Hai s-o testăm!

Au luat pistolul şi s-au urcat în maşina cu care venise Vee, Jaguarul tatălui său. Era vopsită într-un albastru intens, ca de safir, cu scaune din piele crem, mai bune decât orice obiect văzut vreodată de Kelly. Ea a ajuns să stea în faţă, după ce Bellamy s-a strecurat pe bancheta din spate.

— N-ai trăit până când n-ai stat în dreapta într-un Jaguar, i-a spus prietena ei.

Şi a avut dreptate. Kelly şi-a dat seama de asta chiar dinainte ca Vee să pornească maşina, după felul în care o susţinea scaunul, după felul în care învelişul din piele îi atingea ceafa şi genunchii, părând incredibil de moale. Lucrurile pe care le au bogaţii în vieţile lor. Lucrurile cu care trăiesc zi de zi.

Vee i-a atins genunchiul cu braţul atunci când a pus arma în torpedoul pe care apoi l-a închis.

— O să fie distractiv, a spus el.

A dat drumul aerului condiţionat şi a pasat o ţigară de marijuana din mână în mână, iar când a pornit motorul, Kelly se simţea fericită, fericită până la lacrimi. Fericită mai presus de cuvinte.

— Mariposa? a întrebat Bellamy.

Vee a dat din cap în semn de încuviinţare. Kelly a zis:

— Voi vorbiţi spaniola?

— Acolo mergem.

— Mariposa e un orăşel minuscul, a explicat Vee. E departe de ţărm, lângă Death Valley… Îmi place să merg acolo uneori.

— E locul în care a filmat taică-său pelicula aia, *Sfidare,* a spus Bellamy. Cred că lui Vee îi place să se ducă acolo pentru că îl face să se simtă din nou ca un copil, nu-i aşa?

Băiatul a scuturat din cap.

— Îmi place să merg acolo, a spus el, pentru că nu mai merge nimeni altcineva.

Kelly s-a relaxat în îmbrăţişarea scaunului adâncit. Greu de crezut că un om cu o viaţă ca a lui Vee ar vrea să evadeze într-un loc în care să fie singur sau că un om cu o viaţă ca a lui Bellamy ar da din cap înţelegător, de parcă ar avea traiul lui Kelly, un trai de care să aibă sens să fugi.

Asta a făcut-o să se gândească la ceva ce-i spusese cândva Catherine:

— Nu toate lucrurile se întâmplă cu un motiv. Dar cele importante, da.

Nu-şi amintea precis când auzise asta de la sora ei, dar

se întâmplase în ultimele luni dinaintea morţii ei. Pe vremea aceea, habar n-avea despre ce vorbea geamăna ei.

Poate că la asta se referea Catherine, şi-a zis Kelly. *Poate că se referea la întâlnirea cu astfel de oameni.*

Drumul a durat puţin peste două ore. Au ascultat radioul, postul KROQ, până când emisia a început să pârâie şi să se piardă, după care au vorbit între ei în şoaptă, ca la bibliotecă, toţi conştienţi de prezenţa armei din torpedo, toţi tratând-o cu respect, ca şi cum ar fi fost un al patrulea pasager.

— Tata deţine proprietatea asta, a spus Vee, în timp ce intrau cu maşina pe o poartă deschisă şi înaintau pe un drum nepavat, ridicând nori de praf în jurul lor. A cumpărat-o când a făcut filmul şi a zis că o să construiască ceva pe ea. Dar n-a folosit-o la nimic. Cred că a uitat de ea.

— De o bucată întreagă de pământ? s-a mirat Kelly.

Şi încă o bucată mare! Kelly avea impresia că drumul pe care se aflau se întindea pe cel puţin un kilometru şi jumătate.

— Cum poate să uite aşa ceva?

Vee a ridicat din umeri.

— Tata uită destul de uşor diverse lucruri.

— Cum ar fi mama ta, a spus Bellamy.

Băiatul a dat din cap în semn de încuviinţare, dar nu s-a uitat la ea.

Drumul a cotit spre o alee, iar Vee s-a oprit la capătul ei. Nu exista nicio casă acolo, nicio clădire. Doar o uriaşă fâşie de ţărână cărămizie, pe care se aflau câţiva palmieri, nişte cactuşi răzleţi şi un pârâu. Soarele s-a revărsat asupra lor din clipa în care au coborât din Jaguar – un adevărat şoc pentru organism după aerul condiţionat.

— Mă duc să-mi întind picioarele, a spus Bellamy şi a plecat, alergând uşor înspre pârâu.

Era straniu acolo, în Mariposa. Vee spusese că numele înseamnă „fluture” în spaniolă şi locul chiar semăna cu un cocon: ciudat de tăcut, liniştea uruindu-ţi în urechi. Kelly s-a uitat la nisipul roşiatic, la pârâul firav ce-şi croia drum

fără să scoată niciun sunet.

— E un peşte acolo, a spus Vee.

O urmărise cu privirea. S-a aplecat în interiorul Jaguarului, a deschis torpedoul şi a scos pistolul.

— Poţi să-l ţii o secundă? a întrebat-o el pe Kelly. Nu-ţi face griji. Încă nu e încărcat.

Kelly a oftat.

— Îmi doresc să fi ştiut asta când eram în maşină.

— De ce?

— Armele încărcate mă sperie, a zis ea. Mi-era teamă că o să nimereşti peste un dâmb, iar pistolul pur şi simplu… o să se descarce acolo.

Vee a zâmbit.

— Nu merge aşa.

Kelly a întins mâinile. Vee i-a aşezat arma în palme. Era mult mai grea decât părea. Încălzită de soare, parcă ar fi fost o bucată de fier în mâinile întinse ale lui Kelly. Ar fi vrut să-şi răsfire şi mai mult degetele, căci se temea că o s-o scape. *Stăpâneşte-te!* Şi-a strâns mâinile în jurul mânerului, la început evitând trăgaciul. Dar apoi l-a apăsat. Nu s-a putut abţine. Chiar dacă pistolul nu era încărcat, apăsarea trăgaciului i-a înmuiat genunchii. Kelly a îndreptat ţeava spre pământ. Greutatea ei îi trăgea braţele în jos şi o făcea să se simtă mai puternică.

A ridicat-o uşor, a îndreptat ţeava spre linia orizontului şi s-a uitat de-a lungul pistolului, obiectul din metal greu devenind o prelungire a ei, forţa scurgându-se din şi înspre el, în mâinile lui Kelly, în încheieturi, prin muşchii ei întinşi, prin braţele încordate, până în inimă.

Vee stătea pe aproape. Îi simţea privirea pe obrazul ei, răsuflarea lui gâdilându-i urechea când vorbea.

— Pe cine ai vrea să-l foloseşti?

— Pe Evan Mueller.

— Cine?

— Un nenorocit de la ora de ştiinţe. Mă face în toate felurile. Azvârle cocoloaşe cu scuipat.

Vee a pufnit.

— Cocoloaşe cu scuipat! Risipă de gloanţe.

— Ba nu, Vee! E rău!

— Un fraier care azvârle cocoloaşe cu scuipat în fete nu merită nici măcar să te gândeşti la el. Spune-i să se ducă dracului. Păstrează glonţul pentru cineva *important.*

— Nu pot… nu pot să-i spun pur şi simplu să se ducă dracului.

— De ce?

— E popular. Are prieteni.

— Tu ai prieteni mai buni.

Kelly a zâmbit. Ar fi vrut să nu mai plece niciodată de acolo. Ar fi vrut să nu mai coboare niciodată arma, care semăna întrucâtva cu un nou drog, cel mai bun fel de drog, cum ar fi cocaina, dar mai puternic.

— Mă simt alt om.

— Ce soi de om?

S-a întors către el. S-a uitat drept în ochii lui albaştri, frumoşi, periculoşi şi, pentru prima dată, nu s-a îmbujorat.

— Perfect.

Obrajii lui s-au înroşit. Se întorsese roata, acum Vee era cel îmbujorat.

— Ce te face să crezi că nu eşti deja perfectă?

Preţ de câteva clipe, bucata de aer dintre cele două feţe a părut că zbârnâie. Kelly încă se uita fix în ochii lui Vee, conştientă de braţele ei întinse, de arma pe care o ţinea în mâini şi care o hrănea, îi dădea putere. *Sărută-l! Sărută-l acum sau n-o să se mai întâmple niciodată…*

Vee a spus:

— Unde s-a dus Bellamy?

Kelly şi-a relaxat umerii. Era ultimul lucru pe care se aşteptase să-l audă de la el. A lăsat pistolul în jos, vraja fiind ruptă. Oare totul fusese numai în imaginaţia ei? Oare doar ea auzise zbârnâitul acela, pielea înroşită a lui Vee fiind rezultatul căldurii din deşert? Kelly a fost cât pe ce să întrebe, atât de apropiat îl simţea încă. Dar apoi a arătat înspre pârâu, înspre Bellamy aflată pe malul lui, şezând în ţărână, cu spatele la ei. Părea mică şi fragilă, ghemuită ca un arici, cu genunchii strânşi sub bărbie.

Preţ de câteva secunde, Kelly a fost furioasă pe Bellamy.

O *face special. A stricat momentul, doar ca să fie ea în centrul atenţiei.* Dar, de îndată ce gândul a prins contur în mintea ei, s-a simţit vinovată pentru el şi, odată ce s-au apropiat de prietena lor, şi-a retras cuvintele. A văzut-o pe Bellamy ştergându-şi ochii. Plânge?

— Ce-i cu ea? a şoptit Kelly.

— Cine ştie?

— Am spus eu ceva ce n-ar fi trebuit?

Vee a scuturat din cap.

— Întotdeauna se poartă aşa când venim aici, în Mariposa.

— Aşa, cum?

— Ciudat.

Kelly s-a uitat la el.

— Poate că ţie o să-ţi spună, a continuat el.

Kelly a alergat uşor înspre Bellamy. A îngenuncheat alături de ea şi i-a spus pe nume. Şi-a pus mâna pe umărul ei, i-a rostit din nou numele, dar Bellamy n-a vrut s-o privească.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic, a şoptit fata. Cred… cred că sunt deshidratată sau ceva.

— Vrei să bei din pârâu?

Bellamy a scuturat din cap şi a tras aer în piept, adânc şi zgomotos.

— Eşti sigură că te simţi bine?

Bellamy s-a şters la nas cu dosul mâini şi a ridicat ochii către Kelly.

— Jur! Sunt bine. Doar că… e ceva cu locul ăsta. Liniştea, poate. Mă mişcă.

Kelly s-a prefăcut că nu observă pielea pătată, ochii roşii.

— OK, a spus ea. Vrei să te las singură?

— Nu.

— OK.

— Kelly?

— Da?

— Tu îţi doreşti vreodată să fii din nou copil? Adică…

prea mică pentru ca să înţelegi cum merge lumea?

S-a întors către ea, chipul lui Bellamy transformându-se în al lui Catherine, al lui Catherine pe când avea şapte ani şi plângea din cauza Degeţicăi.

— Tot timpul, a răspuns Kelly.

— Cred că asta e o parte din motivul pentru care-l urăsc atât de mult pe Shane. El se caţără în copaci. Se joacă cu soldăţei de jucărie. Are încredere în părinţii noştri. Nu pricepe deloc cum e viaţa.

— Tu n-ai încredere în părinţii voştri?

— N-am încredere în nimeni, Kelly. Decât în tine.

O adiere caldă s-a abătut asupra lor. Kelly a aruncat o privire către Vee, care stătea sprijinit de Jaguarul albastru ca safirul al tatălui său. O siluetă în depărtare.

Clic.

Kelly s-a întors din nou către Bellamy, ce avea arma în mână, cu ţeava îndreptată către pârâu.

— Vee ar face bine să fi adus gloanţe, a spus ea.

Kelly a dat din cap, minunându-se de prietena ei, de felul în care ochise şi trăsese fără nicio ezitare, fără să întrebe întâi dacă arma e sau nu încărcată.

Vee a încărcat pistolul, în timp ce Bellamy şi-a refăcut machiajul, folosind geamul Jaguarului drept oglindă. Când a terminat, s-a răsucit.

— Cum arăt? a întrebat ea, aranjându-şi bretelele maieului de un galben aprins şi dându-şi după ureche o şuviţă de păr negru ca pana corbului.

— Superb! a spus Kelly.

Vorbea serios.

Cu un soi de veneraţie, Vee a aşezat arma încărcată pe plafonul maşinii şi s-a retras încet de lângă ea. S-a întors către Bellamy.

— Te simţi bine?

— Eu mă simt întotdeauna bine, Vee. Ştii asta.

— În regulă, a replicat el.

Acum se apleca din nou în interiorul Jaguarului, deschizând torpedoul.

— Pentru că am o surpriză.

— Altă surpriză?

— Da.

A scos la iveală o Punguţă şi a ridicat-o, lăsând-o să scânteieze în soare. Bellamy şi Kelly au venit mai aproape. Punguţa conţinea trei pătrăţele minuscule, ce semănau cu nişte timbre în miniatură.

— Slavă ţie! a exclamat Bellamy.

Kelly a întrebat:

— Ce sunt astea?

— Tablete, a răspuns Vee.

— Îh?

— LSD.

Kelly a făcut câţiva paşi în spate, cu inima palpitând.

— Ăsta nu te ţine vreo douăsprezece ore?

— Mai mult sau mai puţin.

Umbla o poveste despre o fată care a luat LSD şi nu şi-a mai revenit. Şaisprezece ani şi a ajuns internată într-un azil, dârdâind, salivând ca o bătrână bolnavă. Probabil că nu era adevărat. Niciuna dintre poveştile care circulau nu era reală, dar totuşi. Totuşi. *De unde apar poveştile, dacă nu conţin măcar un grăunte de adevăr?*

— Noi… ăăă… avem o armă încărcată.

— Oh, nu mai fi aşa de prăpăstioasă! a rânjit Bellamy. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa până la limita ei elastică, să forţezi limita aia, cât poţi tu de tare…

Lui Kelly i-a stat inima.

— Cum… Unde ai auzit asta?

— Ce?

— Asta, a spus Kelly, cu răsuflarea tăiată, cu glasul lui Catherine în minte, rostind exact aceleaşi cuvinte.

Catherine, care, în ultimele luni de viaţă, le rostise atât de des, încât deveniseră parte din personalitatea ei. Kelly n-o întrebase niciodată de unde proveneau acele vorbe fiindcă, în momentul acela, sora ei probabil că oricum nu i-ar fi răspuns.

— Unde ai auzit fraza asta?

Bellamy a zâmbit larg.

— E o replică dintr-un film al tatei.

Kelly a aruncat o privire către Vee, care părea absorbit de Punguţă, de pătrăţelele albe aflate în interiorul ei.

— Mişto replică, a spus ea.

Bellamy a închis ochii.

— Trăieşte şi tu puţin, Kelly! a spus ea pe un ton blând, cântat. Forţează limita aia elastică.

Apoi a deschis gura şi a întins limba. Kelly s-a uitat cum Vee îi aşază pe limbă unul dintre acele pătrăţele albe, Bellamy surâzând în jurul pastilei, arătându-şi dinţii la fel de albi ca ea, cu lacrimile de mai devreme măturate precum o mână de praf.

— Ceva vreme n-o să simţi nimic, dar când o să îşi facă efectul… *uaa!*

Băiatul şi-a aşezat o tabletă pe propria limbă, iar Kelly a intrat în panică, de parcă s-ar fi aflat la câteva străzi distanţă de staţia de autobuz, uitându-se cum vine o maşină, ştiind că e ultima din acea zi şi că, dacă nu aleargă s-o prindă, dacă nu sare în ea chiar atunci… Kelly a închis ochii şi a deschis gura.

— Sunt gata, a spus ea.

Capitolul 16

Două fete în vârstă de şaptesprezece ani şi un băiat de şaisprezece ani au fost arestaţi pe data de paisprezece aprilie, la ora douăzeci şi două, fiind acuzaţi de distrugere şi tulburarea liniştii publice. Cei trei tineri au fost prinşi trăgând într-un tomberon cu un pistol semiautomat de calibru 5,6 milimetri, în faţa staţiei de benzină Mobil de pe strada Euclid. Cei trei au fost eliberaţi în schimbul unei cauţiuni de trei mii de dolari, depusă de tatăl băiatului, deţinătorul legal al armei.

Registrul poliţiei
Mariposa News
15 aprilie 1980

Capitolul 17

La un moment dat, în timpul drumului spre casă, obiectele neînsufleţite au încetat să mai respire. Kelly n-a putut să spună asta cu voce tare, nu cu tatăl său la volan, ţinând aerul condiţionat la un nivel ridicat, ca să poată rămâne treaz. Dar s-a simţit profund uşurată, după ce ore în şir fusese speriată, uitându-se cum totul în jurul ei se mărea, se retrăgea, apoi se umfla din nou: roţile Jaguarului, felinarele aureolate, gratiile celulei din arest, poşeta Louis Vuitton a lui Bellamy. Din momentul în care ajunsese la punctul culminant (aşa îi spusese Vee: *Ai ajuns la punctul culminant),* parcă toate lucrurile moarte, nemişcate, de pe lumea asta prinseseră viaţă şi se luaseră după ea, toate respirând, pândind, apropiindu-se…

Tomberonul tremurase şi sângerase, iar zgomotul împuşcăturii îi spărsese timpanele, făcând să-i tresară articulaţiile umerilor, azvârlindu-i spre spate tot trupul… Să tragi cu pistolul după ce ai luat LSD. Cui i s-a părut că asta era o idee bună? Fusese groaznic, parcă ar fi trăit un coşmar.

— *Parcă am fi în Vietnam,* spusese Bellamy, chicotind ca o maniacă. *Parcă am fi în* Vânătorul de cerbi[19]…

— Poţi să dai drumul la radio? a întrebat Jimmy.

Erau primele cuvinte pe care le rostea de când o luase pe Kelly de la postul şerifului din Mariposa, cu mai bine de o oră în urmă, ieşind cu ea în noaptea surprinzător de friguroasă, spre parcarea în care se afla hodorogitul său Buick Regal. Kelly se târa în urma lui, frecându-şi braţele pentru a se încălzi şi încercând să ignore mişcările şerpuitoare şi sâsâitul liniilor albe de pe asfalt.

Kelly a pornit radioul. Aparatul din maşina lui Jimmy nu prindea decât undele medii şi era potrivit pe un post cu melodii country. Kelly detesta cântecul care tocmai se

[19] Film american, lansat în 1978, care spune povestea unui grup de oţelari americani de origine rusă în perioada războiului din Vietnam *(N.t.).*

auzea – o cântăreaţă oarecare, văitându-se despre cum se transformă zilele în ani şi făcându-şi chitara să scoată sunetele alea îngrozitoare, specifice genului country, care semănau cu oftatul unei bătrâne. A dat să schimbe postul – un reflex de supravieţuire – dar Jimmy a ridicat o mână.

— Lasă-l, a spus el. Te rog.

Kelly şi-a privit tatăl din profil: chipul aspru, încă frumos, în ciuda epuizării la care se supunea, sau poate tocmai datorită ei. De când se mutase cu el, nu se putea abţine să-l privească, pândindu-l când şi când, în momentele în care credea că n-o observă, căutând din răsputeri trăsături asemănătoare cu ale ei. Din profil, părea un tip dur. Un erou sau un personaj negativ, în funcţie de cum zâmbea. Apoi, desigur, se întorcea şi te privea cu ochii aceia trişti, ca două ouă prăjite, şi redevenea doar Jimmy. Bietul şi bătrânul Jimmy. Kelly nu-i semăna deloc.

Acum bărbatul îngâna cuvintele melodiei laolaltă cu cântăreaţa, iar ochii i se umeziseră puţin. Kelly nu-şi dădea seama dacă asta se întâmpla din pricina porcăriei ăleia de cântec, a neîncetatelor lui dureri fizice sau chiar din cauza ei, a situaţiei în care îl pusese.

— Îmi pare rău, a spus ea.

— Hei! Cine sunt eu ca să-ţi spun ce să faci?

Vorbise foarte încet. Kelly şi-a îndreptat privirea spre geam.

— Câţi locuitori crezi că are Mariposa? Douăzeci? Douăzeci şi cinci?

Ea a schiţat un zâmbet.

— Şeriful şi ajutorul lui cu siguranţă erau rude.

— Da, a răspuns fata. Aşa m-am gândit şi eu.

Era o minciună. Singura dată când apucase să se uite mai bine la şerif şi la ajutorul lui, fusese nevoită să-şi întoarcă repede privirea, pentru că amândurora le crescuseră colţi şi râturi. Dar n-avea de gând să-i spună asta lui Jimmy.

— Acum îţi revii?

Ea a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Îmi pare foarte rău.

Jimmy a scuturat din cap.

— Înţeleg, a spus el. Armele sunt distractive. Şi tata avea un revolver de 5,6 milimetri. Un Colt. Obişnuiam să mergem cu el în deşert, să tragem în cutii de tablă…

Glasul i s-a stins, firul gândurilor i s-a pierdut.

— Mă omoară.

— Cine?

El a făcut semn cu capul înspre aparatul de radio.

— Barbara Mandrell. Vocea aia… Parcă ţi-ar spune toate secretele ei.

Bărbatul şi-a trecut o mână peste faţă, apoi a aşezat-o din nou pe volan.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, a continuat el. Nu i-am spus mamei tale.

— OK.

Kelly s-a întors către geam, şi-a lipit fruntea de el. Într-un fel ciudat, şi-ar fi dorit ca Jimmy să-i spună mamei. Nu atât ce făcuse ea, cât cu cine făcuse: Cu Oamenii Pe Care Catherine Îi Întâlnea La Petreceri. Asta ar fi fost partea care ar fi rănit-o cel mai tare, iar ea voia ca mama ei să sufere.

În dimineaţa acelei zile, Jimmy se foia prin bucătărie, pregătindu-i prânzul lui Kelly, când sunase telefonul. Kelly ridicase receptorul, iar când auzise glasul mamei sale, îi tresărise inima în piept. Era primul telefon pe care îl primea de la mama ei de când se mutase cu Jimmy. *Îi e dor de mine,* se gândise Kelly. *Îi pare rău că m-a dat afară.* Însă mama nu-i spusese nimic de soiul ăsta.

— Ştiu că mi-ai furat ceva. Ştiu că mi-ai furat inima de Sfântul Valentin.

— Ce?

— Poţi să păstrezi poza surorii tale. Dar îmi vreau inima înapoi.

— Tu… tu vorbeşti serios? Au trecut două luni!

— N-ai aruncat-o, nu-i aşa?

— Bomboanele sunt vechi. Sunt dezgustătoare. Erau râncede încă de acum două luni.

— *Kelly! E important.*

Lui Kelly îi venise să azvârle cu telefonul în celălalt capăt al camerei.

— *Ba da! Ţi-am aruncat prostia aia de inimă de Sfântul Valentin,* răspunsese ea. *Am mâncat toate bomboanele alea de ciocolată râncede şi tari ca piatra, pe care le-ai primit de la cine ştie ce iubit bătrân şi însurat. Pe urmă le-am borât pe toate şi am aruncat cutia la gunoi.*

Apoi trântise receptorul în furcă.

— Scârbă! a şoptit ea.

— Hm? a întrebat Jimmy, care tocmai vorbea cu ea.

— Nimic. Ce spuneai?

— Spuneam că, din câte am auzit, el ţi-a plătit cauţiunea.

— El?

— John McFadden.

— Da, cred.

Kelly îl întâlnise în treacăt, când cei trei fuseseră eliberaţi, iar domnul McFadden se prezentase, o întrebase dacă are cine s-o ducă acasă, amabil, calm, responsabil, aşa cum ar trebui să fie un tată. Ochii lui erau vioi, cu albul curat. Era clar că în viaţa lui nu se atinsese de vreo pastilă. Probabil că nici măcar nu bea.

— Aş fi putut s-o plătesc eu, a zis Jimmy. Sau să o rezolv cu un garant de cauţiuni.

Kelly a tras aer în piept, cuvântul învârtindu-i-se prin capul proaspăt limpezit. *Garant de cauţiuni.* Fusese arestată. Petrecuse trei ore într-o celulă pentru femei, împreună cu Bellamy şi cu o prostituată nebună, cele două stricându-se de râs din nimic, în timp ce Kelly încerca să nu urle pentru că totul prindea viaţă, iar acum avea cazier. Partea de la urmă era reală.

— Jimmy?

— Da?

— Va trebui… ceva de genul… să merg la proces?

— Nu şi dacă John McFadden poate împiedica asta.

Kelly s-a uitat la el.

— Tu îl cunoşti pe John McFadden?

— Pe vremuri am lucrat la câteva dintre filmele lui, a răspuns bărbatul. Pe atunci nu intrasem încă în sindicat, iar el era al naibii de zgârcit. Sunt sigur că încă este.

— Dar… cum ar face astfel încât să n-ajung la proces?

— Oamenii ca McFadden reuşesc să facă lucrurile să dispară.

Kelly nu-l mai auzise niciodată afirmând ceva cu atâta convingere. N-a vrut să-l întrebe de ce sau de unde ştia. Nu era sigură că-i pasă.

— E bine, a concluzionat ea.

Jimmy s-a uitat drept înainte, prin parbriz, fără să-şi întoarcă ochii spre ea.

— Poate fi, a spus el. Uneori.

Kelly dormea şi visa pe ritmul muzicii country, când maşina s-a smucit la dreapta, zdruncinând-o şi izbind-o de portiera din dreptul pasagerului. Capul i s-a lovit de geam.

— Eşti ok? a întrebat Jimmy cu glas ridicat, încercând să acopere zbieretele unui claxon de camion.

— Ce s-a întâmplat?

— Am aţipit câteva secunde.

— Oh, Doamne!

— E târziu.

Gâfâind, Kelly şi-a dus mâna la centura de siguranţă pe care o avea prinsă în jurul corpului.

— E târziu, a repetat Jimmy, cu mâinile tremurându-i pe volan.

— OK.

Kelly s-a frecat la ochi.

— E în regulă.

S-a uitat la ceasul de pe bord. *Era* târziu, aproape ora două dimineaţa, după o zi de şcoală. Şi, având în vedere cum îşi petrecuse această aşa-zisă zi de şcoală, nici nu se punea problema să poată trage chiulul şi în următoarea. S-a gândit la ora de ştiinţe a domnului Hansen, la prima oră a doamnei Parks. S-a gândit la majorete, cu zâmbetele lor încrezute şi cu codiţele lor dichisite, la sportivii puternici, ce stăteau crăcănaţi pe scaune, cu pielea lor bronzată la

schi şi cu hainele lor ce purtau însemnele echipei şcolii. Toţi îi păreau personaje dintr-un vis pe care-l avusese cu multă vreme în urmă, mai puţin reali chiar decât gratiile care respirau sau decât liniile din parcare transformate în şerpi.

Se apropiau de ieşirea de pe autostradă. Jimmy a semnalizat şi a intrat cu maşina pe banda din dreapta.

— Mi-aş dori să nu-ţi mai petreci timpul cu puştii ăia, a spus el.

Kelly a oftat.

— Parcă-ai fi mama!

— Da, păi… are motivele ei.

— Toată lumea are *motive,* a replicat Kelly. Până şi criminalii în serie au *motive.*

Jimmy n-a mai scos nicio vorbă tot restul drumului spre casă. Postul cu melodii country se pierduse de mult, dar el continua să ţină radioul pornit, umplând maşina cu pârâitul paraziţilor. Lui Kelly îi bubuia capul de durere (o amintire a „călătoriei” LSD) şi era atât de însetată, încât i se umflase limba. Prea însetată ca să mai pună întrebări. A închis ochii.

Le-a luat o veşnicie să iasă de pe autostradă şi să ajungă pe strada Pico, iar după ce Jimmy a cotit pe ea a durat parcă şi mai mult până să ajungă acasă, adică într-o jumătate de duplex cu o peluză uscată, un acoperiş făcut din plăci mozaicate ce stăteau să se sfărâme şi flori de plastic în jardiniera de la fereastră, rămase acolo graţie amabilităţii bătrânei proprietărese, care locuia în cealaltă jumătate, mai mare.

Jimmy a parcat pe aleea din faţa casei. Şi-a desfăcut centura de siguranţă şi a tresărit de durere. Întotdeauna tresărea de durere. Purta o cămaşă cadrilată pe sub haina din vinilin bej şi, în timp ce se ridica uşurel de pe scaun, gulerul i s-a deschis puţin, iar Kelly i-a zărit cicatricele de pe piept. *Răni de război,* cum le numea el. Chiar dacă le căpătase lucrând la un oarecare film horror de duzină.

— Fă o poză, durează mai mult, a zis Jimmy, iar Kelly şi-

a dat seama că se holba la el.

Bărbatul i-a atins în joacă bărbia cu pumnul. Lui Kelly încă îi pulsa capul de sete, iar gura îi era atât de uscată, încât abia dacă putea să pronunţe cuvintele. A încercat să zâmbească.

— Eşti un tată bun, a spus ea, ceea ce era întrucâtva o minciună.

Dar, ca mai toate minciunile, părea replica potrivită.

— Puştiul ăla, băiatul lui John McFadden. Eu i l-am prezentat surorii tale.

Kelly şi-a privit tatăl.

— Tu?

— Câţi ani avea când s-a hotărât să devină faimoasă? Treisprezece? Paisprezece?

Kelly a închis ochii, sprijinindu-şi de tetieră capul cuprins de durere.

— Credeam că şi-a dorit dintotdeauna să fie celebră.

— Da, a răspuns bărbatul. Oricum, era pe la vârsta aia. Eu lucram la nu mai ştiu ce film horror, în acelaşi studio cu McFadden… El turna o mini-serie, cred. Catherine a prins de veste. Într-o bună zi, a apărut din senin la uşa mea. N-o mai văzusem de ani de zile şi am fost tare fericit. Vezi tu, *voiam* să fiu un tată bun, Kelly. Întotdeauna mi-am dorit asta, mai mult decât orice.

— Eşti, Jimmy. Ţi-am zis…

— Ea m-a implorat s-o duc pe platou. Iar Vincent… Vee, cum îi ziceţi voi. Aveam un mic rol în mini-serie. El şi sora ta s-au împrietenit. Au început să petreacă tot mai mult timp împreună.

Kelly a deschis ochii. Jimmy nu se uita la ea. Stătea cu faţa către parbriz, cu privirea lui tristă aţintită în sus, spre cerul lipsit de stele de deasupra acoperişului lor.

— I-am lăsat să petreacă timp împreună, a continuat el. Nu sunt un tată bun.

— Ce vrei să zici?

— Dacă eu nu i-aş fi făcut cunoştinţă lui Catherine cu Vincent şi cu tatăl lui, ea nu s-ar fi amestecat niciodată cu cheflii ăia din Hollywood.

Kelly şi-a aşezat o mână pe umărul lui.

— Dacă eu n-aş fi fost atât de îngăduitor, mama voastră nu s-ar fi înfuriat atât de tare pe mine. M-ar fi lăsat să vă văd mai des, nu doar când fugeaţi de acasă.

În locuinţa lor era o lumină aprinsă, iar pe Kelly o dureau ochii când se uita la ea. Ar fi vrut să spună foarte multe lucruri, dar nu reuşea să le rostească. Îi venea greu să-şi pună gândurile în cuvinte atunci când se simţea în halul ăla.

— Vee e un om foarte bun, a zis ea.

— Nu sunt sigur în privinţa asta.

— Şi…

A tras aer în piept.

— Eu n-am fugit de acasă. Mama m-a azvârlit afară. Mi-a dat adresa ta.

Şi-a pus din nou o mână pe umărul lui Jimmy.

— Ea m-a trimis la tine.

Bărbatul s-a întors şi a privit-o.

— Ea te-a trimis?

— Da, a răspuns Kelly. Acum putem să intrăm, tată? Sunt foarte obosită.

Lui i-a revenit zâmbetul.

— Oh, da, corect! Mâine e zi de şcoală.

A spus-o ca şi cum Kelly nici n-ar fi fost arestată vreodată. Ca şi cum n-ar fi fost ora două dimineaţa, iar el ar fi adus-o acasă de la repetiţii cu formaţia, ori de la antrenamente cu echipa de atletism, nu de la o secţie de poliţie aflată la capătul a două ceasuri de mers cu maşina.

— Ai multe teme de făcut?

Kelly a oftat.

— Mă descurc eu.

Bărbatul a ieşit gemând din maşină. Ea l-a urmat pe trotuar şi l-a privit cum descuie uşa. Odată ajunşi înăuntru, Jimmy s-a repezit spre canapea şi s-a prăbuşit pe ea. Kelly a dat fuga în bucătărie, şi-a umplut un pahar cu apă şi l-a dat peste cap, făcând ca durerea chinuitoare de cap să înceapă în sfârşit să cedeze. A auzit gemetele tatălui său din cealaltă cameră, aşa că a pus nişte gheaţă în pahar, a

turnat peste ea câteva degete de Jack Daniel’s şi a înşfăcat flaconul cu medicamente pe jumătate gol, lăsat de el pe masa de lucru. Când s-a întors în sufragerie, bărbatul stătea cu ochii închişi şi cu capul dat pe spate. Kelly i-a aşezat paharul într-o mână şi flaconul în cealaltă. A luat pătura în carouri maro de pe canapea şi l-a învelit cu ea.

— Mersi, puştoaico! a şoptit el.

L-a sărutat pe obraz, după care s-a dus în camera ei.

În vis, Kelly era atacată de mama ei cu un satâr.

— Dă-mi-o înapoi! ţipa mama. E a mea!

Când femeia s-a apropiat, Kelly a văzut că nu era câtuşi de puţin mama, ci o versiune monstruoasă a ei, cu şerpi în loc de păr, cu dinţi ascuţiţi şi ochi roşii, ce se învârteau ca două morişti.

— *Dă-mi-o înapoi sau te omor!*

Kelly se holba la ea, la creatura aceea în care n-ar fi recunoscut-o niciodată pe mama ei, dar care aparent îi fusese mamă de la bun început, pregătind masa pentru ea şi Catherine, ducându-le pe amândouă cu maşina la vechea lor şcoală, îngrijindu-le când se îmbolnăveau, înfrumuseţându-le cu machiaje şi făcându-le floricele de porumb pe aragaz, în vasul cu folie de aluminiu, cele mai gustoase floricele pe care le mâncase vreodată, pe care mama şi Catherine le înfulecau cu pumnul, scăldate în unt, în timp ce urmăreau decernarea premiilor Oscar…

Întotdeauna fusese aşa, un monstru, chiar dacă fiica ei observa asta abia acum, când legăna satârul, când ochii sângerii îi scânteiau.

Kelly a spus:

— Tu ai omorât-o! Tu ai omorât-o pe Catherine!

— Dă-mi-o înapoi! *Dă-mi inima înapoi!*

Mama-monstru a lovit-o cu satârul. Lama a luat contact cu pieptul ei, iar Kelly n-a mai putut să respire, n-a mai putut să…

S-a trezit cu sufletul la gură, gâfâind în micuţul dormitor pentru oaspeţi al lui Jimmy, cu sudoarea şiroindu-i pe ceafă, ţinându-se cu mâna de gât şi tremurând din cap

până în picioare. *Ce mai vis!* şi-a zis ea. *Ce vis groaznic!*

Kelly a aruncat o privire către noptieră, către cifrele strălucitoare ale ceasului digital. 4:32 dimineaţa. O numărătoare inversă. A încercat să închidă ochii, dar nu mai putea să adoarmă. Nu atunci, nu încă.

A aprins veioza de lângă pat, s-a furişat înspre dulăpiorul din colţul camerei şi l-a deschis. Pe fundul lui îşi ascunsese valiza goală. Doar că nu era goală, nu cu adevărat. A tras fermoarul şi a scos din ea poza înrămată a lui Catherine, apoi cutia în formă de inimă. Nu se mai uitase cu atenţie la ea de când ajunsese acolo, în casa lui Jimmy, dar acum observa cât de roasă era panglica roşie de pe capac, cât de uzată părea ţesătura.

Oare cine i-o dăduse mamei? Oare de ce femeia o păstrase atâta vreme?

Kelly îl auzea pe Jimmy sforăind în sufragerie. Tatăl ei nu mai ajunsese în dormitor, dar era în regulă. Dormea adânc.

Fata s-a dus în bucătărie, clocotind de furie, cu telefonul mamei stăruindu-i în minte şi cu visul acela… visul acela. *Un monstru de la bun început…* A aruncat inima de Sfântul Valentin în chiuvetă, a deschis-o, apoi a pornit apa fierbinte, lăsând-o să curgă la debit maxim, până când cutia a început să se destrame. Bomboanele râncede erau distruse, iar chiuveta se umplea cu apă aburindă, înecându-le. Când Kelly a oprit robinetul, cutia era fărâme şi bucăţelele de ciocolată pluteau. Nimicite pentru totdeauna. Kelly a simţit o strângere de inimă. *Oare de ce a ţinut mama cutia asta pentru atâta timp?* Dar şi-a alungat remuşcările. Femeia aia nu mai era mama ei. Nu şi de acum înainte. Nu merita remuşcările lui Kelly. Nici măcar o strângere de inimă.

Fata a golit chiuveta. A strâns bomboanele de ciocolată, le-a aruncat în coşul de dedesubt, împreună cu rămăşiţele cutiei, apoi a legat punga de gunoi, s-a furişat pe uşa din faţă şi a azvârlit totul în tomberonul de lângă casă. Uneori e bine să ai un tată care doarme adânc.

În timp ce se furişa înapoi înăuntru, Kelly s-a trezit

amintindu-şi că, într-o după-amiază, pe când ea şi Catherine aveau vreo unsprezece ani, mama le lăsase pentru câteva ore singure în casă, simţindu-se ca două femei în toată firea. Kelly pornise numaidecât televizorul. Dăduse pe canalul care transmitea *Toţi copiii mei,* un serial care pe atunci îi plăcea la nebunie, în principal fiindcă mama îi spusese că e prea matur pentru o fată de vârsta ei.

Între timp, Catherine se apucase să-şi bage nasul prin dulapul mamei şi, ca de obicei, ea fusese cea care făcuse marea descoperire a zilei.

— Kelly!

Sora ei i-a strigat numele atât de tare, încât Kelly a crezut că s-a întâmplat ceva îngrozitor. Dar când a dat fuga în dormitor, a găsit-o pe Catherine pe podea, având în faţă o cutie de carton deschisă. A întrebat-o ce e înăuntru, dar sora ei rămăsese fără cuvinte. N-a fost în stare decât să arate cu degetul spre cutie.

Înăuntru se afla un teanc de cărţi poştale alb-negru, pe toate apărând aceeaşi tânără, îmbrăcată în patru ţinute diferite: un costum de baie din două piese micuţe, o uniformă de asistentă medicală, o rochie de seară fără bretele, împodobită cu paiete, şi un costum de fermieră sexy, care avea drept accesoriu o furcă. În colţul fiecărei cărţi poştale stătea scris numărul de telefon al unui agent, alături de numele actriţei blonde şi pieptoase care apărea în fotografii: Rainy Daye. Lui Kelly i-a trebuit mult mai mult decât lui Catherine ca să-şi dea seama că Rainy Daye era chiar mama lor.

— Uau! a exclamat ea. *Parcă n-am fi cunoscut-o niciodată cu adevărat.*

— Ştii ce, Kelly? Cred că oamenii nu se cunosc cu adevărat între ei.

— Cu excepţia noastră, nu-i aşa?

— Cu excepţia noastră.

Kelly a deschis sertarul noptierei şi a băgat adânc mâna în el, până când a simţit lănţişorul delicat al medalionului care-i aparţinuse lui Catherine. Privindu-se în oglindă, şi l-

a aşezat cu grijă în jurul gâtului şi l-a închis la spate. Inima de aur îi scânteia în capul pieptului, iar lănţişorul i se aşeza pe ceafă. O făcea să se simtă frumoasă. Kelly nu avea să-şi mai scoată nicicând medalionul. Avea să-l poarte mereu, secretul surorii sale. Avea să-l păstreze mereu cu sine.

Kelly a atins cele două mici diamante de la baza inimii. S-a uitat îndelung în oglindă şi i-a zâmbit fetei în care se transforma.

La şcoală, Kelly a trecut cu greu de prima jumătate a zilei. Momentul cel mai înjositor a fost în timpul orei de engleză a domnişoarei Collins, când a adormit în banca ei în timpul unei lucrări neanunţate. Domnişoara Collins, o femeie uscăţivă, cu buzele ţuguiate, despre care Bellamy pretindea că e încă virgină la treizeci şi cinci de ani (*Ghicesc asemenea lucruri. Crede-mă!),* se enervase atât de tare pe Kelly, încât n-o deşteptase. Drept rezultat, fata se trezise sforăind în toiul lucrării neanunţate pe care o dădea următoarea grupă de elevi şi fusese nevoită să îndure atât râsetele acestora, cât şi pe cele ale colegilor ei de la ora următoare, cea de istorie americană, la care a ajuns cu ochii împăienjeniţi şi cu douăzeci de minute întârziere.

Nu mai era în stare de altceva decât să supravieţuiască orei de ştiinţe a domnului Hansen, dar, din fericire, la asta a ajuns trează şi la timp. Bellamy şi-a făcut apariţia cu câteva minute mai târziu, cu părul şi ochii strălucind ca întotdeauna, strângându-şi caietul de notiţe la pieptul unui pulover albastru-electric, cu guler în formă de V, pe care Kelly îl împrumutase odată de la ea. Era un pulover Dior. Bellamy părea fericită şi odihnită, de parcă ar fi reuşit să strecoare o şedinţă la spa între cele paisprezece ore de euforie pricinuite de LSD şi primul curs din acea dimineaţă.

— Nu ne-am mai văzut de mult, domnişoară Marshall! a spus domnul Hansen, care o întâmpinase pe Kelly, absentă de tot atâta vreme, doar cu un scurt salut din cap.

— Da, domnule Hansen, cu siguranţă a trecut ceva timp.

Bellamy vorbise cu drăgălăşenie, fără nicio urmă de sarcasm în voce, în timp ce se îndrepta spre banca ei, întinzându-i lui Kelly, în clipa în care a trecut pe lângă ea, o foaie de caiet împăturită. Câţiva băieţi din ultimul rând au început să chicotească, dar domnul Hansen s-a mulţumit să se uite lung după eleva lui, înroşindu-se uşor la faţă, incapabil să vorbească. La urma urmei, cum ar fi putut să deschidă gura? Ea nu spusese nimic greşit.

Kelly şi-a atins pandantivul în formă de inimă de la gât, medalionul lui Catherine, care, într-un fel, compensa restul ţinutei pe care o purta: bluza din flanelă uzată, pantalonii verzi, de catifea reiată, pe care mama îi cumpărase de la JCPenney cu un an în urmă, pe vremea când Kelly era cu opt centimetri mai scundă şi cu cel puţin o măsură mai mică. Nu, medalionul i se potrivea. Întotdeauna avea să i se potrivească. Nu mai era secretul lui Catherine. Acum îi aparţinea lui Kelly şi, atingându-l, îşi amintea de schimbările din viaţa ei. Schimbări mari. Minunate.

Ceva a lovit-o în ceafă. Un cocoloş cu scuipat. Kelly i-a auzit râzând în spatele ei pe Pete Nichol, pe Randy Butler… pe Evan Mueller, lătrând ca un câine. S-a înroşit la faţă, iar în minte i-a răsunat vocea lui Vee. *Spune-le să se ducă dracului!* Glasul lui îl acoperea pe celălalt, pe cel firav şi timid, care îi zicea mereu să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, să ignore şi o să treacă. *Ignoră-i!* Dar nu putea. Domnul Hansen mâzgălea ceva pe tablă, intenţionat neştiutor, neatent ca întotdeauna la suferinţele pe care le îndurau elevii de care nu-i păsa. Elevii invizibili, îmbrăcaţi în haine ieftine, care n-aveau note bune, nici părinţi bogaţi. Elevii, asemenea lui Kelly, lipsiţi de importanţă.

Creta pocnea şi scârţâia pe tablă. Un alt cocoloş cu scuipat a lovit-o pe Kelly în braţ. Ea s-a răsucit, aruncând o scurtă privire spre Bellamy, care-şi făcea de lucru cu caietul de notiţe, apoi spre Evan Mueller, pe care a continuat să-l fixeze sfidător.

Cu mişcări lente, el şi-a ridicat în dreptul gurii degetul

arătător şi pe cel mijlociu, apoi şi-a scos limba printre ele, prin locul în care se împreunau, ţinând ochii pe jumătate închişi, cu o expresie lascivă şi urâtă întipărită pe chip. Kelly a simţit un nod în stomac.

— Ciudato! a şoptit Evan.

— Du-te dracului! i-a replicat Kelly.

Băieţii au încetat să mai chicotească. Bellamy a făcut ochii mari şi a dus brusc mâna la gură.

— Ce-ai spus? a întrebat domnul Hansen.

Kelly s-a întors către el. Privirea din ochii lui era un amestec de furie şi uimire, şi încă ceva. Să fi fost frică? Kelly şi-a auzit colegii şuşotind, pe Phoebe Calloway, care stătea în prima bancă, spunând:

— Ă-ău…

— Au aruncat în mine cu cocoloaşe pline de scuipat.

Vocea lui Kelly era potolită, calmă.

— Aşa că le-am zis să se ducă dracului.

Tăcerea s-a aşternut repede, ca atunci când cineva aruncă un prosop peste o colivie cu păsări. Preţ de câteva clipe lungi, toată lumea a rămas încremenită. Timpul s-a oprit în loc. Aerul din clasă a devenit dens, neclintit.

— Mergi în biroul directorului! i-a cerut Hansen.

— OK.

Kelly şi-a strecurat biletul de la Bellamy în buzunarul pantalonilor, apoi s-a ridicat. În timp ce făcea asta, a îndrăznit să se uite la şirul de bănci din spatele ei: mai întâi la băieţii aceia, care se holbau la ea cu priviri uluite, fără să clipească, apoi la Bellamy.

Prietena ei i-a zâmbit. Bravo, a mimat ea.

Kelly a ieşit din clasă cu spatele drept. Un alt om. *Perfect.* În vreme ce mergea pe hol spre biroul directorului, şi-a scos bileţelul din buzunar şi a citit:

PETRECEREA PUŞCĂRIAŞILOR DISEARĂ, LA VEE.
SĂ FII ACOLO!

— Ei bine, a spus Jimmy, semnalizând şi cotind pe strada lor, se pare că ai primit câteva zile libere de la şcoală.

Erau primele cuvinte pe care i le adresa lui Kelly de când o luase din biroul directorului. Ea îşi dorea să fi auzit altceva din partea lui: *N-a fost vina ta. O dată în viaţă, ai ripostat şi tu.* Ceva de genul ăsta.

— N-am făcut nimic rău, a protestat Kelly. Nu meritam să fiu suspendată.

Bărbatul a ridicat din umeri.

— Directorul zice că i-ai înjurat pe nişte băieţi în mijlocul orei de ştiinţe.

Kelly a dat să răspundă, apoi s-a oprit. S-a uitat la umerii gârboviţi ai tatălui ei, la mâinile lui pline de cicatrice, aşezate pe volan. El îşi câştiga traiul mâncând bătaie. Se arunca de pe clădiri, îşi dădea foc, făcea orice i-ar fi cerut regizorii, indiferent cât de puternică sau cât de îndelungată ar fi fost durerea, numai pentru ca nişte actori stupizi să poată părea curajoşi. Jimmy nu riposta. Niciodată. Cum ar fi putut el să priceapă? Kelly şi-a amintit tăcerea care se lăsase în clasă în timp ce ea pleca, felul în care Bellamy îi zâmbise, felul în care prietena ei o *înţelesese.* Iar în seara aceea, petrecere. O *Petrecere a Puşcăriaşilor.* Avea să se ducă. La nevoie avea să se furişeze afară din casă. Avea să aştepte până când tatăl ei urma să adoarmă, apoi avea să facă autostopul…

— Diseară am o filmare, a spus Jimmy, ca şi cum i-ar fi citit gândurile.

— Hm?

— O porcărie cu buget redus, ceea ce înseamnă că n-o să se tragă prea multe duble. Dar probabil că o să ajung acasă abia mâine-dimineaţă.

Bărbatul i-a aruncat un surâs jenat.

— Fără petreceri în casă.

— E ok dacă rămân peste noapte la o prietenă?

Jimmy a oftat.

— În noaptea asta?

— Mi-e… ăăm… mi-e cam frică să stau singură în casă.

El s-a uitat la ea preţ de câteva secunde.

— Ai nevoie să te duc cu maşina până acolo?

— Nu. Vine ea să mă ia. Dar… ăăă… s-ar putea să-mi

trebuiască nişte bani cu care să plătesc taxiul mâine dimineaţă.

— Sigur.

Kelly şi-a muşcat buza ca să nu zâmbească. Jimmy a parcat pe alee şi a oprit motorul.

— Kelly?

— Da?

— O să-ţi petreci noaptea doar cu o prietenă, nu-i aşa?

— Hm?

Bărbatul s-a întors către ea şi a privit-o în aşa fel, încât a silit-o să-şi ridice ochii şi să-i întâlnească pe ai lui.

— Nu te mai amesteci cu puştiul lui McFadden, a spus el. Nu mai faci probleme. Îmi promiţi?

Ochii lui umezi arătau mai trişti ca niciodată şi toate trăsăturile parcă i s-ar fi prăbuşit.

— Îţi promit, a răspuns Kelly, pe un ton potrivit cu căutătura din ochii lui. N-o s-o mai dau în bară.

Jimmy a continuat s-o privească, iar expresia i s-a schimbat, Kelly sperând din ce în ce mai mult ca el să se uite în altă parte, ca minciuna să-i fie crezută.

Am ratat. Nu mă crede.

— Te… ăăă… te simţi bine?

— Îl porţi, a spus bărbatul.

— Hm?

Jimmy a arătat înspre medalion.

— Credeam… credeam să s-a pierdut.

Kelly a răsuflat uşurată.

— Nu, Catherine mi l-a dat mie.

— Ţi-a spus de unde l-a luat?

Fata a scuturat din cap. Jimmy s-a relaxat. A început să ridice geamul maşinii.

— Mi-a fost al dracului de greu să-l conving pe bijutier să pună acolo două diamante. Lui i se părea că arată mai bine cu unul singur şi era un nemernic tare pretenţios.

Kelly a făcut ochii mari.

— E de la tine?

Bărbatul s-a oprit şi a privit-o.

— L-am comandat special. Câte un diamant pentru

fiecare dintre nestematele mele. Eu am ales şi pietrele, şi tot. Vezi? Cea din dreapta e doar puţin mai mare. Aceea eşti tu.

Kelly a clipit de câteva ori. Apoi a repetat:

— Tu i-ai dat lui Catherine medalionul.

— Nu doar lui Catherine. Amândurora. V-aş fi dat două lănţişoare, dar nu-mi permiteam, aşa că am făcut următorul lucru care mi s-a părut cel mai bun.

— Ea nu mi-a spus niciodată. S-a… s-a purtat ca şi cum ar fi fost cine ştie ce mare secret.

— Nu ştiu de ce a procedat aşa.

Kelly a oftat.

— Nici eu.

— Catherine a rămas la mine câteva zile, după una dintre marile ei certuri cu mama voastră. Mai ţii minte?

— Dispărea des. Nu ne spunea niciodată unde se duce.

— Ei bine, odată a venit aici. Atunci i-am cumpărat medalionul. I l-am oferit în schimbul promisiunii că o să-i dea încă o şansă mamei voastre. I-am spus să-l împartă cu tine.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu ştiu de ce nu mi-a zis niciodată adevărul. N-aş fi obligat-o să împartă medalionul cu mine dacă nu voia.

— Mă rog. Mamei voastre nu i-a plăcut niciodată să vă cumpăr lucruri. Credea că o să deveniţi nişte răzgâiate.

Kelly şi-a dat ochii peste cap. Asta era mama ei, nu încăpea îndoială.

— În orice caz, mă bucur că îl porţi, Kelly, a spus Jimmy. Mă bucur că sora ta ţi l-a dat.

— Şi eu.

Kelly i-a zâmbit. Jimmy. Tata. *Te mint doar pentru binele tău.*

Bărbatul a deschis portiera din dreptul lui şi a dat să coboare.

— Ascultă, diseară, când o să te duci la prietena ta, ai grijă să-ţi iei temele de la ea, a zis el peste umăr.

Un gând întârziat.

— Faptul că eşti suspendată nu înseamnă că ai scăpat de

şcoală pentru totdeauna.

Bellamy avusese dreptate în legătură cu clădirea în care locuia Vee. Chiar semăna cu castelul Frumoasei Adormite din Disneyland. Ce nu spusese, însă, era că Vee locuia într-un turn. Apartamentul lui era format dintr-o singură cameră spaţioasă, perfect rotundă, ce avea lângă uşă o chicinetă, iar în partea opusă, o uriaşă fereastră curbată, alături de care se găsea o baie. Singura lui piesă de mobilier, dacă se putea numi aşa, era o saltea, cu capătul proptit de geam. Vee o acoperise cu un cearşaf vopsit artizanal, ca s-o facă să semene cu un obiect pe care te puteai aşeza. Dar când Kelly a ajuns acolo, emoţionată şi gâfâind după ce urcase şapte rânduri de trepte, în cameră se aflau vreo cincisprezece oameni şi toţi stăteau în picioare.

A cercetat mulţimea. N-a recunoscut pe nimeni de la şcoală, ceea ce era mai degrabă un lucru bun, însă tot o făcea să se simtă ca paralizată. Kelly a rămas multă vreme în prag, uitându-se cu gura căscată la grupul de străini: fete ce purtau blugi strâmţi, tricouri fără mâneci şi lanţuri ori maiouri prinse pe după gât, ce le lăsau la vedere umerii bronzaţi, peste care li se revărsa părul strălucitor, despletit sau coafat în desăvârşite tunsori asimetrice; băieţi îmbrăcaţi în tricouri sfâşiate, pe care erau imprimate emblemele unor trupe punk, cu părul aranjat sub formă de ţepi ascuţiţi sau pe jumătate ras, cu şuviţe alunecoase ce le cădeau peste ochii conturaţi cu cărbune, peste pometii proeminenţi, fiecare chip uluitor părând luat de pe coperta unui album de muzică. Nimeni nu părea familiar. Kelly s-a întrebat dacă nu cumva greşise apartamentul, însă chiar în clipa aceea Bellamy a dat buzna afară din baie, cu Vee pe urmele ei. Umerii lui Kelly s-au relaxat. Fata era din nou în stare să se mişte.

— Kelly! a exclamat mai întâi Vee, urmat de Bellamy, amândoi repezindu-se către ea.

Câţiva dintre oaspeţi s-au întors şi s-au uitat la cei trei. Printre ei, o fată slăbuţă, de vreo treisprezece ani, cu păr

arămiu şi ochi mari, speriaţi. Lui Kelly i s-a părut cunoscută. Atât de cunoscută, încât i-a zâmbit, a început să-i facă semne cu mâna… Dar apoi şi-a dat seama că o cunoştea dintr-o reclamă la ciocolata Mounds şi a lăsat mâna în jos, ochii speriaţi ai fetei îngustându-se către ea cu… ce? Dezgust? Nedumerire? Lui Kelly nu i-a păsat. Cel puţin a încercat să nu-i pese.

Bellamy tocmai o cuprindea în braţe, iar Vee îi zicea:

— Ne-a fost teamă că n-o să apari, şi imediat Kelly s-a simţit fericită, ca acasă.

— Îmi place fusta ta, a spus Bellamy, în timp ce se retrăgea.

Era aceeaşi fustă de ţărăncuţă pe care Kelly o purtase prima oară când mersese acasă la prietena ei, în acea zi ciudată cu Len… Cât de departe ajunsese de atunci. Deşi, când stătea să se gândească, nu era sigură dacă progresase sau regresase.

— Am fost suspendată, a spus ea.

Bellamy a bătut-o pe spate.

— Bravo ţie! Ştiam că aşa o să se întâmple.

Apoi a condus-o înspre bucătărie, trecând pe lângă un grup de băieţi, care le-au măsurat din cap până în picioare.

— Salut, frumoaso! a zis unul dintre ei către Bellamy.

Puştiul semăna leit cu Robby Benson[20]. De fapt, din câte ştia Kelly, putea chiar *să fie* Robby Benson în persoană, însă Bellamy tot nu l-a luat în seamă şi a subliniat asta dându-şi ochii peste cap, făcând-o pe Kelly s-o iubească şi mai tare.

— Ai un medalion superb, a spus ea.

Kelly a zâmbit.

— Mersi.

Vee i-a întins un pahar de polistiren, plin cu şampanie.

— Dacă eşti suspendată, înseamnă că mâine nu trebuie să te mai duci la şcoală.

— Nu vreau să mă mai duc niciodată la şcoală.

[20] Robin David Segal, actor, cântăreţ, regizor şi profesor american, cunoscut mai ales pentru că a dat voce personajului Bestiei în filmul de desene animate Frumoasa şi Bestia *(N.t.).*

Kelly a sorbit din pahar. Bulele i-au gâdilat nasul şi i-au explodat pe limbă. Nu mai gustase niciodată aşa ceva şi nu pentru că n-ar mai fi băut în viaţa ei. Dar şampania îi amintea mai degrabă de cocaină, de bijuteriile din aur masiv, de scaunele din Jaguarul lui Vee ori de atingerea uneia dintre hainele de piele ale lui Bellamy. Era mai mult o senzaţie decât un gust. Parcă ar fi fost arma pe care o ţinuse în mâini. Îi creştea inima-n piept.

— Dom Pérignon, a spus Vee.

Kelly a mai sorbit încă o dată, îndelung.

— Îmi place la nebunie.

— Avem ceva şi mai bun, a zis Bellamy, dar nu putem să te ducem în baie acum, pentru că tatăl lui Vee e cu ochii pe noi.

— Tatăl lui?

Bellamy a făcut semn înspre fata din reclama la ciocolată, cea cu ochii speriaţi, care stătea lângă fereastră. Kelly s-a uitat mai atent la grupul cu care aceasta stătea de vorbă: două femei şi trei bărbaţi, toţi adulţi, toţi uluitor de frumoşi. Cel mai bătrân, i-a spus Bellamy, era John McFadden. Purta pantaloni de culoare închisă, făcuţi la comandă, şi o cămaşă bleu, care îi reflecta nuanţa ochilor, aceeaşi cu a lui Vee, lucru care se vedea chiar şi de la şase metri distanţă. McFadden stătea cu braţul sprijinit pe talia femeii de lângă el – înaltă şi bronzată, îmbrăcată într-o rochie scurtă din macrameu, cu buzele pline şi părul auriu, ca al lui Julie Christie. Dar privirea lui era aţintită asupra lui Kelly, cu o expresie care parcă voia să întrebe „tu cine mai eşti?”, o expresie ce o făcea să se simtă ca şi cum n-ar fi meritat prietenia fiului lui. Kelly a aşezat paharul cu şampanie pe masa din bucătărie şi a lăsat ochii în jos, către propriile sandale, simţind cum încrederea în sine o părăseşte.

— Cine sunt oamenii ăia cu care stă tatăl tău?

— Toţi sunt din filmul la care lucrează el acum, a răspuns Vee. Se numeşte *Rezistenţă.*

Bellamy a intervenit:

— O recunoşti pe Cynthia Jones, nu-i aşa?

— Pe cine?

— Gagica de lângă el. Un manechin totalmente celebru? Apare pe coperta revistei *Cosmopolitan* de luna asta?

Kelly a ridicat din umeri.

— Singura pe care o recunosc e puştoaica din reclama la ciocolată Mounds.

Bellamy a început să râdă.

— Eşti cea mai bună persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Kelly s-a înroşit puţin.

— M-a lăsat să dau petrecerea asta cu condiţia să vină şi el, ca să, ştii tu, supravegheze, a spus Vee. Îmi pare teribil de rău pentru asta, dar aşa e el. Şi după Mariposa n-am prea multă putere de negociere.

Lui Kelly i s-a părut o condiţie rezonabilă, având în vedere prin ce îl făcuseră să treacă noaptea trecută. Dar a tăcut. Şi, peste câteva clipe, tatăl lui Vee era alături de ei în bucătărie, întinzându-i mâna.

— Nu ne-am cunoscut aşa cum se cuvine.

Bărbatul a zâmbit, iar chipul i-a devenit imediat mai puţin furios, mai puţin sever. De aproape, McFadden arăta aproape identic cu fiul său – o copie la indigo, dar cu părul mai rar şi faţa uşor ridată. Kelly i-a strâns mâna.

— Sunt Kelly, a spus ea. Şi, ăăă… îmi pare foarte rău.

— Vina îi aparţine în întregime lui Vincent, a spus bărbatul.

Bellamy a râs.

— Mersi mult, tată!

— Sincer să fiu, cred cu tărie că trebuie să înveţi din propriile greşeli. Şi oare nu e şaisprezece ani vârsta potrivită ca să o faci de oaie, iar şi iar?

McFadden a aruncat o privire către Vee.

— Vincent, cel puţin, sigur trăieşte în scopul acesta.

— OK, OK.

— Ei bine, eu am şaptesprezece ani şi categoric mi-am învăţat lecţia.

Lui Bellamy îi tremura vocea. Vorbea repede. Avea pupilele dilatate şi ochii puţin prea larg deschişi. Kelly

spera ca John McFadden să nu observe. Mama ei sigur ar fi băgat de seamă.

— Sper din toată inima, a zis bărbatul. Îmbătrânesc, fiule. Am o viaţă încărcată şi nu-mi trebuie asemenea stres.

Bellamy a râs iar, ceea ce nu era deloc reacţia cuvenită. Kelly simţea că ar trebui să abată atenţia, dar s-a dovedit a nu mai fi nevoie. Ochii lui John McFadden rămăseseră aţintiţi asupra ei.

— Vincent îmi spune că te interesează să dai o probă, a zis bărbatul.

Ea s-a încruntat.

— Hm?

Apoi şi-a amintit. Cu două luni în urmă, în maşina lui Bellamy, discutaseră despre actorie… Tare ciudate lucruri spui, consimţi, când încerci să faci pe cineva să te placă la rândul lui.

— Tată, a spus Vee, Kelly e sora geamănă a lui Cat Lund.

— A cui? a întrebat McFadden.

— A lui Cat Lund, a repetat băiatul. Nu se poate să nu-ţi aminteşti! V-am făcut cunoştinţă.

Bărbatul a scuturat din cap.

— Îmi pare rău.

După care i-a făcut cu ochiul lui Kelly.

— O s-o pun pe secretara mea să te sune, a zis el. O să programăm ceva.

McFadden s-a întors la grupul lui strălucitor, iar acesta l-a primit în mijlocul lui, Cynthia Jones strecurându-şi un braţ bronzat în jurul taliei lui şi aşezându-şi capul blond pe umărul lui.

— Am părut ciudată? a întrebat Bellamy.

— Nu chiar, a minţit Kelly, uitându-se în ochii lui Vee, la tristeţea din ei. Deci, a continuat ea. Bănuiesc că urmează să dau o probă.

— Nu-mi vine să cred că nici nu şi-o aminteşte, a spus Vee, vorbind foarte încet.

Kelly a sorbit iar pe îndelete din şampanie, dar băutura nu i-a mai dat aceeaşi senzaţie. Acum gustul i se părea cunoscut, aproape anost. S-a gândit la cât de emoţionat

fusese momentul în care urcase pentru prima oară pe aleea din faţa casei lui Bellamy, sau acela în care Vee se întorsese pentru prima dată ca s-o privească în ochi, iar ea îi văzuse chipul întreg. Exista ceva reconfortant în a te obişnui cu lucrurile minunate. Dar şi ceva tristeţe.

— Tatăl tău probabil că întâlneşte mulţi oameni, a încercat Kelly.

— Ai fi putut să-i împrospătezi memoria, a spus Bellamy. De exemplu… ştii tu… să-i zici că tatăl lui Cat şi Kelly e cascador.

— Jimmy chiar mi-a povestit că a mai lucrat cu tatăl tău, a încercat din nou Kelly.

— Ar trebui să şi-o amintească pe Cat datorită *mie,* a replicat Vee. Nu datorită tatălui ei.

Băiatul a înghiţit în sec.

— Scuze, Kelly!

Apoi s-a întors în baie. Kelly s-a uitat la prietena ei. Aceasta a ridicat din umeri.

— Habar n-am, a zise ea. Dar îţi spun un lucru. Rămâne între noi.

— Da?

Fata a bătut uşor din pleoape, coborându-şi glasul la nivelul unei şoapte.

— N-ar trebui să zic asta, pentru că e cel mai bun prieten al tatei, iar eu îl iubesc tare mult pe Vee…

Kelly începea să-şi piardă răbdarea.

— *Ce?*

— John McFadden e… cam ciudat.

— Cum adică?

Bellamy a aruncat iute o privire spre grupul lui McFadden, apoi din nou spre Kelly.

— Nimic, a conchis ea. Uită că am zis asta. Sunt doar… ştii tu.

— OK.

— Paranoică.

— Bine.

— Oricum, e grozav că o să dai o probă. Uitasem că vrei să joci.

Vorbea foarte repede, amintindu-i lui Kelly cât de ameţită era. Probabil din cauza cocainei sau a cine ştie cărui alt drog excitant pe care ea şi Vee îl luaseră în baie. Cu toate astea, Kelly avea impresia că tocmai fusese ridicată o cortină, însă numai pentru câteva secunde, nu îndeajuns de mult pentru ca ea să poată distinge ce se afla în spatele ei.

A atins diamantele de pe medalionul în formă de inimă al surorii ei. Era un nou obicei. O făcea să se simtă aproape ca şi cum ar fi stat de vorbă cu Catherine şi, în plus, o împiedica să rostească lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună. Ca acum, de exemplu. Kelly se gândea la John McFadden, la cum, tot timpul cât discutase cu ei trei, bărbatul se uitase numai la ea. Nu la fiica unuia dintre actorii săi premiaţi. Nici măcar la fiul lui. Ci la Kelly Lund, fata unui cascador, sora geamănă a unei tinere pe care pretindea că nici nu şi-o aminteşte. Ea fusese cea care îi captase toată atenţia. Poate pentru că n-o mai întâlnise niciodată şi voia să se uite mai bine la cea care fusese arestată împreună cu băiatul lui. Însă chiar şi dacă ar fi fost aşa, asta nu explica de ce, de-a lungul întregii conversaţii, McFadden nu-i privise nici măcar o dată chipul. Se uitase doar la medalionul ei.

Kelly ar fi vrut să-i spună ceva despre asta lui Bellamy. Dar atingerea diamantelor a făcut-o să tacă. Iar ceea ce simţea ea nu putea fi pe deplin exprimat în cuvinte. Era ceva ce ar fi fost mai bine să păstreze pentru sine.

* * *

Musafirii intrau şi ieşeau, muzica urla – Madness, The Specials, X-Ray Spex, Gang of Four. Bellamy şi Vee strigau numele trupelor la urechea lui Kelly, în timp ce ea bea şi fuma, ritmurile amestecându-se ca prin ceaţă, oaspeţii cântând la un loc cu interpreţii, dansând şi ţipând pentru a se face auziţi.

Vee umplea neîncetat cu şampanie paharul lui Kelly şi se tot furişa la baie, împreună cu ea şi cu Bellamy, ca să prizeze cocaină. Inima fetei o lua la goană, apoi se potolea,

în vreme ce întâlnea oameni ale căror nume avea să le uite cât ai clipi. Petrecerea a durat la nesfârşit, o buclă de culori, sunete şi atingeri, de momente culminante şi perioade de platou, până când, în cele din urmă, în cameră au rămas doar trei oameni, întinşi pe salteaua de lângă fereastra uriaşă, fumând ţigările Marlboro Red ale lui Bellamy, în vreme ce firma din neon a hotelului de peste drum scălda totul în lumina rozalie a răsăritului.

Acum Kelly se pricepea la fumat, aşa cum se pricepea şi să se drogheze. Putea să inspire fumul în stilul francez, despre care Vee îi spusese cândva că e sexy, şi putea să aprindă chibriturile cu o singură mână, doar strângând cutia. Putea să şi scoată rotocoale de fum, iar acum asta făcea, creând o serie de ineluşe perfecte, subţiri, pe care Bellamy le tot străpungea, rupându-le unul câte unul.

— De ce tot faci aşa? a întrebat-o Kelly.

— Ca să nu moară virgine.

Kelly s-a ridicat în coate. Şi-a arcuit spatele, lăsându-şi capul să-i cadă pe spate, apoi a suflat un nor de fum către peretele din spatele lor.

— Sunt un dragon, a zis ea.

— Te iubesc, a spus Bellamy.

Kelly a zâmbit. Cu toate că şi-ar fi dorit să audă vorbele astea de la Vee. Vee, care era ciudat de tăcut de nici nu mai ştia cât de multă vreme.

— Ţigara norocoasă!

Bellamy ajunsese la fundul pachetului, la ultima ţigară, întoarsă cu vârful în jos pentru noroc.

— Aprinde-mi-o şi putem să ne punem amândouă câte o dorinţă.

Şi-a aşezat ţigara între buze, iar Kelly şi-a scos cutia cu chibrituri şi a scăpărat unul, folosind o singură mână. A aruncat o privire către Vee, ca să vadă dacă el observase, însă băiatul stătea cu ochii închişi. Adormise, probabil. În timp ce ţinea chibritul în dreptul ţigării lui Bellamy, Kelly a închis şi ea ochii, ascultând răsuflarea lui şi dorindu-şi din suflet ceva ce nu putea exprima în cuvinte.

Când a deschis ochii, Bellamy încă îşi punea dorinţa ei.

Kelly a urmărit-o cum trage un fum din ţigara norocoasă, cum buzele ei rostesc în tăcere cuvintele dorinţei, în timp ce ochii erau atât de strâns închişi, încât pe chip îi apăruse o grimasă. Era amuzant cât de multă speranţă avea. Bellamy Marshall cea cinică, cea cu picioarele pe pământ, luându-şi atât de în serios dorinţa pusă pe o ţigară. Kelly şi-a aşezat o mână peste a ei.

— Şi eu te iubesc, a spus ea.

Bellamy a expirat, nori de fum ridicându-i-se dintre buze. A deschis ochii şi i-a zâmbit larg lui Kelly.

— Mi s-a îndeplinit dorinţa.

După un sfert de oră, sau poate o jumătate de oră (scurgerea timpului era greu de estimat), cocaina îşi pierduse efectul, lăsând-o pe Kelly sleită de puteri şi parcă plutind datorită şampaniei, în vreme ce somnul îi dădea târcoale. În stânga ei, Bellamy dormea buştean, sforăind uşor, în vreme ce Vee era tăcut ca întotdeauna.

Kelly a închis ochii şi s-a tolănit în întuneric, lăsându-şi muşchii să i se afunde în saltea. Era cât pe ce să adoarmă, când l-a auzit pe Vee vorbind, aproape în şoaptă. Nici măcar nu ştiuse că e treaz.

— Se credea în stare de orice, a spus el.

— Cine? a întrebat Kelly.

— Cat. Sora ta.

— Oh!

— Spunea că poate să-şi schimbe faţa şi corpul numai gândindu-se intens la cum ar vrea să arate cu adevărat. Era o actriţă bună doar pentru că asta îşi dorea să fie. Nu lua niciodată lecţii pentru că n-avea nevoie. Şi, în plus, zicea că pe toţi prietenii din viaţa ei i-a atras cu puterea voinţei. Inclusiv pe mine. Şi-a folosit forţa minţii.

Kelly a deschis ochii.

— Pe bune?

— Ştiu că pare ciudat.

— Nu chiar, a spus ea. Vreau să zic că seamănă cu ceva ce ar spune Catherine. „Nu toate lucrurile se întâmplă cu un motiv…”

— „Dar cele importante, da.”

— Da, a replicat Kelly. Uau! Şi ţie ţi-a zis asta.

Băiatul a tras adânc aer în piept, apoi a expirat lent.

— Credea că, dacă s-ar strădui îndeajuns, ar putea învăţa să zboare.

Kelly s-a întors pe o parte şi s-a uitat la el, la chipul lui scăldat în lumina rozalie. Vee stătea cu privirea pironită în tavan. Ochii îi scânteiau.

— Crezi că asta s-a întâmplat, Kelly? Crezi că încerca să zboare şi aşa a ajuns pe fundul canionului?

Fata s-a tras mai aproape. A văzut lacrimi pe chipul lui.

— Vee?

— Da?

— Cât de bine ai cunoscut-o pe sora mea?

— Cred… a răspuns el. Cred că am iubit-o.

Kelly l-a luat în braţe, în vreme ce emoţiile se revărsau în sufletul ei, confuzie, şi dor, şi suferinţă, atât ale ei, cât şi ale lui Vee. *Îmi doresc să-mi fi mărturisit asta mai devreme,* ar fi vrut ea să-i zică. *Credeam că tu şi cu mine… Ştii tu. Tu şi cu mine…* Dar nu i-a spus nimic. N-a putut.

Vee i-a cuprins talia cu braţele, apoi şi-a lipit capul de gâtul ei şi a început să plângă, la început uşurel, apoi tot mai tare, tremurând din tot trupul. Kelly l-a tras mai aproape şi l-a sărutat pe cap, pe obrajii pătaţi de lacrimi.

— E în regulă, a şoptit ea. E în regulă.

Ar fi vrut să-şi plângă de milă. Pentru sentimentele pe care le nutrise faţă de Vee, acele sentimente irosite. În schimb, s-a trezit gândindu-se la băieţii care o aduceau noaptea acasă pe Catherine, la cei dezgustători, cu aer de drogaţi, pe care uneori îi vedea pe stradă împreună cu sora ei, ţinând-o în braţe, îndesându-şi mâinile în buzunarele blugilor ei. S-a gândit la bătrânul din Porsche, cel cu ochelari de aviator, şi l-a strâns mai tare pe Vee, bietul Vee, care avea mult mai multe lucruri pentru care să-i pară rău. Kelly l-a ţinut pe băiat până când durerea lui a devenit a ei, până când bluza i s-a îmbibat de lacrimi şi în sufletul lui n-a mai rămas nimic.

Kelly s-a trezit singură. I-au trebuit câteva clipe de panică pentru a-şi da seama unde se află, pentru a pune cap la cap cele întâmplate seara şi de dimineaţă, însă chiar şi atunci au rămas goluri mari. S-a uitat la ceas: ora şapte dimineaţa. A simţit miros de cafea, s-a ridicat şi, spre imensa ei uşurare, i-a văzut pe Vee şi pe Bellamy în bucătărie, cu cănile în mâini.

— Era şi timpul! a spus Bellamy. Ştii, unii dintre noi trebuie să meargă la şcoală azi.

Vee a spus:

— Tata o să vă ducă pe amândouă până acasă.

— Tatăl tău?

— Are un apartament sus. Azi-noapte a rămas aici.

Kelly s-a uitat atent la chipul lui. Avea un crâmpei de amintire cu ea ţinându-l în braţe noaptea trecută, simţindu-i lacrimile, deşi nu reuşea să-şi amintească exact de ce. Şampania aia! Şi toate drogurile…

— Eu n-am venit cu maşina mea, zicea Bellamy. Conduc de când aveam paisprezece ani şi dintr-o dată părinţii mei se poartă ciudat la gândul că m-aş urca la volan. M-au obligat să iau un taxi.

— Faptul că ai fost arestată s-ar putea să aibă o legătură cu asta, i-a răspuns Vee şi, ca la un semn, uşa de la intrare s-a deschis, John McFadden descuind-o cu propria cheie.

— S-a zis cu intimitatea! a bombănit Bellamy.

McFadden a întrebat:

— Sunteţi gata?

— Ne vedem mai târziu! a spus Vee.

A strâns-o iute în braţe pe Bellamy, apoi pe Kelly, pe care a ţinut-o cu câteva clipe mai mult… Ea i-a simţit buzele lipite de gâtul ei. Şi răsuflarea lângă urechea ei.

— Te iubesc, i-a şoptit el.

Îţi aminteşti?

Fetele l-au urmat pe McFadden până la maşina lui, un BMW crem, cu scaune din piele arămie. Pe drum, Bellamy i-a dat un ghiont prietenei sale şi a făcut semn către fereastra de la ultimul etaj, acolo unde se afla apartamentul lui McFadden. O siluetă de femeie se mişca

în spatele draperiilor subţiri.

— Pe cât vrei să pui pariu că e Cynthia, a şoptit ea, deşi lui Kelly i se părea că silueta e mai mică decât a manechinului, cu pieptul mai plat decât îl avea Cynthia.

Desigur, îi venea greu să-şi dea seama uitându-se din stradă, şi, din câte ştia ea, era posibil ca Cynthia Jones să fi purtat nişte pernuţe pe sub rochia de macrameu cu care fusese îmbrăcată seara trecută.

Kelly a zâmbit.

— Am putea să sunăm la *Rona Barrett's Hollywood.*

— Tata m-ar omorî.

Bellamy s-a strecurat pe bancheta din spate şi a cerut să fie dusă prima acasă, astfel încât să poată ajunge la timp la şcoală. John McFadden a potrivit radioul pe postul KROQ. Tocmai se transmitea emisiunea lui Frazer Smith şi, tot drumul până la locuinţa lui Bellamy, maşina a fost umplută de glasul înnebunit al lui Fraze, fără ca vreuna dintre fete să spună ceva. Kelly n-o mai văzuse niciodată pe Bellamy atât de tăcută. Şi-a amintit ce-i spusese prietena ei la începutul petrecerii: *John McFadden e cam ciudat.* Tot nu ştia ce însemna asta… sau dacă măcar însemna ceva. Uneori, Bellamy zicea diverse lucruri doar de dragul de a le zice.

McFadden bătea cu mâinile în volan pe ritmurile formaţiei Dead Kennedys, pe care Fraze tocmai o difuza, când au ajuns la poarta casei lui Bellamy. Bărbatul şi-a spus numele înspre cutia interfonului, apoi a intrat pe alee. Dinspre uşa de la intrare, a venit către maşină un om îmbrăcat din cap până în picioare în echipament alb de tenis. Când s-a apropiat, Kelly a văzut că era Sterling.

— Copiii ţi-au făcut ceva probleme, John? a întrebat el.

— Neah, a fost petrecere cuminte. Toată lumea s-a purtat foarte frumos. Aşa cum era şi cazul.

— Te sun, i-a spus Bellamy lui Kelly.

Şi-a fluturat scurt mâna înspre tatăl lui Vee.

— La revedere, domnule McFadden.

Apoi s-a alăturat părintelui ei, care a cuprins-o cu braţul pe după umeri.

— Bună, Kelly, a zis Sterling Marshall.

Inima ei s-a încălzit puţin când l-a auzit spunându-i pe nume.

— Bună ziua.

— N-o lăsa să te bage în bucluc, i-a spus John McFadden lui Sterling Marshall. Sau cred că ar trebui să spun: „în *alt* bucluc”, nu-i aşa, Bellamy?

McFadden a zâmbit. Bellamy nu i-a răspuns tot cu un zâmbet.

Odată ajunşi în preajma casei lui Kelly, McFadden a oprit radioul şi, pentru prima dată, i s-a adresat fetei.

— Tu eşti fiica lui Jimmy Lund!

Părea şocat şi oarecum încântat de sine însuşi, de parcă tocmai şi-ar fi amintit numele unei melodii care-i umbla prin minte de zile întregi.

— Ăăm… Da.

Bărbatul a oftat din greu.

— Nu-i de mirare că Vincent a fost aşa de supărat pe mine când nu mi-am amintit-o pe sora ta.

— E în regulă.

— Ba nu, nu e! a spus el. Jimmy a lucrat la câteva dintre filmele mele. E un om bun. Cum se descurcă?

Kelly s-a silit să zâmbească.

— Bine, a spus ea. Se… ăăm… se descurcă bine.

McFadden a oprit în faţa casei lui Jimmy. Kelly şi-a luat bagajul şi a dat să deschidă portiera.

— Ascultă, i-a spus bărbatul. Îmi pare foarte rău pentru pierderea pe care aţi suferit-o.

— Mulţumesc.

— Te rog să-i transmiţi tatălui tău toate cele bune din partea mea.

McFadden i-a zâmbit. Un zâmbet bun, prietenos. Zâmbetul lui Vee. *Nu-i nimic ciudat la el.*

— OK, a răspuns Kelly. Mersi că m-aţi adus cu maşina.

Automobilul lui Jimmy nu se afla încă pe aleea din faţa locuinţei, iar asta era o veste bună. Kelly nu mai trebuia să mintă, să-şi ascundă ochii mahmuri sau să facă altceva în

afară de a se culca. În timp ce descuia uşa din faţă şi intra în casă, fata şi-a îngăduit să se gândească la proba pe care urma s-o dea, la cum poate că nu avea să fie chiar atât de rău până la urmă. Tatăl lui Vee urma s-o distribuie într-un film, iar ea urma să devină bogată şi celebră, fără a mai fi nevoită să meargă vreodată la şcoală. Ar fi putut chiar să-l întreţină pe Jimmy, astfel încât el să iasă la pensie.

Ce zici de asta, Catherine? O să devin actriţă, aşa cum îţi doreai tu să fii. Kelly şi-a dus mâna la gât, ca să atingă cele două diamante. Dar n-a simţit nimic. Doar pielea.

Medalionul dispăruse.

Capitolul 18

Ea e opusul fetelor blonde din reclamele la cosmetice. E latura întunecată a puştoaicelor vioaie, cu ochi scânteietori, care apar pe coperta revistei Seventeen. *În surâsul ei din faţa tribunalului se regăsesc vieţile lipsite de vise ale tineretului nostru, crescut cu o dietă neîntreruptă de muzică pop fără inimă şi ultraviolenţă cinematografică, asaltat de publicitatea televizată alimentată de o lăcomie fără noimă şi fără limite.*

Se spune că anumite chipuri reflectă vremurile pe care le trăim, iar aceste cuvinte par deosebit de adevărate în cazul ei, al zâmbetului ei. Dintre toate surâsurile care ne-au surprins conştiinţa de-a lungul veacurilor, cele descrise în cărţi, cele care licăresc pe celuloid, care radiază în lucioase fotografii color sau strălucesc pe pânzele pictorilor, al ei este primul Surâs Ucigător. În timp ce înaintăm cu băgare de seamă prin penultima decadă a secolului douăzeci, zâmbetul ei este al Vremurilor Noastre: o dezvelire a dinţilor, la fel de înfricoşătoare şi de inevitabilă ca norul ce se ridică după o explozie nucleară.

Poţi să-ţi fereşti privirea, şi aşa o să faci, dar acei ochi morţi te vor urmări. N-o să-i uiţi niciodată.

Kelly Michelle Lund este Mona Lisa noastră. Noi am făcut-o să apară.

EXTRAS DIN
„Un zâmbet pentru veacuri” de Sebastian Todd
Los Angeles Times, pagina editorială
3 martie 1981

Capitolul 19

23 aprilie 2010

— Merita să moară, a spus Rocky.

Trecuse aproape o oră de când ajunsese acasă la Kelly şi acum stăteau amândoi întinşi pe spate în patul ei, respirând la unison. Primele raze ale răsăritului străpungeau draperiile subţiri, ţesături pe care Kelly le alesese cu mâna ei pentru că reprezentau cel mai îndepărtat lucru de gratiile închisorii pe care îl putuse găsi.

— *N-o să oprească soarele,* îi spusese Shane când ea adusese draperiile acasă şi le atârnase la ferestre. *Lumina răsăritului o să te trezească.*

Kelly îi zâmbise.

— *Te porţi de parcă ăsta ar fi un lucru rău.*

Discuţia avusese loc înainte ca ea să-l cunoască pe Rocky, pe vremea când doar îl văzuse lucrând în curtea lui. Dar când şi-a luat privirea de la draperii şi s-a uitat la chipul lui, la ochii aceia albaştri ce străluceau din mijlocul viţelor desenate, Kelly a avut impresia că pe Rocky îl cunoaşte mai bine şi de mai multă vreme decât pe oricine altcineva, inclusiv Shane. Mai ales Shane.

Ştia, de exemplu, că atunci când bărbatul spusese „Merita să moară” nu se referise la Sterling Marshall. Vorbise despre John McFadden.

— De unde ştii că merita? a întrebat ea.

— Te cunosc *pe tine.*

— Şi?

— Dacă tu l-ai omorât, atunci ai avut motive.

— Toată lumea are motive, a spus Kelly. Şi criminalii în serie au motive.

Şi-a ridicat ochii spre tavan, spre crăpătura lungă din el, ascultând răsuflarea omului de lângă ea.

— Dar îţi mulţumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că presupui ce e mai bine despre mine?

Cu coada ochiului, Kelly l-a văzut zâmbind.

— Procesul tău a fost o farsă de la un capăt la altul, a spus Rocky.

— L-ai urmărit?

— Da.

— În timp ce se desfăşura?

El a dat din cap, iar ei i-a tresărit inima în piept, doar puţin. Rocky nu-i vorbise niciodată despre trecutul lui. Iar gândul că îi urmărise procesul, că o cunoştea înainte ca ea să-i bată la uşă, că îi păsa de ce se întâmpla cu Kelly… Merita să moară. Păruse foarte convins când o spusese, nu-i aşa? Aproape ca şi cum ar fi ştiut sigur…

Aproape ca şi cum ar fi fost acolo.

Procesul fusese o farsă, în privinţa asta Rocky nu se înşela. Avocata lui Kelly, Ilene Cutler, optase pentru a nu o lăsa să depună mărturie.

— *Pari mai matură decât eşti şi nu într-un fel bun,* aşa îi explicase Cutler, Marea Avocată De La Hollywood, angajată cumva de mama lui Kelly (În schimbul a ce? Machiaje pe gratis?).

În loc să se concentreze asupra vinovăţiei ori a nevinovăţiei, Cutler se străduise să-şi prezinte clienta ca pe o adolescentă săracă, tulburată, care nu se afla în elementul ei. Făcuse mare caz de drogurile pe care fata le luase în faţa distribuţiei filmului *Rezistenţă* şi de faptul că arma nu era a lui Kelly. Îi aparţinea lui John McFadden şi fusese şterpelită de „aspiranta la actorie” din colecţia personală a acestuia, chiar în seara atacului.

— *S-a gândit că l-ar putea speria, astfel încât el să-i dea un rol,* spusese Cutler, ceea ce era o minciună sfruntată. *Atât de rătăcită era această sărmană fată, dependentă de droguri, în acea noapte fatidică, în care temperatura se ridicase la un nivel record.*

Cutler descrisese incidentul ca fiind „o crimă pasională”, deşi, în particular, făcuse cunoscut faptul că nu vedea nici urmă de pasiune la Kelly. Numai „înfumurare”, aşa cum o numea ea.

— *Eşti actriţă,* îi spusese ea clientei sale, lucru care, din nou, nu era câtuşi de puţin adevărat. *Încearcă măcar* să te prefaci *că ai remuşcări.*

O pusese pe fată să-şi prindă părul cu agrafe. Să poarte pantofi fără toc, gulere înalte şi niciun pic de machiaj, nici măcar luciu de buze. Asta cică ar fi trebuit să lase impresia că e tânără şi inocentă, dar, după cum încercase Kelly să-i spună lui Ilene, în realitate o făcuse să pară înăcrită, ca şi cum ar fi ratat foarte multe lucruri distractive şi ar fi vrut să se răzbune.

Ilene vizase un verdict de ucidere din culpă, însă juriul o considerase pe Kelly vinovată de omor, aşa că sentinţa fusese între douăzeci şi cinci de ani şi închisoare pe viaţă.

— *Ţi-am zis să nu pari înfumurată,* îi spusese Ilene după aflarea verdictului.

Acestea fuseseră ultimele cuvinte pe care i le adresase vreodată.

Kelly i-a zis lui Rocky:

— Avocata mea nu mă plăcea foarte tare.

— Asta nu-i o scuză, a replicat el, pentru faptul că te-a pus să te îmbraci ca o călugăriţă ranchiunoasă.

Ea şi-a trecut uşor mâna peste obrazul lui.

— Călugăriţă ranchiunoasă.

A zâmbit.

— Sună destul de bine.

Câteva fire subţiri străpunseseră pielea lui caldă, smocurile de barbă nerasă ivindu-se ca nişte ghimpi pe viţele tatuate.

— De unde vii tu, Rocky?

— Din deal.

— Nu asta am vrut să spun.

El s-a aşezat deasupra ei, i-a mângâiat părul.

— Chiar vrei să afli?

Kelly a dat să spună „da”, apoi s-a oprit. Ochii lui erau calmi. Nu reuşea să-şi dea seama ce se petrece în spatele lor.

— Poate, a răspuns în cele din urmă.

— Întreabă-mă atunci când o să fii sigură.

Rocky s-a dat încet jos de pe ea, dar Kelly a întins mâna spre el.

— Rocky.

— Da?

— Nu mă părăsi.

— Trebuie, a răspuns bărbatul. S-ar putea ca soţul tău să se întoarcă acasă şi, chiar dacă nu vine el, presa tot o să-şi facă apariţia în curând. Toate apelurile alea…

— Nu, nu! Ştiu că trebuie să te întorci la tine acasă, a spus Kelly. Doar că… te rog…

A tras aer în piept, liniştindu-se.

— Să nu pleci din viaţa mea.

— Ce te faci să crezi că aş pleca?

— Toţi ceilalţi pleacă.

— Eu nu sunt ca toţi ceilalţi, a zis el. Niciunul dintre noi nu este, ceea ce, dacă stai să te gândeşti, reprezintă tocmai esenţa problemei noastre.

Rocky s-a dat jos din pat şi a început să-şi îmbrace hainele. Kelly îşi amintea ziua în care mersese pentru prima dată la el acasă. O făcuse dintr-o toană, dar una pusă la cale, premeditată, aşteptând ca Shane şi clientul lui să se adâncească în discuţie, apoi se strecurase afară pentru o „mică plimbare” pe care o cântărea în minte de zile întregi. Îşi amintea cât de repede parcursese cei cinci kilometri, cât de tare îi bătea inima, cum o frământau îndoielile. Dar când bătuse la uşă, iar Rocky îi răspunsese, o senzaţie de calm pusese stăpânire asupra ei, ca şi cum, pentru prima dată în viaţă, s-ar fi aflat acolo unde îi era locul.

— *Te cunosc,* îi spusese Kelly bărbatului.

Nu, nu era adevărat. Nu spusese asta cu voce tare. Doar o gândise. Din cauza ochilor. Singura parte din trupul lui Rocky care nu era tatuată. Iar ea o cunoştea. Cel puţin aşa i se părea. *Ochii lui Vee.* Vreme de cinci ani, tot voise să-l întrebe:

— *Tu eşti Vincent Vales?*

Însă nu se încumetase să pronunţe cuvintele. Dacă el i-ar fi răspuns „da” (sau dacă ar fi spus „nu”), atunci ce s-ar

fi ales de ei?

Rocky a zis:

— Avocata aia. Care nu te plăcea.

— Da?

— Ei i-ai spus că tu l-ai omorât pe John McFadden?

Kelly a dat din cap în semn de încuviinţare.

— I-ai spus şi motivul?

— Nu.

— De ce?

— A zis că n-are importanţă. Că motivele nu contează. Nici măcar faptele nu contează. Importantă este părerea pe care o au ei despre tine: presa, juraţii, opinia publică. Totul depinde de ce poveste sunt dispuşi să creadă.

— Nu s-a înşelat.

Privirea lui Kelly a alunecat peste căluţul de mare albăstrui desenat pe spatele lui, a cărui coadă lungă se încolăcea în jurul şirei spinării.

— Nu, a spus ea. Lăsând la o parte alegerile privind vestimentaţia, Ilene nu s-a înşelat în nicio privinţă.

Rocky a mai zis ceva, abia auzit. Încă stătea cu spatele la Kelly, adresându-se mai degrabă lămpii, decât ei, şi vorbind cu glas atât de scăzut, încât ai fi zis că e singur în cameră.

— Ce-ai spus?

— Nimic.

Dar spusese ceva. Kelly ar fi putut să jure că el spusese: *Ar fi trebuit să depun mărturie.*

— Tu eşti, Vee? a şoptit ea.

Bărbatul s-a întors.

— Ce?

— Nimic.

El a sărutat-o uşor, în semn de rămas bun. Căldura a dat năvală în trupul ei, lacrimile i-au inundat ochii şi a fost cuprinsă de acea senzaţie – dulcea durere a plecării lui. Oare se simţise vreodată aşa în preajma lui Shane? A oricui altcuiva?

— Să ştii că tu eşti singura mea prietenă, a spus bărbatul.

Rocky şi-a tras pe el tricoul alb, apoi şi-a încălţat şlapii. În timp ce el îşi îmbrăca haina, Kelly se uita ţintă la ochiul verde de pe gâtul lui. Avea aceeaşi nuanţă închisă a ochilor surorii ei.

— Rocky, a zis ea încet.

— Da?

— Şi Sterling Marshall merita să moară.

Bărbatul s-a oprit. S-a uitat la ea, expresia de pe chipul lui oglindind-o pe a ei: uluire. Kelly nu se aşteptase să spună aşa ceva. Nici măcar nu ştiuse că asta simte, nu înainte ca vorbele să-i iasă pe gură.

Rocky a răspuns:

— Am văzut interviul pe care l-a dat acum câteva zile pentru *Times.*

Kelly a scuturat din cap.

— Nu despre interviu e vorba.

— Atunci despre ce? De ce?

Ea voia să-i povestească atâtea lucruri, avea nevoie să i le mărturisească. I-a luat mâinile într-ale ei, dar Rocky nici nu s-a apropiat, nici nu s-a retras. A rămas pur şi simplu pe loc, cercetându-i chipul, aşteptând.

— După o vizită conjugală, am rămas însărcinată.

Kelly şi-a coborât privirea către mâinile lor încleştate.

— A fost una dintre cele trei dăţi în care Shane şi cu mine am…

— Trei dăţi?

— Da. Toate în preajma căsătoriei noastre.

— OK.

— Shane n-a aflat niciodată că am fost însărcinată, însă Sterling, da. Doctorul închisorii l-a sunat. Nimeni nu ţine secrete faţă de Sterling Marshall. El a ameninţat că va rupe orice legătură cu noi, iar eu n-am vrut ca Shane să aibă de suferit. Nu din cauza banilor. Lui nu i-ar fi păsat de pierderea lor. Dar îşi iubea tatăl foarte mult. Nici măcar n-am vrut să mă gândesc la ce s-ar întâmpla cu Shane dacă Sterling n-ar mai vorbi cu el.

— Aşa că ai renunţat la sarcină.

— Am renunţat la tot. La sentimentele mele pentru

Shane. La orice trăiri romantice… Nu pot… Nu mai pot *să fiu* cu el. Mă tot gândesc că situaţia o să se schimbe, dar există o barieră. Parcă niciodată nu e aşa cum trebuie. El are răbdare. Crede că închisoarea mi-a făcut asta, dar nu închisoarea e de vină. Ci tatăl lui. Şi el, în măsura în care e fiul părintelui său, iar eu nu pot să uit nicio clipă lucrul ăsta.

— Înţeleg, a spus încet Rocky.

Kelly s-a uitat în ochii lui. Chiar o înţelegea. Ştia asta. Rocky îi spusese mereu adevărul, iar ea, la fel. Nu-l putea minţi, chiar şi să fi vrut.

— Nu l-am omorât pe Sterling Marshall, a mărturisit Kelly. M-am dus acasă la el, dar când am ajuns acolo era deja mort.

— De ce ai mers acasă la el?

Femeia a înghiţit în sec.

— Pentru că, a spus ea încet, mi-a cerut să vin.

— De ce?

— Nu ştiu.

Rocky şi-a tras gluga hainei peste capul ras şi tatuat.

— Mi-aş dori să te pot salva, Kelly.

— De ce?

— De părerea celorlalţi.

Bărbatul s-a strecurat afară din cameră fără a mai aştepta vreun răspuns. Kelly a ascultat sunetul paşilor lui pe aleea din faţa casei, zgomotul făcut de portiera camionetei ce s-a deschis şi apoi s-a trântit la loc, turaţia motorului, scrâşnetul cauciucurilor pe pietriş.

A coborât din pat, s-a dus la comodă şi a tras sertarul de sus. De obicei nu-l deschidea. Era destinat suvenirurilor şi nu conţinea prea multe obiecte: câteva poşete-plic împodobite cu mărgele, care fuseseră ale mamei lui Jimmy, o pungă plină cu pietricele de pe plajă, adusă de Shane dintr-o călătorie făcută în Big Sur, o fotografie înrămată a lui Catherine, pe care Kelly o furase de la mama ei în ziua în care plecase de acasă, cu patru luni înaintea crimei. Dar obiectul pe care îl căuta ea se afla pe fundul sertarului, strecurat între poşetele-plic, acolo unde nimeni nu avea să-

l găsească. O carte poştală. Nu se mai uitase la ea de când o aşezase pentru prima oară în sertar. Nu voise s-o mai vadă, deşi se gândise deseori la ea.

— De unde vii tu, Rocky? a şoptit Kelly.

— *Întreabă-mă atunci când o să fii sigură,* îi răspunsese el.

Kelly a dibuit cartea poştală şi a tras-o afară. A citit ce scria pe ştampila ştearsă a poştei: 30 mai 1982. Los Angeles, California. Şi apoi mesajul. Doar un singur cuvânt:

Cândva.

Cartea poştală îi fusese trimisă în închisoare şi nu fusese semnată. Kelly şi-a trecut degetele peste adânciturile făcute de pix. Scrisul acela. Literele ordonate, de tipar, întotdeauna ştiuse cu certitudine cine-i trimisese mesajul. Dar oare numai pentru că îşi *dorise* să ştie? Kelly abia dacă văzuse vreodată scrisul lui Vee şi totuşi se convinsese că de la el era, păstrând tot timpul cu sine cartea poştală, mai întâi sub perna din închisoare, apoi în acel sertar. Primise multe cărţi poştale şi scrisori câtă vreme fusese în spatele gratiilor. Mesaje pline de ură şi bileţele de dragoste, întrebări din partea jurnaliştilor şi misive de la avocaţi din oficiu ori de la ţăcăniţii care credeau în teoria conspiraţiei, ca să nu mai vorbim despre minunatele epistole pe care i le trimitea Shane. Şi totuşi, această carte poştală cu un singur cuvânt pe ea fusese singura frântură de corespondenţă pe care o păstrase după eliberarea din închisoare.

Vee.

Vincent Vales plecase din viaţa lui Kelly în noaptea crimei. Nu doar din viaţa ei, ci şi din a tuturor celorlalţi. Pe atunci, puteai să dispari fără ca tehnologia să te dea de gol, aşa că el tocmai asta făcuse. Nici măcar Sebastian Todd nu fusese în stare să-l găsească. Sebastian Todd, care, din câte se pare, reuşise să dea de urma mamei lui Kelly, acum membră a unei secte.

Kelly îl admira pe Vee pentru că putuse să facă asta, să zboare ca una din păsările deşertului, fără a migra

vreodată înapoi. La numai şaisprezece ani, el făcuse o schimbare care avea să dureze decenii întregi. Dar asta n-o împiedicase pe Kelly să-l zărească peste tot: în mulţimile care asistau la evenimentele sportive televizate, în camera de vizitare de la Carpentia, în fundalul pozelor ce apăreau în revistele cu foi lucioase… şi mai la deal de noua ei locuinţă, lucrând cu drujba la operele de artă din curtea lui.

Femeia s-a uitat la cartea poştală, la acele litere de tipar pline de speranţă, scrise pe vremea când amândoi încă erau copii: *Cândva.* A întors mesajul şi s-a uitat la imaginea de pe spate: un cactus înflorit. Primăvara în deşert. Sub el scria: VIZITAŢI JOSHUA TREE, CALIFORNIA!

Tu eşti singura mea prietenă.

La şase luni după eliberarea ei, Kelly îi spusese lui Shane că vrea să locuiască acolo. Nu-i mărturisise de ce, dar, în adâncul sufletului, rugămintea ei se bazase pe credinţa că, într-o bună zi, *cândva,* toţi trei vor redeveni prieteni: Vee, Bellamy şi cu ea, Shane slujind drept punte de legătură, diaspora fiind reunită. Fericiţi până la adânci bătrâneţi. Astea sunt lucrurile la care te gândeşti când stai în spatele gratiilor atâţia ani, imaginaţia fiind un balsam puternic, dar adevărul e că eşti atât de sigur de ceva pe cât vrei să fii.

Kelly a strecurat cartea poştală sub poşetele cu mărgele, apoi a închis sertarul. Şi-a luat halatul de casă din cuierul de lângă uşa dormitorului şi l-a îmbrăcat, aruncând o privire către ceasul de pe noptieră: ora şase dimineaţa. Cu douăzeci şi patru de ore în urmă, se trezise lângă soţul ei care o fotografia. Doamne, lucrurile chiar ştiu să se schimbe!

Ruth a vegheat o bună bucată de vreme somnul lui Zeke, înainte de a încerca să-l trezească. Făcea asta deseori: se furişa în camera lui pentru a-i urmări mişcările ritmice ale pieptului plăpând, pentru a-i asculta răsuflarea. Obişnuia să facă acelaşi lucru şi cu fetele ei, atunci când erau foarte mici, dar acum, mai mult decât atunci, se temea de

răstimpurile dintre respiraţii.

Ruth s-a ghemuit lângă salteaua lui Zeke şi i-a luat mâna într-a ei. El întotdeauna avusese mâini puternice, graţioase, însă cea pe care o ţinea ea acum era umedă şi lipsită de vlagă, scânteia pe care o reprezenta Zeke fiind deja pe cale să se stingă. Cu trei zile în urmă, el o rugase să-i radă barba, plângându-se de greutatea ei, de mâncărimile pe care i le provoca. Ruth adusese în coliba lui un lighean cu apă caldă, amestecată cu săpun, şi o lamă de ras, apoi se apucase de lucru, minunându-se de chipul ce i se dezvăluia treptat. În douăzeci şi şapte de ani, nu-l văzuse niciodată proaspăt ras şi nu se aşteptase la acei pomeţi, la acea bărbie…

— *De ce ai vrea să acoperi aşa o mutriţă frumoasă?* întrebase ea, încercând să păstreze o atmosferă relaxată.

El îi dăruise un zâmbet. Dulce, dar încărcat de durere.

— *E o faţă pe care numai o mamă ar putea s-o iubească.*

Când îl întâlnise pentru prima dată pe Zeke, el era doar un băiat. Avea cel mult douăzeci şi unu de ani. Ea stătea într-o cafenea de lângă vechiul ei apartament, şomeră şi aproape falită. Îşi pierduse slujba de la I. Magnin cu opt luni în urmă şi de atunci nu avusese nici cea mai mică şansă să obţină una nouă. La urma urmei, era o infamă. Mama rea a unei fete rele. În fiecare dimineaţă, îşi făcea machiajul complet şi îmbrăca haine frumoase. Mergea la cafeneaua aceea, aflată la două străzi distanţă de locuinţa ei, şi stătea acolo ore în şir, citind anunţurile cu cereri de muncă, în timp ce bea dintr-o singură ceaşcă de cafea, umplută la nesfârşit. Profita de generozitatea patronului. Se purta ca şi cum ar fi avut o treabă.

Zeke se aşezase pe locul din faţa ei, un băieţandru neobrăzat, îmbrăcat în cămaşă de flanel, cu o barbă neagră şi deasă ce îi amintea de un personaj din Biblie.

— *Doamnă Lund,* îi spusese el. *V-am căutat.*

Ruth (pe atunci Rose) ridicase ochii din ziar, aşteptându-se să vadă vreun alt gunoi de reporter de la cine ştie ce tabloid vândut prin supermarketuri. Dar apoi întâlnise privirea acelui tânăr străin şi lumea i se schimbase. Ochii

lui Zeke erau cei mai încărcaţi de bunătate pe care îi văzuse vreodată.

— V-ar plăcea să mergeţi într-un loc în care n-o să mai faceţi niciun rău nimănui?

Privind în urmă, întrebarea semănase puţin cu o ameninţare cu moartea. Dar se dovedise a fi exact opusul: un colac de salvare. Un loc în care s-o ia de la capăt. Zeke avea o bucată de pământ, pe care o transformase într-un fel de tărâm utopic al rataţilor, o fermă auto-întreţinută, în mijlocul pustietăţii.

— E pentru oameni ca mine, ce au făcut greşeli pe care nu vor să le mai repete, îi spusese el. *Oameni cărora le e mai bine dacă stau despărţiţi de restul lumii.*

— Ca o închisoare? întrebase ea.

— Oarecum. Însă rămâneţi în ea doar atât cât vreţi.

Portocali şi lămâi, o grădină de legume, un coteţ cu găini şi cinci vaci, un generator, o instalaţie sanitară, o mică bibliotecă şi, mai târziu, graţie eforturilor făcute de câţiva recruţi mai noi şi mai pricepuţi în ale tehnologiei, un vechi computer instalat în sala de mese, cu Internet piratat… Ferma lui Zeke avea tot ce şi-ar fi putut dori cineva. Şi, până în clipa de faţă, Ruth nu-şi dorise câtuşi de puţin s-o părăsească. În vreme ce alţi locuitori veniseră şi plecaseră, ea rămăsese cu convingerea nestrămutată că celor de afară, şi mai ales lui Kelly, avea să le meargă mai bine fără ea.

Dar apoi stătuse de vorbă cu Sebastian Todd. *Am nevoie de tine,* îi spusese el. *Kelly are nevoie de tine.* Iar ea îl crezuse. În ciuda tuturor acelor neadevăruri îngrozitoare pe care le scrisese despre fiica ei în trecut, în fragmentele de carte şi de ziar pe care Ruth le găsise făcând căutări pe Internet după plecarea lui. În ciuda faptului că, atunci când îl întrebase cum de a găsit-o acolo, bărbatul încercase s-o facă să creadă că ea însăşi îi spusese *(Nu-ţi aminteşti scrisoarea pe care mi-ai trimis-o?* De parcă ea ar fi fost cine ştie ce babă senilă, care trimite scrisori în somn). În ciuda tuturor acestor minciuni, Ruth îl crezuse şi spera ca asta să nu fi fost cea mai mare greşeală a vieţii ei.

Şi-a aşezat o mână pe obrazul neted al lui Zeke şi i-a simţit pleoapele zbătându-se să se deschidă.

— Ce ţi-a zis?

— Poftim?

— Sebastian Todd. Ce ţi-a zis? Ce mai face fiica ta?

— E bine.

— Aprinde lumina, a spus Zeke. Trebuie să-ţi văd faţa.

— De ce?

— Pentru că niciodată n-ai fost în stare să te uiţi în ochii mei şi să mă minţi.

Ruth a scos un chibrit din cutia de pe noptiera lui Zeke şi a aprins cele trei lumânări din suportul de ardezie. Erau nişte lumânări frumoase, de culoarea smântânii proaspete, cu un miros îmbătător de vanilie. Demetrius le făcuse. Se pricepea de minune să meşterească lucruri.

— Acum, a spus Zeke, chipul pâlpâindu-i la lumina lumânărilor. Uită-te în ochii mei şi spune-mi că fiica ta e bine.

Pe peretele din spatele lui era prinsă o imagine imprimată: un portret al biblicului Ezechiel, cel ce şi-a petrecut viaţa în exil, fiul lui Buzi, al cărui nume însemna „dispreţ”. Sub portret, stătea scrisă traducerea numelui Ezechiel: *Fie ca Dumnezeu să-i dea putere.* Ruth a citit cuvintele şi, în acelaşi timp, le-a spus ca pe o rugăciune.

— Aştept, a zis bărbatul.

— Nu pot, a recunoscut încet Ruth. Fata mea are probleme.

Şi-a dres vocea.

— Sebastian Todd mi-a spus. A mai fost împuşcat un om.

Zeke a făcut ochii mari.

— Cine?

Femeia a încercat să pronunţe numele, dar s-a înecat cu el.

— Socrul lui Kelly.

Zeke a răsuflat îndelung, tremurător.

— Şi eşti sigură că Sebastian Todd a spus adevărul.

Ruth a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Am fost în sala de mese. Am citit noutăţile de pe

Internet. Oamenii cred că ea e de vină. Comentariile pe marginea articolelor de ştiri…

— *Oamenii* sunt motivul pentru care noi nu plecăm niciodată de aici.

Bărbatul s-a chinuit să se ridice în capul oaselor. A reuşit din a doua încercare.

— Mă rog, aproape niciodată, a spus el încet. A fost arestată?

— Se pare că va fi arestată în curând. Nu ştiu ce să fac. Acum Kelly e femeie în toată firea. Ar putea foarte bine să primească pedeapsa cu moartea.

Zeke s-a uitat fix la ea.

— N-o s-o primească.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Ascultă, i-a spus el. Am nişte bani puşi deoparte. Mulţi bani. Poţi să angajezi un avocat grozav…

— *Am mai făcut asta acum treizeci de ani,* a spus Ruth, pe un ton mai ridicat şi mai ascuţit decât şi-ar fi dorit. Mi-am folosit economiile până la ultima leţcaie, am angajat-o pentru Kelly pe cea mai bună avocată din domeniu şi uite unde a ajuns!

— Îmi pare rău.

Ruth a scuturat din cap.

— Nu, mie îmi pare rău. Nu vreau să te fac să suferi, Zeke. Nu meriţi asta.

El s-a prăbuşit la loc pe saltea, durerea schimonosindu-i trăsăturile frumoase.

— Pot să-ţi aduc ceva? l-a întrebat ea. Un pahar cu apă? Ceva de mâncare?

Zeke a scuturat din cap.

— Ruth.

— Da.

— Ce putem face pentru Kelly?

Ruth n-a fost în stare să-i întâlnească privirea. Chiar şi la lumina lumânărilor, vedea boala în ochii lui, o nuanţă searbădă de galben în albul lor. Limfom Hodgkin. În stadiul al patrulea. Zeke nu-i vorbise niciodată despre asta.

— Doar un microb trecător, tot spunea el. N-au ce să-mi

facă la spital.

Dar la un moment dat, bărbatul căutase pe Internet: *limfom Hodgkin. Stadiul al patrulea. Şanse de supravieţuire fără tratament.* Ruth văzuse asta în seara aceea, în istoricul căutărilor. Şi, cercetând ea însăşi, aflase că boala ar fi fost tratabilă chiar şi cu şase luni în urmă, când Zeke mersese la spital cu ambulanţa şi se întorsese acasă înarmat cu o baterie de minciuni.

De ce să minţi, Zeke? De ce n-ai vrea să te salvezi? Îţi doreşti atât de mult să fugi de lume, încât şi locul ăsta ţi se pare prea mult?

Bărbatul s-a luptat să se ridice iar şi s-a chinuit s-o îmbrăţişeze pe Ruth, căci ea izbucnise în plâns fără să-şi dea seama. Plângea pentru el.

Ruth s-a retras din îmbrăţişarea lui.

— I-am dat un interviu lui Sebastian Todd, a spus ea.

Zeke a dat din cap în semn de încuviinţare.

— N-am spus niciun cuvânt despre tine ori despre vreun alt locuitor. Mi-a promis că n-o să dezvăluie locul unde se află ferma. Vrea doar s-o prezinte pe Kelly într-o altă lumină. Să arate lumii că e umană.

— Crezi că asta o să ajute?

Femeia s-a aşezat pe podeaua din lemn neted. Îşi simţea ochii fierbinţi din pricina lacrimilor. S-a uitat la Zeke, care stătea pe saltea, şi a încercat să-şi închipuie ce ar crede dacă l-ar vedea pentru prima dată, cu braţele firave, cu obrajii scobiţi, cu pielea atât de palidă, încât era aproape translucidă, devorat de boală.

— Cred că o să ajute, a răspuns ea.

El a clătinat încet din cap, având un aer mai trist ca niciodată.

— Ba nu, nu crezi.

Ruth s-a gândit la Zeke pe vremea când era tânăr, un băiat ciudat, cu barbă şi ochi încărcaţi de bunătate.

— *O să vă ajut,* îi spusese el atunci. *Ne putem ajuta unul pe altul.*

Ruth părăsise cafeneaua împreună cu el. Mersese fără nicio ezitare la duba lui şi îl lăsase s-o ducă cu maşina

până la fermă, fără ca măcar să treacă pe acasă pentru a-şi face bagajul. Nu mai privise în urmă. Nici măcar o dată.

— Zeke, i-a spus ea acum umbrei palide de pe saltea. Tu mi-ai salvat viaţa. Vreau să ştii asta.

A avut grijă să se uite în ochii lui în timp ce rostea cuvintele.

— Şi viceversa, Ruth, a răspuns bărbatul, abia şoptit. Viceversa.

Capitolul 20

Kelly s-a uitat prin dormitorul gol al lui Shane.

— Nu ne mai cunoaştem unul pe celălalt, a spus ea.

S-a gândit la toate acele scrisori pe care obişnuia să i le trimită când se afla în spatele gratiilor. La toate acele întrebări pe care i le punea şi la care el îi răspundea cu atâta grijă. Oare când discutaseră cu voce tare avuseseră vreodată aceeaşi dezinvoltură pe care o arătau în scris? Sau fuseseră doi străini de-a lungul întregii lor căsnicii, încă de când ea rămăsese însărcinată, încă de la acel prim secret pe care Kelly hotărâse să-l aibă faţă de el?

E timpul pentru încă o scrisoare.

Laptopul era încă pe masa din bucătărie, cu o imagine din *Groapa demonilor* încremenită pe ecran. Doar trimite-i un e-mail. Kelly a închis fişierul, apoi a apăsat pe pictograma pentru acces la Internet. Era pe cale să-şi deschidă e-mailul, când degetele i-au încremenit pe tastatură.

De pe prima pagină, o privea drept în faţă propriul chip, aşa cum apărea în fotografia ce-i fusese făcută cu treizeci de ani în urmă, în ziua arestării. Alături se afla o poză în care apărea duba medicului legist, ieşind în dimineaţa precedentă pe porţile casei Marshall de pe Blue Jay Way. Kelly a citit titlul:

DOUĂ CRIME: ASEMĂNĂRI SINISTRE

A deschis articolul şi s-a silit să-l parcurgă la repezeală. Nu existau informaţii noi, totuşi numeroase fraze parcă săreau şi o plesneau: *În timp ce membrii familiei Marshall se strângeau în casa acestuia, Lund era de negăsit… Shane Marshall locuieşte acum separat de şotia lui… Nimeni din familia Marshall nu stă de vorbă cu reporterii, dar surse apropiate dinastiei hollywoodiene spun că rudele actorului n-o puteau suferi pe Lund, o „fiinţă ciudată”, retrasă, ce-şi câştigă traiul prestând anumite servicii pentru celebrul*

„site al infidelilor”, SaraBelle.com… Remarcată în timp ce părăsea secţia de poliţie din West Hollywood, acolo unde se afla soţul ei după căderea nervoasă avută în localul Teaserz, Lund n-a părut să manifeste nicio emoţie…

— Kelly nu s-a înţeles niciodată cu nimeni din familie, spune o sursă apropiată Marhsallilor, care doreşte să rămână anonimă. Shane s-a îndepărtat de ei de-a lungul căsniciei lui, dar acum sunt foarte bucuroşi să-l reprimească în mijlocul lor.

Kelly arăta rău în ziare. Întotdeauna arătase rău, deşi pe vremuri avusese măcar tinereţea de partea ei. Dar nu asta o deranja. Dintre toate aluziile făcute în articolul de pe Internet, cel mai tare o durea o frază: *o sursă apropiată Marshallilor, care doreşte să rămână anonimă.*

— De ce mă urăşti atât de tare, Bellamy? a şoptit Kelly. Ce ţi-am făcut eu vreodată ţie?

S-a gândit la Shane, dormind buştean în dormitorul pentru oaspeţi al surorii lui, a cărui adresă era necunoscută. S-a gândit la mesajul pe care el îl trimisese: AM NEVOIE DE CEVA TIMP DEPARTE DE TINE. Nu părea stilul lui Shane. Cel puţin nu al acelui Shane pe care îl cunoştea ea. Oare Bellamy fusese cea care trimisese mesajul? Oare ea furase telefonul fratelui ei, în timp ce acesta era cufundat în somn, şi scrisese cuvintele pe care îşi dorise întotdeauna să le audă din partea lui? Era logic. La urma urmei, Bellamy fusese mereu fiica tatălui ei…

Iar Shane era un om slab. Mai slab decât îl ştia oricine. Cu câteva luni în urmă, în timp ce el era plecat să facă fotografii, Kelly intrase în camera lui, ca să împrumute un stilou. În sertarul noptierei găsise pe puţin treizeci de flacoane goale de Ambien, mult mai multe decât ar fi primit în mod obişnuit pe reţetă, care fără îndoială urmau să fie aruncate la momentul potrivit.

Kelly nu suflase nicio vorbă despre asta. De fapt, se străduise să-şi alunge din minte cele văzute. Până la urmă, ce drept avea ea să-l ia la întrebări pe Shane? Ce însemnau câteva pastile în plus pe lângă sarcină, pe lângă Rocky? *Tu ai secretele tale,* îşi spusese ea. *Lasă-l pe Shane să le aibă*

pe ale lui. Dar unde ajunsese gândind aşa? Unde ajunseseră amândoi? Dacă ar fi discutat cu el, poate că soţul ei n-ar fi luat cine ştie ce pilule acasă la părinţii lui, în încercarea de a-şi îneca durerea? Poate că n-ar fi fost arestat şi n-ar fi sfârşit la sora lui. Ar fi putut să se întoarcă acasă. Ar fi putut să-şi mărturisească unul altuia totul.

— *Secretele pot să te omoare.*

Tatăl lui Kelly obişnuia să spună asta în timp ce aţipea, dar nu explica niciodată la ce se referea, aşa că păreau doar nişte bolboroseli.

— Îţi rod măruntaiele. Încerci să le omori cu băutură, dar e ca şi cum ai uda nişte plante, puştoaico. Secretul creşte mai mare şi mai puternic în tine. Uneori ajungi să ai impresia că s-ar putea să-ţi explodeze prin piele. Ca şi cum ar fi în stare să te mănânce de viu…

Pe atunci Kelly nu-l întrebase niciodată pe Jimmy ce secrete îl omoară, iar acum toate dispăruseră, tainele tatălui ei fiind amestecate cu tot ce mai era în mintea lui, terciuite laolaltă cu închipuiri, amintiri şi minciuni.

Kelly a părăsit articolul, şi-a deschis e-mailul şi a tastat adresa lui Shane. Apoi a scris repede:

> *Shane, trebuie să stăm de vorbă. Dacă ai de gând să mă părăseşti, nu te pot opri. Dar mai întâi, te rog, hai să ne spunem adevărul. Hai să ne împărtăşim toate secretele pe care le-am ţinut unul faţă de celălalt şi să sfârşim curat, astfel încât să ştim amândoi exact pe cine lăsăm în urmă.*
>
> Cu dragoste,
> K

A tras aer adânc în piept. Dar, înainte să apese butonul „trimite”, s-a oprit. Dacă Bellamy filtra apelurile fratelui ei, poate chiar trimitea mesaje în numele lui, existau mari şanse să-i verifice şi e-mailul. Şi chiar dacă n-ar fi făcut-o, oare Kelly voia cu adevărat să exprime acele trăiri în scris? Odată ce ai dezvăluit ceva (cuvintele tale, lacrimile tale,

sau lipsa lor, chipul tău, strâmbându-se într-un surâs nervos), respectivul lucru e supus consumului public. Şi nu încape îndoială: *va fi* consumat, digerat şi scuipat afară sub forma a ceva ce n-a fost niciodată. Iar tu n-ai altceva de făcut decât să trăieşti cu el. Să devii acel lucru. Răspunsurile tale monosilabice vor deveni dovada nepăsării. Hainele tale ponosite vor deveni un semn al lipsei de respect. Ticul tău facial se va transforma în Surâsul Ucigător al Mona Lisei.

Ce spunea Ilene Cutler? *Lumea e o scenă, domnişorico, dar foarte puţini dintre noi au şansa să-şi scrie rolurile.* Ilene Cutler nu se înşela niciodată.

Kelly a şters e-mailul. Cea mai bună soluţie, singura de altfel, era să discute cu Shane în persoană. El i-ar fi putut explica de ce se dusese la un club de striptease şi luase la bătaie un străin, rostind în timpul ăsta numele ei. I-ar fi putut vorbi despre dependenţa lui de medicamente (când începuse, de ce) şi i-ar fi putut spune de ce o părăsea. La rândul ei, Kelly i-ar fi putut povesti despre plimbările ei nocturne cu maşina, despre sarcina pe care o întrerupsese, despre Rocky… Şi ar fi putut deschide pentru el acel ultim sertar din mintea ei, cel pe care îl ferecase cu două dimineţi în urmă, când intrase pe aleea din faţa casei aproape de ivirea zorilor, cu mâneca hanoracului ei preferat stropită cu sângele lui Sterling Marshall…

Câteva clipe mai târziu, Kelly stătea în faţa chiuvetei, cu apa curgând, gâfâind, în timp ce acel sertar bine încuiat se deschidea. Noaptea de 21 aprilie i-a apărut în minte, începând cu ora douăsprezece, când plecase cu maşina pe Outpost Road. Fusese o scurtă plimbare singuratică, pentru a-şi limpezi mintea înainte de somn, cu radioul pornit şi ascultând acel cântec ce o făcea să se simtă din nou de şaptesprezece ani. Bette Midler. *Trandafirul.* Bette tocmai cânta despre o nesfârşită nevoie dureroasă, când telefonul mobil al lui Kelly a început să sune – să sune după miezul nopţii. Ea n-a recunoscut numărul de pe ecran. Şi nici n-ar fi răspuns, dacă melodia nu i-ar fi trezit amintiri, dacă n-ar fi făcut-o să se simtă plină de speranţe

prosteşti, încăpăţânate.

Speranţele au devenit şi mai puternice în clipa în care a auzit glasul lui Sterling Marshall.

— *Eşti singură?*

— *Da, domnule Marshall.*

— *Spune-mi „tată”!* o îndemnase el. *Spune-mi „tată”, Kelly.*

Şi:

— *Te rog să nu-i zici lui Shane. Trebuie să stăm de vorbă. Am nevoie să te văd.*

Şi apoi:

— *Kelly, fata mea, sub bolnav de cancer. Sunt pe moarte.*

O triplă lovitură. Cine nu s-ar fi dus la Sterling Marshall după toate astea? Cum ar fi putut cineva să reziste acelui glas? *Spune-mi „tată”… Fata mea…*

Aşa că se dusese. În loc să întoarcă maşina şi să meargă acasă, Kelly intrase pe autostrada 62 şi zburase spre Hollywood cu aproape o sută patruzeci de kilometri pe oră.

— *O să fiu acolo,* promisese ea la telefon.

Ca o idioată. Ca un copil.

Când a ajuns, poarta era deschisă. A intrat cu maşina şi a parcat pe aleea din faţa casei familiei Marshall, apoi a sunat la uşa din faţă şi, când a văzut că nimeni nu-i răspunde, a deschis singură. Ca un om năvod şi credul. A alergat pe trepte până în biroul lui. Era ciudat cum i se părea totul, ca şi cum timpul nu s-ar fi scurs, ca şi cum ea ar fi fost aceeaşi Kelly de cu treizeci de ani în urmă, dinainte de McFadden, dinainte de închisoare. În timp ce trecea prin dreptul sufrageriei, mai că se aştepta ca Bellamy să-i iasă în întâmpinare, o Bellamy de şaptesprezece ani, scuturând o punguţă cu ciuperci, luminând cu surâsul ei toată încăperea, toată strada, tot Hollywoodul şi dincolo de el…

— *Era şi timpul să apari, Kelly… Hai să facem o „nonzi”!*

Kelly a alergat pe scări, tropăind ca un copil, auzind încă în minte cântecul *Trandafirul,* amestecat cu vocea lui

Bellamy, cea mai bună prietenă a ei…

— *Ia uite! Am luat şi din pastilele maică-mii. Cred că sunt sedative. Vrei să încerci?*

Toată casa era cufundată în tăcere, Mary Marshall cu siguranţă dormea dusă în camera ei, servitorii se duseseră la culcare, toţi erau adânciţi în somn, cu excepţia lui Sterling Marshall, care voia să-i spună ceva… Să-şi ceară scuze? După atâţia ani?

Kelly a dat de perete uşa biroului în care se afla socrul său, gândind: *Sunt aici, tată.* Dumnezeule, chiar asta gândise în acel moment! *Totul e iertat. Sunt acasă!*

Atunci o izbise mirosul, acel miros îngrozitor, cu iz de cupru şi de intimitate. Sânge. Fărâme de oase pe podeaua din lemn lustruit, chipul bărbatului, distrus. O armă lângă mâna lui, iar Kelly a îngenuncheat, l-a atins.

Oare totul fusese o înscenare? Oare socrul ei o sunase având în minte un plan? *Sunt pe moarte din pricina cancerului, Kelly. Mă sinucid, nu las niciun bilet de adio şi pe tine, pe tine, fata mea… Pe tine o să cadă măgăreaţa. Băiatul meu o să scape în sfârşit de tine.*

Kelly şi-a pus gluga. A fugit pe uşa din spate. Dar mai avea vreo importanţă? Mai conta ceva din toate astea, când o femeie condamnată pentru crimă părăsea locuinţa unui mort la ora două dimineaţa?

Maşina lui Kelly pe aleea din faţa casei lui. Numărul ei în telefonul lui. Tot sângele ăla. Urmele tălpilor ei în el. Amprentele ei pe cadavrul lui, la numai două zile după ce Marshall dăduse un interviu pentru *Los Angeles Times,* cu ocazia împlinirii a cinci ani de la eliberarea lui Kelly, amintind lumii de rolul ei: sărăntoaca Hollywoodului. Copila drogată. Criminala.

— Mi-a şi dat un motiv, a şoptit Kelly, glasul răsunându-i găunos în propriile urechi, condamnat.

* * *

Odată ajunsă în camera lui Shane, Kelly a încercat să ignore vechiul afiş de film de deasupra patului *(Sterling Marshall străluceşte în ARMELE VICTORIEI!).* S-a dus la

masa de lucru din colţul încăperii şi a pornit calculatorul soţului ei. Dormitorul lui Shane funcţiona şi ca birou, (în prezenţa clienţilor, el numea acea încăpere „camera pentru oaspeţi”. Încă un secret în vieţile lor.) Aşa se face că locul era foarte ordonat, sclipind de curăţenie, cu excepţia flacoanelor goale dosite în sertarul noptierei. Până şi computerul a scos un zbârnâit cât se poate de limpede şi de profesional în clipa în care Kelly l-a pornit şi a apăsat pe pictograma sub care scria „agendă”. A căutat numele lui Bellamy, l-a găsit, dar lângă el nu era trecută nicio adresă. Nici măcar una de e-mail. Doar un număr de telefon fix.

Fără să se gândească prea mult la asta, Kelly a apăsat pe pictograma care-i dădea lui Shane acces la Internet şi a deschis contul lui de e-mail. În cei cinci ani de când locuia împreună cu soţul ei, nu folosise nici măcar o dată computerul acestuia fără ca el să fie de faţă, darmite să-i deschidă poşta electronică. Dar după ce a parcurs lista de mesaje, fără a găsi nimic în afara corespondenţei cu clienţii şi, mai încolo, a întrebărilor din partea presei, Kelly a schimbat ecranul, trecând la Google. Nu mai verificase niciodată istoricul de căutări al lui Shane.

Însă a făcut-o acum, trecând de la un pas intruziv la altul, ca şi cum soţul ei şi-ar fi pierdut dreptul la intimitate transformându-se într-un om pe care ea trebuia să-l înţeleagă.

Un zgomot venit chiar de lângă casă a smuls-o din gândurile ei. Un claxon de maşină, răsunând de pe drum, iar când a ascultat mai atent, voci. *Sunt oameni afară.* Ruşinea a pus stăpânire pe ea, dându-i o îngrozitoare senzaţie de frig, de parcă oricine s-ar fi aflat dincolo de ziduri, ar fi putut chiar *s-o vadă* la calculatorul lui Shane. Kelly a oprit aparatul, dar nu înainte de a observa ceva ciudat în istoricul de căutări al bărbatului ei. Printre căutările după pornografie, centre de procesare foto şi Ambien generic, un nume i-a sărit în ochi. Şi, judecând după locul pe care îl ocupa în listă, căutarea avusese loc cu o săptămână, poate două, în urmă.

Shane căutase pe Google: artist + Rocky Trei.

Kelly a înghiţit în sec. A ieşit repede din dormitorul lui Shane şi s-a întors în bucătărie. De afară, a auzit o maşină oprind cu scrâşnet de roţi. O uşă trântindu-se. O voce de bărbat zicând:

— Omule, ăsta-i locul nostru!

— Ce, vi l-aţi rezervat? a întrebat o altă voce, mai gravă, râzând.

— Ce naiba…

Kelly a întredeschis uşa de la intrare.

— Kelly! a ţipat un glas de femeie.

Ea a deschis uşa puţin mai larg şi s-a trezit uitându-se drept la o mână de maşini aparţinând unor posturi de ştiri, toate parcate chiar de cealaltă parte a străzii.

— Kelly, ai vorbit cu soţul tău?

— Ştii cine l-a omorât pe Sterling Marshall?

— Shane are o problemă cu abuzul de substanţe?

Kelly a oftat şi a trântit uşa.

— Nu, poate şi da, a spus ea încet.

Uluitor! Adresa ei nu era publică. Şi, în afara întâlnirilor cu clienţii cei mai de încredere, Shane îşi încheia mai toate afacerile legate de arhiva foto departe de casă.

Şi totuşi, presa o găsise.

Presa putea găsi pe oricine…

Kelly s-a îndepărtat de uşă, cu o idee încolţindu-i în minte. Şi-a înşfăcat poşeta de pe masă, a deschis portofelul şi a scos cartea de vizită a lui Sebastian Todd. A format pe telefonul mobil numărul imprimat cu cifre aurii, în relief.

— Tu citeşti gânduri, a spus Todd în loc de răspuns. Tocmai mă pregăteam să te sun. Cum ţi s-a părut *Groapa…*

— O să-ţi dau un interviu.

— Uau, e un gest impulsiv din partea ta!

— Un interviu în exclusivitate. La momentul potrivit. O să vorbesc despre părinţii mei, despre John McFadden. Despre orice vrei tu.

— Cărui fapt îi datorez această…

— Vreau un singur lucru în schimb.

Todd şi-a dres glasul.

— Eu nu plătesc.

— Nu vreau bani.

— Sunt însurat.

Sebastian Todd a început să râdă. Kelly, nu. Ea a tras adânc aer în piept şi a răsuflat îndelung.

— Singurul lucru pe care îl vreau, a zis ea, e adresa de acasă a lui Bellamy Marshall.

— Durează de prea multă vreme, a spus Mary Marshall. Trebuie să pregătesc înmormântarea.

Barry Dupree a tuşit şi a primit imediat un cot în coaste din partea lui Louise Braddock. S-a uitat încruntat la ea. *Ce?* Tusea lui nu însemnase nimic. Fusese doar un acces de tuse. Cât de măgar îl credea partenera lui?

— Doamnă Marshall, a spus Braddock. Vă înţeleg frustrarea. Dar, aşa cum am spus mai înainte, medicul legist va elibera în curând trupul soţului dumneavoastră.

— Trebuie să iau legătura cu rudele lui. Sunt împrăştiate prin toată ţara. Provine dintr-o familie mare. Cum o să poată ajunge toţi aici, dacă eu nu ştiu când o să aibă loc înmormântarea?

I se adresa lui Barry, nu lui Louise, dar amândoi erau obişnuiţi cu asta. Majoritatea doamnelor mai în vârstă preferau compania lui, fie pentru că era bărbat, şi deci mai demn de încredere din punctul lor de vedere, fie pentru că Louise era tot atât de caldă şi primitoare pe cât fusese icebergul care scufundase Titanicul, fie din ambele motive. Probabil din ambele.

Louise ţinea în poală agenda lui Sterling Marshall şi tot bătea cu degetele în ea, un gest aproape ostil, agravat cumva de faptul că purta mănuşile special destinate adunării probelor.

Barry a spus:

— Pot să vă aduc un pahar cu apă, doamnă Marshall?

Femeia a scuturat din cap. A arătat cu degetul înspre Louise Braddock.

— Ea nu mă ascultă.

— Amândoi vă ascultăm, doamnă, a răspuns Barry.

Dar n-a putut să se uite în ochii ei. De vină era privirea din ei, acel aer de „nu se poate aşa ceva” la puterea o sută. Barry îl mai văzuse la oameni ca ea, oameni atrăgători, bogaţi, în esenţă fericiţi, care trăiesc un anumit număr de ani ca şi cum ei ar putea să ajungă până la capătul vieţii fără ca lumea să se prăbuşească peste ei. Ce-i puteai spune unei asemenea priviri? *Viaţa e nasoală? Se mai întâmplă şi rahaturi? Îmi pare rău că a trebuit să trăieşti atât de mult?*

Situaţia era înrăutăţită de influenţa farmaceuticelor. După cum ea însăşi recunoscuse, Mary Marshall se afla sub efectul somniferelor atunci când fusese trezită de zgomotele împuşcăturilor. Când găsise cadavrul soţului ei era doar pe jumătate conştientă şi încercase să-şi amorţească groaza iniţială cu un pumn de Xanax (nu-şi mai amintea câte luase), apoi cu câteva pastile de Klonopin, oferite de bine intenţionata ei fiică, atunci când calmul indus de Xanax începuse să slăbească.

Drept rezultat, şocul se instala treptat, pe măsură ce medicamentele îşi pierdeau efectul. Acum era perfect lucidă, răspundea la întrebări, adresa unele la rândul ei… iar în clipa următoare, realitatea o izbea în plin, căpăta aerul acela şi se prăbuşea. Devenea ori letargică, ori agresivă. În clipa de faţă era categoric agresivă.

— Nu puteţi să răpiţi pur şi simplu corpul soţului meu, spunea ea.

— Nimeni nu reţine trupul domnului Marshall mai mult decât e necesar. Trebuie să încercaţi să aveţi răbdare, a răspuns Louise, diplomată ca întotdeauna, vorbindu-i lui Mary Marshall ca şi cum aceasta s-ar fi plâns că încă nu sunt gata rufele date la curăţătorie.

Lui Barry nu-i venea să creadă că Louise se luase de el pentru că tuşise. Ea se asculta vreodată pe sine?

— Când aţi vorbit ultima oară cu fiul dumneavoastră? a întrebat Louise.

— Cu *fiul* meu? De ce mă întrebaţi de *fiul* meu?

— A luat o grămadă de pastile de-ale dumneavoastră, doamnă.

— Ştiu asta.

— O cantitate periculoasă.

— Suferă, domnule detectiv Braddock. Cu toţii suferim. Dumneavoastră ştiţi cum e?

— Dar ei doi nu se întâlneau prea des, nu-i aşa?

Femeia s-a uitat din nou la Barry, momentul prelungindu-se atât de mult, încât el s-a simţit obligat să dea din cap.

— Fiul şi soţul meu vorbeau săptămânal la telefon, a răspuns ea. Erau foarte apropiaţi.

— Când aţi luat ultima oară cina împreună cu soţul, fiul şi nora dumneavoastră?

— Nu luăm cina împreună.

— Când s-au întâlnit ultima oară ei doi pentru o partidă de golf? Sau ca să flecărească, pur şi simplu?

— Nu ştiu.

— Deci aţi descrie relaţia dintre Shane şi Sterling ca fiind tensionată?

— Nu, a spus doamna Marshall. Nu, se iubeau foarte mult.

Louise a deschis agenda.

— Când a vorbit ultima oară domnul Marshall cu Shane la telefon?

Femeia a oftat.

— Chiar duminica asta.

— Despre ce au discutat?

— Sterling i-a spus lui Shane că a fost diagnosticat cu cancer. Fiica mea, Bellamy, ştia deja de câteva săptămâni.

— Vă aflaţi în cameră în timpul convorbirii?

— Nu.

— Cum vi s-a părut că se poartă soţul dumneavoastră după ce a încheiat discuţia cu fiul?

— Mi s-a părut că se poartă ca întotdeauna, a răspuns ea. De ce mă întrebaţi de Shane?

— Fiul dumneavoastră ştia că Sterling programase o întâlnire cu avocatul său lunea viitoare?

— Ce?

— E în agendă.

Louise a lovit cu degetul pagina deschisă.

— Dumneavoastră ştiaţi?

Doamna Marshall a scuturat din cap.

— Când spuneaţi că a vorbit ultima dată cu fiul dumneavoastră?

— Duminică.

— Întâlnirea era programată pentru luni, peste o săptămână.

— Şi ce?

— E ceva ce fiul dumneavoastră ar fi putut să-i spună în timpul acelei discuţii pentru a-l determina să-şi contacteze avocatul?

— Unde vreţi să ajungeţi, doamnă detectiv?

— Louise, a intervenit Barry.

— S-au certat? Soţul dumneavoastră a pomenit ceva despre schimbarea testamentului?

— *Ce încercaţi să spuneţi în legătură cu fiul meu?*

— Louise, e logic ca omul să fi vrut să-şi facă ordine în acte.

Barry i-a aruncat o privire tristă lui Mary Marshall, sperând să o aline.

— Vreau să spun, în starea în care era.

— Da, a replicat Mary, relaxându-se. Da, e adevărat.

Louise şi Barry jucau deseori sceneta cu poliţistul bun şi poliţistul rău. Însă rareori o făceau intenţionat.

— Mă duc să văd ce face restul echipei.

Louise s-a ridicat de pe canapea, lăsându-i în urmă pe cei doi şi luând cu sine agenda. Probabil că era cel mai amabil gest pe care l-ar fi putut face în condiţiile date, însă asta nu făcea situaţia mai puţin stânjenitoare pentru partenerul ei.

— Acum ceva vreme am sunat-o pe fiica dumneavoastră, doamnă, a început el. A spus că o să vină în curând.

— Cu Shane?

— Nu sunt sigur.

Mary i-a oferit un zâmbet lipsit de vlagă, ce s-a sfărâmat repede.

— Sper că el se simte bine.

Câteva lacrimi i-au picurat pe obraz. Le-a şters cu batista pe care o ascunsese în mâneca bluzei de mătase, apoi a scos o pudrieră aurie din poşetă, folosindu-se de oglinjoara ei pentru a-şi da cu ruj roşu.

— Arăt bine? a întrebat ea. Nu vreau să-mi sperii iar băiatul.

— Iar?

— Cred că unul dintre lucrurile care l-au supărat ieri…

Mary Marshall şi-a dres vocea.

— Cred că l-am speriat cu felul în care arătam.

— Arătaţi grozav, doamnă Marshall, a spus Barry.

— Trebuie să te îmbraci şi să te porţi ca şi cum ai fi mereu în faţa publicului. Aşa obişnuia să spună Sterling.

Femeia a scos un oftat prelung, ce s-a transformat într-un hohot de plâns.

— Frumoasă chemare la rampă a mai primit!

Mary Marshall a plâns în tăcere, cu faţa îngropată în batistă. Barry a aşteptat-o să se potolească. Ar fi vrut s-o bată uşurel pe spate, dar a rezistat impulsului. Până şi în mintea lui, gestul părea stângaci.

În cele din urmă, când ea s-a calmat, detectivul şi-a dres vocea şi a întors o pagină din agendă.

— Îmi puteţi spune câte ceva despre programul domnului Marshall din data de douăzeci şi unu aprilie?

Barry ştia deja care fusese programul lui Sterling Marshall în acea zi. Aflase cel puţin ce plănuia el să facă, din agenda pe care, la începutul interogatoriului, Louise o tot lovise cu degetele până nu mai putuse. Poliţiştii în uniformă, care cercetau biroul lui Sterling Marshall, găsiseră agenda numaidecât, iar ea le dăduse mult mai multe informaţii decât oricare dintre discuţiile cu martorii. Se dovedise că Marshall nu avea o secretară şi, cu toate că deţinea un computer (care fusese deja ridicat), prefera să-şi organizeze programul pe hârtie, după cum era de aşteptat din partea unei vedete de cinema în vârstă de şaptezeci şi nouă de ani, care avea un sertar plin cu stilouri de cea mai bună calitate.

— Nu vă cer ore precise sau ceva, a continuat Barry.

Doar ce s-ar putea să vă amintiţi că a făcut.

Mary Marshall şi-a trecut batista peste ochi.

— N-am fost acasă toată ziua, a spus ea. Am… am avut ora de tenis şi alte treburi.

— Înţeleg. Totuşi, dacă puteţi să vă amintiţi. Soţul dumneavoastră a făcut ceva ieşit din comun? S-a purtat câtuşi de puţin ciudat?

— A avut o programare la doctor.

Barry a dat din cap în semn de încuviinţare. Văzuse asta în agendă.

— Ce fel de doctor?

— Oncologul lui.

— Un control de rutină sau…

— Nimic nu era de rutină. Cu doar câteva săptămâni în urmă fusese diagnosticat cu cancer pancreatic.

Mary s-a ridicat de pe canapea şi a mers la fereastră.

— Da. Desigur, a spus detectivul. De fapt, ce voiam eu să vă întreb e: Cum făcea faţă?

— Cum făcea faţă?

— Diagnosticului. În ziua aceea. Se purta straniu?

— Domnule detectiv Dupree. Am o întrebare pentru dumneavoastră.

— OK…

— Cum credeţi că a intrat Kelly Lund la noi în casă?

Femeia a rostit cuvintele sec, pe un ton neutru, fără să se întoarcă. A rămas cu faţa către fereastră, cu părul argintiu scăldat în soare, cu ţinuta rigidă a unei balerine.

Barry s-a uitat lung la spinarea ei, neştiind sigur la ce făcea referire întrebarea ei.

— Nu ştim cine părăsea…

Femeia s-a întors cu faţa către el.

— Era Kelly Lund. Eu ştiu.

— Nu vă pot spune decât că nu există urme de intrare prin efracţie.

— Menajera avea zi liberă. Bucătarul rămâne rareori peste noapte, iar azi-noapte n-a fost cazul. Eu şi soţul meu eram singuri în casă.

S-a uitat fix la el, cu ochii arzând, încărcaţi de suferinţă.

— Iar eu dormeam.

Barry a tras aer în piept şi a vorbit cât a putut de calm. Femeia încerca să-i pună vorbe în gură, însă el n-o putea lăsa să facă aşa ceva.

— Vreţi să ziceţi că persoana care apare în imaginile surprinse de camere e…

— Kelly Lund.

— În regulă, a continuat Barry. Spuneţi că soţul dumneavoastră trebuie să-i fi permis accesul în casă.

Femeia a dat energic din cap.

— Deci…

— Deci, dacă aşa stau lucrurile, a spus ea, făcând câţiva paşi spre el, în timp ce suferinţa din privirea ei se transforma în furie, dacă Sterling i-a permis lui Kelly Lund să intre în casa asta, atunci răspunsul e da. Soţul meu se purta foarte, foarte ciudat.

Cineva a bătut uşor în uşa închisă. Barry a întredeschis-o şi a văzut chipul lui Braddock.

— Trebuie să vorbesc cu tine, i-a spus partenera lui.

— Serios?

Ea nici măcar nu s-a ostenit să dea din cap. Mary Marshall se întorsese pe canapea şi îşi ţinea capul în mâini.

— Mă scuzaţi, doamnă, i-a spus Barry.

Bătrâna nu şi-a ridicat ochii.

După ce detectivul a închis uşa în urma lui şi a ieşit pe holul impunător, Braddock l-a luat deoparte, lângă una dintre uriaşele ferestre aflate în spatele scărilor de marmură roz, ce ofereau o privelişte asupra canionului. Din când în când, Barry realiza cât de incredibilă era acea casă, probabil cel mai luxos loc al crimei în care călcase vreodată, cu un sistem perfect de aer condiţionat. Se întreba dacă Mary avea de gând să arunce repede locuinţa pe piaţă, acceptând pierderea, ori să aştepte măcar trei ani, pentru ca agentul ei imobiliar să nu mai fie obligat să le spună eventualilor cumpărători ce s-a petrecut în birou. Barry se tot gândea şi se răzgândea el ce ar face dacă ar fi în locul ei, dar apoi se simţea prost din pricina asta. Ce şir

de idei nesuferit pentru o casă în care s-a petrecut o crimă!

Lângă Braddock stătea o poliţistă îmbrăcată în uniformă, o tânără micuţă, ce părea mult prea fericită, dată fiind situaţia. Barry mai că se aştepta ca ea să înceapă să ţopăie. Louise l-a întrebat:

— Ai aflat ceva?

Barry spera ca poliţista în uniformă să nu fi zâmbit aşa prin preajma lui Mary Marshall.

— Nu chiar.

A arătat către ofiţerul mult prea tânăr, către expresia de pe chipul ei, care arăta de parcă cineva tocmai i-ar fi dat un permis de intrare în culise la un concert al trupei One Direction.

— Dar se pare că ea a aflat.

— Ea e ofiţer Nutley. Face parte din echipa care a luat la mână tot ce se afla în biroul lui Sterling Marshall.

Louise i-a întins lui Barry o pereche de mănuşi pentru mânuirea probelor.

— Şi chiar a aflat ceva.

Zâmbetul fetei s-a lărgit, acoperindu-i toată faţa. Nutley nu era tocmai la locul ei, ca să spunem aşa. Puştoaica i-a întins lui Barry un telefon de unică folosinţă.

El şi-a pus mănuşile şi l-a luat. Era un simplu aparat cu clapetă. Nici măcar ecran n-avea. Era pornit, cu bateria încărcată.

— L-am găsit pe fundul coşului de gunoi, a spus cu mândrie Nutley.

Barry s-a uitat atent la el. L-a deschis.

— E pornit, a continuat poliţista. Aşa era când am dat de el.

— Tu întotdeauna te grăbeşti să tragi concluzii, Barry, a spus Louise.

Detectivul s-a uitat la partenera lui.

— În cazul ăsta, erai deja pregătit să legi crima de Kelly Lund, bazându-te pe propria intuiţie, aşa cum faci întotdeauna. Îţi aminteşti ce ţi-am spus ieri dimineaţă?

— Nevinovată până la proba contrarie.

— Corect. Şi, desigur, îmi susţin în continuare afirmaţia. Dar, Barry…

— Da?

— Intuiţia aia a ta… Nu se înşală întotdeauna.

— Ce vrei să spui?

— Formează ultimul număr apelat.

Barry a pus telefonul pe difuzor, a apăsat butonul care forma din nou ultimul număr apelat şi a intrat în legătură cu acea persoană pe care victima o sunase de curând. De foarte curând, având în vedere că telefonul fusese găsit deschis şi încă avea baterie.

Apelul a ajuns direct la căsuţa vocală. La căsuţa vocală a lui Kelly Lund.

Bellamy Marshall locuia mai aproape decât şi-ar fi imaginat Kelly. În Irvine, dintre toate locurile! Sebastian Todd îi explicase că, în urmă cu câţiva ani, Bellamy fusese vreme de un an cadru didactic asociat al colegiului local şi îndrăgise orăşelul atât de tare, încât rămăsese acolo, mult după ce singura promoţie care o avusese drept profesoară absolvise şi se mutase.

Însă informaţiile astea n-au atenuat câtuşi de puţin şocul pe care Kelly l-a avut când a dat cu ochii de Rancho Escondido, căci aşa se numea întinsul condominiu cu aer steril în care trăia acum fosta ei prietenă. Pe când erau copii, Bellamy obişnuia să spună că astfel de complexe sunt făcute ca să „umple locul”, cu case identice, cu peluze perfect îngrijite, cu garduri verzi atent tunse şi împărţite în mod egal, câte două pentru fiecare proprietate, cu pereţi din cărămidă falsă şi acoperişuri din ţiglă sclipitoare, fiecare clădire arătând exact ca aceea de alături, toate parcă răsărite peste noapte. Existau sute de astfel de complexuri în sudul Californiei, mai ales în zonele recent dezvoltate din Orange County. Dar în treizeci de ani, Kelly nu-şi închipuise nici măcar o dată că ultra-moderna, independenta Bellamy ar putea să locuiască într-unul dintre ele.

Strada pe care stătea ea se numea Vista Verde. Kelly a

fost nevoită să caute cu grijă adresa, căci până şi GPS-ul ei avea probleme în a deosebi casele. Dar apoi l-a zărit pe una dintre alei: un Jeep Cherokee verde-închis. A oprit în spatele lui şi a văzut plăcuţa de înmatriculare, plăcuţa lui Shane, ce purta abţibildul cu sigla Arhivei Foto a Hollywoodului, o idee de marketing pe care soţul ei o avusese cu trei ani în urmă (de parcă vederea unui abţibild în trafic ar putea convinge pe cineva să ia o decizie legată de vechile fotografii din lumea cinematografiei). Simpla întâlnire cu maşina soţului ei a făcut-o pe Kelly să simtă un nod în gât. Iar asta a determinat-o să se întrebe dacă nu cumva fusese o idee proastă să vină acasă la Bellamy tocmai acum, când sentimentele ei erau încă atât de vii.

Desigur, ea nu-şi permitea luxul să aştepte, nu în situaţia actuală, cu amprentele ei prin tot biroul lui Sterling Marshall şi cu presa care deja începea să lege informaţiile între ele.

Kelly a coborât din maşină şi a străbătut poteca până la uşa din faţă. O singură stropitoare uda fără tragere de inimă peticul de peluză al lui Bellamy, iar în faţă se înălţa un panou cu inscripţia DE VÂNZARE, pe care cele două tufe regulamentare îl flancau de parcă ar fi fost două dansatoare. *OK, deci până la urmă nu-i place atât de mult aici.* Kelly a ajuns la uşa din faţă şi a apăsat butonul soneriei fără să mai tragă aer în piept, fără să-şi mai lase timp pentru a se răzgândi.

Niciun răspuns. A apăsat iar. Şi-a lipit urechea de uşă, dar n-a auzit nicio mişcare. A încercat să folosească uriaşul ciocănaş cu aspect străvechi, apoi a strâns pumnul şi a izbit în uşă cu laterala lui.

Tot nimic. Oare amândoi dormeau încă? Plecaseră să-şi aline mama? Leşinaseră? Sau se ascundeau?

Kelly a ocolit clădirea şi a bătut la una dintre ferestre.

— Shane! a strigat ea. Shane? Bellamy?

— Mă scuzaţi?

S-a întors şi a dat cu ochii de o femeie măruntă, cu părul alb, în vârstă de vreo optzeci de ani. Purta un trening din velur, pe pieptul căruia stăteau scrise, cu litere formate

din mici strasuri roz, cuvintele JUICY COUTURE.

— Bună ziua, a încercat Kelly.

Femeia a întrebat-o:

— Sunteţi agenta imobiliară?

Kelly s-a uitat la casa întunecată, apoi la bătrână. Instinctul ei a preluat controlul. A dat încet din cap în semn de încuviinţare.

— Eu sunt Connie, vecina de alături.

Kelly a înghiţit în sec.

— Eu… trebuia să mă întâlnesc cu domnişoara Marshall, a spus ea.

Connie i-a zâmbit.

— Ştiu. Dar a trebuit să plece. Sunt sigură că v-a spus…

— Da, a confirmat Kelly şi glasul i-a devenit mai puternic, spatele mai drept, pe măsură ce se obişnuia cu minciuna. E groaznic ce s-a întâmplat!

Connie a clătinat încet din cap, plescăind din limbă.

— Tatăl ei era printre preferaţii mei, a zis ea.

— Şi printre ai mei.

— Oricum, m-a rugat să vă dau cheia. N-avea sens să bateţi degeaba drumul până aici.

Bătrâna a băgat mâna în buzunarul bluzei de trening şi a scos un plic pe care i l-a dat lui Kelly.

— Fir întins!

Kelly s-a silit să zâmbească.

— Vă mulţumesc, i-a spus femeii. Fratele ei a plecat cu ea?

— Hm? Ah, vă referiţi la tânărul acela? Nu mi-a făcut niciodată cunoştinţă cu el.

Connie s-a aplecat şi i-a făcut cu ochiul.

— Drept să vă spun, noi două nu vorbim prea des. Cred că mă învârt în alte cercuri decât ea.

— Da, a spus Kelly. Şi eu la fel.

Ciudată replică pentru un agent imobiliar, dar, din fericire, Connie n-a părut să observe. Kelly s-a întors în faţa casei şi a descuiat uşa, nimerind într-o cameră de zi: podele din lemn, televizor cu ecran plat, canapea tare de piele, pe care erau stivuite perne cu imprimeuri de

inspiraţie Navaho. Totul cu gust, mai elegant decât exteriorul casei, exceptând mirosul de ţigări ce plutea în aer şi propria figură a lui Kelly, de pe vremea când avea şaptesprezece ani, ţintuindu-o cu privire de pe peretele opus: *Mona Lisa,* în toată splendoarea ei.

— N-ai mai făcut nimic din 1992 încoace? a întrebat ea, adresându-se camerei goale. Nu mai ai nimic altceva cu care să te mândreşti?

Kelly a observat ceva băgat într-un buzunar din partea dreaptă a uriaşei rame de lemn. Când s-a apropiat, a văzut că era o telecomandă. A smuls-o de acolo, a apăsat butonul şi şi-a auzit propria voce, tânără, tristă şi plină de jalnice speranţe.

— Mi-e dor de tine. De ce nu vrei să vii în vizită?

Kelly a scrâşnit din dinţi. A azvârlit telecomanda în celălalt capăt al camerei. Aceasta s-a izbit de o fotografie alb-negru, înrămată, în care apărea Bellamy, şi i-a spart geamul.

Minunat! şi-a spus ea. *Minunat.*

Ce căuta acolo? Mai precis ce spera să obţină acum, când Shane stătea la sora lui, acum, când tatăl lui era mort şi plin de amprentele lui Kelly? Cum de se aşteptase vreodată ca soţul ei să-i asculte vorbele, fără ca ele să fie învelite în ceva urât de către această diformă oglindă vie care era Bellamy Marshall, artista?

Kelly a observat o haină atârnată în cuierul de lângă uşă: haina de doc a lui Shane. Aceeaşi pe care o îmbrăcase atunci când plecase de acasă, dimineaţa trecută. *O să vii la înmormântare, nu-i aşa? O să mă ţii de mână.* Kelly s-a dus la ea. A ridicat-o şi i-a inspirat mirosul curat, iar ochii au început să-i lăcrimeze, în vreme ce glasul ei de adolescentă continua să răsune din difuzoare. *Mi-e dor de tine…*

Shane, cu flacoanele lui de medicamente puse deoparte, cu discuţiile pe care le purta cu tatăl său, duminică seara, în dormitorul lui, vorbind în şoaptă, astfel încât Kelly să nu-l audă. Shane, care dormea separat de soţia lui pentru că aşa insistase ea, care nu-şi vedea niciodată familia decât pe Skype. Shane, care de curând îl căutase pe Rocky

Trei pe internet…

Nu din vina lui Bellamy o părăsise Shane pe Kelly. Poate că nimic nu era din vina ei.

— *Mi-e dor de tine. De ce nu vrei să vii în vizită?*

Kelly a lăsat jos haina. A apăsat butonul telecomenzii până când în cameră s-a făcut din nou liniște. Pe spațioasa măsuță pentru cafea se afla un teanc de foi crem. Kelly a scotocit prin geantă în căutarea unui stilou, dar n-a găsit niciunul, așa că a tras sertarul măsuței pentru cafea și a găsit acolo un talmeș-balmeș de foițe adezive, creioane colorate și caiete de desen abandonate. După atâția ani, Bellamy tot nu era în stare să păstreze ordinea în sertare…

Kelly a reușit să dea peste un stilou, a luat o foaie de hârtie și i-a scris o scrisoare soțului ei. I-a spus adevărul.

După ce a terminat, a împăturit hârtia în patru și a pus-o în buzunarul interior al hainei lui Shane, în același loc în care el își ținea lentilele de rezervă. Avea s-o găsească acolo pentru că umbla mereu la acel buzunar. Măcar atât știa despre el.

Kelly s-a ridicat, a pus la loc pe perete fotografia lui Bellamy, apoi s-a străduit să strângă cioburile împrăștiate, lucrând repede și aruncându-le pe toate la coșul de gunoi de sub chiuveta din bucătărie. La urma urmei, agentul imobiliar urma să sosească dintr-o clipă în alta, făcându-și apariția pe la ușile vecinilor pentru a lua cheia.

La urmă, Kelly a luat telecomanda și a dat s-o pună la locul ei. A evitat-o cât a putut pe *Mona Lisa* – propriul ei chip uriaș, buimăcit, împodobit cu pene și praf sclipitor – concentrându-se numai asupra buzunarului din piele de pe laterala ramei, privindu-l cu atâta atenție, încât atunci când a dat să vâre telecomanda înapoi în el, a remarcat ceva pe fundul lui. Ceva scânteietor.

L-a scos și s-a uitat la el, la medalionul auriu în formă de inimă ce atârna la capătul lănțișorului delicat. La cele două diamante, unul ceva mai mare decât celălalt. Preț de câteva lungi clipe, a ținut lănțișorul în fața ochilor, incapabilă să gândească, să se miște, să respire.

Capitolul 21

16 aprilie 1980

— Poate că a căzut, a spus Bellamy la telefon.

— Cum ar fi putut să cadă pur şi simplu? a întrebat Kelly. Încuietorile nu se desfac din senin. Nu-i aşa?

— Uneori.

— Oh, nu!

— Eşti sigură că nu ţi l-ai scos în timpul petrecerii? Eram destul de ameţiţi.

— Nu, a răspuns Kelly. Nu mi l-am scos. Nu mi l-aş fi scos niciodată.

— Hei, calmează-te! E doar un medalion.

— Nu şi pentru mine.

— Hm?

— Nimic. Sunt doar…

Kelly a oftat, tremurând.

— A fost al surorii mele.

— Of, Kelly, îmi pare rău!

— Ea m-a rugat să-l păstrez. Chiar înainte să… Mă simt ca şi cum aş fi dezamăgit-o.

— N-ai dezamăgit-o, bine? Ai fost o soră grozavă.

— N-ai de unde să ştii asta.

— Kelly?

— Da?

— *Eşti* o soră grozavă. Indiferent ce prostie de bijuterie ai purta.

Kelly a înghiţit în sec.

— Mulţumesc.

— Ascultă! Probabil că o să apară. Şi dacă nu, o să-ţi cumpăr eu unul nou… Flora, ai răbdare! Vin! Kelly, trebuie să plec la şcoală, ok? Menajera ţipă la mine de nu mai pot. Te sun când ajung acasă.

Kelly a închis telefonul. Stătea în picioare, singură în camera lui Jimmy. S-a privit în oglindă: ochii obosiţi, şuviţa de păr pe care Bellamy i-o vopsise cu o săptămână în

urmă, acum doar o rămăşiţă, cu blondul platinat transformat într-o banală nuanţă de galben mai deschis. Kelly şi-a atins baza gâtului, acolo unde ar fi trebuit să se afle diamantele.

— Ai dispărut, a şoptit ea. Nu mai pot vorbi cu tine.

Bellamy se înşela. Trebuia să-şi găsească medalionul. Avea să-i fie greu să se întoarcă pe acelaşi drum fără maşină şi fără vreun ban, dar pe noptiera lui Jimmy se afla un borcan plin cu monede de douăzeci şi cinci de cenţi. Kelly şi-a turnat în mână o grămăjoară, a ieşit în fugă din casă, a luat autobuzul până la intersecţia dintre Sunset şi Gower, apoi a străbătut în goană cele cinci străzi rămase până la clădirea în care locuia Vee. Tot drumul şi-a lovit neîncetat gâtul gol cu degetele, de parcă, dacă ar fi făcut asta îndeajuns de mult, ar fi putut să aducă înapoi ca prin farmec cele două diamante. *Catherine şi cu mine.*

Uşa de la intrarea în castelul lui Vee era încuiată. Kelly uitase să-l sună şi să-i spună că se întoarce, aşa că a izbit iar şi iar cu pumnul în ea, sperând s-o audă cineva, în cele din urmă, s-a ivit în prag o bătrânică.

— Eşti prietenă cu tânărul actor? a întrebat ea.

— Da, a răspuns Kelly. De unde aţi ştiut?

— Eu ţi-am deschis uşa seara trecută.

Bătrâna a privit-o pe jumătate amuzată, pe jumătate dezgustată.

— Purtai aceleaşi haine.

— Oh! Ăăm… păi… eu… mi-am uitat ceva la petrecere…

— Asta nu schimbă realitatea. Şi nici hainele, de altfel.

— Hm?

Kelly a renunţat. A pornit pe scări în sus, cât a putut de repede, urcând cinci, şase, şapte, opt rânduri de trepte. A bătut la uşă.

— Vee! a strigat ea. Cred că mi-am lăsat ceva aici!

A bătut din nou, cu mai multă putere.

— Vee!

Uşa s-a deschis pe jumătate. Lui Kelly i-au trebuit câteva secunde ca să-şi dea seama că cel din faţa ei nu era Vee.

Păr dat cu gel, cămaşă din pânză de bumbac în carouri, încheiată greşit, lăsând la vedere jumătate din pieptul gol. Era tatăl lui Vee.

— Nu te-am dus adineauri până acasă?

— Ăăm…

Kelly a încercat să nu se uite la pieptul lui, la smocul de păr des din mijlocul acestuia.

— Lasă-mă să ghicesc! îl cauţi pe Vincent.

— Da.

Fata s-a silit să zâmbească.

— Cred că e posibil să-mi fi uitat ceva.

— Ai alergat cu un etaj prea mult.

— Oh, îmi pare rău!

— Nicio problemă, dar Vincent oricum nu e acasă. Are o întâlnire la micul dejun cu nişte oameni de la televiziune.

Bărbatul a zâmbit.

— Ştiu pentru că eu am aranjat-o.

Kelly a închis ochii, apoi i-a deschis iar, respirând pe nas, simţind cum intră din nou în panică.

— Domnule McFadden?

— Da?

— Nu cumva mi-aţi găsit medalionul? Aseară sau azi-dimineaţă? Cred… cred că s-ar putea să-mi fi căzut în timpul petrecerii.

— Eu n-am văzut nimic.

— Sunteţi sigur?

El şi-a mijit ochii albaştri.

— Spune-mi cum arată, astfel încât eu şi cu Vincent să ne putem uita după el.

Kelly a clipit.

— E medalionul pe care îl purtam aseară.

— N-am observat.

— Ba da!

— Poftim?

— *Te-ai holbat la el tot timpul cât am discutat cu tine.*

Zâmbetul lui s-a stins.

— Despre ce vorbeşti?

Kelly s-a făcut mică de ruşine. Oare spusese asta cu voce

tare?

— Scuze.

— Te simţi bine?

— Mie doar… Îmi plăcea foarte mult medalionul ăla. Pentru mine avea o valoare deosebită…

— În mod evident, a replicat bărbatul.

— Cred că… Atunci când am stat de vorbă… Mi s-a părut că l-aţi remarcat.

— Există vreun motiv pentru care azi nu eşti la şcoală?

— Eu… ăăă… eram în drum spre şcoală.

McFadden şi-a încleştat maxilarul. Ochii i s-au înăsprit şi, pentru o clipă, chipul lui a devenit familiar, fără ca ea să-şi poată da seama de ce.

— Ai luat droguri, Kelly?

— Nu, domnule.

Fata şi-a coborât privirea. Pe gâtul lui, a observat o zgârietură lungă, roşie şi furioasă. A auzit pe cineva mişcându-se prin spatele lui, în apartament. Paşi uşori. Un oftat de femeie.

— Medalionul… medalionul era de aur, a spus ea repede. O inimă cu două diamante mici.

— OK, a spus McFadden.

— M-am gândit doar că s-ar putea să…

— O să-i transmit lui Vincent că ai fost aici.

— Mulţumesc, a zis ea. La revedere!

Kelly a rupt-o la fugă pe scări în jos, cu obrajii arzând, izbind treptele cu tălpile. Cum putuse să vorbească aşa cu tatăl lui Vee? Ce era cu ea? *E doar un medalion. Nu-i Catherine în persoană. Catherine e moartă şi aşa o să rămână, fie că-l găseşti, fie că nu.*

Kelly a coborât ultimul şir de trepte, apoi a străbătut holul, cerându-i iertare în gând lui John McFadden. În timp ce împingea uşa, a încercat să nu se mai gândească la felul în care el o privise, la răceala din ochii lui. S-a gândit în schimb la zgârietura de pe gâtul bărbatului, la mişcările din apartamentul lui şi a realizat că, peste toate celelalte, îi întrerupsese întâlnirea cu o femeie. Probabil cu manechinul acela, Cynthia Jones.

Bravo mie!

A deschis uşa, a ieşit la lumina strălucitoare a zilei şi a scotocit prin buzunar după alte monede. Măcar avea destui bani cât să ia autobuzul până acasă.

Ce idee năroadă, să vin aici! A îndrăznit să arunce o ultimă privire către apartamentul lui John McFadden. Şi din nou a zărit o siluetă de femeie în spatele draperiilor subţiri, stând cu braţele ridicate precum o dansatoare… Kelly a continuat să se uite. Femeia a tras draperiile, a privit în jos, spre stradă, şi preţ de câteva secunde, Kelly a reuşit s-o vadă bine pe musafira lui John McFadden. A simţit un gol în stomac. A închis strâns ochii, ca şi cum ei ar fi încetat să mai funcţioneze cum trebuie, apoi i-a deschis iar, sperând şi aproape aşteptându-se să vadă pe altcineva. Dar iat-o din nou, privind de la fereastră, apoi lăsând draperiile să cadă la loc. Oare o văzuse pe Kelly uitându-se la ea?

Cea care stătea la geamul lui John McFadden, purtând doar un tricou larg şi nimic altceva, nu era Cynthia Jones. Era fetiţa cu ochi speriaţi din reclama la ciocolată. Nu se poate să fi avut mai mult de treisprezece ani.

Odată întoarsă acasă, Kelly l-a sunat pe Vee de trei ori, dar a închis înainte ca telefonul să înceapă să sune. Nu putea vorbi cu el şi nici cu Bellamy. Nu ştia ce să spună. Poate că se înşelase când o văzuse pe fată. Poate că fusese un soi de iluzie optică, iscată din pricina reflexiilor, a unghiului din care bătea soarele la ora aceea şi a propriilor ei gânduri cuprinse de panică, iar cea de la fereastra lui John McFadden nu fusese câtuşi de puţin fata din reclama la ciocolată, ci numai un manechin oarecare, o tipă slabă şi roşcată, ce părea tânără, dar în realitate era o femeie în toată firea.

Poate.

Aşa trebuia să fie. Altfel situaţia ar fi fost prea ciudată, iar viaţa lui Kelly avea deja prea multe ciudăţenii în ea. S-a gândit la promisiunea pe care i-o ceruse mama ei.

— *Nu vreau să-ţi mai petreci timpul cu fata aia,* îi

spusese ea.

Oare ar fi fost un lucru chiar atât de rău? În lipsa lui Bellamy, Kelly ar fi rămas fără prieteni, da. Însă n-ar mai fi avut cazier, n-ar mai fi fost suspendată. Nu s-ar fi atins niciodată de cocaină, ori de iarbă, ori de ciuperci, ori de amfetamine, ori de sedative, ori de LSD. N-ar fi învăţat să tragă cu pistolul şi n-ar fi fost în stare de corijenţă, ar fi continuat să ia note de şase. Nu l-ar fi întâlnit niciodată pe Vee, Vee cel perfect, care cu o noapte înainte plânsese în braţele ei, Kelly neputând să-şi amintească de ce, dar ştiind că motivul îi stârnea o tristeţe profundă, incomensurabilă…

A auzit uşa deschizându-se, apoi pe Jimmy intrând în casă.

— Kelly? a întrebat el. Eşti trează?

Vocea lui a izbit-o ca un pumn în stomac. Kelly s-a văzut pentru o clipă în oglindă, cu gâtul gol, şi a cedat nervos.

— Kelly? Plângi?

Jimmy a bătut uşor la uşa ei. Ea i-a deschis, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji. S-a uitat în ochii blânzi şi obosiţi ai tatălui ei. Se detesta pentru că odată îl considerase pe John McFadden un tată mai bun.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jimmy.

Kelly l-a strâns în braţe şi a plâns mult la pieptul lui înainte de a fi în stare să vorbească.

— Îmi pare foarte rău, tată! a zis ea.

— Pentru ce?

— Eu… eu…

Noaptea trecută n-am fost acasă la o prietenă. M-am dus la o petrecere, m-am îmbătat, am luat droguri, am cunoscut nişte oameni îngrozitori şi…

Nu putea să spună nimic din toate astea. Nu pentru că ar fi dat de necaz. Jimmy habar n-avea cum s-o pedepsească. Amândoi ştiau asta. Nu putea să-i spună pentru că l-ar fi făcut să sufere prea mult.

— Am pierdut medalionul, a zis ea.

Jimmy s-a retras. S-a uitat la chipul fiicei sale.

— Pentru asta plângi?

— Da.

Kelly s-a şters la ochi. Bărbatul a scos o batistă de pânză din buzunar şi i-a dat-o (tatăl ei îi dădea o batistă), ceea ce a făcut-o să plângă şi mai tare.

— Scumpo, e în regulă.

— Ba nu e!

— Este.

— Înfurie-te pe mine! a spus ea, simţind un nod în gât. Te rog, înfurie-te pe mine! Am nevoie de asta.

— Ascultă, i-a răspuns bărbatul. Vrei să ştii adevărul? Nu eu i-am dat lui Catherine medalionul ăla.

Cu răsuflarea tăiată, Kelly s-a uitat fix la el.

— Ce?

— Ţi-am spus toată povestea aia pentru că aşa i-am promis surorii tale. M-a pus să jur că, dacă o să mă întrebe cineva, o să zic că eu i-am dat medalionul.

— Dar… de ce?

— Era de la… un prieten, a răspuns Jimmy. Nu voia ca mama voastră să afle. Nu voia să afli nici tu.

— Ce prieten?

Jimmy şi-a îndesat mâinile în buzunare.

— Te rog nu mă întreba asta.

Kelly s-a uitat la el, la umerii uşor cocârjaţi, la ochii ca două ouă prăjite, în care începeau să se adune lacrimile.

— Nu mă pricep la păstrat secrete, a continuat el. Puţinele pe care le am dor uneori mai rău decât toate rănile mele adunate la un loc.

— Şi ale mele la fel, a spus Kelly.

— Tu eşti prea tânără ca să ai secrete, scumpo. Oricum, până când o să ajungi la vârsta mea, o să le uiţi.

Kelly s-a gândit la fetişcana din fereastra lui John McFadden. O fată chiar mai tânără decât era Catherine cu doi ani în urmă. Şi-a atins acel loc de pe gât în care ar fi trebuit să se afle cele două diamante şi a sperat ca Jimmy să-i fi spus adevărul.

— Nu-ţi mai face griji, a zis bărbatul. Pierzi lucruri. Supravieţuieşti. Asta e viaţa.

A bătut-o uşurel pe umăr, i-a urat noapte bună, apoi s-a

dus în camera lui. Kelly a continuat să se uite în oglindă, gândindu-se la lucruri pierdute – medalioane, şi oameni, şi acele părticele din tine de care te desparţi când vezi ceea ce n-ar trebui – unele mai pierdute decât altele.

Capitolul 22

30 mai 1980

Kelly a azvârlit fluturaşul în aer. Acesta a rămas acolo preţ de câteva clipe, scânteind în lumina soarelui, după care ea l-a izbit cu racheta de badminton. Iubea jocul ăsta. Nu-l mai jucase niciodată, nici măcar nu mai văzuse pe cineva practicându-l, poate cu excepţia unor personaje de la televizor. Dar, cu câteva săptămâni în urmă, tatăl lui Bellamy instalase un fileu în curtea lor „ca să ne mai scoată din casă, pe mine şi pe Shane", după cum îi explicase Bellamy. Tot ea îi dăduse o rachetă, iar Kelly prinsese numaidecât gustul jocului. Îi plăcea la nebunie felul în care fluturaşul întârzia în aer, rămânând pe loc aşa cum nimic altceva din viaţa ei nu părea s-o facă.

Era ultima zi de şcoală. Kelly habar n-avea cum o să se simtă în clasa a unsprezecea şi cu atât mai puţin ce o să se întâmple luna viitoare, săptămâna viitoare sau chiar a doua zi.

— Asta a fost bună!

Bellamy a lovit fluturaşul, trimiţându-l înapoi peste fileu. Kelly i l-a înapoiat cu uşurinţă, iar mingea a plonjat în iarba moale din celălalt capăt al terenului, înainte ca Bellamy să apuce măcar să se apropie de ea.

— Ai o ţintă super-bună, a remarcat gazda.

— Mersi, i-a răspuns Kelly.

Acum e momentul. Spune-i acum!

De o lună încoace, dinainte şi după perioada de două săptămâni în care fusese suspendată, Kelly tot voia să-i vorbească prietenei sale despre fata pe care o văzuse la fereastra lui John McFadden. Uşor de zis, greu de făcut. Bellamy mai avea şi alţi prieteni în afara lui Kelly, iar câtă vreme aceasta fusese suspendată, ea începuse să petreacă mai mult timp în compania lor, mergând cu ei la cumpărături după şcoală, ducându-se la petrecerile lor, în grupuri de copii-vedetă, bronzaţi şi zâmbitori, ce nu voiau

să aibă de-a face cu un nimeni cum era Kelly.

Petrecerea lui Vee, Petrecerea Puşcăriaşilor, probabil că era deja o poveste veche pentru Bellamy, iar dimineaţa următoare, cu atât mai mult. Dar lui Kelly îi stăruia în gând şi ea îşi petrecea atât de mult timp singură, în compania propriilor gânduri…

Când a reînceput să meargă la şcoală, Kelly şi-a făcut planuri s-o întâlnească pe Bellamy cu orice ocazie. O suna şi se auto-invita la ea sau îi dădea câte un bileţel în timpul orelor, întrebând-o dacă vrea să meargă la McDonald's în după-amiaza respectivă. O dată sau de două ori a îndrăznit chiar s-o invite acasă la Jimmy, oricât de jenantă ar fi fost locuinţa aceea, cu florile de plastic din jardiniere şi cu bătrâna vecină care căsca gura din spatele draperiilor. Kelly avea mare nevoie să-i vorbească prietenei sale despre acea fată.

Bellamy accepta fiecare invitaţie, ceea ce era încurajator. Însă oricât de mult şi-ar fi exersat în minte discursul, Kelly pur şi simplu nu se încumeta să deschidă discuţia despre fata de la fereastra lui John McFadden, mai ales când era ameţită de droguri, adică mai tot timpul petrecut împreună cu Bellamy. După ce fuma puţină iarbă, Kelly ajungea să se uite prea atent la propriile amintiri. Începea să se îndoiască de ele, figura fetei din reclamă se înceţoşa şi îi apărea ca prin vis, cu trăsăturile mereu în schimbare. Atunci Kelly se apuca să pună sub semnul întrebării felul în care îi mergea mintea în dimineaţa în care mersese la castel, mahmură cum era şi supărată din cauza medalionului dispărut. *Poate că, la urma urmei, cea de la fereastră era Cynthia Jones,* se gândea ea. *Poate că nu era nimeni… doar o umbră.* Devenind paranoică, sfârşea prin a rămâne tăcută.

— *Unde eşti?* obişnuia să-i zică Bellamy, iar Kelly râdea şi mai trăgea un fum sau îşi întreba prietena dacă vrea să meargă afară, să joace badminton.

Însă gândul continua s-o sâcâie: John McFadden, stând în uşa întredeschisă, cu acea privire aspră, cu gâtul zgâriat. Uneori, Kelly îl vedea chiar şi în vis, zâmbindu-i cu

colţii lui de şarpe, deschizându-şi uşa mai larg, înălţându-se şi pregătindu-se să muşte.

— Tu serveşti, a spus Bellamy.

Kelly a aruncat racheta şi s-a aşezat pe iarbă.

— Hei! Pot să-ţi vorbesc despre ceva?

— Sigur.

Bellamy s-a strecurat pe sub fileu şi s-a trântit alături de ea.

— Îţi aminteşti cum, la petrecere, mi-ai spus că John McFadden e ciudat?

Bellamy şi-a ciupit una dintre brăţările de argint, coborându-şi privirea spre iarba de un verde strălucitor.

— Da.

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Despre asta voiai să-mi vorbeşti? Pe bune?

A râs puţin. Kelly, nu. Bellamy a oftat.

— Doar că… e genul ăla de regizor obsedat, ştii? Şi nu se poartă prea frumos cu Vee.

Fata şi-a dres vocea.

— Dar nu-ţi face griji. Proba ta o să meargă bine.

— Nu despre probă e vorba.

— Nu? Păi… stai o secundă!

Privirea i-a alunecat peste umărul lui Kelly

— Pleacă de aici! a strigat ea către magnolia înaltă de lângă casă, apoi a sărit în picioare şi a aşteptat, uitându-se cu furie înspre copac, până când două picioruşe subţiri s-au ivit de pe cea mai înaltă creangă, urmate de restul frăţiorului ei.

— Incredibil! a exclamat Bellamy, în vreme ce Shane se lăsa să alunece pe trunchiul arborelui, sub supravegherea surorii sale, care stătea cu mâinile în şolduri. Să fiu a naibii dacă nu e ca o maimuţă! a continuat ea. O *maimuţică urâtă şi incredibil de enervantă, care niciodată nu mă lasă dracului în pace!*

Shane s-a prins cu amândouă mâinile de o ramură mai joasă şi a rămas atârnat de ea, legănându-se înainte şi înapoi precum un cimpanzeu.

— Ooo oooh aaa aaa! a ţipat el.

— *Pleacă!*

Băiatul s-a aruncat pe pământ.

— *Nu eşti tu şefa mea!* a urlat cu glăsciorul său ascuţit, mult mai slab decât şi-l credea el.

Bellamy a pornit înspre copil, însă acesta a rupt-o la fugă, dispărând pe după casă.

— Şapte ani întregi am fost singură la părinţi, a zis ea. Nu-i corect!

Kelly s-a uitat lung la copac, gândindu-se la Shane, încă un băieţel căruia-i plăcea să se caţere, o maimuţică, nici măcar pe jumătate adult. Iar Shane era cu doar doi ani mai mic decât fata din reclama la ciocolată.

— Bellamy.

— Da?

— Acum aproape o lună… am văzut ceva.

— Ce vrei să spui?

— John McFadden…

— Tot mai vorbim despre el?

Fata a oftat din greu.

— Putem să jucăm şi să discutăm în acelaşi timp?

— Nu.

Kelly se simţea ca şi cum ar fi stat pe marginea unei stânci, dar cu nişte flăcări repezindu-se spre ea. Trebuia să sară şi avea doar câteva secunde la dispoziţie.

— Biiine, ciudato! a spus Bellamy. Ce-ai văzut?

Kelly a tresărit. I-a povestit prietenei sale cum s-a întors la castel pentru a-şi căuta medalionul, cum a bătut din greşeală la uşa tatălui lui Vee. I-a spus cât de ciudat îi păruse John McFadden, atât de secretos şi de supărat, i-a vorbit despre cămaşa lui descheiată, despre zgârietura de pe gât şi despre zgomotul pe care îl auzise – un oftat de fată. În tot timpul ăsta, Bellamy a ciupit fără încetare un fir de iarbă, făcându-l fărâme.

— Era o fată acolo, a zis Kelly, în apartamentul lui John McFadden. Am văzut-o!

Bellamy s-a uitat în sfârşit spre ea.

— Şi eu am văzut-o. Ai uitat? La fereastră? McFadden şi-o trage cu manechinul ăla, Cynthia Jones.

— Nu era Cynthia Jones.

— Ba sigur că era. Toate tabloidele au vorbit despre asta.

— Bellamy! Era fata din reclama la ciocolată.

— Cine?

— Fata aia de la petrecerea lui Vee. Copila aia. Probabil că e cel mult în clasa a opta.

Bellamy a fixat-o cu privirea vreme îndelungată. Şi-a ciupit brăţările, şi-a şters nasul.

— Ţi-ai găsit medalionul?

— Nu. Dar… Tu vorbeşti serios, Bellamy? Tu a*i auzit ce ţi-am zis?*

Fata a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Te-am auzit.

— Deci… Ce facem?

Bellamy şi-a dat la o parte o şuviţă de păr din ochi.

— Mergem la mine în cameră, a răspuns ea, cu mult calm. Ne super-ameţim. Tu uiţi că ai văzut vreodată ce ai văzut. Eu uit că mi-ai vorbit vreodată despre asta.

— Dar…

— Kelly!

— Ce?

— Încetează!

Kelly a clipit, cu ochii la prietena ei. Bellamy s-a săltat în picioare, apoi şi-a scuturat firele de iarbă de pe pantalonii scurţi.

— Bucură-te doar, a spus ea încet, că eşti prea mare pentru el.

I-a întins o mână lui Kelly, ajutând-o să se ridice. Cele două şi-au luat rachetele şi au pornit către casă.

Kelly şi-a urmat prietena înăuntru, mai întâi spre bucătărie, de unde Bellamy a luat o pungă de Doritos de pe masa de lucru, apoi până la etaj, în camera ei. Bellamy a încuiat uşa şi a deschis larg fereastra. Magnolia tocmai începuse să înflorească şi mireasma dulce, ca de unt, a alunecat în cameră, în timp ce Kelly rupea punga, iar Bellamy deschidea sertarul măsuţei de toaletă, scoţându-şi din el Punguţa cu iarbă şi foiţe pentru ţigări. Era acelaşi

sertar în care, cu o lună în urmă, Kelly găsise cealaltă Punguţă, cea în care se găsea lama acoperită cu o crustă de sânge. Fata s-a gândit la lamă, la cutia cu bomboane vechi de ani de zile a mamei sale, la faptul că, în urmă cu câteva nopţi, se trezise ca să bea un pahar cu apă şi îl auzise pe Jimmy plângând în somn, rostind numele mamei.

Foarte multe lucruri ar fi fost mai bine să rămână nespuse, iar Kelly le auzise pe toate. Aflase prea multe amănunte pe care nu voia să le ştie.

Bellamy nu ştia cum să termine mai repede cu rulatul ţigării. Când a fost gata, cele două au fumat-o pe toată, trăgând îndelung şi cu poftă din ea, suflând fumul înspre fereastra deschisă, fără să scoată o vorbă, până când din ţigară a mai rămas doar scrumul, iar ele s-au simţit amorţite, ca şi cum ar fi plutit.

Bellamy a descuiat uşa dormitorului şi a băgat o casetă video în aparat. Ecranul s-a luminat şi, în scurt timp, cele două se uitau la gura unui saxofon şi apoi la băieţii drăguţi din trupa Madness, cu pălăriile lor de fetru şi hainele lor la modă, ţopăind şi legănându-se pe ritmurile melodiei *Un pas mai încolo.*

— Cântecul nostru, a spus Bellamy.

A luat un pumn de Doritos, apoi i-a întins punga lui Kelly şi dat volumul la maxim. Kelly şi-a silit mintea să se întoarcă la ziua în care făcuse cunoştinţă cu Vee, la momentul în care ei trei goneau prin oraş în maşina lui Bellamy. Şi-a amintit râsul băiatului, cât de mult o emoţionase vederea lui, căci era prima dată când vedea pe cineva de o frumuseţe desăvârşită râzând atât de tare, cu toţi acei şoferi furioşi care claxonau agresiv împrejurul lor, în timp ce saxofonul se văieta…

O cu totul altă lume. În ziua aceea, Kelly abia dacă-i cunoştea pe Vee şi Bellamy. De tatăl lui nici măcar nu auzise vreodată.

Fata şi-a îndesat o mână de Doritos în gură, apoi şi-a aşezat capul pe umărul lui Bellamy. Prietena ei a cuprins-o cu braţul şi a sărutat-o pe frunte. Mirosea a marijuana şi a şampon din plante.

— Sora mea, a spus Bellamy.

Atunci s-a auzit o bătaie în uşă. Sterling Marshall şi-a vârât capul înăuntru. Avea părul lucios, ochii negri îi scânteiau şi purta o cămaşă de bumbac, cu dungi albe şi albastre, ce-i scoteau în evidenţă bronzul de vedetă.

— Vă rog să daţi muzica mai încet, fetelor.

— OK, tată!

Kelly spera să n-aibă faţa plină de praf portocaliu de la Doritos. S-a tras lângă televizor şi a micşorat volumul.

— Oh, să nu uit, Kelly! a spus bărbatul. Secretara lui John n-a ştiut cum să dea de tine, dar la sfârşitul săptămânii viitoare el o să ia o pauză de la filmările pentru *Rezistenţă.* Poate să te primească pe şapte iunie, la ora două după-amiaza, în biroul lui din Century City.

— Ăăm…

— Ar trebui să-ţi notezi.

— Hm?

Sterling Marshall a privit-o încruntat.

— Proba ta, a spus el. Cu John McFadden.

Kelly a înghiţit în sec.

— Ah! a exclamat ea. OK.

— În regulă atunci. O să-i transmit că ţi-am spus.

Bărbatul a închis uşa. Nedumerită şi puţin speriată, Kelly s-a întors către prietena ei.

— Bellamy, a zis ea. Eu nu-mi doresc cu adevărat să mă fac actriţă. Am spus că o să dau proba doar ca să vă fiu vouă simpatică.

Dar Bellamy s-a mulţumit să zâmbească larg.

— Tu tocmai i-ai zis lui taică-meu „tată”? a exclamat ea. Oh, Doamne, e aşa de drăguţ!

— Am un iubit! i-a spus Bellamy lui Kelly imediat după ce aceasta a ridicat receptorul, la prima oră a dimineţii următoare.

Nici măcar un „ghici ce?” Nici măcar un „bună”. Kelly era încă pe jumătate adormită. Ca să răspundă la telefon, mersese până în bucătărie cu ochii închişi, înţepându-şi de două ori tălpile de-a lungul drumului. A aruncat o privire

către ceas: ora şapte dimineaţa. Prin minte încă i se învârteau frânturi din visul pe care îl avusese: Vee, zâmbindu-i, stând cu capul în poala ei…

Din camera lui Jimmy s-a auzit un zgomot, pe jumătate respiraţie, pe jumătate sforăit, un sunet atât de puternic, încât Kelly s-a gândit că e posibil să fi ajuns până la urechile lui Bellamy. Kelly văzuse cândva un film la televizor – Robby Benson murind în timp ce era conectat la un ventilator. De asta îi amintea sunetul scos de tatăl ei. O îngrijora puţin, deşi pentru Jimmy probabil că era ceva normal. Seara trecută, când se întorsese acasă, el deja dormea, cu uşa închisă, sforăind şi gemând. Era abia ora opt. Dacă într-o bună zi Jimmy avea să se culce şi să doarmă la nesfârşit? De două săptămâni nu mai lucra şi, de vreme ce şcoala se terminase, nu mai trebuia să se trezească pentru a-i pregăti prânzul fiicei lui, aşa că era posibil.

Bellamy a spus:

— M-ai auzit?

— Ai un iubit?

— Voiam să-ţi spun ieri, dar mi-ai distras atenţia. Jimmy a scos un geamăt prelung, plin de durere.

Kelly a tresărit.

— Ce se întâmplă acolo?

— Tata doarme.

— Hm? OK. Deci, e actor, joacă în noul film al lui Vee, Rezistenţă.

Kelly a înghiţit în sec. Vee primise un mic rol în cea mai recentă producţie a tatălui său.

— Iubitul tău apare în filmul lui John McFadden.

— Îhî!

Nici măcar o pauză. Nici măcar o clipă în care să ştie, să înţeleagă. *Tu uiţi că ai văzut-o vreodată. Eu uit că mi-ai spus vreodată.* Bellamy Marshall, o fată de cuvânt…

Kelly a întrebat:

— Cum îl cheamă pe iubitul tău?

— Steven Stevens. Nu-i aşa că-i drăguţ?

— Ăsta-i numele lui adevărat?

— Îşi zice Steve.

— Uau!

— Oricum, Steve joacă rolul celui mai bun prieten al personajului principal. E mai în vârstă şi arată ca scos din cutie. Vee e un prăpădit pe lângă el.

— Cât de bătrân e?

— Nu chiar atât de bătrân, a răspuns Bellamy, cu glas muşcător.

Probabil că totuşi îşi aminteşte.

— Are nouăsprezece ani.

— Ah! a spus Kelly. OK.

— Şi ştii ce, Kelly? John McFadden nu e chiar atât de rău. S-a purtat foarte frumos cu Vee pe platou.

Kelly şi-a dat ochii peste cap.

— E grozav.

— Îl tratează ca pe un actor adevărat, nu doar ca pe copilul lui. Pun pariu că proba ta o să meargă strună.

Kelly ar fi vrut să-i spună că nu toată lumea poate să uite cu atâta uşurinţă, că ea s-ar putea să aibă nevoie de câteva zile până să intre în clubul fanilor lui John McFadden.

— Ştii… a început Kelly.

Dar apoi s-a oprit.

— Nu mai aud nimic, a spus ea.

— Hm?

Cândva, una dintre revistele despre lumea cinematografiei pe care Kelly le urmărea publicase un interviu cu un actor de telenovele care supravieţuise unui accident de avion. Actorul descrisese tăcerea care se lăsase în avion chiar înainte ca echipajul să facă anunţul.

— *Se auzea musca,* povestise el. *Şi ascultaţi-mă pe mine: într-un avion cu reacţie ce pluteşte prin aer, acea linişte desăvârşită e mai înfricoşătoare decât o explozie.*

Tăcerea, explicase actorul, însemna că ambele motoare ale avionului muriseră.

— Mai eşti acolo? a întrebat Bellamy.

— Stai o secundă.

Kelly a lăsat jos receptorul, a dat fuga în camera lui Jimmy şi a împins uşa. Draperii negre acopereau fereastra,

cufundând camera în beznă. Chiar şi cu uşa deschisă, fetei i-au trebui câteva minute pentru a se obişnui cu întunericul din interior, din acea cameră perfect tăcută. S-a dus spre patul tatălui său, dar pe drum a lovit cu piciorul o sticlă, clinchetul ei fiind singurul sunet din încăpere.

— Tată!

Kelly a aprins lampa de pe noptieră, l-a apucat pe bărbat de umeri şi l-a scuturat cu putere. El nu s-a mişcat, nici n-a vorbit. Chipul i-a rămas neclintit, ochii, închişi. Pielea din jurul buzelor lui căpătase o nuanţă vineţie. Kelly a căzut în genunchi. Şi-a lipit urechea de nasul lui, de gura lui.

— Tată! a ţipat ea din nou.

Bărbatul nu mai respira.

* * *

— Vrei să suni pe cineva, scumpo? a întrebat-o medicul de la urgenţă. De exemplu pe mama ta?

Kelly s-a uitat în sus. Nu la doctor, ci la ceasul de pe perete. Era aproape ora prânzului. Se afla acolo, în sala de aşteptare a spitalului Hollywood Presbyterian, de patru ore.

— Vreau să-l văd pe tata, a spus ea.

— Ştiu, scumpo, i-a răspuns medicul, o femeie cu ochi mari, miloşi, ascunşi în spatele unor ochelari cu lentile groase. Dar asta n-o să fie posibil o vreme.

— Cât de multă vreme?

— Patruzeci şi opt de ore.

În faţa ei, o femeie mexicană, ce nu ştia limba engleză, ţinea în braţe un copilaş care nu se mai oprea din ţipat. În clipa aceea, femeia şi pruncul ei erau singurii oameni din sala de aşteptare, dar de când se afla acolo, Kelly mai văzuse un bătrân ce se plângea de simptomele unui atac de cord, o mamă panicată a cărei fetiţă înghiţise clor şi un băiat cu doar câţiva ani mai mare ca ea, ce fusese adus în grabă pe o targă, cu un picior mutilat în urma unui accident de motocicletă. Doi dintre cei trei pacienţi fuseseră trataţi şi plecaseră. Până şi băiatul cu piciorul mutilat primea vizitatori. Kelly a încercat iar.

— Vreau să-mi văd tatăl. Vă rog!

— Ştiu că durează mult, a spus doamna doctor. Dar ăsta e intervalul necesar pentru dezintoxicare.

— Dezintoxicare?

— Pari o fată isteaţă, aşa că n-o să-ţi ascund adevărul. Tatăl tău a luat o supradoză de Percocet. Ştii ce fel de medicament e?

Kelly a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Tatăl tău a luat de zece ori doza prescrisă, amestecând pastilele cu o cantitate importantă de alcool.

Fata a rămas cu privirea aţintită asupra medicului, în timp ce gânduri înfiorătoare îi treceau prin minte. Elvis, şi Keith Moon, şi Sid Vicious, şi toate celelalte vedete despre care citise în revistele de scandal, găsite fără viaţă pe podelele unor camere de hotel sau încolăcite în jurul unor vase de toaletă, înecându-se cu propria vomă, moarte înainte de sosirea medicilor. Titlurile isterice: SUPRADOZĂ TRAGICĂ, VICTIMĂ A DROGURILOR, PLECAT PREA DEVREME DINTRE NOI… Kelly s-a gândit la toate acele momente în care îi dăduse lui Jimmy pastilele, paharul cu Jack şi cuburi de gheaţă, dorindu-şi să-şi poată trage singură un pumn, să se dea cu capul de perete. Ar fi vrut să ia ea însăşi pilulele lui Jimmy, aşa încât să nu mai simtă nimic, asemenea lui.

— O să se facă bine, i-a spus doamna doctor. Respiraţia nu i s-a oprit îndeajuns de mult, încât să sufere prea multe leziuni cerebrale.

— Prea multe?

— Trebuie doar să-l curăţăm, să-l scuturăm de praf şi o să fie ca nou.

Femeia s-a uitat la Kelly.

— Dar o să recomand Centrul Betty Ford.

Kelly a încercat să zâmbească.

— E o idee bună, a spus ea, gândind: *Nu prea multe leziuni cerebrale.*

— Aşadar, a continuat medicul. Mama ta? S-o sun?

Kelly a scuturat din cap. S-a auzit zicând:

— Eu n-am mamă.

— Tatăl tău spunea…

— Se înşală.

— Ei bine, ai vreun prieten de familie? Eşti minoră şi, dacă nu are cine să se îngrijească de tine, voi fi nevoită să contactez asistenţa socială…

— Am un prieten de familie, a zis repede Kelly.

Medicul a prezentat-o unei asistente, care a dus-o la biroul de informaţii şi a lăsat-o să folosească telefonul. Kelly a sunat-o mai întâi pe Bellamy, însă Flora, menajera, i-a spus că aceasta a ieşit în oraş. Ciudat. De dimineaţă, când Kelly era gata să încheie convorbirea dintre ele pentru a suna la spital, Bellamy o îndemnase:

— Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

Oare şi-i alungase din minte pe Kelly şi pe Jimmy întocmai cum făcuse cu fata de la fereastra lui John McFadden?

În continuare, Kelly a sunat acasă la Vee. Acesta a răspuns repede.

— Ai noroc că m-ai prins aici, a spus el. Venisem doar ca să-mi iau câteva lucruri.

Abia când i-a auzit vocea, ea şi-a dat seama cât de mult simţise lipsa lui Vee în acele ultime săptămâni, câtă vreme el fusese plecat să filmeze pentru pelicula *Rezistenţă.*

— Kelly? a spus băiatul. Pare că ai plâns. Te simţi bine?

— Azi-dimineaţă tata a încetat să mai respire.

— Ce?

Kelly i-a povestit totul, începând de la telefonul lui Bellamy care o trezise, şi în timp ce vorbea, vocea i se schimba, frângându-se atunci când descria amănuntele. În clipa în care a ajuns să-i spună cum îşi lovise tatăl în piept, cum îl scuturase şi îl izbise cu pumnii, fata a retrăit acea panică oarbă.

— Îl iubesc atât de mult! a zis ea. De ce nu l-am putut face să rămână?

Vee a exclamat:

— Oh, Doamne, dacă i s-ar întâmpla vreodată aşa ceva tatălui meu…

Kelly a izbucnit în plâns.

— Venim imediat! a spus Vee. Poţi să locuieşti cu noi. Atât cât ai nevoie.

Ea abia dacă a fost în stare să-i răspundă.

— Mulţumesc.

Abia după ce a închis telefonul şi s-a aşezat din nou în sala de aşteptare, Kelly a lăsat ca vorbele lui Vee să-şi croiască drum în mintea ei. Şi le-a repetat în gând. „Ajungem imediat” spusese el. „Poţi să stai cu noi.”

Şi, aşa cum era de aşteptat, trei sferturi de oră mai târziu, când a sosit în sala de aşteptare, Vee nu era singur. Tatăl său se afla şi el acolo, stând chiar în spatele lui, cu braţele încrucişate la piept.

— Tatăl tău e unul dintre cei mai puternici oameni cu care am lucrat vreodată, i-a spus el lui Kelly. Ştiu că o să-şi revină.

Vee s-a repezit la ea şi a strâns-o cu putere la piept. Kelly l-a cuprins în braţe, însă privirea i-a rămas aţintită asupra lui John McFadden şi tot trupul i s-a încordat, străbătut de o senzaţie… de o furie tot mai mare, mistuitoare.

— E în regulă, a spus Vee. E în regulă.

Kelly nu i-a putut răspunde. Se uita fix la John McFadden, iar lumea parcă se întorcea pe dos, zdrobind-o, rupând fărâme din ea… De c*e nu mi-am dat seama mai devreme? Cum am putut să nu ştiu?* Dar nu putea scoate o vorbă despre asta, nu de faţă cu Vee. Cum să fi putut? În minte i se derula o amintire înceţoşată de aburii alcoolului. Vee la Petrecerea Puşcăriaşilor, plângând cu faţa lipită de gâtul ei…

— Am iubit-o, spusese el. Am iubit-o pe Catherine.

Kelly l-a strâns şi mai tare în braţe, iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— E în regulă, a repetat băiatul. Sunt aici.

— Îl vreau pe tata, a şoptit ea, plângând atât pentru Jimmy, cât şi pentru Vee.

Bietul Vee, care credea că are un tată pe care merită să-l vrei.

John McFadden era îmbrăcat în negru din cap până în

picioare. Purta aceiaşi ochelari de aviator, aşa că acum Kelly nu mai avea cum să-l confunde, să se mintă pe sine sau să-şi întoarcă privirea. John McFadden era individul din Porsche. Era bărbatul în vârstă care o adusese pe Catherine acasă.

Capitolul 23

Ghici ce personaje au fost zărite la o masă din colţul restaurantului Polo Lounge, împărţind o sticlă de şampanie Cristale şi aparent mult mai mult decât atât? Nimeni alţii decât splendidul manechin Cynthia Jones *şi regizorul nominalizat la Oscar* John McFadden! *Se pare că Cynthia a primit un rol în cel mai recent film al maestrului, ceea ce a dus la ceva hârjoneli fierbinţi în spatele camerelor de luat vederi! Să soarbă şampanie în compania frumuseţilor cu picioare lungi nu e o activitate obişnuită pentru McFadden, un adept al abstinenţei în vârstă de patruzeci de ani, cunoscut pentru că face filme, nu avansuri. Dar pesemne că superba Cynthia, în vârstă de douăzeci şi cinci de ani, i-a furat inima şi i-a schimbat firea încuiată.*

— E mare lucru pentru John, dezvăluie un prieten. Ultima domnişoară cu care s-a purtat atât de romantic e fosta lui soţie [modelul Leilani Valle].

John McFadden are un gen când vine vorba de femei. Şi cu siguranţă e un gen frumos!

EXTRAS DINTR-UN
articol publicat în revista
Rona Barrett's Hollywood
17 mai 1980

Capitolul 24

23 aprilie 2010

Barry a apelat de încă două ori numărul de mobil al lui Kelly Lund, de pe telefonul de unică folosinţă al lui Sterling Marshall. De fiecare dată a nimerit direct peste căsuţa vocală. În mod evident aparatul ei era închis sau rămăsese fără baterie. Însă Barry ar fi minţit dacă ar fi spus că nu-i venea să zâmbească, numai puţin, la gândul că, atunci când avea să-şi reîncarce telefonul, Kelly Lund urma să fie întâmpinată, în stil *Zona crepusculară,* de trei apeluri pierdute din partea omului pe care îl omorâse.

Pe care e posibil să-l fi omorât. Nevinovată până la proba contrarie.

Ce-şi dorea Barry, lucru pentru care ar fi fost gata să-şi dea casa, maşina şi poate toate experienţele sexuale trăite vreodată, era înregistrarea acelei conversaţii de la ora 23:49, dintre Kelly şi socrul ei. Pentru că, deşi apelul stabilea o legătură clară între ea şi Sterling Marshall în noaptea morţii acestuia, victima fusese cea care iniţiase respectiva legătură.

Marshall o sunase pe Lund, nu invers, ceea ce, după părerea lui Barry, ridica mai multe semne de întrebare decât orice altceva. Convorbirea avusese loc aproape de miezul nopţii şi, conform informaţiilor pe care le aveau, fusese ultimul telefon pe care Marshall avea să-l dea vreodată. Dar Kelly şi Sterling nu erau tocmai predispuşi la confidenţe nocturne. De fapt, toţi membrii familiei, inclusiv Kelly, pretindeau că cei doi nu-şi vorbeau niciodată.

— De ce crezi că a sunat-o? a întrebat-o Barry pe Louise în timp ce urcau spre locul crimei.

— M-am gândit şi eu la asta.

— Poate că a vrut să-i spună despre boala lui, aşa cum îi vorbise şi lui Shane. Să îngroape securea războiului sau ceva de genul ăsta?

— Pare un motiv ciudat pentru a-ţi cumpăra un telefon

de unică folosinţă.

Barry a dat din cap.

— Da. De acord.

Încă nu reuşea să se dumirească, deşi prin minte i se perindau tot felul de scenarii, încă de când formase acel ultim număr apelat şi ascultase înregistrarea care deschidea căsuţa vocală a lui Kelly Lund. Pentru ca lucrurile să fie şi mai încurcate, Kelly fusese singura persoană sunată de pe telefonul de unică folosinţă. Când verificaseră istoricul aparatului, nu mai găsiseră niciun alt număr apelat înainte sau după al ei.

— Am o teorie, a spus Louise, în timp ce urcau ultimele trepte din marmură roz, Barry concentrându-se asupra lor mai mult decât ar fi trebuit.

Unde găseşti marmură roz? Scările îi aminteau de Casa de Vis a lui Barbie, pe care o avea cândva nepoţica lui, Kaitlyn. Era o fetiţă tare dulce, dar prima soţie a lui Chris primise custodia ei exclusivă şi se mutase în celălalt capăt al ţării, aşa că Barry n-o mai văzuse de vreo doisprezece ani. Doamne, în iunie urma să termine liceul…

— Mă asculţi? l-a întrebat Louise.

— Da. Care-i teoria ta?

— Nu cred că a fost omorât de Kelly Lund.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, omul era oricum pe moarte. Cancerul avansase mai mult decât le mărturisise el soţiei şi copiilor, iar eu cred că ea ştia asta. Cred că s-ar putea ca Marshall să-i fi spus.

Barry a clătinat din cap, gândindu-se din nou la Kaitlyn, singura lui nepoată. Singurul copil al lui Chris. Oare nătărăul de frate-său se gândea vreodată la fata lui când albea dinţi ori colecţiona neveste? Seara târziu, în miniconacul lui, oare îşi umplea vreodată pipa, trăgea un fum şi se gândea la fetiţa aceea drăgălaşă, cu Casa ei de Vis a lui Barbie, acum o străină, ajunsă la aceeaşi vârstă pe care o avea Kelly Lund atunci când Chris obişnuia să-l chinuiască pe Barry cu fotografia ei?

— Cu toţii suntem pe moarte, Louise, a spus el.

— Uau! OK, domnule Nietzsche!

Când au ajuns în apropierea biroului, Barry şi-a scos telefonul şi a sunat-o repede pe Kelly Lund.

— Bună ziua, doamnă Marshall, a început el, având grijă să folosească numele preferat de ea. Sunt detectivul Dupree. Vă rog să mă sunaţi cât puteţi de repede.

A încheiat apelul, apoi şi-a băgat mobilul la loc în buzunar. Louise a încercat iar.

— OK, a zis ea, în primul rând, Sterling Marshall practic o întreţinea.

— Hm? a exclamat Barry, dar apoi a priceput despre ce vorbea partenera lui.

Cu o seară în urmă, în faţa secţiei de poliţie din Hollywood, scriitorul acela, Sebastian Todd, le spusese cum reuşise Kelly Lund să-şi găsească o slujbă bine plătită imediat după ce ieşise din închisoare.

— Mai ţii minte? Site-ul ăla dedicat infidelilor, cel pentru care scrie ea portrete. Sterling Marshall era un partener din umbră. El îi făcuse rost de slujbă.

— Dar Kelly Lund nu ştie asta.

— Poate că da, poate că nu.

— Sebastian Todd zicea că ea nu ştie.

— Oricum, Marshall a cumpărat casa în care locuiesc ea şi cu Shane. Pe *asta* Kelly trebuie s-o ştie. Socrul ei a plătit totul.

— Şi?

— Şi poate că n-o detesta atât de mult pe cât crede toată lumea.

Louise i-a aruncat o privire plină de înţeles.

— Poate că există şi alte telefoane de unică folosinţă despre care nu ştie nimeni. Alte discuţii ce au avut loc doar între ei doi…

— Unde vrei să ajungi?

— El se pricepea foarte bine la păstrat secrete. Ai fi ghicit, fie şi într-un milion de ani, că soţul şi tatăl anului, Sterling Marshall, deţine o parte dintr-un site de întâlniri pentru curtezani?

— Nu ştiu.

Barry s-a gândit la ce-i spusese Hank Grayson, la cum reuşise Sterling, cu douăzeci de ani în urmă, să-l ţină pe Shane departe de închisoare şi să ascundă de ochii presei izbucnirea violentă a fiului său, făcând în aşa fel încât numai rudele apropiate, ofiţerii care îl arestaseră şi, desigur, bietul bucătar, să ştie adevărul. N-a spus totuşi nimic…

— Dacă era ceva între el şi Kelly? a întrebat Louise. Dacă Shane a aflat?

Barry a tresărit.

— Sterling Marshall nu era genul ăla de om.

— Era un actor.

— El n-a vizitat-o niciodată la închisoare. N-a trimis nicio scrisoare către comisia pentru eliberare condiţionată.

— N-avea nevoie să trimită scrisori, a spus Louise. Sterling Marshall se pricepea să tragă sforile.

Barry a oftat. Câţiva poliţişti în uniformă au trecut pe lângă ei, dând din cap şi zâmbind. *Dacă ar şti ei despre ce vorbim…*

După ce colegii lor s-au îndepărtat suficient, încât să nu-i mai poată auzi, Louise a continuat:

— Tu te-ai întrebat vreodată de ce o dispreţuieşte Bellamy Marshall pe Kelly Lund?

— Pentru ce i-a făcut tatălui ei.

— Exact.

— Mă refeream la faptul că l-a omorât pe cel mai bun prieten al lui.

— Eu, nu.

— Louise! a spus Barry. E căsătorită cu băiatul lui.

— Suntem în Hollywood.

Detectivul a replicat:

— OK, bine. Sterling Marshall şi Kelly Lund aveau de ani de zile o foarte fierbinte, şi incredibil de dezgustătoare, aventură amoroasă. Asta nu înseamnă că ea nu l-ar fi omorât. Dacă mergem pe varianta ta, atunci are un motiv. E posibil ca el s-o fi sunat de pe telefonul ăla de unică folosinţă. Să fi rupt relaţia. După cum spuneai, omul era pe moarte. Poate că voia să îndrepte lucrurile, i-a spus asta,

iar ea n-a putut să îndure.

— Adevărat, a zis Louise. Dar tot nu ştim cine e persoana care apare în imaginile surprinse de camere.

În birou, tehnicienii încă adunau probe şi făceau fotografii. Barry mai intrase acolo pentru scurtă vreme, dar asta se întâmplase cu o zi înainte, imediat după discuţia lui cu Kelly Lund, când încă se obişnuia cu cazul. Acum a fost mai atent: a văzut sângele, într-o cantitate foarte mare, bălţind pe podea, împrăştiat pe rafturi, agăţat de draperii sub forma unor stropi groşi şi închişi la culoare.

Era opusul unei crime „curate”, ceea ce ar fi putut veni în sprijinul teoriei lui Louise, dacă interpretai lucrurile în sensul ăla. În mod evident cineva fusese foarte furios.

— Urme de tălpi, a spus Barry, arătând cu degetul către podea.

Putea să distingă mai multe rânduri de paşi în zona îngrădită, ceea ce era logic. Mary şi Bellamy intraseră amândouă în camera în care se afla cadavrul, înainte de a chema poliţia. Amândouă femeile le spuseseră că poartă măsura treizeci şi şase la picior.

— Ai văzut-o pe asta?

Louise s-a lăsat pe vine şi a arătat înspre o urmă de pantof sport, pe mijlocul căreia se vedea emblema producătorului.

— Adidas?

— Măsura patruzeci şi unu, a spuse ea. Model bărbătesc. Mai era una şi în bucătărie.

Înapoi în sufragerie, Mary Marshall arăta mult mai rău decât cu o jumătate de oră în urmă: palidă, trasă la faţă, cu capul atârnându-i pe spate într-un fel care îl făcea pe Barry să fie destul de sigur că femeia dăduse din nou iama în pastile.

Dar când Louise a întrebat-o dacă pot să-i „arunce câteva întrebări” în legătură cu Kelly Lund, Mary n-a adormit, nici nu le-a spus ei şi lui Barry să se ducă dracului, aşa cum îşi imagina el că are să facă. A reuşit

chiar să-şi salte capul şi să-i privească.

— Sigur, a răspuns ea, şuierând cuvântul, în vreme ce ochii i se străduiau să rămână treji.

— Putem să ne întoarcem altă dată, doamnă, a spus Barry.

Însă femeia a scuturat din cap.

— Nu, nu, nu, a spus ea. Vreau să ajut.

— Ştiţi cumva ce măsură poartă fiul dumneavoastră la pantofi? a întrebat Louise.

— Nu sunt sigură. Patruzeci şi unu sau patruzeci şi doi, poate?

Louise a notat asta în agenda ei.

— Parcă voiaţi să mă întrebaţi despre Kelly Lund.

— Vrem, doamnă, a răspuns Barry.

Mary s-a lăsat pe spate, începând să-şi piardă din nou energia.

— Era o fată atât de drăgălaşă când era mică! a spus ea. Întotdeauna mă saluta. Niciunul dintre ceilalţi prieteni ai lui Bellamy nu-mi dădea bună ziua.

Barry s-a uitat la ea.

— Deci voi o simpatizaţi pe Kelly, pe vremea când era doar o puştoaică?

Femeia a scuturat din cap.

— Eu o simpatizam pe Kelly. Sterling, nu. Nu mi-a spus niciodată de ce…

Pleoapele i s-au închis uşor preţ de câteva clipe.

— Despre ce vorbeam?

Louise i-a zis:

— Despre Kelly Lund.

— Ştiţi ce e ciudat? a întrebat Mary.

— Da?

— Am fost măritată cu Sterling vreme de cincizeci şi unu de ani şi tot există foarte multe lucruri pe care nu le-am aflat niciodată despre el.

Mary şi-a scos batista din mânecă pentru a-şi şterge o lacrimă.

— N-am ştiut cât de apropiaţi erau el şi John McFadden decât după ce John a fost împuşcat. N-am ştiut că John

McFadden îi dăduse lui Sterling arma lui (n-am ştiut nici măcar că Sterling şi-a dorit vreodată să aibă o armă) decât după ce mi-am găsit soţul mort în birou.

— Nu ştiaţi că are un pistol? s-a mirat Louise. Serios?

— Îmi dau seama că pare ciudat, a spus femeia. Dar la vârsta mea sunt sigură că motivul pentru care eu şi Sterling am rămas căsătoriţi, singurul motiv pentru care am fost atât de compatibili, atât de fericiţi…

— Da?

— N-am fost niciodată sinceri unul cu celălalt. În nicio privinţă.

Mary a zâmbit. Era un zâmbet trist şi gol. Louise i-a aruncat o privire lui Barry.

— Încetează! a spus el, foarte încet.

— Oh, eşti aici! a exclamat Mary şi chipul i s-a luminat în momentul în care Bellamy Marshall a intrat în cameră, lăsând în urmă o dâră de parfum scump. Purta o bluză de un roşu închis, cu trei nasturi descheiaţi, şi o pereche de blugi strâmţi, iar părul ei negru era proaspăt spălat şi strălucitor. O îmbunătăţire de sută la sută faţă de ziua precedentă. Barry şi-a impus să nu se holbeze la ea, deşi femeia chiar se dichisise aşa cum trebuie.

— Îmi pare rău că am întârziat, a zis Bellamy.

Şi-a îmbrăţişat repede mama, apoi i-a făcut loc fratelui ei, care a ţinut-o la piept mai mult şi mai strâns. Bellamy i-a zâmbit lui Barry.

— Am dat peste multă aglomeraţie în trafic, a explicat ea.

Privirea detectivului s-a îndreptat către mama celor doi, care se uita la fiica ei ca şi cum ar fi fost la un pas de înec. Bellamy era ultima barcă de salvare.

Ce însemna: *N-am fost niciodată sinceri unul cu celălalt. În nicio privinţă*?

Şi Shane Marshall se ferchezuise, deşi, la drept vorbind, Barry nu-l văzuse decât dormind dus într-o celulă din arest şi puţine fiinţe simţitoare n-ar fi fost în stare să arate mai bine decât el atunci. Când bărbatul s-a desprins de mama lui şi s-a aşezat, Barry i-a observat pielea îngălbenită,

cearcănele şi acea privire din ochi… Era ceva dincolo de durere. Un aer obosit, şi înfrânt, şi golit de orice speranţă. Instinctiv, detectivul şi-a coborât privirea către încălţările lui Shane: bocanci de drumeţie. Mai degrabă măsura patruzeci şi trei.

— Doamnă detectiv Braddock?

— Da?

— Aş vrea să-mi schimb declaraţia anterioară, a spus Shane. Ce v-am spus ieri.

Louise şi-a lovit cu degetele agenda, apoi a întors pagina.

— Care dintre declaraţii? a întrebat ea.

Bărbatul a încercat să zâmbească, apoi a renunţat. Şi-a îndesat mâinile în buzunare, dar nu înainte ca Barry să observe că îi tremurau.

— Vreau să schimb ce v-am spus despre soţia mea, a explicat el. Despre faptul că ar fi fost acasă noaptea trecută.

— Azi e în toane bune, a spus o asistentă peste măsură de veselă, pe nume Dahlia, atunci când Kelly a ajuns la azilul în care locuia tatăl ei.

Locul se numea Hollywood Haven şi îi amintea de un motel eficace, dar cu un miros greu plutind în aer, un amestec de amoniac, odorizant pentru încăperi şi încă ceva, ceva greu, stătut şi trist. Azilul nu se schimbase prea mult în ultimii cinci ani. Acelaşi colorit bej şi auriu, aceleaşi lumini puternice, aceleaşi copii după tablouri impresioniste pe pereţii camerei de zi, acelaşi televizor, la care pâlpâia probabil aceeaşi emisiune-concurs, urmărită de acelaşi număr de bărbaţi şi femei aşezaţi în faţa ecranului, unii conectaţi la perfuzii, toţi tăcuţi.

— Cred că asta se datorează faptului că l-am bărbierit, a spus Dahlia.

— Hm?

— Tatăl dumneavoastră, a explicat asistenta, pe un ton uşor înţepător sub toată dulceaţa din voce. Un bărbierit curat îl face întotdeauna fericit. Se poate să nu ştiţi asta?

— Nu ştiam.

Femeia s-a uitat cu atenţie la Kelly.

— Când l-aţi vizitat ultima oară?

— Acum cinci ani.

— Oh! Păi… e frumos că acum sunteţi aici.

Kelly a simţit o urmă de vinovăţie. Fără îndoială, asta şi fusese intenţia asistentei. Desigur, Dahlia era nou-venită (la drept vorbind, părea prea tânără pentru a fi altceva decât nou-venită) şi n-avea de unde să ştie că tatăl lui Kelly nu-şi crescuse fiica de la naştere, că suma amintirilor ei legate de Jimmy Lund era formată din patru luni petrecute împreună, cu treizeci de ani în urmă, două sau trei vizite în spatele gratiilor şi imaginea înceţoşată a unei călătorii la Disneyland, de pe vremea când ea şi Catherine erau prea mici pentru caruselele cele mai populare. Un episod din trecut i-a revenit pentru câteva clipe în memorie: salonul pentru vizitatori al centrului de dezintoxicare Betty Ford, Jimmy zâmbind, cu ochii limpezi.

— O să le-arătăm noi, puştoaico! Tu şi cu mine. Suntem mai puternici decât îşi dă seama cineva.

— Fiica dumneavoastră e aici, domnule Lund.

Asistenta a condus-o pe Kelly în salonul tatălui ei, o încăpere sărăcăcioasă, slab luminată, cu un singur scaun, o noptieră, un dulăpior şi un pat de spital. Singura contribuţie personală era cuvertura de pe pat – aceeaşi pătură în carouri maro pe care Jimmy obişnuia s-o ţină împăturită pe canapeaua din fosta sa locuinţă. Nu o dată, Kelly îl învelise cu ea când îl găsise adormit în faţa televizorului şi acum iat-o din nou, acoperindu-l pe tatăl ei abia conştient, rămas singur în cameră. Cel de-al doilea pat şi ocupantul lui gălăgios dispăruseră de la ultima ei vizită. Kelly nu voia să întrebe unde. Multe se pot întâmpla de-a lungul a cinci ani, iar în astfel de locuri de regulă se şi întâmplă.

Jimmy era proptit în şezut, cu un zâmbet nesigur întipărit pe chip. Kelly a încercat să-i zâmbească la rândul ei.

— Bună, Dahlia, i-a spus el asistentei.

— Vă las singuri.

Tânăra i-a aruncat o privire critică lui Kelly.

— Probabil că aveţi multe să vă spuneţi.

Kelly nu ştia sigur ce să facă. În ultima vreme, nu prea se omora după îmbrăţişări, mai ales cu străinii, iar judecând după felul în care Jimmy se uita la ea, era destul de convinsă că el o considera străină.

— M-au bărbierit, a spus bărbatul.

— Mi-a zis Dahlia că îţi place să te bărbierească.

— Îi spun aşa doar ca s-o fac să-mi zâmbească.

Kelly a tras un scaun lângă patul lui şi s-a aşezat.

— Arăţi foarte bine, a început ea.

Aşa era. Părul argintiu îi era pieptănat cu grijă şi purta o bluză de trening verde-închis, cu un tricou alb pe dedesubt, care îi scotea în evidenţă albul ochilor, făcându-l să pară mai vioi.

Kelly şi-a amintit ziua în care bătuse pentru prima dată la uşa lui, alungată din apartamentul ei, singură şi îngrozită, neavând unde altundeva să se ducă. Pe Jimmy nu-l cunoştea cu adevărat, auzise doar câte ceva despre el de la mama ei. Se aşteptase la un drogat nebun şi furios. Dar întâlnise exact opusul. Încă îşi aducea aminte cum se deschisese brusc uşa, cum se luminaseră ochii aceia umezi.

— *Puştoaico!* exclamase el, ca şi cum ar fi aşteptat-o de-o veşnicie. *Mi-aş dori ca şi sora ta să mă poată vizita.*

Cât timp fusese închisă, Kelly se gândise de nenumărate ori la cum ar fi fost viaţa ei dacă Jimmy n-ar fi luat o supradoză de medicamente. La Carpentia avusese multă vreme să mediteze la toate acele scenarii cu „ce-ar fi fost dacă”, iar acesta era unul extrem de important. Dacă Jimmy n-ar fi luat o supradoză, viaţa ei nu s-ar fi schimbat în acelaşi fel. Kelly n-ar mai fi aflat în acea zi despre John McFadden şi Catherine, pentru că nu l-ar fi rugat pe Vee să vină s-o ia de la spital. Dacă nu l-ar fi văzut atunci (cu o săptămână înaintea probei) pe John McFadden purtându-şi ochelarii de aviator, probabil că n-ar mai fi făcut alte cercetări. Şi n-ar mai fi ajuns la acea groaznică

descoperire cu doar câteva zile înaintea petrecerii care marca sfârşitul lucrului la pelicula *Rezistenţă.* McFadden probabil că ar fi rămas în viaţă. Kelly n-ar fi fost acuzată de uciderea lui. Vee poate că ar fi rămas prin preajmă…

Dar mai era ceva, ceva la care nu putea să nu se gândească acum. Dacă Jimmy n-ar fi luat o supradoză, iar ea n-ar fi ajuns la închisoare, Kelly poate că ar fi locuit şi în prezent cu tatăl ei. Poate că ar fi rămas să-l îngrijească. Atât de mult îl iubea pe vremea aceea. Atât de mult îi plăcea să aibă un tată adevărat.

— Mă cunoşti? l-a întrebat ea.

Jimmy i-a zâmbit în acelaşi fel nesigur. Era un zâmbet în spatele căruia nu se afla nimic în afara bunului-simţ, a politeţii, care făceau parte din fiinţa lui Jimmy în aceeaşi măsură ca şi cicatricele lui. Interesant, majoritatea oamenilor sunt nevoiţi să se străduiască pentru a fi buni, însă în cazul lui Jimmy bunătatea era o trăsătură genetică. Şi, judecând după Kelly şi Catherine, una recesivă.

— Sondra? a încercat el.

— Nu sunt Sondra Locke, tată.

Kelly şi-a tras scaunul puţin mai aproape, astfel încât el să-i poată vedea medalionul de la gât, cel pe care-l luase din casa lui Bellamy.

— Vezi? a spus ea, ridicându-şi delicata inimioară de aur, pentru a i-o arăta. Eu sunt.

Jimmy s-a uitat lung la medalion. Zâmbetul i-a dispărut. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Mă mai ţii minte?

Bărbatul a dat repede din cap. A prins-o strâns de mână.

— Catherine, a zis el.

— Kelly, tată, l-a corectat ea. Sunt Kelly.

— Kelly… Kelly nu-mi zicea niciodată „tată”. Îmi spunea doar Jimmy.

Femeia a închis ochii.

— Ai dreptate. Îmi pare rău. Îmi pare rău, Jimmy.

— Mie ar trebui să-mi pară rău. Eu sunt cel care te-a dezamăgit. Pe toţi i-am dezamăgit.

— Jimmy.

— Am fost un tată rău.

Kelly şi-a pus o mână pe obrazul lui, i-a şters o lacrimă.

— N-ai fost.

— Nu te-am putut feri de închisoare. N-ar fi trebuit să ajungi acolo.

Ea a scuturat din cap.

— Ba ar fi trebuit şi am ajuns. E OK. Am supravieţuit.

— Ticălosul ăla merita să moară.

— McFadden.

— Da, McFadden. Am încercat să le spun că eu l-am omorât.

Kelly şi-a amintit discuţia pe care o avusese cu Sebastian Todd.

— I-ai spus mamei.

— Nu m-a crezut. Nici poliţia nu m-a crezut.

— Pentru că nu era adevărat. Jimmy.

Femeia a scos un şerveţel din cutia de pe noptieră.

— Nu tu l-ai ucis.

— *Merita să moară.*

— Tată!

— Mi-a distrus viaţa.

— Din cauza *Gropii demonilor?* Din cauza rănilor tale? De ce nu mi-ai spus niciodată? Mi-ai zis că ai fost rănit în timp ce lucrai la un film horror, dar niciodată…

Glasul i s-a stins. Bărbatul scutura din cap, iar şi iar.

— Eşti OK?

— Nu din cauza nenorocitelor mele de răni.

Jimmy a închis ochii. Kelly i-a luat mâna în ale ei.

— E în regulă, a spus ea cu blândeţe. E în regulă, tată.

S-a uitat la mâinile lui: piele atât de uscată, încât pe alocuri crăpase, cicatrice peste cicatrice peste ani întregi de uzură musculară, pete lungi, de un roşu aprins, urme de arsuri ce nu aveau să se mai vindece niciodată. Kelly voia răspunsuri. Avea nevoie de ele. Dar nu voia să-l mai facă să sufere. Bietul Jimmy îşi petrecuse o parte atât de mare din viaţă suferind.

— Poate că ar trebui să vorbim despre altceva.

— Sunt bine, a spus el.

A deschis iar ochii şi s-a uitat la ea. Respiraţia i s-a domolit, părând că tocmai ar fi aterizat după un zbor lung şi dificil.

— Poţi să-mi aduci un pahar cu apă? E un vraf de pahare în baie. Chiar lângă uşă.

Kelly a dat din cap în semn de încuviinţare. A părăsit încăperea şi s-a dus în baie, unde a umplut unul dintre paharele de plastic cu apă de la robinet. O asistentă a trecut pe lângă ea pe hol. Avea acelaşi zâmbet strălucitor şi fals ca Dahlia. Locul ăla părea o casă de nebuni, zău aşa. Nu era de mirare că Jimmy reuşea cu greu să nu-şi piardă minţile.

Când s-a întors în salonul tatălui ei şi i-a dat paharul, Kelly aproape că se aştepta ca el să n-o mai recunoască, însă bărbatul i-a mulţumit, spunându-i pe nume. A băut apoi toată apa din pahar înainte de a vorbi.

— De ce porţi medalionul ăla, Kelly?

— Catherine mi-a spus să i-l păstrez, a răspuns ea, privindu-i chipul.

— Dar nu-l pierduseşi? Acum mult timp?

— L-am găsit. Azi l-am găsit.

— Uau…

Jimmy a înghiţit în sec.

— Cred că unele lucruri nu vor să rămână pierdute.

— Jimmy. De unde avea Catherine medalionul ăsta? Tu mi-ai zis că l-a primit de la un prieten.

— Da.

— Era vorba de John McFadden? Prietenul? Pentru asta îl urai?

— Hai să vorbim despre altceva, scumpo!

— Am nevoie să ştiu, tată. E important.

— Nu pot să-ţi spun.

— De ce nu? John McFadden e mort.

— Ştiu.

— Catherine e moartă.

— Şi asta ştiu.

— Atunci cine o să aibă de suferit?

Bărbatul a început să tremure. O lacrimă i s-a rostogolit

pe obraz.

— Eu.

— Tu?

— Secretele, a spus el. Pot să te omoare.

— Ce vrei să zici?

Ochii lui au început să se înceţoşeze şi să se mişte, privirea alunecându-i peste capul ei. Nu mai era atent.

— Secretele îţi rod măruntaiele şi încerci să le omori cu băutură…

— Jimmy…

— Te ucid. Te ucid de fiecare dată.

Bărbatul a izbucnit în plâns. Kelly a încercat să-l ia în braţe, însă el a respins-o.

— Nu pot să plâng de faţă cu tine, Sondra, a spus el. Întotdeauna mi-ai fost prietenă.

Kelly a scos un oftat prelung, tremurător. Proastă idee! Crudă. *Încerci să obţii răspunsuri şi nu faci decât să înrăutăţeşti situaţia. Întotdeauna înrăutăţeşti situaţia.* În tinereţe, îşi dorise de multe ori să poată înţelege mai bine oamenii, să ştie cum să-i facă fericiţi, cum să-i liniştească, să-i atragă. Psihologul de la Carpentia spunea că ei nu-i pasă suficient de ceilalţi, că mama n-a deprins-o cu empatia din primii ani de viaţă, prin urmare a fost nevoită să înveţe mai târziu. Dar asta nu fusese niciodată o problemă. Kelly ţinea mult la cei din jur. Poate prea mult. Doar că nu pricepea cum funcţionează majoritatea dintre ei.

— Să chem asistenta? a întrebat ea.

Jimmy a scuturat din cap, domolindu-şi plânsul. Şi-a suflat nasul.

— Sondra?

— Da.

— De unde ai medalionul?

Kelly n-a răspuns.

— Fata mea avea unul exact la fel.

Privirea i-a alunecat din nou spre ea. *S-a oprit.* Ştia cine era. Jimmy avusese aceeaşi privire în boxa martorilor, în timp ce răspundea timid cu „da” sau „nu” la întrebările

procurorilor. Din când în când se uita în ochii fiicei lui şi încerca să surâdă, iar în clipele acelea ea o vedea. Frica. Nu îi era frică *de* Kelly, aşa cum părea să le fie tuturor celorlalţi, inclusiv mamei şi lui Bellamy. Jimmy se temea *pentru* ea.

— Tată, a spus Kelly.

El a scuturat din cap.

— Nu! Nu, Kelly! Nu pot să-ţi spun.

Ea a oftat. Jimmy a continuat:

— Vreau să stau de vorbă cu Sondra.

Kelly a dat încet din cap. Şi-a pus mâna peste a lui.

— Jimmy, a spus ea. Sunt eu, prietena ta Sondra.

— Hei, cum îţi mai merge?

— Nu-i rău. Uneori mi se face dor de Clint.

— Întotdeauna ai fost prea bună pentru el, puştoaico.

Femeia a zâmbit.

— Mi se pare că voiai să-mi pui o întrebare.

— Da, Jimmy, aşa e, a răspuns ea. Cine i-a dat fetei tale, Catherine, medalionul ăsta superb?

— Nimeni.

Kelly s-a uitat lung la el.

— Nu pricep.

— Nimeni nu i l-a dat. L-a luat singură. Era al mamei ei.

Kelly a făcut ochii mari.

— Al mamei ei? a întrebat ea.

— Rainy Daye.

— Rainy Daye, a şoptit ea, întorcându-se în trecut, în trecutul foarte îndepărtat, la descoperirea făcută de Catherine: cutia cu cărţi poştale din dulapul mamei lor.

— *Ştii ce, Kelly? Cred că oamenii nu se cunosc cu adevărat între ei.*

— *Cu excepţia noastră, nu-i aşa?*

— *Cu excepţia noastră.*

— Rainy îl purta în timp ce lucra la *Groapa demonilor.* Îl purta când am cunoscut-o, însă când ne-am căsătorit l-a aruncat. Eu l-am şterpelit. M-am gândit că s-ar putea ca fetele să-l vrea într-o bună zi, dar asta înainte să aflu de la cine era. Şi după ce am aflat, tot l-am păstrat. Din

duşmănie, cred.

— De la cine era, Jimmy?

— Catherine a venit odată în vizită pe la mine şi a găsit medalionul. Fata aia mereu scotocea prin dulapuri şi sertare. Mereu umbla acolo unde n-ar fi trebuit…

— L-a furat?

— Pur şi simplu a început să-l poarte. N-ar fi trebui să-i zic de la cine e, dar m-a prins după câteva pahare de Jack, m-a prins plângându-mi de milă…

— De la cine era?

— Catherine îl purta peste tot. Secretul ăla îngrozitor. La gâtul ei. Am pus-o să-mi promită că n-o să-i povestească surorii ei. Lui Kelly i-am spus că medalionul e de la mine.

— Îmi amintesc, a intervenit Kelly. Cine i l-a dat lui Rainy, Jimmy? Spune-mi! Te rog!

Bărbatul i-a luat mâna în ale lui şi i-a strâns-o atât de tare, încât a durut-o.

— Îmi pare rău, a mărturisit el, iar teama aceea tristă a pus stăpânire pe chipul, pe ochii lui. Medalionul era de la tatăl lor, Sondra. De la tatăl adevărat al lui Kelly şi Catherine.

Odată ajunsă în faţa azilului Hollywood Haven, lui Kelly i-a venit greu să rămână în picioare. Genunchii îi erau moi, capul i se învârtea şi o cuprindea o senzaţie ciudată, ca şi cum s-ar fi descompus, atom cu atom. Se mai simţise aşa, cu treizeci de ani în urmă, când lumea fusese smulsă de sub ea, când viaţa se întorsese pe dos, negrul devenise roşu, iar prietenii dispăruseră.

Totul e o minciună.

Aşa ceva ar trebui să i se întâmple unui om doar o singură dată în viaţă şi totuşi iată-l, acelaşi şoc oribil, un fulger care loveşte de două ori în acelaşi loc, transformând totul în scrum. Acum toate se aşezau la locurile lor, dar într-un alt fel ca pe vremuri. Batjocura lui Catherine la adresa mamei lor, furia tot mai mare a lui Rose.

— *De unde ai medalionul ăla? Răspunde-mi!* zbierase ea.

Şi, of, cât de mult o încântase pe Catherine să nu-i

răspundă, lănţişorul acela fiind pentru ea ca o armă încărcată, dezvăluindu-i acel soi de libertate care provine din deţinerea unui mijloc de constrângere. Pe atunci Catherine putea să facă orice: să renunţe la şcoală, să ia droguri, să-şi croiască drum prin Hollywood culcându-se cu unul şi cu altul, să-şi *trăiască viaţa până la limita ei elastică* la doar paisprezece, cincisprezece ani.

Putea să fure maşina mamei sale şi să fugă de acasă pentru a se vedea cu John McFadden, un narcisist hollywoodian, negru la suflet, mai bătrân chiar decât mama ei. Catherine putea să sfârşească moartă pe fundul unui canion, iar Rose n-avea cum să se opună. Trebuia să rămână tăcută, căci atât era de importantă păstrarea secretului. Renunţase la tot pentru el. Inclusiv la propriul copil.

Atât de puternic era tatăl natural al lui Kelly.

Kelly nu se putea gândi prea mult la el. Nu se putea întreba cine era, fiindcă ştia aproape cu certitudine răspunsul, iar acesta era prea urât, prea trist. Răspunsul se găsea în medalionul ce-i fusese furat cu treizeci de ani în urmă, în timp ce dormea, de către o Bellamy care ştia mai multe. Se găsea în sentimentele lui Bellamy faţă de ea, în acea dragoste de soră transformată în ură, în crearea unei opere de artă menite s-o ţină pe veci în spatele gratiilor şi departe de familia ei. Se găsea în strădania disperată a mamei ei de a o ţine departe de „moştenitorii de elită ai Hollywoodului”, mai ales de Bellamy, şi în acea singură scrisoare pe care Sterling Marshall i-o trimisese vreodată, pentru a-i cere să facă întrerupere de sarcină şi să nu mai aibă vreodată copii cu soţul ei.

Lucrul cel mai trist dintre toate era că răspunsul se găsea şi în sentimentul pe care îl avea când se uita la Shane: o strângere de inimă, fără nicio legătură cu a-l cunoaşte în adevăratul sens al cuvântului. Acelaşi sentiment îl avea şi faţă de Bellamy. Bellamy care, cândva, o sărutase şi îi spusese: „suntem surori”. Bellamy, cu încheieturile ei subţiri şi crestate, care mereu făcea aluzie la „secretele” ei. Bellamy, care probabil ştia adevărul,

chiar şi pe atunci.

Spune-mi „tată”… Fata mea.

Genericul se derula prin faţa ochilor lui Kelly. Sterling Marshall, producător executiv al peliculei *Groapa demonilor,* un film apărut pe piaţă în acelaşi an în care se născuseră Kelly şi Catherine. Sterling Marshall, care-şi angajase cel mai bun prieten pe post de regizor şi amanta însărcinată pe post de machieuză. Bietul Jimmy se îndrăgostise de Rainy pe platou, fusese prins în pânza aceea de păianjen…

— Am ştiut… poate la câteva luni după naşterea voastră, îi zisese el în salonul lui. *Am găsit în sertarul ei o cutie în formă de inimă, plină cu bomboane de ciocolată, alături de un bilet. „Pentru cele trei frumuseţi ale mele”, scria în el. Nesemnat. Am aruncat biletul. Cutia am lăsat-o. Ea n-a scos o vorbă despre asta şi nici eu n-am deschis subiectul.*

— De ce?

— Îmi era frică.

— De ce, Jimmy?

— De adevăr.

Kelly încă îi vedea faţa, ochii umplându-se de lacrimi.

— Atâta vreme cât Rosie nu zicea nimic, eu încă eram tatăl vostru.

Ani întregi trăise o minciună, apărase taina lui Rose, rămânând o dublură, chiar şi ca tată. Când Jimmy plecase de acasă, o făcuse pentru că ea îl dăduse afară. Kelly îşi amintea asta. Îşi amintea certurile dintre ei, dar nu reuşise niciodată să audă despre ce era vorba în ele. Catherine auzise câte ceva. Se pare că, mai târziu, dobândise şi alte informaţii, descoperind ceva ce nici măcar Jimmy nu ştia: numele tatălui ei biologic.

— De ce ai îndurat toate astea?

— Pentru că vă iubeam. Vă iubeam pe toate trei. O să vă iubesc mereu.

Kelly a simţit iar un nod în gât.

— Meritaţi un tată mai bun, îi spusese Jimmy, când adevărul era exact pe dos.

Nu-l meritaseră. Niciuna dintre ele.

Femeia şi-a şters o lacrimă de pe obraz şi s-a uitat la ceas. Sebastian Todd ar fi trebuit să ajungă deja. De ce întârzia atât? Pentru că bateria telefonului ei era descărcată, ca de obicei, iar încărcătorul rămăsese acasă, în Joshua Tree, Kelly îl sunase pe Todd de la biroul asistentelor din azil şi îl rugase s-o ducă la secta din care făcea parte mama ei. Todd îi spusese că aceasta se află la o distanţă de două ore. În mijlocul deşertului. „M-aş bucura să te duc”, îi zisese el, pretinzând că se află „chiar după colţ”. Discuţia avusese loc cu o jumătate de oră în urmă.

Kelly era cât pe ce să între din nou şi să-l sune iar pe Todd, când acesta a sosit în sfârşit, la volanul unui strălucitor Mercedes alb, asortat cu costumul lui şi cu ramele albe ale ochelarilor de soare. Bărbatul a coborât geamul.

— Ai întârziat, i-a spus Kelly.

El şi-a scos ochelarii.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic.

Ea a dat să deschidă portiera din dreapta, însă Todd o ţinea încuiată.

— Poţi să descui uşa, te rog?

— Kelly.

— Da.

— Eu tot nu cred că eşti o ucigaşă.

— Hm?

Ea s-a îndepărtat de maşină, chiar în clipa în care a auzit sirenele şi două vehicule ale poliţiei au oprit în parcare.

— N-am avut de ales, i-a spus Todd. Detectivul Dupree m-a sunat la câteva secunde după ce am vorbit cu tine. N-am ştiut că ai necazuri. N-ar fi trebuit…

— Poţi să-mi faci rost de un avocat?

El a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Dă-i ăsta mamei mele, a spus Kelly, în timp ce Dupree şi partenera lui veneau glonţ către ea, puşi pe treabă. E al ei.

Capitolul 25

SURPRINZĂTORUL FAN AL LUI KELLY LUND

În timp ce controversele continuă să se învârtă în jurul morţii prin împuşcare a legendarului actor Sterling Marshall, nora acestuia, Kelly Lund, a fost adusă la interogatoriu. Dar, deşi mulţi o consideră vinovată, Lund, condamnată pentru crimă, a câştigat un aliat neaşteptat.

Sebastian Todd, autorul nominalizat pentru premiul Pulitzer care, în 1981, a descris pe larg condamnarea pentru omor a lui Lund, atât în Los Angeles Times, *cât şi în aclamata operă poliţistă inspirată din realitate,* Mona Lisa, *s-a lansat acum într-o încercare de a dovedi că, până la urmă, Kelly Lund nu e o ucigaşă. Pretinzând că femeia nu se face vinovată nici de omorârea lui Marshall, nici de moartea prin împuşcare, în 1980, a regizorului John McFadden, pentru care a fost condamnată şi a ispăşit douăzeci şi cinci de ani de închisoare, Todd spune că şi-a schimbat părerea în urma unei discuţii surprinzătoare.*

— Am stat de vorbă cu mama lui Kelly, povesteşte el, refuzând să dezvăluie unde se află Rose Lund, despre care se zice că s-ar fi alăturat unui cult după ce, în 1984, la trei ani de la încarcerarea lui Kelly, a dispărut de la domiciliul ei din Los Angeles. Rose m-a convins de nevinovăţia fiicei sale.

Todd a realizat de curând, într-un loc rămas ascuns, un amplu interviu cu doamna Lund, în cursul căruia i-a pus numeroase întrebări, legate mai ales de uciderea lui McFadden. Amănuntele vor fi publicate în ediţia din luna iulie a revistei Vanity Fair.

— Asemenea lui Kelly, Rose s-a ales cu o reputaţie proastă, spune Todd despre doamna Lund, care a fost acuzată că şi-ar fi abandonat fata cu câteva luni înaintea crimei, lăsând-o pe adolescenta tulburată în grija tatălui ei, Jimmy Lund, un cascador dependent de droguri, cu abilităţi discutabile în domeniul educaţiei copiilor. Deja îşi

pierduse o fiică pe sora geamănă a lui Kelly, Catherine din cauza sinuciderii şi trecea printr-o perioadă dificilă, însă Rose n-a încetat nicio clipă să o iubească, explică Todd. Şi n-a încetat nicio clipă să creadă în nevinovăţia fetei sale.

Dar va mai crede şi altcineva? Reprezentanţii forţelor de ordine îl acuză deja pe Todd, un notoriu vânător de publicitate, că stârneşte controverse de dragul vânzărilor (se zvoneşte că ar discuta cu editurile despre o continuare a volumului Mona Lisa).

— Nimeni nu se îndoieşte că am pus persoana potrivită în spatele gratiilor, spune fostul procuror Lawrence Schwartz, care s-a ocupat de caz, iar acum are un cabinet particular de avocatură. Cu tot respectul, domnul Todd ar trebui să aibă atâta minte, încât să nu încerce să dezechilibreze balanţa justiţiei.

Iar cei îndeajuns de în vârstă încât să-şi amintească înfricoşătoarea fotografie ce o înfăţişa pe Kelly Michelle Lund zâmbind în ziua aflării sentinţei i-ar da cu siguranţă dreptate.

— Biata fată n-a avut nicio şansă, remarcă medicul psihiatru şi realizatorul de emisiuni Bob O'Neil. A fost aproape ca şi cum ar fi fost crescută pentru a deveni o criminală. Uciderea lui Sterling Marshall într-o manieră izbitor de asemănătoare e pentru mine o dovadă suficientă că unii oameni e mai bine să rămână de tot în spatele gratiilor.

Şi totuşi, fie că e interesat de drepturile omului, fie că-l preocupă mai tare drepturile de ecranizare, Todd n-o să dispară prea curând.

— Ne grăbim mereu să aruncăm vina pe fată, zice flamboaiantul jurnalist. Mai ales pe fata care nu poate să plângă la comandă.

ABC Ştiri Online
21 aprilie 2010

Capitolul 26

7 iunie 1980

În visul lui Kelly, toate ferestrele explodau. Se vedea zăcând pe salteaua lui Vee, în mijlocul unui morman de cioburi, cu ambele încheieturi sângerând din abundenţă, îl striga pe Vee, dar ştia că el e acasă la tatăl lui. Acolo locuise toată săptămâna, Kelly insistând să rămână singură în apartamentul lui, în ciuda protestelor băiatului. „E convenabil” şi „îmi place aici” erau singurele ei scuze. Aşa că, în visul ei, Kelly se vedea singură, sângerând şi iar sângerând, paralizată, incapabilă să strige după ajutor. O umbră cădea asupra ei. Îi aparţinea unui om care stătea în picioare în cameră. Dar în vis nu era Vee. Ci John McFadden, înălţându-se lângă ea, cu cămaşa descheiată pentru a-i lăsa la vedere pieptul palid, smocul de păr şi medalionul în formă de inimă al lui Catherine, care-i scânteia la gât.

Kelly s-a chinuit să-şi deschidă ochii, să se trezească. Oare era normal să aibă vise atât de înfiorătoare, de violente, ori asta făcea din ea o psihopată? Avusese multe astfel de vise de-a lungul vieţii, cele mai multe după moartea surorii ei, dar situaţia se înrăutăţise de când stătea în apartamentul lui Vee. Cel puţin două vise în fiecare noapte, toate avându-l în rolul principal pe John McFadden, toate sfârşind cu vărsare de sânge.

Kelly a aruncat o privire către ceasul de pe podea: ora două dimineaţa. S-a ridicat, tremurând. Nu mai putea continua aşa, păstrând secretul legat de cine era cu adevărat John McFadden, trezindu-se cu gândul ăsta, mai îngrozitor decât coşmarurile.

Şi mai rea era imposibilitatea de a-şi alunga impresia că nu ştia nici măcar jumătate din poveste, că acel sărut brutal de lângă Porsche nu reprezentase decât o pagină dintr-o carte lungă şi urâtă. Trebuia să afle restul. Până atunci nu avea să poată dormi.

Kelly s-a dus în bucătărie. A aprins lumina şi s-a lăsat pe podea, uitându-se sub frigider, sperând să găsească diamantele alea… Medalionul nu era acolo. Bineînţeles că nu era. Scotocise apartamentul lui Vee de la un capăt la altul, transformând asta într-o parte din rutina ei zilnică, încă de când începuse să stea acolo: se trezea dintr-un coşmar, căuta medalionul, mânca micul dejun, lua autobuzul până la Betty Ford, ca să-l viziteze pe Jimmy, se întorcea în apartament, mânca din nou, stătea cu Vee şi, uneori, cu Bellamy, îi aştepta să plece, căuta medalionul, se ducea la culcare. Visa iar. Era un cerc vicios ce n-avea niciun rost.

Acum Kelly devenise aproape sigură: John McFadden îi dăduse medalionul lui Catherine. Şi tot John McFadden îl luase.

Fata s-a ridicat în dreptul mesei de lucru şi a pus mâna pe telefon. Fără să stea pe gânduri, a sunat-o pe singura persoană pe care nu i-ar fi părut rău s-o facă să sufere cu ceea ce ştia. Singura persoană care i-ar fi putut spune mai multe. *E trează. Face curat.*

Aşa cum era de aşteptat, Rose a răspuns după primul zbârnâit al telefonului.

— Trebuie să discut cu tine.

— Kelly?

— Spune-mi despre „valentinul” lui Catherine.

— Ce?

— În ultima noapte a vieţii ei, Catherine ţi-a zis că se duce să se vadă cu „valentinul” ei.

— Eşti drogată, Kelly?

— Nu, a răspuns ea. Dar Jimmy a luat o supradoză de medicamente.

— Ce?

Doamne, câtă nevoie avea Kelly de o ţigară! A zărit un pachet de Marlboro roşu lângă chiuveta din bucătărie. L-a luat. L-a scuturat. Era gol.

— Kelly?

— Jimmy a luat o supradoză acum o săptămână.

— Oh, Doamne! De ce nu mi-ai zis?

— E la dezintoxicare. O să se facă bine.

— Vrei… vrei să vii acasă?

Kelly a cules un muc de ţigară mai mărişor din scrumiera rămasă pe masa de lucru. *Acasă. Ce glumă!*

— Nu, a răspuns ea, înşfăcând cutia cu chibrituri de pe aragaz. Sunt bine.

— Îmi pare rău, Kelly, a spus mama ei. Îmi pare rău că te-am dat afară. Pur şi simplu… nu mai ştiam încotro s-o apuc şi taică-tău mă tot suna. Insista că vrea să te vadă.

Kelly a aprins mucul, apoi a suflat un nor de fum.

— „Valentinul” lui Catherine era cumva John McFadden?

— Eu… eu nu ştiu despre ce vorbeşti.

— La el se ducea în noaptea în care ne-a părăsit? El e motivul pentru care nu vrei să-mi petrec timpul cu Bellamy Marshall sau cu oricare dintre copiii bogaţi şi celebri?

— Kelly…

— De ce nu mi-ai spus că despre el era vorba? Aş fi înţeles. Ea avea… avea doar cincisprezece ani.

— Nu ştiam cu cine îşi petrecea timpul sora ta, a rostit încet Rose. Asta şi voiam să aflu, dar de când cu… Sora ta nu-mi spunea decât ce avea ea chef să-mi spună.

— De când cu ce?

— Nimic.

— De ce erai aşa de furioasă pe ea în noaptea aia?

— Era foarte târziu. Venise beată.

Kelly a mai tras încă o dată din restul de ţigară, inhalând totul până la filtru.

— Mereu se întorcea târziu, a spus ea, tuşind. Mereu venea beată.

— Nu eram furioasă.

— *Eu aşa nu mai pot, mamă! Am nevoie de adevăr!*

Kelly şi-a auzit mama inspirând adânc, cu durere. A expirat lent.

— Nu eram furioasă, a repetat femeia. Eram speriată.

— De ce?

— Pentru sora ta.

Prin telefon, Kelly a auzit un chibrit scăpărând. Mama ei îşi aprindea o ţigară.

— În ziua aia tu erai la şcoală. Am găsit testul cu rezultat pozitiv.

Lui Kelly i-a amorţit tot trupul, iar inima a început să-i bată în urechi cu atâta putere, încât o auzea mai tare decât vocea mamei sale, pompându-i sângele, cu un bubuit statornic şi trist.

— Toată ziua ne-am certat din cauza asta. Ea mi-a spus că el o iubeşte. Că o să fugă împreună. Că e un bărbat în toată firea, bogat, şi că o să meargă undeva unde să poată fi… nu ştiu. Acceptaţi.

— Un bărbat bogat, a şoptit Kelly.

— Nu mi-a spus niciodată numele lui, a zis încet mama ei. Sora ta îmi spunea doar ce voia ea.

Kelly voia o altă ţigară. Tânjea după ea.

— În noaptea aia…

— Ce?

— Era atât de supărată…

— Da.

Femeia a oftat.

— Cine o poate învinovăţi? Credea că o să fugă cu el în lume de Sfântul Valentin. Credea că n-o să ne mai vadă niciodată, pe mine sau pe tine, şi totuşi iat-o, adusă acasă la patru dimineaţa, de către bogătaşul ei, de acel Făt-Frumos al ei.

Kelly îşi amintea că mama ei o pălmuise pe Catherine în noaptea aceea, implorând-o să-i spună cum îl cheamă pe „valentinul” ei. Şi-o amintea pe mama ei prăbuşită pe podea, cu o şuviţă din părul auriu lipită de lacrimile care-i curgeau pe faţă.

— *Îmi pare rău, puiule. Putem să îndreptăm lucrurile.*

Însă Catherine tot plecase. Furase maşina mamei şi ajunsese în Pasadena, pe o alee a îndrăgostiţilor despre care nu-i vorbise niciodată de-a lungul discuţiilor pe care le aveau târziu în noapte. Condusese până acolo, fiind însărcinată, şi sfârşise moartă în canion, cu capul zdrobit, cu fiecare os din trup sfărâmat în bucăţele.

— Nu mi-a spus niciodată, zicea acum Rose. Sunt mama ei şi nu mi-a spus niciodată. A trebuit să găsesc testul…

Poliţia o considerase o sinucidere. Dar de ce s-ar fi omorât Catherine din cauza sarcinii, dacă mama lor ştia care era situaţia şi voia s-o „îndrepte”? Kelly şi-a amintit un alt lucru spus de Catherine în acea noapte, chiar înainte de a pleca. O replică pe care şi-o alungase din minte până acum.

— *Nu merit aşa ceva.*

Pe atunci, Kelly crezuse că sora ei se referea la palma primită, la furia mamei…

— Crezi că s-a întors la el? Crezi că l-a ameninţat cu darea în vileag?

— A fost o sinucidere, i-a spus mama ei. Aşa ne-au zis poliţiştii.

— S-ar putea să se fi înşelat.

— Nu mai contează. Oricum ar fi, ea s-a dus. Au trecut doi ani de atunci. Nu mi-a spus niciodată numele lui. N-avem ce să facem.

— Dar…

— E un om puternic şi bogat.

Glasul mamei era ca de gheaţă, ca de piatră.

— N-avem ce să facem.

Kelly nu voia să-i bage în sperieţi pe părinţii lui Bellamy ori să-l trezească pe frăţiorul acesteia la ora două dimineaţa, aşa că a aşteptat. S-a plimbat încoace şi încolo prin apartament, şi-a făcut un sendviş cu dulceaţă şi unt de arahide, din care n-a fost în stare să mănânce, s-a mai plimbat un pic, a fumat încă trei mucuri de ţigară din scrumieră, a căutat medalionul, a băut un pahar cu lapte, a făcut un duş, a mai fumat un muc, apoi a pornit televizorul pentru ştirile de dimineaţă şi s-a mai plimbat puţin, până când s-a făcut în sfârşit ora opt. Atunci a sunat-o pe Bellamy.

A răspuns menajera. Kelly a cerut-o pe Bellamy.

— Un moment, i-a răspuns femeia.

Iar Kelly a aşteptat, cu inima bătându-i atât de tare, încât abia dacă mai putea să respire.

A auzit paşi apăsaţi, pe Bellamy certându-se cu fratele ei

din nu ştiu ce motiv (o gofră?), după care paşii s-au apropiat în sfârşit, iar prietena ei i-a rostit numele la telefon.

— Scuze. Shane e atât de enervant…

— John McFadden a lăsat-o gravidă pe sora mea, a spus Kelly. Şi cred că e posibil s-o fi omorât.

— *Sfinte Sisoe! Ce?* Stai aşa!

Bellamy a închis uşa dormitorului ei, apoi a revenit la telefon.

— Spune-mi tot! a îndemnat-o ea.

Şi Kelly i-a spus tot, întreaga poveste rostogolindu-se de la momentul în care văzuse frumosul Porsche negru oprind lângă vechea ei locuinţă, până la moartea lui Catherine, la ochelarii de aviator ai lui John McFadden şi la discuţia avută cu mama ei în urmă cu doar şase ore… A înşirat totul pe nerăsuflate, doar vag conştientă de faptul că Bellamy nu-i pusese nicio întrebare, n-o întrerupsese nici măcar o dată. De-a lungul întregii istorisiri, cea mai bună prietenă a lui Kelly stătuse la fel de tăcută ca motoarele moarte ale unui avion.

Când Kelly a terminat de vorbit, la telefon s-a aşternut liniştea. Fata îşi făcea griji că Bellamy închisese, că nici măcar n-o ascultase.

— Bellamy? a întrebat ea.

— Sunt aici.

Kelly a oftat, aşteptându-se la scuze, la negări sau la *Eşti sigură? Poate că era un alt tip cu ochelari de aviator.* S-a gândit chiar că Bellamy s-ar putea s-o acuze pe mama ei de minciună în ceea ce priveşte sarcina, să strângă rândurile, să sară în apărarea tatălui lui Vee, a celui mai bun prieten al tatălui ei, *un om puternic şi bogat…* Însă Bellamy n-a negat, nici n-a apărat, nici n-a găsit scuze. A spus doar:

— John McFadden are un garaj mare, plin cu maşini.

— Hm?

— Le… colecţionează… probabil că are pe puţin două duzini, de toate felurile, toate foarte scumpe.

— Şi…

— Şi, a continuat Bellamy. Hai să găsim acel Porsche

negru! Acum!

I-a fost destul de uşor să obţină invitaţia de a veni acasă la Vee. Kelly pur şi simplu l-a sunat pentru a-i spune că se simte singură în apartament şi că vrea să exerseze împreună cu el pentru proba pe care urma să o dea mai târziu în acea zi, la biroul lui McFadden din Century City.

I-a mai spus şi că Bellamy se plictiseşte.

— Puteţi să exersaţi amândoi cu mine şi pe urmă să mă duceţi cu maşina până la biroul tatălui tău? a întrebat Kelly. Am ceva emoţii. Mi-ar prinde tare bine compania voastră.

— Credeam că nu mă mai întrebi, a replicat Vee, ceea ce a făcut-o pe Kelly să se simtă uşurată, dar şi vinovată.

Bănuia că şi prietena ei se simţea la fel. Când a venit cu Volkswagenul ei ca s-o ia pe Kelly din apartamentul lui Vee, n-a pomenit nimic despre planul lor. Mare parte din drum aproape că n-au vorbit deloc, ascultând caseta de contrabandă a lui Bellamy, fumând Marlboro roşu şi cântând la unison cu artiştii britanici.

Când a început melodia *Ea a scăpat de sub control*, Kelly a schiţat un zâmbet.

— Îţi aminteşti când mi-ai pus cântecul ăsta? a întrebat ea. În ziua în care m-ai prezentat lui Vee. Erai foarte încântată de el.

Bellamy n-a răspuns nimic. A întins mâna către ochelarii de soare, dar în timp ce şi-i punea la ochi, Kelly a observat o lacrimă alunecându-i pe obraz.

— Eşti bine? a zis ea.

— A murit.

— Hm?

— Ian Curtis de la Joy Division. S-a sinucis acum o săptămână.

— Ăăm… E trist.

Kelly nu ştia ce altceva să mai spună. În timp ce se apropia de Mulholland, Bellamy a mai aprins o ţigară, cu mâinile tremurând, ţinându-şi brăţările lipite de încheieturi. Chiar şi aşa, Kelly i-a întrezărit tăieturile.

Păreau făcute de curând.

Ea a scăpat de sub control se auzea mai departe, acele câteva acorduri violente de pian şi trista voce moartă a lui Ian Curtis umplând maşina, bântuind-o. *Şi a renunţat la secretele din trecutul ei…*

Kelly a văzut poarta în faţa ochilor.

— Am ajuns, a spus ea.

Bellamy a urcat cu maşina până acolo, a apăsat butonul interfonului, apoi şi-a spus numele. Vee a răspuns repede, cu un zâmbet în glas.

— Tata e la birou, fetelor. Toată casa e a noastră.

Bellamy şi-a dres vocea, şi-a aşezat mai bine ochelarii fumurii, apoi a oprit cântecul.

— Detest să pierd oameni, a zis ea.

— M-am plictisit, a spus Bellamy după cea de-a treia lectură a lui Kelly din paginile de scenariu lăsate de McFadden pentru ea.

Juca rolul unei fete de liceu care-i mărturiseşte celei mai bune prietene că a văzut un extraterestru în curtea ei. O spunea în timp ce stătea pe canapele tari, din catifea în culorile pietrelor nestemate, cu valuri de mătase strălucitoare ce se revărsau din tavan, îmbrăcând ferestrele în aceleaşi nuanţe de nestemate, cu perne împrăştiate peste tot şi o narghilea adevărată aşezată în mijlocul podelei, lângă instrumente muzicale exotice, la care nimeni nu cântase vreodată.

Se aflau în camera de zi din spaţioasa casă ce-i aparţinea tatălui lui Vee. Era o încăpere confortabilă, în comparaţie cu multe dintre celelalte, dar parcă fermecată, din altă lume. Lui Kelly îi amintea de sticla lui Jeannie din serialul *Visez la Jeannie*[21], deşi, conform spuselor lui Vee, fusese proiectată să semene cu haremul din palatul unui şeic marocan. S-a întrebat dacă sora ei fusese vreodată acolo, *Catherine, fata din harem…* apoi s-a silit să-şi alunge gândul din minte. Nu reuşea să-şi închipuie că cineva s-ar

[21] Serial fantastic, difuzat în anii ’70, despre un astronaut ce descoperă o sticlă în care sălăşluieşte un duh fermecat pe nume Jeannie *(N.t.).*

putea plictisi în acea încăpere, însă Bellamy a spus-o pe un ton atât de convingător, încât Kelly s-a întrebat de ce nu era ea cea care să interpreteze rolul din film.

— Păi şi ce să facem? a întrebat Vee. Nu e ca şi cum ne-am putea ameţi. Peste două ore, Kelly are de dat o probă. Iar eu trebuie s-o duc cu maşina până acolo.

— Vreau să mă uit la maşinile tatălui tău.

— Serios?

— Da.

Bellamy a îndemnat-o pe Kelly din priviri. Aceasta a intrat în joc.

— Bellamy mi-a povestit despre ele, a spus ea repede. Vorbeam despre cât de mult îmi place Jaguarul şi ea mi-a zis că taică-tău are încă vreo douăzeci şi patru de maşini care arată şi mai grozav.

Vee a ridicat din umeri.

— Dragele mele musafire. Eu sunt gazda voastră.

A spus-o imitând cât putea de bine accentul domnului Roarke din serialul *Insula fantastică* şi conducându-le afară din camera marocană, printr-o seră cu tematică olandeză, plină de lalele proaspete, apoi pe o terasă, de-a lungul unei întinse peluze verzi şi spre un garaj de vreo cinci ori mai mare decât apartamentul lui Jimmy şi al bătrânei luate la un loc. Locul acela era chiar mai impresionant decât *Insula fantastică.* Făcea ca locuinţa lui Bellamy să pară mică şi umilă.

Vee a apăsat un buton şi a ridicat uşa garajului, care ocupa o întreagă latură a construcţiei. Lui Kelly i s-a tăiat răsuflarea. Era un adevărat salon auto: un Mustang de epocă, alături de două Ferrari noi-nouţe, unul roşu, celălalt albastru electric, trei automobile Jaguar, un Bentley şi un Rolls-Royce decapotabil, argintiu, acoperit cu decoraţiuni nebuneşti: vârtejuri negre şi aurii, un fluture pe partea din spate.

— A fost al lui Jimmy Page, i-a spus Vee lui Kelly. Vrei să te urci în el?

— Voi uitaţi-vă, eu mă duc să explorez, a spus Bellamy, care tocmai ocolea un şir de motociclete, îndreptându-se

către capătul îndepărtat al garajului.

I-a aruncat lui Kelly o privire plină de înţeles. Kelly a văzut către ce maşină se ducea prietena ei: un Porsche negru, cu geamuri fumurii şi capace cromate pentru roţi. A dat din cap în semn de încuviinţare.

— Îmi place la nebunie Jimmy Page, i-a spus ea lui Vee, deşi nu ştia sigur dacă Jimmy Page era chitaristul sau basistul trupei Led Zeppelin.

— Încearcă scaunul şoferului.

Vee i-a deschis portiera şi s-a dat la o parte. Kelly s-a strecurat înăuntru. Maşina mirosea a piele şi ulei. Fata şi-a pus mâinile pe volan şi a lăsat capul pe spate, încercând să savureze momentul. Însă gândul îi era la Bellamy şi la Porsche.

Vee i-a zâmbit.

— Într-o bună zi, o să-l poţi scoate la o plimbare.

— Nu ştiu să conduc, a recunoscut Kelly.

— Oh! a exclamat el. Credeam că ştii…

— De ce?

Kelly s-a uitat la el. Băiatul s-a făcut puţin mai mic.

— Oh!

Cu coada ochiului, Kelly şi-a văzut prietena îndreptându-se către Porsche. N-a putut să nu observe cât de stranie era situaţia, fantoma lui Catherine ivindu-se pretutindeni, o pasageră în fiecare dintre maşinile de lux.

— Ştii cumva cine a învăţat-o pe Catherine să conducă? a întrebat ea. Mama şi cu mine n-am aflat niciodată.

Vee a clătinat din cap. Pe Kelly a străfulgerat-o o amintire cu el, plângându-i în braţe la Petrecerea Puşcăriaşilor, hohotind atât de tare încât i se scuturau umerii, iar cămaşa ei era îmbibată de lacrimi. *Bietul Vee. Bieţii de noi doi.*

— Aş da un milion de dolari ca să aflu la ce te gândeşti acum, a spus el.

Fata a înghiţit în sec, tânjind după o ţigară.

— Sunt… sunt doar puţin emoţionată din cauza probei, a răspuns ea.

S-a silit să ridice privirea şi să se uite în ochii aceia

albaştri, calzi.

— N-ar trebui să ai emoţii, i-a zis Vee. O să fii uimitoare.

Inima ei s-a fărâmat. *Eşti un om atât de bun!* s-a gândit Kelly. *Şi nu ştii absolut nimic despre tatăl tău.*

— Am văzut multe actriţe în filmele tatălui meu, prin cluburi… Practic toate fetele pe care le cunosc vor să apară în filme şi niciuna dintre ele nu e ca tine…

Kelly s-a uitat prin parbriz la Porscheul negru, cu portiera din dreapta larg deschisă, cu Bellamy în interior. Privirea i-a rămas aţintită asupra roţii din spate. Capacul ei cromat rânjea batjocoritor.

— Eşti ceea ce tatăl meu ar numi „un talent înnăscut”, Kelly.

Când găsiseră cadavrul lui Catherine, urmele lăsate de cauciucurile maşinii ei nu erau singurele din Chantry Flats. Mama îl întrebase pe detectiv despre asta. *Dacă a fost o sinucidere,* spusese ea, *cine se afla în cealaltă maşină?*

— Dacă nu se îndrăgosteşte de tine, atunci e un idiot!

E o alee a îndrăgostiţilor, doamnă. Asta înseamnă multe urme de cauciucuri, multe maşini…

— Kelly?

— Da?

— Te simţi bine?

Ea a închis ochii şi a dat încet din cap.

— Mă bucur foarte mult că îmi eşti prieten, a spus fata.

Vee s-a lăsat în genunchi şi a sărutat-o pe obraz.

— Şi eu, i-a răspuns el.

Kelly a auzit zgomot de paşi, apoi uşa din dreapta deschizându-se. Glasul ridicat al lui Bellamy.

— Iar m-am plictisit.

Fata a luat-o pe Kelly de mână şi i-a pus ceva în palmă. Ceva mic şi rece.

— L-am găsit în portbagaj, a şoptit ea, în clipa în care Vee s-a îndepărtat.

— Nu crezi că prietena noastră o să se descurce de minune la probă? a întrebat Vee.

— Cred că tatăl tău o s-o adore, a răspuns Bellamy, în vreme ce Kelly îşi cobora ochii către obiectul rece din

mâna ei.

Era un tub de ruj, elegant, argintiu. A citit numele mărcii. *Rouge de la Bohème.* Sângele i-a îngheţat în vene.

Capitolul 27

PRIVIŢI! IMAGINI DE ARHIVĂ CU PROBA
DE ACTORIE A UNEI CRIMINALE.
VICTIMA EI SE AFLĂ ÎN SPATELE CAMEREI!

În anul 1980, o adolescentă timidă, pe nume Kelly Michelle Lund, l-a împuşcat mortal pe regizorul John McFadden, chiar în toiul propriei lui petreceri ce marca încheierea lucrului la un film. Drogată şi incoerentă, Lund n-a oferit niciodată un motiv pentru uciderea respectatului maestru şi nici n-a părut să aibă vreo remuşcare pentru fapta ei. Dar, datorită vârstei sale, a gradului de intoxicare cu substanţe halucinogene şi a altor circumstanţe atenuante (numeroase persoane au trimis scrisori către comisia de eliberare condiţionată în sprijinul ei, inclusiv câteva celebrităţi de primă mână şi fosta şotie a lui McFadden, Leilani Valle), Kelly Lund a fost eliberată din închisoare în 2006.

Totuşi, aceste imagini înfiorătoare le-ar putea da acelor autori de scrisori un motiv să se răzgândească. În timpul unei probe date cu doar două săptămâni înainte de a-l omorî pe McFadden, fata în vârstă de şaptesprezece ani manifestă o ostilitate făţişă, refuzând să accepte orice indicaţie din partea regizorului nominalizat la Oscar, a cărui voce poate fi auzită din spatele obiectivului, devenind din ce în ce mai iritată. („Ne iroseşti timpul amândurora, Kelly” şi „Nu pari să iei treaba asta în serios”, zice el în a doua jumătate a testului.) Cel mai tulburător schimb de replici are loc la minutul 2:24, când Lund face referire la oraşul fictiv din scenariu, Chatsworth, folosind un nume greşit: Chantry Flats. Imediat ce McFadden încearcă s-o corecteze, ea îşi iese din fire şi-l întreabă dacă Chantry Flats îl „duce cu gândul la fete moarte”. Aoleu!

Comentarii:

Guest1: Uau, ce târfă psihopată! E evident că-l vrea pe

regizorul ăla şi el n-o place, aşa că i-a sărit muştarul. Cum se face că ciudata asta n-a fost băgată la închisoare pe viaţă?! Sau, şi mai bine, prăjită!!! Nu să-mi fie cheltuiţi banii mei de contribuabil pe fundul ei de dementă.

Guest2: Fugi, John McFadden, fugi!

FlimFlam: Ăăm, nu poate să fugă. E mort. Încă o victimă a Hollywoodului liberal. Dacă ar fi avut o armă a lui, s-ar fi putut apăra.

Laney23: Sunt destul de sigur că l-a împuşcat cu propria lui armă.

Buzz Feed
1 mai 2009

Capitolul 28

23 aprilie 2010

— Când i-ai vizitat ultima oară pe socrii tăi la ei acasă? a întrebat femeia detectiv, Louise Braddock.

Era a treia oară când ea şi roşcat-rozaliul ei partener, Dupree, îi puneau lui Kelly aceeaşi întrebare, formulând-o de fiecare dată altfel. Kelly n-a răspuns nimic. Mai trecuse pe acolo. La propriu, *mai trecuse pe acolo,* prin aceeaşi cameră de interogatoriu. Că o fi fost în altă clădire sau nu, ei i se părea că e la fel. Acelaşi scaun cu spătar ca acela pe care stătuse cu treizeci de ani în urmă, aceeaşi masă lungă între ei, anunţarea datei şi a faptului că se înregistrează, poliţiştii formulând şi reformulând întrebări, Kelly tăcând din gură. Aceeaşi rutină. Îşi ştiuse drepturile în 1980. Le ştia şi acum.

Kelly s-a întors către avocata ei: Ilene Cutler. Alt *déjà vu.* Îl rugase pe Sébastian Todd să-i găsească un apărător şi, dintre toţi avocaţii specializaţi în dreptul penal din Los Angeles, el tocmai pe ea o nimerise. Cutler se schimbase mult în ultimii treizeci de ani, la fel ca şi Kelly. Dar, în vreme ce aceasta din urmă devenise mai aspră, mai căruntă şi mai colţuroasă, Ilene se îmblânzise, îşi netezise şi îşi deschisese la culoare părul creţ, renunţase la ochelarii cu rame de sârmă în favoarea unor lentile de contact bleu, îşi bronzase artificial şi îşi tratase cu Botox pielea palidă, pentru a înfrunta neiertătoarele camere de filmat ale postului de televiziune la care era invitată regulat în calitate de comentator. Cutler era cu cincisprezece ani mai bătrână decât clienta ei, însă nu vârsta le despărţea atât de mult, cât experienţa de viaţă. *Efectele închisorii versus efectele televiziunii. Ar trebui făcut un studiu.*

Ilene a spus:

— De ce ar trebui să răspundă la întrebarea asta?

— S-ar crede că o interesează să-l găsească pe ucigaşul

socrului ei, a răspuns Dupree.

— Nu văd cum, întrebând-o despre relaţiile cu socrii ei, s-ar rezolva mare lucru, în afară de… ştiţi voi… de a le da o pâine de mâncat celor de la TMZ.

Cutler a afişat un zâmbet dulce.

— Voi sunteţi cumva pe statul de plată al lui Harvey?

— Nu, a zis Braddock printre dinţi. Nu suntem pe statul de plată al lui Harvey.

— Păi atunci ce-aţi zice de ceva puţin mai relevant?

— Relaţia dintre ei nu e relevantă?

— Hei, Louise! Te cunosc de ceva vreme şi, sinceră să fiu, aş prefera să-mi fac o clismă cu suc de grapefruit decât să vin în vizită pe la tine. Asta înseamnă că am de gând să te omor? Câtuşi de puţin.

Braddock a clătinat din cap. Kelly ar fi putut să jure că Dupree şi-a înăbuşit un zâmbet. *E bună,* s-a gândit ea. Ciudat, când Ilene îşi făcuse pentru prima dată apariţia acolo, Kelly făcuse ochii cât cepele, zicându-şi că fusese tare năroadă să se încreadă în ST. Totuşi, trebuia să admită că fusese liniştitor s-o vadă pe Ilene Cutler apropiindu-se cu paşi mari, rostindu-i numele cu aceeaşi intonaţie de acum treizeci de ani.

— Kelly Michelle Lund. Sunt avocat al apărării de treizeci şi şapte de ani. Şi în tot timpul ăsta, a existat un singur lucru pentru care m-am simţit vinovată.

— Că i-ai reprezentat pe extremiştii ăia?

— Că te-am tratat ca pe un gunoi. Ce-ai zice s-o luăm de la capăt?

Şi cu cât petrecea mai mult timp alături de Ilene, cu atât îşi dorea mai tare să-i mulţumească lui ST. O figură familiară, chiar aşa bronzată şi tratată cu Botox cum era, îi dădea ceva de care să se agaţe, când toate celelalte lucruri din viaţa ei se mutau, se schimbau, se sfărâmau…

Kelly se întreba dacă Shane citise scrisoarea lăsată de ea sau dacă o aruncase de îndată ce-i văzuse scrisul. Nici măcar nu ştia dacă mai avea vreo importanţă. Acum adevărul era cu totul altul decât atunci când o scrisese. Ea era o cu totul altă persoană.

Sunt fiica lui Sterling Marshall.

— Kelly, doar tu îţi conduci maşina? a întrebat Dupree. Sau uneori o mai foloseşte şi soţul tău?

Kelly a aruncat o privire către Ilene. Aceasta a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Doar eu.

— Ok, bun. Îmi poţi spune unde te aflai cu maşina la… (bărbatul a aruncat o privire în jos, spre agenda pe care o ţinea în poală) ora două şi optsprezece minute, în dimineaţa zilei de douăzeci şi unu aprilie?

— Poftim? a intervenit Ilene.

Kelly s-a uitat cu mirare la el.

— Eu… eu nu…

— Există o achiziţie făcută cu cartea ta de credit la acea oră. La benzinăria Amoco, de la intersecţia dintre Hollywood şi Fairfax.

— Departe de Joshua Tree, a remarcat Braddock.

Ilene s-a holbat la Kelly.

— Tu nu ştii nimic despre asta, nu-i aşa?

— De unde aveţi istoricul tranzacţiilor mele?

— În plus, a continuat Louise, iar asta este partea care ne deranjează, Kelly. Am găsit urme de sânge în maşina ta.

— Ce? a exclamat Ilene.

— Urma… urma să…

— Vorbim noi mai târziu.

Cu maxilarul încleştat, Ilene s-a răsucit pentru a-şi îndrepta ochii ei azurii către Braddock. Gata de atac.

— Clientei mele îi sunt încălcate drepturile.

— Cum aşa? a întrebat poliţista.

— Tu glumeşti? I-aţi perchiziţionat maşina fără mandat şi fără consimţământ. Lucrul ăsta e cunoscut drept o încălcare a drepturilor, Louise.

— Oh, consimţământul l-am avut!

Ilene s-a întors către Kelly.

— *Le-ai dat consimţământul tău?*

— Nu! a zis ea şi avocata s-a îndreptat din nou către detectivi, lumea năruindu-se puţin câte puţin împrejurul ei, Kelly ştiind care avea să fie răspunsul lor înainte ca ei să-l

rostească.

— Am avut consimţământul proprietarului maşinii. Soţul ei, a spus Dupree.

Kelly a rămas cu privirea pironită în geamul-oglindă, amorţită. Pierdută.

— Tot el ne-a dat şi cheia lui de rezervă.

— Ai făcut ceea ce trebuia, a zis Bellamy.

Shane s-a uitat la ea.

— Nu simt că ar fi aşa.

— Ţi-ai apărat familia. Familia noastră. E ceea ce şi-ar fi dorit tata.

— Vorbeşti serios?

— Vrei ceva de băut?

Shane a scuturat din cap. S-a prăbuşit pe canapeaua cu imprimeu Navaho a surorii sale şi, în timp ce ea era plecată la bucătărie ca să prepare cocteiluri pentru mama lor şi pentru sine, a întors pe toate feţele cele spuse adineauri de Bellamy. *E ceea ce şi-ar fi dorit tata.* Shane nu putea nici măcar să răspundă la o asemenea replică, la o asemenea rătăcire.

Dar aşa era Bellamy. Întotdeauna fusese aşa, crezuse în propriile replici, în rolurile pe care le juca: fetiţa tatei, petrecăreaţă, artista respectată… O actriţă înnăscută, întocmai cum fusese şi părintele lor, Trăindu-şi Rolul. Predase la Irvine doar un an şi, totuşi, iat-o încă aici, şase ani mai târziu, în apartamentul găsit de universitate, jucând partitura „artistului rezident” pentru că nu reuşea să-şi găsească un alt personaj. Accepta să ia parte la conferinţe, invita ziarişti locali la ea acasă, îi servea cu ceai de plante în bucătăria ei de inspiraţie spaniolă, îi întreţinea în livingul ei decorat în stil sud-vestic, unde singura operă de succes pe care o făcuse îi privea sfidător de pe perete. Fără îndoială că îi poftea în atelierul ei din spate (la fel cum îl dusese şi pe fratele ei acolo în acea dimineaţă), le arăta vopselurile ei, praful sclipitor şi complicatul echipament de înregistrare acelor reporteri tineri şi necopţi, care probabil habar n-aveau că Bellamy

spunea doar nişte replici, purta un costum, discuta despre „lucrări în pregătire” pe care nu avea să le termine sau măcar să le înceapă vreodată. Povestea începea să se învechească. Bellamy probabil că ştia asta. „Artistul rezident” are o viaţă scurtă, dacă nu găseşti nicio bucurie în a crea opere de artă, ci doar în a vorbi despre ele.

Dar acum tatăl lor îi dăduse un nou rol.

Bellamy s-a întors din bucătărie, aducând Martini-ul mamei şi un pahar cu vin roşu pentru ea.

— Exact aşa cum îţi place, mamă, a spus ea, întinzându-i femeii băutura. Rece şi sec ca o inimă de impresar.

Bellamy a afişat un zâmbet viteaz, potrivit noului ei rol: cel al Fiicei Curajoase. Dar mama nu s-a uitat la ea. Şi-a luat băutura, a înghiţit pe nerăsuflate jumătate din ea, apoi a aşezat-o pe măsuţa pentru cafea, rămânând tot timpul cu privirea aţintită drept în faţă.

— Mi-e dor de casa mea, a spus ea încet.

Bellamy a luat o gură din propriul pahar. S-a uitat la mama ei, apoi la Shane, şi a zâmbit iar, dezvelindu-şi dinţii pătaţi de roşeaţa vinului.

— Când am stat noi ultima oară aşa, împreună ca o familie? a întrebat ea.

Mona Lisa îl privea pe Shane de la locul ei de deasupra căminului, surâsul de adolescentă al lui Kelly părând furios şi acuzator. Adevărata Kelly, cea adultă, probabil că acum era chestionată de poliţişti din cauza lui Shane, din cauza istoricului tranzacţiilor pe care el îl tipărise şi îl arătase detectivilor (o achiziţie la ora două dimineaţa, în noaptea morţii tatălui său, la zece minute distanţă de locuinţa părinţilor lui), dar şi din cauza lucrurilor pe care le spusese despre soţia lui, toate adevărate, dar zdrobitoare atunci când erau ordonate într-un anume fel.

Shane ştia că fusese nevoit să procedeze aşa. După cum îi atrăsese atenţia şi sora lui, nu avusese încotro. La urma urmei, erau o familie. Iar membrii unei familii trebuie să se ocrotească între ei. Însă nu-i făcuse nicio plăcere. Iar Bellamy, fiind ea însăşi, îşi dorise cu disperare ca fratelui ei să-i placă.

— Mami, a spus ea. Îţi aminteşti când tu şi tata aţi închis Disneyland pentru petrecerea din ziua în care am împlinit opt ani?

Mama a fixat-o cu privirea aceea pierdută.

— Da. Îmi amintesc.

Bellamy a zâmbit iar. Surâsul ei roşu de la vin, drept sub cel al lui Kelly, atârnat pe perete. Era unul dintre acele momente în care o alăturare îţi arată ceva ce n-ai putea exprima niciodată în cuvinte. Shane îşi dorea să fi avut aparatul de fotografiat la el, ceea ce îl făcea să se gândească la camera lui, la căminul lui, la căsnicia lui.

— Şi mie mi-e dor de casa mea, a spus el.

Shane. Toată viaţa ta a fost clădită pe o minciună. Aşa îi zisese mama lui dimineaţa trecută, în casa de care îi era ei dor acum, o casă plină de sângele închegat al tatei şi prin care erau împrăştiate benzile galbene ale poliţiei. I-o spusese chiar înainte de a-i dezvălui că, acum cincisprezece ani, se însurase cu sora lui vitregă.

— *Eu ţi-aş fi mărturisit cu multă vreme în urmă,* îi explicase femeia. Aş *fi oprit nunta. Dar vezi tu, Shane, şi eu am aflat abia de curând.*

— Ai pregătit cel mai grozav tort pentru petrecerea aia, mamă, îţi aduci aminte? Era Cenuşăreasa, iar tortul reprezenta rochia ei. Vanilie, cu cremă de unt şi glazură din fondant albastru.

— Îmi aduc aminte, a răspuns Mary, înviorându-se un pic. Flora şi cu mine l-am făcut împreună. A fost ideea ei să ornăm rochia cu cristalele alea comestibile…

Shane încă nu-şi putea reveni. Tatăl lui nu scosese o vorbă atunci când el îşi anunţase planul de a se însura cu Kelly. Tatăl lui, star de cinema şi erou de război, îşi lăsase doi dintre copii să se căsătorească între ei fără să le zică absolut nimic. Cum îşi scuzase gestul? Oare îşi spusese că apără familia de suferinţă? Că ar putea păstra pe veci secretul dacă ar fi nevoit, pentru că greşeala era *a lui* şi atunci de ce să aibă de suferit viaţa sentimentală a lui Shane? *Familia înseamnă totul.* Tatăl lui obişnuia să spună mereu asta.

— Petrecerea aia a fost cea mai frumoasă din viaţa mea, povestea Bellamy. Aţi fost nişte părinţi minunaţi.

Imediat după ce mama lui îi dezvăluise totul, Shane se dusese în baia ei şi îi golise jumătate din flaconul de Ambien. Înghiţind pastilele, se gândise la toate acele momente în care încercase să facă dragoste cu Kelly, atât în timpul vizitelor conjugale programate, cât şi după eliberarea ei. Ea nu voise niciodată. Se tot scuza. Spunea că e vina închisorii. Spunea că nu-i vina lui. Ea pur şi simplu ridica nişte bariere, nu se putea abţine. Fii răbdător şi lucrurile o să se schimbe. Dar *era* vina lui. Fusese de la bun început, fusese vina amândurora pentru că erau împreună, iar Shane o simţise şi el, oricât ar fi încercat să ignore…

Probabil că unele familii au însemnat mai mult pentru tata decât altele.

Shane luase pastilele de Ambien cu intenţia de a-şi lua viaţa. Mama nu-l urmase în baie. Nici măcar nu-l întrebase ce face acolo atâta vreme, iar când el părăsise încăperea, părăsise casa… când se urcase la volanul maşinii sale…

Shane nu-şi mai amintea de clubul de striptease, de bătaie ori de arest, de momentul în care Bellamy îl luase de la secţie. Singurul lucru pe care reuşea să şi-l amintească din toată acea noapte era clipa în care Bellamy, în timp ce-l culca în camera ei de oaspeţi, îl sărutase pe frunte şi-i spusese:

— Tu nu poţi să te sinucizi. Tu ai un scop. Iar scopul acela e să-ţi ajuţi familia.

Shane se cufundase din nou în somn, tânjind după alte pastile de Ambien, dorindu-şi să se întoarcă în timp, cu o săptămână în urmă, când cel mai mare secret cu care avea de luptat era aventura lui Kelly cu Rocky Trei.

— Cred că o să mă bag în pat, a spus Bellamy.

Şi-a golit paharul de vin, apoi şi-a îmbrăţişat mama, care, fără tragere de inimă, s-a făcut că o strânge în braţe la rândul ei.

— Sper ca la noapte să visez petrecerea aia, a zis Bellamy şi, pentru câteva secunde, Shane şi-a revăzut sora

îmbrăcată în rochia cu care urma să meargă la balul liceului, coborând treptele de marmură pentru a-şi întâmpina partenerul, cu privirea aţintită nu asupra băiatului, ci asupra mamei şi tatei.

Asta se întâmpla în 1981. Acum îşi dădea el seama că era anul în care Kelly tocmai intrase la închisoare. Pe atunci nu se gândise la asta. În seara aceea, Kelly Lund era ultima persoană la care s-ar fi gândit vreunul dintre ei.

— Nu-i aşa că e frumoasă, Mary? spusese tatăl lui.

Iar Bellamy, singura lui fiică, se desfătase cu laudele lui.

Shane şi mama lui au stat în tăcere, ea sorbind din Martini, în timp ce adevărul plutea greoi prin aer, fără Bellamy care să-l acopere. Shane a încercat să găsească ceva de zis, dar n-a reuşit. Totul se schimbase, inclusiv el. Mai ales el. Nimic nu mai avea sens.

Shane s-a uitat prin cameră, la toată acea mobilă de profesor de pe coasta de vest, aranjată cu gust, scăldată în soare, cu fotografii aşezate strategic printre rafturile pline de cărţi organizate pe culori. Cele mai multe dintre poze erau imagini alb-negru cu Bellamy, materiale promoţionale din anii ’90, de pe vremea când ea era Artista şi se străduia din răsputeri să arate ca atare. Una dintre rame era ruptă, părţii din faţă lipsindu-i o bucată mare de sticlă. Era singurul lucru nelalocul lui în acea lume ordonată, dar Shane nu-l mai remarcase până atunci şi s-a întrebat de ce. De obicei, ochiul lui de fotograf îi era de ajutor atunci când venea vorba despre observarea unor asemenea detalii.

— Casa aia de pe Blue Jay Way a fost un cadou de nuntă de la tatăl tău, a spus mama. Ştiai asta, Shane?

Bărbatul s-a uitat la ea, la mâinile brăzdate de vinişoare albastre, ce ţineau cu delicateţe paharul.

— Nu, nu ştiam, a răspuns el.

— Când ne-am întors din luna de miere, şoferul ne-a dus sus pe deal, iar el m-a luat în braţe şi m-a trecut pragul. A fost cât pe ce să leşin de uimire.

— A fost o surpriză?

— Totală! Nu mai văzusem niciodată casa. Nici măcar n-aveam habar că se gândeşte s-o cumpere. M-am uitat la

scara aia de marmură, la fereastra enormă care dădea spre canion şi am izbucnit în plâns.

— Lacrimi de bucurie.

— Da, bineînţeles. Dar şi de… altceva.

Bătrâna a mai luat o înghiţitură, apoi a aşezat paharul pe masă.

— Ideea că a putut să cumpere casa şi să păstreze atât de bine secretul, încât eu să nu am nici cel mai mic indiciu până să intrăm cu maşina pe poarta aia…

— Da?

— Mi s-a făcut frică, Shane. Asta simţeam şi era adevăratul motiv pentru care plângeam. Mi-era frică de acea latură a tatălui tău… de priceperea lui în a ascunde lucruri… Mă îngrozea.

— Dar, mamă, el a fost actor!

Shane a tresărit. Şi-a înghiţit lacrimile. În ciuda a tot ce se întâmplase, îl durea să vorbească la trecut despre tatăl lui şi nu putea să ascundă asta. El n-avea o asemenea pricepere.

Dar mama n-a părut să observe.

— Tatăl tău a sunat-o pe Kelly în noaptea aia, a spus ea. L-am auzit vorbind cu ea la telefon.

— Ştiu, mamă. Mi-ai spus.

— El credea că dorm. N-aş fi aflat niciodată dacă n-aş fi tras cu urechea la discuţia lor.

— Mamă…

— El spunea că a greşit faţă de fete. Înainte de moarte, voia să îndrepte lucrurile cu cea rămasă în viaţă. Urma să-şi schimbe testamentul. Avea să se îngrijească de Kelly aşa cum n-o făcuse de-a lungul vieţii. M-am gândit: *Dar cu mine cum rămâne?* Tot traiul nostru împreună fusese o minciună. Pentru asta cum avea să se revanşeze vreodată?

Lacrimile au început să-i curgă pe obraji.

— Totuşi, el s-a îngrijit de tine.

— Nu asta-i ideea, a replicat femeia. M-am căsătorit cu un om care şi-a abandonat două dintre cele trei fiice. Pe una a lăsat-o să ajungă la închisoare, iar pe cealaltă… cealaltă a murit, Shane! El nu s-a dus la înmormântare. N-

a vărsat nici măcar o lacrimă. Kelly venea în vizită, iar el o trata ca pe o prietenă oarecare a lui Bellamy. M-am căsătorit cu un bărbat capabil de aşa ceva şi dacă aş fi ştiut, dacă mi-aş fi dat seama ce fel de persoană era cu adevărat…

Shane şi-a cuprins mama cu braţul şi a strâns-o lângă el, simţindu-i trupul extrem de slăbit, şi de plăpând, şi de subţire.

— N-am vrut să-l împuşc. Eram atât de furioasă, iar pistolul stătea chiar acolo, pe biroul lui! Am apăsat pe trăgaci. Nici măcar nu-mi amintesc când am făcut-o. N-am ştiut că o să se descarce.

Shane n-a întrebat-o despre ultimul glonţ, cel care se oprise în mijlocul frunţii tatălui său. Nu mai conta. Acum nimic nu mai conta cu adevărat.

Când răsuflarea i s-a domolit în sfârşit şi s-a desprins de el, mama şi-a tamponat ochii cu o batistă. În doar câteva clipe, a redevenit ea însăşi: senină, elegantă, uşor ameţită de pastile. S-a ridicat, sprijinindu-se de spătarul scaunului pentru a nu-şi pierde echilibrul.

— Îmi fac griji pentru sora ta, Shane, a spus ea. Nu e atât de puternică pe cât pare. Vreau să-mi promiţi că o să-i fii alături.

Shane a oftat. *Exact ca tata.*

— Crede-mă, a zis el cu băgare de seamă. Ani de zile Bellamy s-a descurcat foarte bine şi fără mine.

Mama lui i-a zâmbit cu tristeţe şi s-a îndreptat către încăperea în care dormea acum: o cameră de cusut complet echipată, cu două maşini impecabile, ce nu fuseseră folosite nici măcar o singură dată.

— Nu mă referem la Bellamy, a spus ea.

Shane s-a trezit pe canapea, cu lumina soarelui revărsându-se asupra lui, agresându-i ochii. Îşi simţea capul greu şi nu reuşea să-şi dea seama de ce, până când şi-a amintit cele patru pahare de votcă cu gheaţă pe care le consumase cu o seară înainte, după ce mama lui se dusese la culcare. De obicei nu bea, dar atunci turnase, şi

iar turnase, pentru a-şi amuţi gândurile. Pentru a-şi astâmpăra durerea, după cum îşi zisese el. Ce idee stupidă!

Shane şi-a aruncat braţul peste ochi şi a gemut. Votca era un prost înlocuitor pentru Ambien. Îşi simţea ochii prea mari pentru orbitele lor. Avea un gol în stomac. Era atât de însetat şi chinuit de dureri, încât avea impresia că tot trupul îi fusese stors precum un burete.

S-a târât până în bucătărie, unde şi-a umplut un pahar cu apă şi l-a băut pe nerăsuflate. A tăiat o felie din pâinea uscată pe care Bellamy o ţinea pe masa de lucru şi a înfulecat-o. *PÂINE ARTIZANALĂ,* scria pe etichetă. Shane detesta asta, detesta să citească acele cuvinte. Îl făceau să vrea să azvârle bucata de pâine sub un camion.

A mai înghiţit cu lăcomie nişte apă direct de la robinet, până când s-a simţit ceva mai uman, după care s-a întors în living. S-a uitat la ceasul antic din colţ. Ora şapte dimineaţa şi deja se făcuse atât de multă lumină! Shane ura locul acela: ferestrele mari, mirosul de pin, razele aspre, tiranice, ale soarelui. Bellamy spunea că se simţea stimulată acolo. El n-avea s-o înţeleagă niciodată…

Shane a dat să se întindă la loc, când a dat cu ochii de haina lui din doc, aşezată pe canapea. Nu-şi amintea s-o fi lăsat acolo. De fapt, era sigur că o atârnase în cuier, şi totuşi ea părea să fi rămas lângă el toată noaptea, pe marginea canapelei, lângă picioarele lui. A ridicat-o, strecurându-şi mâna în buzunarul interior, căutând cu degetele lentilele de rezervă ale aparatului de fotografiat, forma lor liniştitoare. Nu ştia sigur de ce făcea mereu asta. Era ca şi cum, pipăindu-le, şi-ar fi amintit cine era. Chiar şi acum, atingerea rece a sticlei i-a mai risipit, doar un pic, mahmureala.

Mai era ceva în buzunar, alături de lentile. O bucată groasă de hârtie. Shane a scos-o şi a văzut scrisul de pe ea.

S-a aşezat pe canapea şi a rămas cu privirea aţintită asupra lui, asupra scrisului rotunjit şi plin de înfloriturі al lui Kelly. A simţit un nod în gât.

— Ai fost aici, a şoptit el. Ai venit să mă vezi.

Dragă Shane,

Îmi dau seama că, acum mulţi ani, nu ţi-am mulţumit pentru scrisorile pe care mi le-ai trimis la închisoare. Întotdeauna am considerat că cel mai frumos dar pe care îl poţi oferi unui alt om e să-i răspunzi sincer la toate întrebările, iar tu asta ai făcut pentru mine. Eşti singurul care a făcut-o vreodată.

Dar eu n-am răspuns întrebărilor tale. Nu mi le-ai adresat niciodată, ştiu. Dar dacă nu pui întrebări nu înseamnă că nu meriți răspunsuri. Înseamnă doar că eşti bun la suflet.

De undeva din preajma casei lui Bellamy, Shane a auzit un firav *uau, uau, uau…* O prepeliţă Gambel. Kelly îi vorbise despre ea, o pasăre a deşertului. *Le place mai mult să alerge decât să zboare,* îi explicase soţia lui. *Aşa că nu pleacă prea departe.* Bărbatul a închis ochii preţ de câteva clipe şi a simţit acea fierbinţeală sub pleoape. Nu erau atât lacrimi, cât ameninţarea lor.

Ca să fiu sinceră cu tine, mi-aş dori să am răspunsuri măcar pentru jumătate dintre lucrurile pe care le-am făcut. Pe moment au părut să aibă sens, dar dacă arunci o lumină bună şi puternică asupra raţionamentelor mele, toate se destramă. Iată-mi răspunsurile:

De ce îl vizitez pe Rocky? Cred că s-ar putea ca el să fie un om pe care l-am cunoscut cândva. Nu mă încumet să-l întreb, dar tot sper că o să-mi spună singur. Ăsta-i motivul pentru care mă tot întorc la el. Îmi place să simt că sper ceva. De ce l-am omorât pe John McFadden? Aflasem că o lăsase însărcinată pe sora mea, cu puţin timp înainte de moartea ei. Credeam (mai cred şi acum) că el a ucis-o pentru că nu voia să se descotorosească de copil. De ce cred că el mi-a omorât sora? Bellamy a găsit un tub din

rujul lui Catherine în portbagajul maşinii lui McFadden.

Era un ruj foarte rar. Pe vremea acea nu se găsea decât în Europa. Se numea Rouge de la Bohème.

Lui Shane i s-a tăiat răsuflarea.

N-am vorbit niciodată despre motivele mele la tribunal pentru că avocata mea îmi spusese că nu sunt relevante. Şi oricum nu m-ar fi crezut nimeni. N-am vorbit niciodată despre ele cu tine fiindcă îi promisesem lui Bellamy că n-o să spun nimănui, niciodată…

Shane a lăsat în jos scrisoarea. Nu mai era în stare să citească, nu mai putea să respire, nu mai putea să se mişte din pricina amintirilor care-i umpleau mintea: frunzele ca de ceară ale magnoliei, ascunzătoarea lui specială de la îndoitura unei ramuri groase şi înalte, locul din care o spiona mereu pe Bellamy, urmărindu-şi sora prin fereastră, văzând-o cum îşi deschide sertarul, crezând că s-ar putea să facă din nou lucrul acela înfricoşător cu lama…

Dar ea nu asta făcea. Shane a văzut-o cum scoate ceva lucios, argintiu, din buzunarul hainei, cum îl pune în sertar şi îl împinge până în spate. S-a gândit: *E ceva important. Ceva ce vrea să ascundă.*

Mai târziu, când Bellamy era plecată cu prietenii ei, Shane s-a furişat în camera ei. A scotocit prin sertarul măsuţei de toaletă, căutând acel obiect lucios, crezând că trebuie să fie ceva foarte valoros. *Pun pariu că e un glonţ de argint cu care se omoară vârcolacii…* Doamne, încă îşi amintea că i-a venit în minte gândul ăsta! A pipăit prin sertar în căutarea lui şi l-a tras afară. Era un elegant tub de ruj. Ţinea minte şi acum numele mărcii, acele cuvinte ciudate pe care nu le pricepuse: *Rouge de la Bohème…* Pe atunci Shane avea opt ani. Bellamy, cincisprezece. Totul se întâmpla într-o dimineaţă, devreme, imediat după ziua de Sfântul Valentin. Probabil în preajma morţii surorii lui

Kelly.

Shane a lăsat scrisoarea din mână. A străbătut holul, până la dormitorul frumos decorat al surorii lui, cu patul-sanie plin de perne, cu ecranul plat al televizorului, cu draperiile grele de mătase. Preţ de câteva clipe, a rămas în prag, uitându-se la Bellamy aşa cum obişnuia să facă pe când era copil. Ei întotdeauna i se păruse dezgustător felul în care o spiona. Îi trântea uşile în faţă, se plângea părinţilor, îşi asmuţea prietenii împotriva lui, îl făcea în toate felurile. Dar Shane avea un motiv. Era acelaşi motiv pentru care o privea acum. Încerca să-şi dea seama cine era Bellamy.

Şi totuşi, după atâţia ani, sora lui dormea tot aşa cum o văzuse întotdeauna: întinsă pe spate, cu trupul neclintit, cu răsuflarea domoală şi chipul liniştit. Albă ca Zăpada în sicriul ei de sticlă. Bellamy Marshall continua să pozeze, până şi în somn.

Shane s-a retras în hol, închizând cu grijă uşa surorii sale. S-a oprit pentru câteva clipe în faţa tăcutei camere pentru cusut, gândindu-se la ce-i spusese mama lui cu o seară înainte. *Dacă aş fi ştiut ce fel de persoană era cu adevărat tatăl tău…* Dar nu ştiuse? Acea palidă amintire şi-a croit din nou drum în mintea lui: mama strângându-l de mână pe platoul filmului *Sfidare,* paşii ei apăsaţi în timp ce se îndrepta către rulota tatei.

— Tu stai aici, Shane. Mami se duce să discute câteva minute cu tati.

Ea aflase ce fel de om era soţul ei. Doar că alesese să rămână neştiutoare.

Oare l-ai omorât pe tata pentru că a ţinut secrete atâţia ani sau pentru că era în sfârşit pregătit să spună adevărul?

Pe când avea şaisprezece ani, Shane îl surprinsese pe bucătarul familiei discutând la telefon cu cineva de la *National Enquirer,* vorbind despre mama lui. Nu auzise tot dialogul, dar îi ajunseseră la urechi cuvintele „drogată”, şi „lamentabilă”, şi „obicei de a lua pastile care-i pune viaţa în pericol”. Fusese chemată poliţia, se ameninţase cu procese… atât de brutal îl atacase Shane pe bucătarul care

îndrăznise să încerce să spună adevărul despre mama lui. Tata se dăduse în spectacol cu oamenii legii, asigurându-i că fiul său îşi ieşise din minţi din pricina băuturii şi a metamfetaminei, că se repezise la angajatul lor de încredere fără absolut niciun motiv. În cele din urmă, îl expediase la Betty Ford pentru şase săptămâni, astfel încât să-i convingă pe deplin pe poliţişti că Shane (care, de fapt, dăduse pur şi simplu iama prin dulapul cu băuturi al tatălui său, pentru prima şi singura dată) era toxicomanul familiei. În maşină, pe drumul spre clinică, rămaşi doar ei doi, tata rostise singurele cuvinte pe care avea să i le spună vreodată în legătură cu acel incident:

— *Ai făcut ce trebuia, fiule. Mama ta şi cu mine îţi suntem recunoscători.*

Shane şi-a luat telefonul mobil şi a chemat un taxi. L-a aşteptat în tăcere, privind ţintă la Mona Lisa, uitându-se în ochii de adolescentă ai lui Kelly, descoperind în ei o emoţie pe care n-o mai remarcase până atunci şi al cărei nume nu-l cunoştea. *Cum ai denumi senzaţia că eşti singurul om rămas pe lume?*

— Nu pot să-ţi fac asta, a spus el către tablou, către acea Kelly în vârstă de şaptesprezece ani, de care se îndrăgostise la prima vedere, care fusese singura dintre prietenele lui Bellamy dispusă să-l salute vreodată.

Kelly, fata lui de vis. Prietena lui prin corespondenţă. Sufletul lui pereche. Sora lui. Shane nu putea lăsa să cadă asupra ei vina pentru moartea lui Sterling. Kelly merita una ca asta. Ea, mai mult decât oricine altcineva din familia lui cea stricată, merita adevărul.

Şi-a scos telefonul din buzunarul hainei de doc, a format numărul soţiei sale şi i-a trimis un mesaj cu tot ceea ce acum ştia că e adevărat. I-a luat mult timp. Apoi s-a îndreptat către camera de cusut şi a bătut la uşă. A pândit cu urechea răsuflarea greoaie, alimentată de pastile, a mamei sale, dar n-a auzit nimic.

A încercat să deschidă uşa. Nu era încuiată. Şi, după era de aşteptat, când a împins-o, a descoperit patul gol şi nedesfăcut, toate fiind la locul lor. Mama lui dispăruse.

Capitolul 29

Maşina închiriată de Kelly era mult mai mică decât Camry-ul ei. Părea şi mai uşoară, ca şi cum ar fi alunecat pe şosea, iar un vânt zdravăn ar fi putut s-o ridice în aer. Automobilul avea un nume ciudat, Plymouth Breeze Expresso, ceva ce părea mai degrabă de băut, decât de condus, însă Kelly se bucura că-l avea. Se bucura că ieşea din Parker Center şi din Hollywood, îndreptându-se în sfârşit spre casa ei din deşert.

Urmând sfatul lui Ilene, le povestise celor doi detectivi, în cât mai puţine cuvinte cu putinţă, tot ce se petrecuse noaptea trecută. Ea plecase într-una dintre obişnuitele ei plimbări nocturne. Sterling Marshall o sunase şi o rugase să treacă pe la el. Se grăbise să ajungă la locuinţa lui şi îl găsise mort. Nu, nu se întâlnise cu nimeni acolo. Părăsise casa atât de repede pentru că intrase în panică. Odată ajunsă acasă, nu-şi trezise soţul pentru că era în stare de şoc, extenuată şi nu ştia cum să-i spună ce s-a întâmplat. Nu sunase la poliţie pentru că era Kelly Michelle Lund.

— *Singura parte pe care n-o pricep,* zisese Braddock, *e motivul pentru care te-ai grăbi să ajungi acasă la Sterling Marshall. După părerea tuturor, voi doi nu eraţi deloc apropiaţi.*

Kelly o fixase pe femeia detectiv cu o privire nemişcată, inexpresivă.

— *Cred că-mi cam pierd capul în preajma vedetelor,* a răspuns ea.

Răspunsul n-a părut să-i mulţumească prea tare pe Braddock şi Dupree, dar tot n-o mai puteau reţine. Nu fusese pusă sub acuzaţie în mod oficial, cu toate că maşina îi fusese ridicată. Aşa că Ilene Cutler plecase împreună cu clienta ei, gonind ziariştii şi conducând-o în strălucitorul ei Cadillac Escalade argintiu, sporovăind cu Kelly, ajutând-o să rămână calmă şi având grijă ca ea să-şi cunoască drepturile în relaţia cu inevitabila gloată de reporteri ce avea s-o aştepte în faţa casei din Joshua Tree. *(O*

legitimaţie de presă nu e un permis care te scapă de închisoare. Dacă îţi încalcă proprietatea, cheamă poliţia!) Făcuseră schimb de informaţii, iar Ilene o îndemnase pe Kelly să-şi încarce cât mai repede telefonul, întrebând-o dacă mai are nedumeriri sau motive de îngrijorare şi, în general, comportându-se altfel decât acea Ilene Cutler de pe vremuri.

— *Tratezi foarte serios povestea asta cu luatul de la capăt,* îi spusese Kelly la un moment dat.

— *Am învăţat al naibii de multe din 1980 şi până acum,* îi răspunsese avocata. *Tu eşti singura mea şansă s-o dovedesc.*

Traficul fusese extrem de aglomerat, aşa că, atunci când reuşiseră în sfârşit să scape din centru, se făcuse destul de târziu, Kelly simţindu-se lihnită şi extenuată. Ilene o lăsase la un hotel Holiday Inn din preajma aeroportului, unde Kelly devorase un sendviş cu cartofi prăjiţi, dormise câteva ore, îşi turnase nişte cafea pe gât, apoi, de dimineaţă, luase autobuzul până la serviciul de închirieri maşini, ducând dorul deşertului, al păsărilor şi al liniştii.

Conducând acum pe autostrada 10, având în faţă o bucată goală de drum şi soarele ce încă răsărea, Kelly s-a gândit din nou la Ilene, la singurul lucru ciudat pe care avocata i-l spusese după ce oprise în parcarea hotelului Holiday Inn, chiar când ea era pe cale să iasă din maşină.

— *Deci ai sughiţat acum trei săptămâni?*

Ilene îi explicase că telefonul pe care îl primise de la Sebastian semănase foarte mult cu mâna destinului, fiindcă numele lui Kelly tocmai îi fusese pomenit într-o conversaţie avută la un eveniment caritabil organizat în hotelul Beverly Wilshire şi menit să atragă atenţia asupra bolnavilor de cancer. Şi-i fusese pomenit de Mary Marshall, dintre toţi oamenii.

— A spus ceva foarte frumos despre tine, îi povestise Ilene. Am pus asta pe seama faptului că băuse prea multe pahare de Martini cu suc de mere.

— Mersi mult!

— Nu, s-a grăbit să zică avocata. Nu asta am vrut să

spun. Replica ei a fost: „Din punctul meu de vedere, fata aia merită o medalie”.

— Pentru ce?

— Pentru că l-ai omorât pe John McFadden.

Bizar, s-a gândit Kelly în timp ce ieşea de pe autostradă şi pornea pe lungul drum local către casa ei. Din câte ştia ea, Mary Marshall nu simţise decât dragoste pentru John McFadden şi milă pentru ea, biata adolescentă prost îndrumată, care n-a avut niciodată vreo şansă. *Oare a aflat deja că sunt fiica soţului ei?*

Kelly avea nevoie de nişte zgomot. A pornit radioul automobilului Breeze Expresso. Maşina s-a umplut de acordurile muzicii country, pe care acum o tolera mult mai bine decât în tinereţe, deşti tot trebuia să aibă dispoziţia potrivită pentru acele chitare suspinătoare, pentru acele voci atât de încărcate de emoţie, încât păreau că stau să explodeze din pricina asta.

A luat posturile la rând, trecând peste ştirile NPR şi peste un oarecare cântec din top 40 pe care îl auzise de nenumărate ori, dar nu se obosise să-i reţină titlul, peste o reclamă la saltele şi peste alte melodii country, până când a ajuns la un post cu muzică veche, unde s-a şi oprit. Se difuza cântecul *Dragoste arzătoare* al lui Elvis, unul dintre preferatele lui Kelly pe când era copil, ceea ce o făcea să se gândească la vremuri mai simple, mai fericite, când dansa în bucătărie, ascultând tranzistorul mamei, în vreme ce Catherine folosea coada măturii pe post de microfon…

Cântecul era pe sfârşite, dar imediat după el au izbucnit acordurile saxofonului.

— Sunteţi gata pentru puţină Nebunie? a întrebat DJ-ul.

Kelly a oftat, simţind că i se taie răsuflarea. Postul ăsta era de-a dreptul letal.

— *Un pas mai încolo.*

E ciudat felul în care funcţionează amintirile. Cum pot să se ascundă între versurile unui cântec vechi şi să se repeadă la tine, să-ţi prindă gândurile într-o ambuscadă şi apoi să te lase slăbit, ca o epavă. Doamne, ce dor îi era lui Kelly de Vee şi Bellamy! Ce dor îi era şi de tinereţea ei! Îi

era dor să stea pe terenul lui Vee din mijlocul deşertului, cu soarele în spate, cu arma în mâini, având în vene acele droguri care o făceau să se simtă la fel de puternică precum o eroină de film. Îi era dor de felul în care Bellamy o făcea să râdă şi de felul în care Vee o făcea să se simtă, ca şi cum viaţa ei ar fi fost abia la început, iar viitorul n-ar fi avut nicio limită. Ca şi cum ea ar fi putut să schimbe lumea, şi nu invers.

Kelly îşi văzu în depărtare locuinţa, cu mulţimea înşirată ca la festival pe cealaltă parte a străzii. Dube ale televiziunilor şi paparazzi înarmaţi cu aparatele lor sofisticate, sosirea ei acasă fiind transformată într-un eveniment demn de covorul roşu. *Cum am ajuns aici de la acea zi din deşert?* A încetinit, holbându-se la grupul, la circul din faţa ei. Şi-a amintit de camerele de filmat prezente în faţa tribunalului după anunţarea sentinţei ei, iar chipul i s-a crispat în acelaşi zâmbet straniu, istoria fiind cât pe ce să se repete. *Nimic nu te face să te simţi cu desăvârşire singur mai bine decât asaltul unei mulţimi,* s-a gândit Kelly. Până când şi-a dat seama că nu era singură.

A urnit automobilul Breeze Expresso pe banda din stânga şi a continuat legănându-se pe Hummingbird Springs, cotind pe deal şi ţinându-şi răsuflarea până când a dat cu ochii de armata de cactuşi, apoi de umerii laţi, tatuaţi, de braţele viguroase, ce ţineau strâns drujba, stârnind nori de rumeguş împrejur în timp ce lucrau. Exact ca în prima zi în care îl văzuse. Aceeaşi emoţie.

Fără nicio ezitare, Kelly a intrat pe lunga alee din faţa casei lui şi a parcat la câţiva metri de locul în care lucra el. A rămas în maşină, urmărindu-l cum taie cu drujba, aşteptând ca el să se simtă privit.

În cele din urmă, Rocky s-a oprit şi s-a întors. S-a uitat cu atenţie în vehicul.

— Kelly! a exclamat el.

A lăsat drujba din mâini. Ea a coborât şi s-a apropiat.

— Ce s-a întâmplat cu maşina ta? a întrebat bărbatul. Ce s-a întâmplat cu tine? Pari epuizată.

— Poliţia mi-a reţinut maşina, a răspuns ea. M-au

interogat. Presupun că acum am devenit, în mod oficial, suspectă.

— Ce putem face?

— Nimic.

Kelly a făcut un pas înainte, apoi şi-a lăsat mâna să-i alunece pe braţul lui neted, ca sculptat, ce semăna atât de mult cu una dintre creaţiile lui. Era prima oară când făcea aşa ceva, când îl atingea afară, în plină zi. Dar nu mai conta. Socrul ei era, de fapt, tatăl ei. În curând, urma să fie arestată pentru uciderea lui, iar soţul/fratele ei urma să depună mărturie în favoarea acuzării. Ultima ei grijă era faptul că putea fi văzută în compania vecinului.

— Există ceva libertate în asta, nu-i aşa? a întrebat Kelly, în a şti că nu putem face nimic.

— Putem să facem ceva. Putem să fugim.

Ea a scuturat din cap.

— Nu te-ai săturat să fugi?

— Ce vrei să zici?

Femeia s-a uitat drept în ochii lui, luându-i ambele mâini în ale ei.

— Rocky, a spus ea. Îţi aduci aminte cum mi-ai spus să nu te întreb despre trecutul tău decât dacă sunt sigură că vreau să aflu?

— Da. Îmi aduc aminte.

— Sunt sigură.

— Eşti?

— Viaţa e atât de scurtă şi de înşelătoare! a spus Kelly. Mai bine de jumătate din a mea a trecut şi cam totul a fost o minciună. M-am săturat să sper tot felul de lucruri. Aş prefera pur şi simplu să le ştiu.

Şi-a apropiat de buze una dintre mâinile lui puternice şi a sărutat-o. Ştia că lui nu-i plăcea gestul, dar nu-i păsa.

— Aşadar spune-mi, Rocky Trei…

Kelly şi-a dres vocea.

— Te-am mai văzut undeva?

El a înghiţit în sec, făcând să tremure ochiul verde-închis de pe gâtul lui.

— Da.

Kelly i-a atins chipul, dorindu-şi să poată şterge viţele, să vadă dincolo de tatuaje, să-i privească pielea, buzele…

— Cine eşti? De unde vii?

Ochii albaştri s-au întunecat.

— Nu vreau să spun.

— De ce?

— Pentru că, a zis el, m-am purtat groaznic cu tine.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ştiu cine eşti, a spus ea. Am doar nevoie să mi-o spui tu.

— Am citit despre procesul tău, Kelly. Îmi amintesc că luam ziarul şi pur şi simplu… mă holbam la desenele făcute în sala de judecată, încercând să-mi dau seama ce simţeai. Întrebându-mă dacă eşti bine. Ţi-am văzut fotografia de după primirea sentinţei. Zâmbetul ăla… sufereai! O ştiam pentru că îmi mai zâmbiseşi aşa cândva, cu mult timp în urmă.

— Da?

El a dat din cap.

— Mi-ai zâmbit aşa când te-am rănit.

În mintea lui Kelly s-a ivit pe neaşteptate o imagine, un crâmpei de amintire, în care Vee stătea întins pe salteaua lui, noaptea târziu, când amândoi erau ameţiţi de droguri.

— *Cred că am iubit-o,* spusese el.

Se referea la Catherine. Pe atunci fusese un junghi în inimă, dar acum… Acum Kelly ştia mai multe…

— Nu m-ai rănit atunci, a spus ea. Amândoi o iubiserăm. Amândoi îi simţeam lipsa.

Rocky şi-a îngustat ochii lui albaştri.

— Cui îi simţeam lipsa?

— E în regulă, a spus femeia. Înţeleg.

El a aruncat o privire peste umărul ei, înspre drumul din spate.

— N-ar trebui să intrăm? Soţul tău…

— Nu mai contează. Ţi-am spus. Nimic nu mai contează.

Bărbatul a tras aer în piept.

— Kelly…

— Da?

— Tu cine crezi că sunt?

— Vee, a răspuns ea. Ştiu că eşti Vee.

El a clătinat încet din cap, lumina soarelui scânteind în ochii lui albaştri şi trişti.

— Nici măcar nu ştiu sigur cine e el.

— Poftim?

— Uită-te la mine, Kelly. Pe vremea când mă cunoşteai tu eram blond. Mai scund decât tine. Am mai crescut de atunci.

— Doar nu eşti…

— Uită-te la mine şi gândeşte-te, a spus el. Nu la cine vrei să fiu, ci la cine sunt.

Kelly s-a uitat la el, la ochii de un albastru cu o nuanţă sau două mai deschis decât ai lui Vee, la maxilarul mai neted, la fruntea puţin mai lată.

— Tu nu… nu eşti…

— Vocea mea, a zis bărbatul. Imaginează-ţi-o în spatele tău. Cu un rând mai în spate. Te priveam tot timpul. Tu nu ştiai asta, dar poate că o simţeai uneori.

— Un *rând?*

— Îmi plăcea chipul tău, glasul tău. Îmi plăcea că, atunci când Hansen trăncănea întruna, tu obişnuiai să te pierzi în gândurile tale, pe care eu probabil că nu le-aş fi putut pricepe vreodată.

— *Ora de ştiinţe a domnului Hansen…*

— Mi-era frică de tine. De felul în care mă făceai să mă simt. Aruncam cocoloaşe cu scuipat ca să te fac să te întorci, să mă bagi în seamă.

— Ora de ştiinţe a domnului Hansen! a repetat ea, iar chipul lui Rocky i-a devenit clar, apărând pe de-a-ntregul din spatele viţelor răsucite, al sprâncenelor blonde ce sclipeau ca mătasea.

S-a uitat la trupul lui, suplu şi subţire pe sub trandafiri şi creaturi marine, pe sub pielea aspră şi straturile de muşchi. Şi l-a imaginat cu păr, păr blond şi moale, ce-i cădea peste ochii albaştri, de copil răzgâiat. Şi-a imaginat buzele lui subţiri răsucindu-se într-un rânjet, spunând

despre ea că e lesbi, ciudată.

— Evan Mueller, a şoptit Kelly.

— Da.

— Dumnezeule… eu… eu te uram!

— Dacă e vreo consolare în asta, şi eu mă uram.

Bărbatul a luat-o de mână. Era pentru prima oară când făcea asta. A condus-o pe lângă operele lui şi s-a oprit în faţa îngerului cu un craniu în loc de faţă, cel pe care îl botezase Kelly.

— Pot să ţi-l dăruiesc?

A pus întrebarea ca şi cum ar fi fost un băieţel timid, care invită o fată la dans. Kelly a înghiţit în sec. A dat din cap în semn de încuviinţare.

— Bine.

Au rămas acolo, în faţa casei lui mobile, o fostă adolescentă condamnată pentru crimă şi un fost licean bătăuş, lumea prăbuşindu-se peste ea însăşi precum cioburile colorate dintr-un caleidoscop, schimbându-se în altceva şi totuşi rămânând cumva la fel.

— Tu mi-ai trimis acea carte poştală, a spus Kelly.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

— Cea cu cactusul.

Rocky a zâmbit. Părea un surâs timid pentru un bărbat atât de puternic şi de straniu.

— Cred că acel „cândva” a sosit în sfârşit, a răspuns el.

Voi habar n-aveţi cât vă scapă din povestea asta, s-a gândit Kelly în timp ce se întorcea acasă după vizita făcută lui Rocky, trecând pe lângă carnavalul presei de pe cealaltă parte a străzii şi oprind pe aleea ei. Încă ţinându-şi răsuflarea, femeia a coborât din maşină. Strigătele s-au pornit repezi şi furioase.

— Kelly, cum te simţi?

— Kelly, tu l-ai omorât pe Sterling?

Ea şi-a ţinut capul în jos, acoperindu-şi faţa cu mâna. Rocky voise s-o însoţească, dar îl refuzase. Fusese deşteaptă.

— Ai vreo declaraţie?

— Ce ai vrea să le spui rudelor lui Sterling Marshall?

Dacă aţi şti voi…

— Kelly, arată-ne un zâmbet!

Ea a ridicat ochii, apoi i-a coborât din nou înspre alee. *Nu mă mai las prostită în felul ăsta…* Şi-a băgat cheia în broască.

— Kelly, te bucuri că Shane a venit acasă?

Ea s-a răsucit brusc.

— Ce? a întrebat, chiar în clipa în care uşa se deschidea, dezvăluindu-l pe Shane cum stătea colo, părând extenuat şi palid, cu scrisoarea ei în mâini. Ochii îi scânteiau. Din pricina lacrimilor. Soţul ei. Fratele ei.

— Tu, a spus Kelly încet.

— Da.

— M-ai dat pe mâna poliţiei.

Kelly l-a auzit pe unul dintre reporteri zicând:

— Înregistrezi asta?

A închis uşa în urma ei.

— Îmi pare rău, a spus Shane. Îmi pare rău că m-am dus la poliţie.

— Nu eu l-am omorât.

— Ştiu.

Bărbatul s-a apropiat de ea. Kelly a făcut un pas în spate.

— Era şi tatăl meu.

— Ştiu.

— Da?

— Mama mi-a spus.

Kelly s-a uitat în ochii lui, ochi negri, semănând foarte mult la culoare cu ai lui Bellamy şi ai tatălui lor, dar având exact aceeaşi formă ca ai ei.

— Avem multe de lămurit, a zis ea.

— O să îndrept situaţia cu poliţia. Îţi promit.

Kelly nu crezuse că are să-i fie atât de greu să-l privească în ochi.

— Cred că ar fi o idee bună, a spus ea, să pleci acum.

— OK, a încuviinţat Shane.

— Cred că ar trebui să ieşi prin spate, să eviţi scena de

afară.

El a dat din cap.

— Kelly, după ce plec, te rog să-ţi încarci telefonul şi să-ţi citeşti mesajele.

— De ce?

— Ai unul lung de la mine.

Kelly a aruncat o privire către scrisoarea din mâna lui, abia amintindu-şi ce spusese în ea. Se întâmplaseră atâtea de când o scrisese în casa goală a lui Bellamy, dezvăluindu-i lui Shane adevărurile ei, cerând să le afle pe ale lui.

— E un răspuns?

— Într-un fel, a zis el încet. E despre Bellamy. Şi despre Catherine.

Lui Barry Dupree nu-i plăcuse niciodată să susţină conferinţe de presă. Exista ceva ostil în toată situaţia, în a sta în faţa clădirii poliţiei, ca şi cum ţi-ai apăra casa de prădători, în vreme ce reporterii îţi aruncă întrebări, înregistrându-ţi fiecare mişcare, murind de nerăbdare să te vadă cum o dai în bară, ca nişte prăduitori ce sunt.

Partea cu muritul de nerăbdare era şi mai pronunţată atunci când conferinţa de presă se concentra asupra unei celebrităţi. Fosta soţie a lui Barry lucra ca reporter pentru un tabloid de duzină, aşa că el ştia cu certitudine că un eventual fiasco era singurul motiv pentru care veneau.

Nu-i puteai învinovăţi pe aceşti gazetari vânători de vedete. Conferinţele de presă ale poliţiei se desfăşoară conform unui scenariu scris cu grijă. Orice abatere de la el poate să afecteze o anchetă în desfăşurare, aşa că, prin natura lor, discursurile sunt scurte şi plicticoase. Tipii ăştia de la tabloide şi de la site-urile de bârfe îşi petrec nouăzeci la sută din timp aşteptând ca vreo Nevastă Adevărată[22] să coboare dintr-o limuzină fără chiloţi pe ea. Şi atunci de ce le-ar păsa lor de o anchetă în desfăşurare?

[22] *The Real Housewives,* serie americană de mare succes, începută în 2006, care urmăreşte viaţa de zi cu zi a unor neveste bogate şi influente *(N.red.).*

Ei vor să te zăpăcească, să te facă să spui mai mult decât ar trebui. Vor să te transforme în echivalentul poliţienesc al vedetelor fără machiaj şi ştiu tot felul de trucuri cu care să reuşească asta.

Aşa că, atunci când locotenentul le-a spus lui şi partenerei sale că în dimineaţa aceea, la ora opt, vor ieşi în faţa reporterilor, Barry a căutat s-o convingă pe Louise să preia frâiele.

— *Te pricepi mai bine decât mine la asemenea lucruri,* a încercat el. *Eşti mai atrăgătoare.*

Replica asta o făcuse până şi pe Louise să izbucnească în râs.

— Ştii al naibii de bine că nu sunt deloc atrăgătoare.

Barry n-o putea contrazice. Aşa că s-a resemnat şi a citit declaraţia, spunându-le celor de la TMZ, *US Weekly* şi restul că, deşi Kelly Lund n-a fost arestată şi acuzată oficial de uciderea lui Sterling Marshall, ea rămâne „sub umbrela suspiciunilor”.

Frate, cât detesta expresia asta! Se simţea ca un idiot când o spunea cu voce tare. Îi amintea de un cântec din acele vechi comedii muzicale de la MGM la care se uitau mereu părinţii lui atunci când el era copil. De fiecare dată când era nevoit să folosească expresia cu umbrela, şi-i imagina pe Gene Kelly şi Debbie Reynolds, îmbrăcaţi în pelerine asortate, învârtindu-şi umbrelele suspiciunilor şi ţop-ţop-ţopăind…

— Vă mulţumesc că aţi venit, a spus Barry, având grijă să nu zâmbească, pentru că, dacă nu eşti o rudă a unei victime căreia în sfârşit i s-a făcut dreptate, orice zâmbet scăpat pe parcursul unei anchete pentru crimă te face să pari un psihopat.

Doar întrebaţi-o pe Kelly Lund.

— Urmează o arestare? a strigat unul dintre reporteri.

— Soţul ei a fost cel care a dat-o pe mâna poliţiei? a spus un altul.

— Puteţi răspunde zvonurilor conform cărora Kelly Lund a avut o aventură cu socrul ei?

Louise a preluat ştafeta pentru partea „fără comentarii”,

Barry a spus „vă mulţumesc foarte mult” şi amândoi şi-au păstrat mutrele de înmormântare în timp ce intrau înapoi în Parker Center, cu trupa de poliţişti în uniformă după ei, învârtindu-şi umbrelele suspiciunilor, ţop-ţop-ţopăind.

— Cred că a mers foarte bine, a spus Louise, în timp ce urcau cu liftul spre etajul lor.

— Eu mă bucur că s-a terminat.

În vreme ce uşile ascensorului se deschideau, Barry se gândea la Kelly Lund. O fire dificilă, mai ales cu Ilene Cutler pe post de apărător. Dar nu asta îi atrăsese cel mai tare atenţia pe parcursul interogatoriului. Tot timpul cât răspunsese întrebărilor legate de drumul făcut cu maşina până la locuinţa lui Sterling Marshall în noaptea crimei, Lund se uitase drept în ochii lor, îşi luase pauze de gândire potrivit de lungi şi nu dăduse niciun semn de nelinişte ieşit din comun. Pe de-altă parte, atunci când Shane Marshall, aflat în casa părinţilor săi, îşi mărturisise bănuielile legate de soţia lui, acesta nu încetase să-şi caute din priviri mama şi sora, ca şi cum ar fi aşteptat indicaţii scenice din partea lor.

Louise a spus:

— Eu cred că tipii de la TMZ au părut destul de respectuoşi, dată fiind situaţia.

— Probabil, dar cobori standardul destul de jos, a răspuns Barry.

Şi-a amintit brusc toate acele obiective îndreptate spre el în stilul unui pluton de execuţie.

— Ne vedem înăuntru.

Barry a intrat în toaleta bărbaţilor, unde şi-a verificat imaginea în oglindă: nicio şuviţă rebelă, nimic rămas între dinţi, cravata dreaptă, fermoarul de la pantaloni tras. *Pfui!* Dar probabil că ar fi trebuit să facă asta înaintea conferinţei de presă.

Şi-a stropit faţa cu apă, a tras adânc aer în piept, apoi a ieşit pe uşă şi s-a îndreptat către biroul său impecabil, gata să înfrunte restul zilei. Numai că i-a găsit pe Louise şi pe Hank Grayson stând lângă masa lui de lucru. Restul poliţiştilor din secţie erau îngrămădiţi împrejurul lor, toţi

privindu-l cu nerăbdare, de parcă ar fi fost o petrecere-surpriză, iar el încă nu s-ar fi prins că trebuie să se arate surprins.

— Ăăm… E ceva ce ar trebui să ştiu?

— Se schimbă jocul, a spus Louise.

Femeia avea obrajii îmbujoraţi, ochii mari de uimire. Barry n-o mai văzuse niciodată într-o stare măcar apropiată de însufleţirea pe care o arăta acum.

— Se schimbă jocul?

Grayson a zis:

— Avem o mărturisire pentru uciderea lui Sterling Marshall. S-a predat azi-dimineaţă.

— Ce?

— A fost reţinută, i s-au luat amprentele. Dar zice că vrea să mărturisească în faţa ta.

Grayson a zâmbit.

— Bănuiesc că i-ai lăsat o impresie bună…

A aruncat o privire către Louise.

— Sau una mai bună decât i-a lăsat partenera ta.

— Cum zici tu, Hank.

Barry s-a uitat lung la el.

— Ce? Aşteaptă! Kelly Lund a mărturisit?

Louise i-a spus.

— Stai puţin! Tu crezi sincer că i-ai lăsat o impresie bună lui *Kelly Lund*?

— Păi, atunci…

— Barry, soţia zice că ea a comis-o, l-a lămurit Grayson.

— *Ce?*

— Aşa e, a intervenit Louise. Mary Marshall, cu planurile ei urgente de înmormântare. Data viitoare când o să-ţi vină cheful să te iei de mine pentru că nu sunt înţelegătoare cu rudele victimelor, domnule Inimă de Aur, ar fi bine să mai rumegi puţin povestea asta.

Barry n-a putut să nu observe cât de mult se deosebea această Mary Marshall de femeia zdrobită cu care stătuse el de vorbă nu mai departe de ziua precedentă. Fără lacrimi pe faţă şi machiată cu gust, Mary era stăpână pe

sine, relaxată, îmbrăcată într-o bluză curată, din mătase albă, şi un costum din pânză gri, ţinându-şi mâinile îngrijite împreunate în poală şi având privirea surprinzător de limpede, ceea ce nu făcea decât să scoată în evidenţă cât de răvăşită fusese la ea acasă, în compania celor doi copii.

În timp ce se aşeza pe scaunul din celălalt capăt al mesei, Barry aproape că se aştepta să fie o glumă. O farsă bolnavă din partea lui Louise, care reuşise cumva s-o convingă pe văduva îndurerată să intre în joc. Dar nu, bătrâna era serioasă. Era pregătită.

— Hai să terminăm cu treaba asta, a spus ea. Aştept de ore bune.

Barry a pornit reportofonul. Stăruind puţin prea mult asupra detaliilor tehnice, el a anunţat data şi ora, apoi a informat-o pe Mary că este înregistrată, cerându-i să-şi spună numele, inclusiv pe litere, şi întrebând-o de ce se află în secţia de poliţie.

— În regulă, a replicat femeia. Toate bune şi frumoase. Hai să trecem la subiect. Am două mărturisiri de făcut şi, dacă nu vă deranjează, aş vrea să mă ocup mai întâi de cea mai dureroasă dintre ele.

Barry şi-a dres vocea.

— OK.

— Acum treizeci şi cinci de ani, am fost în vizită pe platoul filmului *Sfidare.* Pelicula îl avea în rolul principal pe soţul meu şi era regizată de John McFadden.

— Da, a spus Barry.

Auzise despre film, dar numai după moartea lui McFadden. La urma urmei, el avea doar doi ani când *Sfidare* fusese lansat pe piaţă.

— Lăsaţi-mă să înţeleg: aceasta este cea mai dureroasă dintre mărturisirile dumneavoastră?

Femeia nu l-a luat în seamă.

— Fiica mea, Bellamy, îşi petrecea mult timp pe platou, a continuat ea. Se împrietenise cu… fiul regizorului. Eu mă bucuram, pentru că era vară, iar Bellamy n-avea prea mulţi prieteni de vârsta ei şi, sinceră să fiu, era plăcut s-o mai

văd ieşind din casă.

— Sigur.

— Oricum, în ziua aceea nu avusesem în plan să ajung pe platoul de filmare, dar Shane m-a implorat şi s-a rugat de mine. Voia să-şi vadă tăticul…

Glasul lui Mary s-a stins, iar privirea ei s-a oprit asupra geamului-oglindă, fixându-l într-un fel care trebuie să-i fi neliniştit pe toţi cei ce urmăreau din spatele lui. Chiar şi pe Louise. Era o privire care ar fi putut să străpungă sticla.

Barry a spus:

— Vă ascult, doamnă.

— Când am ajuns pe platou, mai toată lumea era la bufet. Soţul meu nu se afla acolo, dar asta nu m-a surprins. El mereu îşi lua gustările şi pauzele în rulota lui.

Barry a dat din cap.

— V-aţi dus să vă căutaţi soţul?

Ştia că n-ar fi trebuit să spună asta. Era mărturisirea lui Mary. Nu se cuvenea s-o influenţeze. Dar Barry îşi dorea cu disperare să ajungă la miezul poveştii, care, din câte deducea el, avea de-a face cu o aventură a soţului petrecută pe vremea când el nici nu se născuse. Voia să termine cu partea asta, astfel încât să audă mărturisirea crimei.

— Nu m-am dus să-mi caut soţul. Cum am spus, el îşi lua gustările singur.

Mary a închis ochii pentru o clipă, i-a închis strâns, ca şi cum şi-ar fi alungat un gând rău.

— M-am dus s-o caut pe Bellamy.

Barry s-a încruntat.

— Pe fiica dumneavoastră.

— Da, a răspuns ea. Băiatul lui McFadden era la bufet. Dar Bellamy, nu. Am… am avut o presimţire îngrozitoare. O intuiţie. M-am dus la rulota lui John McFadden. Am deschis uşa…

— Da.

— Bellamy era acolo… Avea bluza ruptă. McFadden mi-a zâmbit larg, ca şi cum ar fi fost o imagine perfect normală pentru ochii unei mame. M-a întrebat dacă aş vrea să

rămân la prânz. Bellamy a fugit cât a putut de repede din rulota aia. I-am văzut lacrimile, ruşinea de pe chip… Avea doisprezece ani.

Barry a înghiţit în sec, a dat din cap, a încercat să păstreze o expresie neutră.

— Ce-aţi făcut în continuare?

— M-am dus direct la rulota soţului meu. Shane a încercat să intre împreună cu mine, dar nu l-am lăsat. I-am spus lui Sterling tot ce se întâmplase, i-am cerut să se retragă din filmul *Sfidare* de dragul familiei lui. Al fiicei lui. Să arate că-i pasă.

Barry s-a gândit la figura lui Marshall, aşa cum apărea ea pe afişul filmului: şeriful cu suflet mare, omul cu pălărie albă. S-a gândit la Bellamy Marshall, la ce fiinţă tulburată trebuie să fi fost, de vreme ce, la treizeci de ani după moartea celui care o violase, tatăl ei dădea interviuri pentru *Los Angeles Times* în care îl numea „un prieten drag şi unul dintre cei mai mari regizori ai epocii noastre…”

Atâtea gânduri îi umblau prin minte! Dar s-a hotărât să pună în discuţie ce era mai evident.

— Soţul dumneavoastră nu s-a retras din film.

Mary a dat din cap în semn de încuviinţare.

— Mi-a spus că probabil am vedenii, a povestit ea. M-a făcut nebună. A zis că *eu* sunt bolnavă. M-a pus să promit că n-o să mai pomenesc niciodată nimic despre asta.

— Uau! a exclamat Barry.

— Când am ieşit, am dat peste McFadden, sporovăind cu fiul meu de parcă ar fi fost doar o altă zi pe platou.

— Dar Bellamy?

— Ea n-a scos o vorbă despre asta. Dar s-a schimbat.

Femeia i-a zâmbit trist.

— Toţi ne-am schimbat.

Şi-a răsucit verigheta pe deget. Era un inel lat, o creaţie din aur alb, incrustat cu diamante.

— Sterling n-a încetat nicio clipă să fie actor, a spus ea încet. Toată viaţa a jucat un rol. A minţit întreaga lume, ne-a minţit pe noi toţi, iar şi iar.

— Mary? a întrebat detectivul.

— Da.

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat acum trei nopţi?

— L-am omorât, a răspuns ea. L-am împuşcat de trei ori, de două ori în piept şi o dată în cap.

— Îţi pare rău?

Femeia a aruncat o privire către reportofon, apoi s-a întors din nou înspre chipul lui Barry.

— Îmi pare rău, a zis ea, că am aşteptat treizeci şi cinci de ani.

Capitolul 30

7 iunie 1980

— Cum a mers? a întrebat-o Vee după terminarea probei.

— Bine.

Kelly nu era în stare să spună mai mult de atât. Anticamera biroului din Century City în care lucra tatăl lui Vee era îmbrăcată în alb, cu canapele albe şi un perete acoperit de postere în rame la fel de albe, în vreme ce zidurile celelalte erau făcute în întregime din cărămizi de sticlă fumurie. Lui Kelly i se păruse că seamănă cu o navă spaţială, una dintr-un film vechi pe care îl văzuse la televizor, dar al cărui titlu nu şi-l putea aminti. S-a gândit la asta. La filmul de la televizor. La albul încăperii. Încă nu-l putea privi în faţă pe Vee. Înaintea probei, reuşise să dea vina pe emoţii atunci când el o întrebase de ce e atât de tăcută. Dar acum ce-i mai putea spune?

— Eşti OK?

Kelly a simţit mâna lui Vee atingându-i uşor, cu şovăială, spatele. I-a venit să urle.

— Îhî!

Bellamy citea o revistă *People.* A lăsat-o jos.

— Hai să plecăm naibii de aici, a spus ea şi privirea i-a alunecat de la Kelly înspre afişul înrămat din spatele acesteia, care promova filmul *Sfidare.*

În el apărea silueta tatălui ei, cu un Vee în vârstă de unsprezece ani în plan secund – un băieţel speriat, îmbrăcat în costum de cowboy. *Un western de John McFadden* scria sub titlul filmului, cu litere de un roşu aprins. Bellamy a mijit ochii, ca şi cum ar fi fost furioasă pe el.

Secretara era o femeie slabă ca un manechin, îmbrăcată într-o rochie albă, care-i lăsa spatele şi umerii goi. Părul ei blond-deschis arăta ca şi cum ar fi fost vopsit astfel încât să se asorteze cu biroul. Era izbitor de frumoasă, unul

dintre acei oameni dintr-o altă specie decât Kelly. Vee s-a întors către ea.

— Tata n-o să vină să discute cu noi?

— O secundă, scumpule.

Femeia a ridicat receptorul şi l-a sunat pe McFadden, vorbind cu el în şoaptă, pe un ton îngrijorat.

— Are o teleconferinţă, Vincent. Zice că o să vă vedeţi acasă.

Vee s-a încruntat.

— Ok.

A pornit spre uşă, iar Kelly şi Bellamy l-au urmat, cea dintâi uitându-se la secretară, care a ridicat ochii şi i-a întâlnit privirea. Kelly a continuat s-o fixeze. *Norocul tău că eşti prea bătrână pentru el.*

Bellamy a luat-o de mână şi a tras-o către uşă. Şi-a lipit buzele de urechea prietenei sale.

— Ţine-ţi firea! i-a şoptit ea.

În maşină, Bellamy a întrebat:

— Vrei să asculţi nişte muzică?

Dar Kelly a scuturat din cap. Stătea pe bancheta din spate, în vreme ce Vee era aşezat pe scaunul din dreapta. În timp ce ieşeau din parcarea închisă, băiatul o urmărea cu atenţie, cercetându-i, cu ochii lui albaştri ca marea, chipul reflectat în oglinda retrovizoare.

— Eşti bine, Kelly?

Bellamy i-a aruncat o privire prietenei sale.

— Da, a răspuns repede aceasta. Doar că…

Şi-a dres glasul.

— Azi n-am apucat să-l vizitez pe tata.

— Îmi pare rău, scumpo, dar nu pot să te duc la Betty Ford, a intervenit Bellamy. Am o întâlnire cu Steve Stevens. Urăşte să întârzii.

Vee a întrebat:

— Chiar trebuie să-i spui mereu pe ambele nume?

Iar Bellamy a priceput semnalul şi tot drumul de întoarcere în Gower a trăncănit despre Steve Stevens, scutindu-şi prietena de chinul de a vorbi. Când au ajuns în

faţa castelului, Kelly a deschis repede portiera şi s-a repezit afară din maşină.

— Te conduc până sus, a spus Vee.

— Nu-i nevoie.

A rupt-o la fugă spre uşa de la intrare şi a vârât cheia în broască. În buzunarul din faţă avea rujul lui Catherine. Îi stătea lipit de osul şoldului, arzând-o. În loc să aştepte liftul, Kelly a luat-o pe scări, urcând câte două trepte deodată, izbind podeaua cu tălpile, silindu-se să gâfâie numai ca să poată respira.

Când a ajuns la etajul ei, s-a aplecat şi a pus mâinile pe genunchi, răsuflând întretăiat. *Nu pot. Nu pot. Nu pot să fac asta…*

Curând, Kelly a auzit bubuituri în perete, venind chiar de deasupra ei. De la cel de-al doilea apartament al lui McFadden. S-a întors pe palier şi a urcat jumătate din treptele ce duceau către etajul următor. A văzut un păr roşcat, două picioare subţiri îmbrăcate în pantaloni scurţi, doi pumni micuţi lovind cu putere în uşă. A spus:

— E la birou, iar fata care bătea s-a întors.

Era fata din reclama la ciocolată. Avea ochii mari, îngroziţi. A înghiţit în sec, iar chipul i s-a relaxat. Juca teatru.

— Mersi.

Puştoaica a început să coboare scara. De aproape părea micuţă, cu câţiva pistrui presăraţi pe nas. Reclama la ciocolată Mounds avea drept decor un teren de joacă. Ei îi creşteau aripi şi zbura de pe tobogan ca să ajungă la dulciuri. Kelly i-a spus:

— Ar trebui să stai departe de el.

Fata a trecut pe lângă ea fără să-i răspundă, fără s-o privească măcar. Kelly a scos rujul din buzunar şi s-a uitat la el, amintindu-şi de Catherine, care şi-l putea întinde pe buze fără să folosească oglinda.

— *Se găseşte doar în Europa,* îi spusese ea cândva. *L-am primit de la un prieten special…*

Lui Kelly i-au dat lacrimile. A auzit alţi paşi pe trepte şi, curând, Vee s-a ivit de după colţ, respirând greu şi

zâmbind.

— Bellamy m-a lăsat baltă ca să se ducă la întâlnire, aşa că va trebui să chem un taxi, a spus el. Dar o să te conduc până la uşă, fie că-ţi place, fie că nu.

Kelly l-a fixat cu privirea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea a strâns în pumn tubul argintiu de ruj şi i s-a încleştat gâtul. Băiatul s-a apropiat. Kelly a simţit pe umăr greutatea mâinii lui, căldura ei, şi n-a mai rezistat. N-a mai putut să-şi ţină firea. L-a apucat de mână şi i-a pus în palmă tubul argintiu.

— Tatăl tău, a spus ea. Asta s-a întâmplat.

S-a lăsat pe podea, iar Vee s-a aşezat alături de ea. A luat-o în braţe.

— Vorbeşte-mi, a îndemnat-o el.

Şi Kelly i-a spus tot.

Când a terminat, băiatul s-a ridicat. Ea s-a uitat în sus, către el. Se aşteptase la lacrimi pe măsura alor ei, dar ce a văzut pe chipul lui era mai rău. Privirea din ochii lui trecea dincolo de furie, de durere. Reflecta o emoţie pe care Kelly n-o mai văzuse până atunci, dându-i impresia că tocmai a amorsat o bombă, al cărei cronometru acum ticăie, fără ca ea să mai poată face nimic.

— Îmi pare rău, a spus fata. N-am putut… a trebuit să…

— Ştiu, a spus calm Vee. Ştiu că a trebuit.

Băiatul s-a răsucit. A început să coboare treptele, din ce în ce mai repede, paşii lui răsunând ca nişte petarde.

Kelly l-a revăzut abia peste două săptămâni, când el şi-a făcut apariţia la petrecerea tatălui său, în cea mai fierbinte noapte a anului.

Capitolul 31

25 aprilie 2010

Ruth s-a uitat îndelung la figura de pe ecran, la chipul elegant şi fără vârstă al soţiei lui Sterling.

MARY MARSHALL MĂRTURISEŞTE CĂ ŞI-A UCIS SOŢUL, anunţa titlul. Dar, la drept vorbind, pe Mary nu putea decât să o mire că, în 2010, Mary arăta la fel de bine ca în 1963, dacă nu chiar mai bine. După ce a citit articolul, s-a uitat încă o dată la pielea netedă şi la părul blond al soţiei fostului ei amant. *Acum aş putea fi luată drept mama ei,* s-a gândit Ruth, uimită de progresele pe care le făcuse chirurgia plastică în ultimii douăzeci şi cinci de ani.

Cu cât Ruth Freed se uita mai mult pe Internet, cu atât mai superficială şi mai asemănătoare cu Rose Lund devenea.

Acum era din nou în sala de mese. De la vizita lui Sebastian Todd încoace, ajunsese să vină acolo în fiecare dimineaţă, după ce erau strânse vasele de la micul dejun, conectându-se din nou în fiecare seară, înainte de culcare.

Era interesantă şi puţin înfricoşătoare viteza cu care prinsese gustul Internetului. Accesa fiecare link oferit în articole, devenise un fan al site-urilor de bârfe, gen TMZ şi Perez, agăţându-se cu privirea de vechile fotografii ale lui Sterling, în vreme ce vechile dorinţe ale lui Rose Lund se furişau tot mai aproape cu fiecare apăsare de tastă. Trebuia să înceteze. La urma urmei, se exilase cu un motiv. Iar acum, că Mary îşi mărturisise crima, un gest impulsiv după „ani de zile în care i-am ascultat minciunile”, Rose nu mai avea nevoie să rămână la curent cu lumea de afară. Fiica ei scăpase de bănuieli.

Mă rog, atât cât avea să scape vreodată.

TMZ publicase o fotografie recentă cu Kelly părăsind secţia de poliţie din Hollywood, după arestarea soţului ei. Acum îşi ţinea spatele drept. Pometii îi erau mai

pronunţaţi, micile riduri o prindeau şi, ca femeie în toată firea, avea o forţă care în copilărie îi lipsise, un soi de electricitate în privire. Pentru prima dată, Ruth reuşea să vadă pe chipul fiicei sale trăsăturile lui Sterling, iar asta a făcut-o să zâmbească pentru o clipă, până când a văzut titlul: CRIMINALA PSIHOPATĂ KELLY LUND A CRESCUT!

Îşi crease un cont de Gmail. Sebastian îi dăduse adresa de e-mail a lui Kelly, iar Ruth îşi deschisese contul doar pentru a-i scrie fiicei sale, pentru a-i explica de ce nu i-a spus niciodată cine e tatăl ei biologic. Ar fi vrut să-i vorbească lui Kelly despre bărbaţii ca John McFadden şi Sterling Marshall, despre puterea pe care o aveau pe atunci asupra unor „nimeni" ca ea şi despre cum, un nimeni fiind, n-aveai de ales decât să le păstrezi secretele, să le tolerezi minciunile. În felul ăsta, puteai să capeţi ceva bani şi să salvezi o fărâmă din ceea ce te amăgeai spunându-ţi că e respect de sine. Pe vremea aceea aşa credea toată lumea, astea erau Regulile Jocului. Ruth şi-ar fi dorit să-i spună lui Kelly că, dacă ea l-a omorât pe John McFadden, o înţelege. Dar că, oricare ar fi situaţia, vrea să-şi ceară scuze pentru calea tristă pe care şi-a îndrumat ambele fiice, mutându-se la Hollywood de la bun început.

Numele ei virtual era SkipToMyLou, titlul cântecului preferat de Kelly în copilărie, deşi, în momentul acela, Ruth se îndoia că fiica ei avea să şi-l amintească. Totuşi, nu se încumeta să-şi folosească adresa de Gmail. Să plece din viaţa lui Kelly era una, dar să-şi ceară iertare pentru tot era altceva. Nici măcar nu ştia sigur cui îi erau adresate scuzele, lui Kelly ori ei însăşi. *Unele lucruri e mai bine să rămână nespuse.* Pe timpuri obişnuia să-i dea mereu sfatul ăsta lui Kelly. Doamne, groaznică mamă fusese!

În josul paginii, Ruth a remarcat un link către *Los Angeles Times,* unde apărea un interviu cu Sebastian, pe tema articolului pe care acesta urma să-l publice în *Vanity Fair.* Femeia l-a deschis şi l-a recitit pe sărite. Era acolo o fotografie recentă a lui Sebastian, îmbrăcat tot într-un costum alb, dar şi o poză cu Ruth, făcută cu treizeci de ani în urmă, pe vremea când se numea Rose: slabă ca o

scândură, cu părul decolorat strâns într-un coc, îmbrăcată într-un costum Evan Picone albastru-închis, pe care şi-l cumpărase cu reducere de preţ de la I. Magnin. Ruth a dat repede un clic ca s-o evite (ura vechile fotografii cu ea însăşi), însă clicul a deschis o altă poză. Cea în care apărea Kelly, imediat după pronunţarea sentinţei. S-a uitat îndelung la ea, la zâmbetul acela dulce, la ochii aceia blânzi, de copilă. *Biata Kelly! Bietul meu copilaş!*

— Cine-i acolo?

Ruth a tresărit uşor.

— Întotdeauna mă iei prin surprindere, a spus ea.

Demetrius a zâmbit. Avea nişte paşi cât se poate de uşori, pentru un băiat atât de solid. Ruth se întreba în ce profesie i-ar fi fost de folos lucrul ăsta. În cea de balerin, poate. De bibliotecar. De luptător ninja.

— Ce e, scumpule?

— Zeke vrea să discute cu tine, a zis băiatul. Dar mai întâi vrea să citeşti asta.

Demetrius i-a întins o carte. Ruth a făcut ochii mari când a văzut imaginea de pe copertă. Era aceeaşi fotografie a lui Kelly, cea la care se uitase adineauri. O transpunere perfectă a termenului *déjà vu.* A citit titlul – *Mona Lisa: Adevărata poveste a lui Kelly Lund, ucigaşa de la Hollywood.* Cartea lui Sebastian Todd. Ruth s-a făcut mică de durere când a dat cu ochii de acea sintagmă: ucigaşa de la Hollywood.

Era o carte furată de la bibliotecă. Aveau mai multe astfel de volume în fermă, căci locuitorii se duceau în oraş după provizii şi se întorceau câteva zile mai târziu cu nişte literatură şterpelită. Dar cartea asta…

— Tu ai luat-o, Deedee?

Tânărul a scuturat din cap.

— Zeke zice că el a adus-o.

— Când?

— Acum vreun an.

Ruth s-a încruntat. Era ciudat că Zeke nu-i pomenise nimic despre asta. Dar poate că nu era deloc ciudat. Îşi amintea cea mai recentă discuţie avută cu Sebastian Todd:

— *Cum ai dat de mine?*

— *Nu-ţi aminteşti scrisoarea pe care mi-ai trimis-o? Mi-ai spus că m-am înşelat. Că John McFadden e adevăratul personaj negativ.*

— Dumnezeule, Zeke a trimis scrisoarea…

— Hm?

Ea s-a uitat la Demetrius.

— Nimic, scumpule! Dar stai puţin. Tatăl tău vrea să citesc toată cartea asta?

Băiatul a scuturat din cap.

— Doar pagina şaptezeci şi cinci.

Ruth a deschis volumul. Pagina şaptezeci şi cinci se afla chiar în mijlocul capitolului cu poze: portretul alb-negru al unui tânăr chipeş, cu pomeţi bine conturaţi şi ochi pătrunzători, sub care stătea scris:

Dispărut din 1980.

A citit: *Frământatul fiu al lui John McFadden, actorul adolescent Vincent Vales, a dispărut cu două săptămâni înainte ca Lund să-l ucidă pe tatăl lui. Unii dintre invitaţii la nefericita petrecere ce marca încheierea filmărilor pentru pelicula* Rezistenţă *pretind că l-au văzut pe băiatul în vârstă de şaisprezece ani părăsind în fugă proprietatea tatălui său în noaptea crimei.*

— De ce vrea să citesc asta? a întrebat femeia.

Dar apoi s-a uitat mai bine la fotografie, la maxilarul băiatului, la bărbia lui puternică. S-a gândit la Zeke, care trăgea să moară în camera lui. Zeke, pe care îl întâlnise după trei ani de la dispariţia băiatului din poză. Zeke, care avea aceiaşi ochi, aceleaşi trăsături, care îşi schimbase numele şi părăsise lumea materială în aceeaşi perioadă în care dispăruse şi Vincent Vales…

— Nici eu nu pricep, a zis Demetrius.

Dar Ruth pricepea. Ea înţelegea. A părăsit în grabă sala de mese şi s-a grăbit să ajungă la coliba lui Ezekiel, un bărbat în toată firea, care se rebotezase după un exilat din Biblie, al cărui tată purta numele de „Dispreţ”.

* * *

În camera lui Zeke era întuneric. Ruth îi auzea răsuflarea, firavă şi chinuită. S-a dus la fereastră şi a tras draperiile, lumina dimineţii revărsându-se peste pometii lui delicaţi, peste faţa proaspăt rasă. Bărbatul a ridicat uşor pleoapele.

— Ruth?

— Vincent, a spus ea.

La auzul acestui nume, el a cedat, iar lacrimile au început să-i curgă pe obraji, umerii să-i tremure şi braţele să se întindă către ea. Ruth l-a strâns la piept până când Zeke s-a liniştit, recăpătându-şi suflul. Sau poate că pur şi simplu obosise prea mult ca să mai plângă.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce?

— Pentru că te-am înşelat atâţia ani, a răspuns el.

— Nu m-ai înşelat. N-am ştiut niciodată cine ai fost înainte să vii aici pentru că nu te-am întrebat niciodată.

— Dar eu ştiam cine eşti, Ruth. M-am întors în oraş şi te-am căutat… totul numai din cauza lui Kelly.

Femeia s-a uitat la el, la broboanele de sudoare de pe fruntea lui, la pieptul atât de plăpând, încât s-ar fi putut fărâma în orice clipă, la tot trupul ce stătea să se prăbuşească, de parcă ar fi fost făcut din beţişoare.

— Kelly l-a omorât pe tatăl tău, a spus ea.

Bărbatul a scuturat din cap. Avea pielea încinsă. Lângă pat se afla un prosop, pe care Ruth l-a luat pentru a-i tampona fruntea.

— Nu ea l-a omorât, a spus Zeke.

Atunci a observat Ruth ce stătea ascuns sub prosop: un vechi reportofon butucănos, fără îndoială furat cu ani în urmă din cine ştie ce şcoală sau bibliotecă locală. Butoanele „start” şi „înregistrare” erau apăsate. Caseta din interior se învârtea.

— Ce se întâmplă? a întrebat Ruth.

— Nu Kelly mi-a omorât tatăl.

Femeia s-a holbat la Zeke, la obrajii lui fierbinţi, la cearşafurile îmbibate de transpiraţie.

— Ce?

— Eu l-am omorât.

Rostise cuvintele cu glas tare, îndeajuns de limpede încât reportofonul să reţină tot.

— Eu l-am omorât pe tatăl meu, pe John McFadden.

Kelly a primit vestea de la un reporter al TMZ, care a anunţat-o, ca într-un film de groază, că o sună „chiar din faţa casei dumneavoastră”. Jurnalistul i-a cerut să iasă şi să-i spună ce părere are despre mărturisirea soacrei ei. Kelly, care abia terminase de citit mesajul lui Shane, era atât de zăpăcită, încât a fost cât pe ce să iasă. Asta până când Mary Marshall a salvat-o de ea însăşi, sunând-o pe cealaltă linie, cu taxă inversă, din penitenciarul de stat din Los Angeles.

— Am vorbit cu avocaţii mei. Şi m-am îngrijit ca, dacă vei decide să divorţezi de Shane în lumina… recentelor informaţii… să fii întotdeauna asigurată din punct de vedere financiar.

— Tu ştiai?

— Nu, a răspuns femeia. Abia ieri-noapte am aflat.

— Oh!

Mary şi-a coborât vocea la nivelul unei şoapte.

— Nu le-am spus poliţiştilor. E vestea ta, tu decizi dacă o spui sau o păstrezi pentru tine.

— Dar… n-a trebuit să le zici de ce l-ai împuşcat?

Bătrâna a râs cu glas slab, lipsit de veselie.

— S-ar putea ca asta să fi fost picătura care a umplut paharul, dar crede-mă, aveam o grămadă de alte motive.

— Aveai? a întrebat Kelly.

Era sincer şocată, dar la urma urmei nimic nu era aşa cum părea, caleidoscopul răsucindu-se iar, ochii ei îndreptându-se din nou către mesajul lui Shane, recitindu-l. *Bellamy…*

— Crede-mă, scumpo, a spus soacra ei. O femeie poate fi minţită numai până la un punct.

— Mary?

— Da.

— Ţi-e dor de el?

Mary a tăcut preţ de câteva secunde. De la celălalt capăt al liniei, Kelly a auzit zgomote îndepărtate: un zăngănit puternic, o voce de femeie ţipând.

— Mi-e dor de omul care credeam că e, a răspuns bătrâna.

Pentru o clipă, Kelly şi i-a amintit pe soţii Marshall luând cina, acel cuplu perfect pe care îl cunoscuse în tinereţe. Sterling tăind friptura, Mary, drogată şi senină, servindu-i cu mazăre pe frumoşii ei copii. *Să ai un asemenea cămin!* s-a gândit Kelly. *Să ai asemenea părinţi!*

— Viaţa e tare ciudată, a continuat Mary. Deşi am învăţat ceva, Kelly. Până la urmă, totul iese la suprafaţă. Cu toţii primim ceea ce ni se cuvine.

— Inclusiv John McFadden?

Mary a făcut din nou o pauză lungă, zgomotele închisorii trezind amintiri…

— Ilene Cutler ţi-a spus ce-am zis?

— Da.

— Despre John McFadden. Despre faptul că ai făcut lumii o favoare.

— Da, a răspuns Kelly. Dar nu ştiu sigur ce ai vrut să spui cu asta.

O voce de bărbat a strigat:

— Încă două minute!

— Kelly, ca mamă a lui Bellamy, nu pot să zic decât că mi-aş dori să-l fi făcut să sufere mai mult.

Lui Kelly i s-a tăiat răsuflarea.

— Trebuie să închid, draga mea, a continuat Mary.

— Stai! a spus Kelly, amintindu-şi felul în care Bellamy îşi ferea privirea ori de câte ori John McFadden se afla în cameră, cum accepta ca el s-o ducă cu maşina, dar numai în grup, insistând mereu să fie lăsată să coboare prima.

— O să mai vorbim curând, a oftat Mary. Trebuie să-mi dai nişte sfaturi despre cum să mă obişnuiesc cu viaţa în închisoare. Conversaţii telefonice cronometrate, la vârsta mea. Zău aşa!

În faţa ferestrei lui Kelly se afla o pasăre colibri, aşezată pe marginea vasului cu mâncare. Kelly nu mai văzuse

niciodată una luându-şi răgazul de a sta pe loc, iar aceasta era atât de frumoasă în repaus, cu ciocul ei ca un ac, cu aripioarele scânteind ca nişte nestemate. *Să fii atât de perfect, atât de liber! Să ai o viaţă atât de scurtă!*

Kelly nu voia să se mai gândească la ce-i făcuse McFadden lui Bellamy, la cât de mult trebuie s-o fi rănit, însă nu se putea abţine, nu se îndupleca să-şi întoarcă privirea. Îşi amintea de lama plină de sânge uscat din sertarul măsuţei de toaletă a lui Bellamy, de tăieturile de sub brăţările ei şi de felul în care Bellamy o rugase să păstreze secretul, secretul lor. *Surori.*

Iar Kelly îl păstrase. Nu înţelesese niciodată ce era cu crestăturile roşii, dar toată viaţa păstrase tăcerea în privinţa lor, fără să ştie, până acum, că tăieturile de pe mâinile lui Bellamy nu erau un secret în sine, ci un simptom al unei taine şi mai mari, şi mai urâte.

Totul iese la suprafaţă.

Kelly a recitit mesajul lui Shane, asigurându-se că l-a înţeles corect. În dimineaţa de după moartea lui Catherine, Shane o văzuse pe Bellamy ascunzând în fundul sertarului ei preţiosul ruj al surorii lui Kelly. Nicio poveste despre abuzuri nu putea să acopere lucrul ăsta. Stătea scris pe ecranul lui Kelly. Shane văzuse cu ochii lui. Probabil că Bellamy fusese ultima persoană care o văzuse pe Catherine în viaţă.

Oare o gelozie anormală, stârnită de McFadden sau de tatăl pe care Catherine ştia că-l împărţeau, fusese cea care le adusese pe amândouă la Chantry Flats în noaptea de Sfântul Valentin a anului 1978? Kelly trebuia să afle. Trecuseră treizeci şi doi de ani. Aşa cum foarte elocvent spusese Mary Marshall: *o femeie poate fi minţită numai până la un punct.*

Kelly a înşfăcat cuţitul de măcelărie de pe masa de lucru, l-a îndesat în poşetă, apoi a ieşit pe uşă, ducându-se la automobilul Breeze Expresso închiriat. Fără să ia în seamă strigătele şi bliţurile aparatelor de fotografiat, a întors cheia în contact, apoi a introdus în aparatul GPS adresa lui Bellamy.

* * *

Zeke i-a povestit totul lui Ruth. I-a împărtăşit fiecare detaliu al unei nopţi petrecute cu treizeci de ani în urmă, care dusese la o sentinţă de douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru unica ei fiică, ajunsă să-şi petreacă mai bine de jumătate din viaţă în spatele gratiilor. Bărbatul era atât de slăbit, încât la început i-a venit greu să pronunţe cuvintele. Dar, în mod ciudat, ele au părut să-i dea putere, reprezentând povestea scopului său în viaţă… sau măcar al fărâmei de viaţă care-i mai rămăsese.

— El o omorâse pe Cat, a spus Zeke. El o împinsese în canionul ăla.

— Kelly ţi-a spus asta.

— Da. Avea dovada.

Ruth a închis ochii. Pe atunci Kelly locuia cu tatăl ei. Ele două nici nu-şi mai vorbeau, după ce Rose îşi alungase fata de acasă din cauza prietenilor pe care ea şi-i alesese. Astfel, fiica ei în vârstă de şaptesprezece ani fusese nevoită să înfrunte de una singură urâtul adevăr… *De ce nu m-a sunat? Aş fi ajutat-o…* Dar apoi şi-a amintit. Kelly o sunase. La ora trei dimineaţa, pe când ea era trează şi făcea curăţenie, Kelly o sunase ca s-o întrebe din ce motiv s-a certat ultima oară cu Catherine, iar atunci Rose îi spusese despre sarcină… Cum putuse apoi s-o lase să închidă pur şi simplu telefonul? Cum putuse să se poarte atât de îngrozitor?

— Săptămâni întregi n-am mai ştiut de mine, a spus Zeke. Am ţinut-o tot într-un chef cu droguri. Pe atunci aşa rezolvam lucrurile. Dar mi-am revenit la timp pentru petrecerea tatălui meu.

— OK.

— Aveam de gând să-l omor. Şi am făcut-o.

Ruth a înghiţit în sec.

— Ea n-a vrut să spună nimic poliţiei, doar că e vinovată. A fost categorică în privinţa asta. Şi mie mi-a zis la fel.

— Nu Kelly l-a omorât. Când am apărut la petrecere, ea era deja acolo. Voia doar să-l înfrunte pe tata… să-l întrebe de ce a făcut-o. M-a urmat în camera marocană, unde tata

îşi exersa discursul. Eu şterpelisem una dintre armele lui din seif. Kelly m-a implorat să n-o fac. El a început să-mi spună tot felul de lucruri. Lucruri groaznice.

Lui Zeke a început să-i tremure vocea, puterile părăsindu-l la fel de iute pe cât apăruseră. Ruth i-a luat mâna în ale ei.

— E în regulă, a încercat ea.

— Nu e în regulă. Eu l-am împuşcat. De două ori în piept, apoi o dată în cap. De pe hol au răsunat ţipete. Paşi. Oamenii auziseră împuşcăturile. Kelly a deschis uşa glisantă. Mi-a spus să fug şi aşa am făcut. Am fugit ca un laş. M-am ascuns ani de zile. Am lăsat-o să ia vina asupra ei.

Ruth s-a gândit la Kelly, încremenită în vila aceea, în cea mai fierbinte noapte, în timp ce maşinile poliţiei soseau, sirenele urlau, ofiţerii îi puneau cătuşele la mâini.

— Ai dreptate, a şoptit ea. Nu e în regulă.

Capul lui s-a prăbuşit înapoi pe pernă.

— E epuizant, a spus Zeke.

— Ce anume?

— Să spui adevărul.

Ruth a dat din cap.

— Îmi e foarte sete, a zis el.

Pe noptieră se afla un pahar gol, alături de un urcior plin. El nu avea energia necesară pentru a ajunge la ele, Ruth ştia asta. Dar nu se putea urni să-i toarne apă. A aruncat o privire către vechiul reportofon, către caseta care se învârtea şi fâşâia, reţinându-le cuvintele.

— Kelly nu e o ucigaşă, a spus ea. N-a fost niciodată.

— Nu, Ruth, i-a dat dreptate Zeke, glasului lui nemaifiind decât o şoaptă chinuită. Ai crescut un om foarte bun.

Ochii femeii au început să se umple de lacrimi. A luat urciorul şi i-a turnat lui Zeke un pahar cu apă.

— Poftim, a spus ea. Bea.

El nu l-a luat. Nu s-a mai clintit.

Capitolul 32

O CONFESIUNE FĂCUTĂ PE PATUL DE MOARTE
O EXONEREAZĂ PE KELLY MICHELLE LUND

Articol special pentru Los Angeles Times, *de Sebastian Todd*

26 aprilie 2010, Mariposa, California. A ispăşit douăzeci şi cinci de ani de închisoare pentru uciderea regizorului nominalizat la Oscar John McFadden. Dar, după cinci ani de la eliberare, numele şi reputaţia lui Kelly Michelle Lund au fost în sfârşit restabilite.

Cu lacrimi în ochi, mama lui Kelly Lund, Ruth Freed (în vârstă de şaizeci şi şapte de ani), membră a comunităţii Sfidare, a predat poliţiei din Mariposa o casetă ce conţine înregistrarea mărturiei făcute de fondatorul comunităţii, Zeke Freed (în vârstă de patruzeci şi şase de ani) cu scurt timp înainte ca acesta să moară în urma complicaţiilor produse de boala Hodgkin de care suferea şi care ajunsese în fază terminală. Pe casetă, Freed (pe numele său real Vincent Vales) dezvăluie faptul că este îndelung dispărutul *fiu al lui McFadden şi pretinde că el şi-a împuşcat tatăl, după două săptămâni în care a abuzat de stupefiante.*

— Ea a luat vina asupra ei, explică doamna Freed, fostă Rose Lund. Zeke a vrut să ştiu că fiica mea n-a fost niciodată o criminală.

În ultimii douăzeci şi şapte de ani, domnul Freed, doamna Freed şi, rând pe rând, alţi doisprezece până la douăzeci de membri ai comunităţii lor, toţi folosind acelaşi nume de familie, au ocupat şaisprezece hectare de teren, chiar la ieşirea din Mariposa, un mic orăşel din deşertul Californiei. Cunoscută de localnici sub numele de Sfidare, zona a reprezentat decorul westernului cu acelaşi nume, filmat în 1976 şi regizat de John McFadden, în care Vincent Vales, pe atunci în vârstă de unsprezece ani, a avut un rol principal.

Terenul (o fermă autonomă care produce şi, uneori, vinde lapte, brânză, ouă proaspete, legume şi lumânări artizanale) i-a aparţinut cândva regizorului McFadden, dar a fost transferată discret pe numele fiului acestuia, la trei ani după moartea cineastului. Vales, care de-a lungul timpului a folosit o serie de nume false, şi-a schimbat oficial identitatea, devenind Ezechiel Freed, şi a început să lucreze pământul până atunci sterp, recrutând alte „suflete pierdute" pentru „comunitatea lui utopică", aşa cum o descrie Ruth Freed.

— Era un loc în care s-o iei de la capăt. Cu toţii aveam nevoie disperată de aşa ceva. Şi, ca mamă a prietenei care s-a sacrificat cel mai mult pentru Vincent Vales, am fost prima pe lista lui. La urma urmei, el îi datora viaţa lui Kelly.

Într-adevăr, înainte de renaşterea sa în noua comunitate, Vincent Vales McFadden a fost el însuşi un „suflet pierdut", fiind cunoscut drept consumator de droguri şi având un cazier ce includea trei arestări pentru posesie de substanţe interzise şi una pentru folosirea unei arme de foc într-un spaţiu public.

De-a lungul anilor, s-au emis nenumărate teorii ale conspiraţiei pe seama adolescentului cu probleme, unele pretinzând că acesta a fost văzut fugind din vila lui McFadden de pe Mulholland Drive în noaptea de 28 iunie 1980, la scurt timp după împuşcăturile fatale.

Conform doamnei Lund, domnul Freed, aflat pe patul de moarte, a chemat-o la el atunci când a simţit că sfârşitul îi este aproape.

— Pentru prima dată, mi-a spus numele lui real, povesteşte ea. În toţi anii ăştia, eu l-am crezut un străin care m-a văzut la ştiri în timpul procesului lui Kelly şi, cumva, a simţit că suntem suflete înrudite. Ultimul dar pe care mi l-a făcut a fost cel mai preţios dintre toate: adevărul.

În testamentul său, domnul Freed a lăsat moştenire ferma Sfidare doamnei Freed, care intenţionează să menţină comunitatea, cel puţin pentru o vreme.

— Aici am mulţi prieteni dragi, a spus ea. N-aş accepta să fie azvârliţi în stradă.

Până la publicarea acestui articol, Kelly Lund n-a fost disponibilă pentru comentarii.

Capitolul 33

În timp ce urca pe autostrada 405, Kelly şi-a închis telefonul mobil. Prea mulţi reporteri o sunau şi, în plus, nu voia să i se dea de urmă.

Automobilul Breeze Expresso aluneca pe asfalt, cu radioul oprit, pentru a evita ştirile. Drumul s-a sfârşit repede, părând să dureze mai degrabă cinci minute, decât douăzeci şi cinci. Kelly a străbătut cu maşina complexul rezidenţial în care stătea Bellamy, stupul acela format din case, fiecare aidoma celei de alături. *Cât de uşor ar fi să te pierzi aici!* şi-a zis ea, căutând din priviri o ieşire. O cale de scăpare.

A ajuns la locuinţa lui Bellamy, unde draperiile erau trase, lăsând la vedere un crâmpei din mobila ei în stil sud-vestic, şi, odată ce ajungeai lângă bordură, jumătatea de jos a *Mona Lisei.*

Kelly a coborât din maşină şi a mers spre intrarea din faţă. Gândurile i se suceau şi i se învârteau, simţind prezenţa cuţitului de măcelărie care îi atârna greu în poşetă, în vreme ce suna la uşă, cu sângele înfierbântat, încărcat de furie.

— Doamne! a spus Bellamy în clipa în care a deschis.

Nu se schimbase prea mult. Deşi era mai slabă, puţin mai obosită şi ceva mai veştedă decât în adolescenţă, anii de fumat săpându-i mici riduri în jurul gurii, Bellamy încă se străduia la fel de mult să-şi îngrijească înfăţişarea. Kelly i-a observat părul vopsit, negru ca abanosul, buzele de un roşu aprins şi ochii conturaţi cu creionul, astea toate deşi încă nu apucase să se îmbrace. Purta un halat gros, din frotir alb. Arăta ca o actriţă care joacă într-o scenă de telenovelă ce are loc la un spa de lux.

— Trebuie să discut cu tine, i-a spus Kelly.

Bellamy nu s-a împotrivit. Cum ar fi putut? Kelly nu-i omorâse tatăl. Mama ei o făcuse, lucru pe care, fără îndoială, îl ştiuse de la bun început. Bellamy a lăsat-o să intre.

— Presupun că ar trebui să te felicit, a zis ea.

— Pentru că nu ţi-am omorât tatăl?

— Tu n-ai auzit?

Kelly s-a încruntat.

— Ce să aud?

Bellamy a oftat.

— Ai fost exonerată de moartea lui John McFadden. Vee a mărturisit că el e vinovatul.

— *Vee?*

— O mărturisire pe patul de moarte. În toţi anii ăştia, el a trăit împreună cu mama ta în nu ştiu ce sectă.

Kelly a rămas pe loc preţ de câteva secunde. Incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Să-ţi fac un ceai? a întrebat Bellamy.

— Minţi.

Bellamy a oftat iar.

— Eu nu mint, Kelly, a spus ea.

O minciună în sine. *Toarnă gogoşi! Încearcă să-ţi distragă atenţia. Nu muşca momeala!*

— Bellamy, de ce mi-ai spus la telefon lucrurile alea despre John McFadden?

— Hm?

— De ce mi-ai zis că John McFadden a fost cel mai bun prieten al tatălui tău şi nimic mai mult? Minciună mai mare ca asta nici că s-a văzut.

— Shane era în camera de alături. M-am gândit că s-ar putea să se trezească.

Kelly a închis ochii. N-avea timp să valseze pe lângă subiect şi, chiar dacă ar fi avut, nu s-ar fi priceput prea mult la aşa ceva.

— Ştiu ce ţi-a făcut, a spus ea. Ştiu ce ţi-a făcut John McFadden.

— Nu mi-a făcut nimic.

— Mama ta mi-a spus, a continuat calm Kelly. Îmi pare rău. Dacă aş fi fost în locul tău, şi eu l-aş fi vrut mort.

Bellamy a scos un oftat prelung, obosit. S-a trântit pe scaunul uriaş.

— Kelly, de ce dezgropi mereu poveşti străvechi?

— Aşa păţeşti după douăzeci şi cinci de ani de închisoare. Ce încerc eu să zic, Bellamy, e că ştiu: tu ai pus la cale treaba cu rujul.

— Poftim?

— Rujul de lux al lui Catherine. Chestia care ne-a făcut pe mine şi pe Vee s-o luăm razna.

— L-am găsit în portbagajul Porsche-ului din garajul lui John McFadden.

— Da, aşa ai zis şi a fost o prostie. Dacă el ar fi omorât-o pe Catherine în maşina aia, ar fi curăţat-o de i-ar fi sărit capacele. Şi cu siguranţă n-ar fi lăsat un tub din rujul ei european, unic în ţară, în portbagaj, pentru ca tu să-l găseşti acolo doi ani mai târziu.

Bellamy a ridicat din umeri.

— Dacă a fost aşa o prostie aşa de mare, de ce ai crezut-o?

— Pentru că şi eu eram proastă. Aveam şaptesprezece ani, te iubeam şi voiam să cred orice cuvânt îţi ieşea din gură.

— Ok, Kelly, a oftat Bellamy. Ai câştigat.

— Ce-am câştigat? *Spune!*

— Bine. Eu am pus rujul în portbagajul lui John McFadden când aveam doar şaptesprezece ani, la naiba! Da, el a abuzat de mine când eram copil! Da, îl uram, dar n-am crezut că o să înnebuneşti într-atât, *încât să te duci la petrecerea aia!* Doamne, erai praf! Şi Vee…

— De ce ai omorât-o pe Catherine?

— Ce?

— Tu mi-ai omorât sora.

Bellamy s-a holbat la ea, cu gura căscată de uimire.

— Eu… eu… *nu* am…

— Rujul. E evident că tu l-ai adus în garaj. Ştiu asta de ani de zile. Dar uite care-i marea întrebare, Bellamy: de unde ai făcut rost de el? Catherine lua cu ea peste tot prostia aia de ruj european, tubul ăla argintiu, un *Rouge de la Bohème* în ediţie limitată, despre care nu auzise nimeni în Statele Unite. Îl păzea cu preţul vieţii, dar când tu ai vrut să fie clar că John McFadden a omorât-o, ai avut

rujul ăla gata pregătit.

— Nu era singurul tub produs vreodată.

— Era *al ei.* Shane te-a văzut pitindu-l după moartea lui Catherine. Tu ai omorât-o. Şi nu era doar sora mea. Era *şi sora ta.*

— Oh…

— Ieri am aflat. Dar tu ştii de mai multă vreme. Altă minciună.

Bellamy şi-a lăsat capul într-o parte, iar ochii ei au căpătat acea privire, acea lucire răutăcioasă care se ivea atunci când lucrurile nu mergeau aşa cum voia ea şi care o băga în sperieţi pe Kelly pe vremea când erau copii. Acum însă n-o mai speria.

— Porţi un microfon sau ce?

Kelly s-a uitat la ea. S-a gândit la cuţitul din geantă şi a pus o mână peste el.

— Ce crezi, că suntem în vreun film poliţist? Vrei să mă perchiziţionezi?

Bellamy şi-a împreunat mâinile în poala halatului pufos.

— Nu, n-am nevoie să te perchiziţionez.

— Bellamy, a spus Kelly. Nu întinerim. Nu devine obositor să te joci mereu cu mintea celorlalţi?

Bellamy a răsuflat adânc, inspirând şi expirând, apoi şi-a strâns mai tare cordonul halatului.

— Ştii când am aflat despre tatăl meu şi mama ta?

Kelly a scuturat din cap.

— Acum treizeci şi cinci de ani. Catherine mi-a spus.

— Ea ţi-a spus?

— Avea un medalion… Doamne, cât uram medalionul ăla! Parcă mă batjocorea cu el. Fusese un „dar din dragoste”, aşa-mi spunea. Zicea că mama ta se lăuda cu el.

Kelly a scuturat din cap.

— Nu se lăuda. Mama ura faptul că sora mea îl purta. Nu voia să afle nimeni.

— Catherine spunea altceva.

— Dacă mama ar fi vrut ca lumea să ştie, cum se face că, până marţea trecută, eu l-am crezut pe Jimmy tatăl meu biologic?

Bellamy s-a uitat la ea.

— Ei bine, sora ta m-a torturat cu medalionul ăla.

— Cum aţi ajuns măcar să vă cunoaşteţi?

— Prin intermediul lui Vee. Jimmy le-o prezentase pe Catherine lui şi tatălui său, dar cred că, de la bun început, planul ei a fost să se apropie de mine. Şi o vreme i-a mers.

La început mi-a plăcut de ea. Până când a început să-şi zică „moştenitoare de elită a Hollywoodului”.

— Când se întâmpla asta?

— Nu-mi amintesc. Într-o noapte, eram cu toţii acasă la tatăl lui Vee, ameţiţi de droguri, iar Cat m-a luat deoparte, în baie, şi mi-a aruncat bomba. Noi două eram surori vitrege. A spus că ştie de la mama voastră.

— Probabil că a insistat până când…

— Am bănuit-o de minciună. Credeam că tata e un om de treabă. Dar apoi l-am întrebat.

— El ce-a zis?

— La început a negat, dar pe urmă a recunoscut adevărul şi m-a pus să promit că n-o să mai spun nimănui, niciodată. Mi-a zis că asta ar ucide-o pe mama. Sărind direct la ziua de Sfântul Valentin, Cat era însărcinată cu McFadden.

Bellamy s-a strâmbat.

— Mie mi s-a părut dezgustător. Dar ea visa să-şi crească bebeluşul în lux.

— Credea că el o s-o întreţină, că o să se mute împreună… în noaptea aia s-a dus să-l vadă.

— Da. Dar când McFadden i-a spus că nici vorbă, a venit la mine.

— A furat maşina mamei.

— Da.

— A plecat de acasă la trei dimineaţa.

— Şi a condus până la mine acasă. M-a făcut să-i deschid poarta. Se purta ca o nebună. Sunt destul de sigură că luase ceva. Tot zicea că o s-o trezească pe mama şi o să-i zică cine e tatăl ei biologic. Şi că în curând el o să devină bunic, aşa că ar face bine să scoată banul… Făcea o gălăgie mare. I-am zis: „Cat, hai să vorbim despre asta.”

Glasul lui Bellamy s-a frânt. O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz.

— Eu… eu… m-am furişat afară din casă. Mereu făceam asta. Catherine a plecat cu maşina mamei voastre, iar eu m-am luat după ea într-unul dintre automobilele tatei şi aşa am mers tocmai până în Chantry Flats. Pe drum mă enervam din ce în ce mai tare, iar când am coborât amândouă din maşini, n-am mai putut… Se jura că o să-i spună mamei mele… Mi-am pierdut controlul.

— Aşa că ai împins-o.

— Ne certam. Nu mă mai luasem niciodată la bătaie cu cineva, dar uite că eram pe marginea canionului şi eu mă simţeam… mă simţeam plină de… nu pot să explic…

— Furie, a completat Kelly, căci ea ştia, înţelegea. Neputinţă.

— I-am dat un pumn în faţă. Ea a căzut şi oarecum… s-a împiedicat.

Kelly a dat din cap.

— A alunecat peste marginea canionului. A întins mâna către mine. N-am ajuns la timp.

— Înţeleg.

— Tu eşti altfel decât ea, Kelly. M-am împrietenit cu tine pentru că voiam să aflu cât ştii. Dar tu nu ştiai nimic. Tu nu umblai cu tertipuri. Tu erai bună.

Bellamy s-a ridicat în picioare. O altă lacrimă i-a alunecat pe obraz, apoi încă una, lăsându-i dâre de rimel pe faţă.

— Tu ai fost sora mea. Sora mea adevărată.

Kelly s-a apropiat de Bellamy, de braţele ei întinse. S-a uitat în ochii ei negri şi trişti, dorindu-şi s-o îmbrăţişeze, să pună trecutul într-o cutie pe care s-o încuie, să şteargă totul cu buretele şi să treacă mai departe, aşa cum se procedează în familie. Dar ceva a oprit-o. O presimţire rece, fără nume.

— Îmi pare rău, Bellamy, a zis ea încet. Eu nu cred că a fost un accident.

Buzele lui Bellamy au început să tremure.

— N-a fost! a spus ea, apoi a împins-o pe Kelly pe

canapea, a scos un pistol de sub halat şi a împuşcat-o.

Capitolul 34

28 iunie 1980

— Mai vrei? a întrebat Len.

Kelly stătea în Trans Amul lui, prizând cocaină de pe una dintre oglinzile lui trăsnite, o chestie mare, din plastic roz, care părea să-şi aibă locul într-un salon de înfrumuseţare din anii ’50.

— De unde ai oglinda asta? a întrebat Kelly.

— E a mamei.

Fata a izbucnit în râs. Len nu era atât de rău. De vreme ce Vee fugise cine ştie unde, Jimmy era încă la dezintoxicare, iar Bellamy îşi petrecea aproape tot timpul în compania lui Steve Stevens, Kelly îşi mai alina singurătatea cu Len, pe care-l întâlnise întâmplător cu o săptămână în urmă, în timp ce mânca un burger la Tommy’s.

— Te cunosc, nu-i aşa? o abordase tânărul slăbuţ, care avea aceeaşi mustaţă-creion şi aceeaşi cataramă în formă de şarpe cu clopoţei ca în ziua în care o dusese pentru prima dată acasă la Bellamy.

El fusese primul ei sărut, primul ei… orice şi abia dacă şi-o mai amintea. Dar era în regulă. Nici ea nu-i aflase vreodată numele de familie.

Len se oferise s-o ducă cu maşina până acasă la Jimmy, unde, de la o vreme, Kelly locuia singură. Fusese foarte cald în ultimele zile, iar aerul devenise greu şi apăsător, ca o răsuflare fetidă. Ori de câte ori ieşea din casă, Kelly nu se mai putea opri din transpirat, aşa că ea şi Len merseseră în dormitorul lui Jimmy, singura cameră ce avea aer condiţionat. Împărţiseră o sticlă de Jack Daniel’s, iar tânărul rămăsese peste noapte.

Restul era istorie, deşi legătura lor nu se transformase într-o relaţie. Ziua probei avusese un efect ciudat asupra minţii lui Kelly. Ea nu-şi mai dorea un iubit. Era prea furioasă pentru a avea un iubit.

— Deci vrei să fii partenerul meu sau ce? a întrebat Kelly, imediat după ce a mai prizat o „liniuţă”.

— La petrecerea nu ştiu cărui film?

Tânărul a chicotit, dezvelindu-şi dinţii lungi, ca de cal.

— În niciun caz! Chestiile alea sunt prea fiţoase.

— Bellamy o să fie acolo, a spus Kelly. Şi Steve Stevens.

— Steve cine?

— Un actor oarecare.

Len nu cunoştea pe nimeni. Ei îi plăcea asta.

— Ai ceva iarbă?

Trei ore mai târziu, Len şi Kelly intrau pe poarta deschisă a casei lui John McFadden şi parcau Trans Amul în spatele unor Rolls Royce-uri, Bentley-uri şi Jag-uri, amândoi prăvălindu-se afară din maşină, învăluiţi în nori de fum. Kelly s-a lipit de însoţitorul ei. Tricoul lui cu imaginea trupei Black Sabbath era umed din pricina transpiraţiei.

— Îl urăsc pe John McFadden, i-a şoptit ea la ureche lui Len, lingându-l în acelaşi timp pe gât. El mi-a omorât sora.

— Ce-a făcut? Stai aşa! Tu n-ai nicio soră.

Fata i-a cuprins faţa în palme, încercând s-o facă să stea pe loc.

— Eşti foarte drăguţ, a bolborosit ea. Dar eşti prea nărod ca să trăieşti.

Kelly a rătăcit prin toată casa, văzând încăperile luxoase, dotate cu aer condiţionat, când limpede, când ca prin ceaţă. *Sunt mai ameţită decât credeam.* Un actor care-i părea cunoscut a trecut pe lângă ea. Era un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat într-un costum de catifea. A măsurat-o pe tânără din cap până în picioare, dar nu într-un fel măgulitor. Kelly era conştientă de felul în care arăta, cu părul plin de sudoare, îmbrăcată într-o pereche de blugi scurţi şi un tricou portocaliu, luat la întâmplare din dulapul lui Jimmy. *Probabil că ar fi trebuit să mă dichisesc pentru chestia asta.*

Spera să nu iasă prea mult în evidenţă. Îşi alesese

intenţionat ţinuta aceea, ca să poată fugi repede, dar nu se gândise prea mult la cum are să arate. Scopul era să spargă lucruri. Ăsta-i fusese scopul de la bun început. Dacă nu putea să-l dea în judecată pe McFadden sau să-l vadă în arest, atunci avea să-i distrugă fiecare obiect scump din casă şi apoi să fugă înainte ca el să vadă cine-i făptaşul. Len trebuia să conducă maşina cu care urma să evadeze. Dacă avea să-l găsească. Oare unde dispăruse? Kelly a trecut pe lângă un grup de manechine teribil de înalte, toate purtând fuste mini de inspiraţie retro şi cizme în stil disco, ce sclipeau în picioarele lor lungi. Ea nu reuşea să-şi dea seama dacă făceau parte din distribuţia filmului sau erau animatoare plătite pentru petrecere, dar toate aveau aerul acela care lăsa impresia că sunt speriate de propria lor frumuseţe. În starea în care se afla, lui Kelly îi păreau spectaculoase, de pe altă lume.

În celălalt capăt al încăperii, a zărit-o pe Bellamy, îmbrăcată într-o rochie de mătase roşie, care-i scotea în evidenţă părul negru. Lui Kelly îi amintea de o prinţesă. Albă ca Zăpada? Nu. Rose Red[23]. Lângă ea stătea un tip înalt şi blond, probabil Steve Stevens. Kelly s-a uitat o vreme la prietena ei, la felul în care aceasta râdea şi îşi lăsa capul pe spate, ca şi cum conversaţia ar fi fost ceva delicios, demn de a fi savurat. Cum putea să pară atât de fericită în casa lui McFadden? Cum putea să se comporte ca şi cum nu i-ar fi păsat de ce-i făcuse el lui Catherine? Kelly a ridicat o mână şi a fluturat-o în semn de salut. Dar Bellamy s-a uitat drept prin ea. Oare n-o văzuse? Kelly a dat să se îndrepte către prietena ei, când a simţit că cineva o apucă brusc cu mâna. A crezut că e Len, dar când s-a întors, a dat cu ochii de Vee, murdar pe faţă şi cu o privire rătăcită.

— Oh, Doamne, Vee…

— Şşt!

El şi-a dus un deget la buze. Îşi ţinea capul plecat. Kelly l-a urmat prin alte încăperi, pe lângă alţi oameni frumoşi, totul sclipind împrejur, iar ei părând două fantome.

[23] Sora Albei ca Zăpada dintr-o altă poveste a fraţilor Grimm *(N red.).*

— Vrei să spargi lucruri împreună cu mine? a şoptit ea.

Vee a scuturat din cap.

— Vino cu mine!

A luat-o de mână şi a condus-o prin seră, apoi printr-o altă cameră, ce avea un cap de tigru pe perete şi în care câţiva bărbaţi fumau trabucuri, râzând, până când au ajuns în acelaşi loc în care prizaseră cocaină cu două săptămâni în urmă: camera marocană. Vee i-a făcut semn să intre repede, apoi a încuiat uşa după ea. Kelly s-a întors spre el.

— Vee, a dat ea să spună din nou.

Dar băiatul a îndemnat-o să tacă. Nu erau singuri.

În colţul încăperii, cu spatele la ei, stătea John McFadden, exersând un discurs.

— Toţi sunteţi mai mult decât o familie pentru mine, zicea el, adresându-se draperiilor. Împărtăşim o legătură mai puternică decât cea de sânge, iar acea legătură este creaţia. Este arta. Vă mulţumesc foarte mult. Acum bucuraţi-vă de petrecere!

Vee a bătut zgomotos din palme. Pentru prima dată, Kelly s-a uitat mai bine la prietenul ei: blugi plini de noroi închegat, păr slinos. Avea chiar şi un miros rânced, ca şi cum nu s-ar mai fi spălat de săptămâni bune. Unde stătuse? Ce făcuse? Şi iată-l pe tatăl lui, îmbrăcat într-un costum negru şi scump, exersând cuvântarea pe care urma s-o rostească în faţa unor actori. Propriul lui tată, care nici măcar nu se deranjase să-l caute.

— Bravo! a exclamat Vee.

McFadden s-a răsucit brusc.

— Unde naiba ai fost?

Apoi s-a uitat la Kelly.

— Ea ce caută aici?

— Tu n-ai dreptul să-mi pui întrebările astea, i-a răspuns Vee. Am venit aici pentru că am nevoie de răspunsuri, iar tu o să mi le dai.

— Să nu-ndrăzneşti să-mi vorbeşti pe tonul ăsta! Dumnezeule mare, duhneşti!

— Cum ai putut să-i faci aşa ceva? Era… era un om, în carne şi oase.

— Cine?

— Cat. Tu mi-ai răpit-o. Le-ai răpit-o tuturor. De ce?

McFadden a oftat.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Vincent. Acum vreau să te duci sus, să faci un duş, să pui pe tine nişte haine curate…

Vee a scos ceva din buzunarul blugilor. O armă. Aceeaşi pe care o luaseră cu ei în deşert, în urmă cu atâtea săptămâni. A îndreptat-o către tatăl său. McFadden a încremenit. Lui Kelly i s-a uscat gura.

— Nu, a spus ea, cât a putut de calm. Nu, Vee. Nu face asta.

Dar Vee a continuat:

— Nu eşti omul care te-am crezut.

Ţinea pistolul drept în faţa lui, iar mâinile îi tremurau.

— Nu eşti deloc om.

Chipul lui McFadden era perfect neclintit, trupul, nemişcat. Kelly se uita când la Vee, când la tatăl acestuia şi, pentru o clipă, timpul a stat în loc, cei doi rămânând blocaţi astfel: Vee având toată puterea, McFadden aşteptând să vadă cum are s-o folosească.

Până când, în cele din urmă, McFadden s-a mişcat. Umerii i s-au relaxat.

— Ascultă, gunoi drogat! a început el. Lasă jos pistolul ăla sau chem poliţia şi te bag în puşcărie pentru tot restul vieţii tale.

Privirea lui Vee a devenit mai blândă, speriată.

— O s-o fac. Ştii că o s-o fac!

— Tu… tu mi-ai luat-o pe Cat.

— Eşti o mare dezamăgire pentru mine, Vincent, a replicat McFadden. Nu-i de mirare că maică-ta nu vrea să aibă de-a face cu tine.

Pistolul tremura în mâinile băiatului.

— Nu-i adevărat!

— Te-ai întrebat vreodată de ce nu mai primim nicio veste de la ea? Nici măcar de Crăciun?

— Pentru că… pentru că te urăşte.

— Ia mai ghiceşte o dată!

Vee a tresărit, ca şi cum cineva i-ar fi tras o palmă.

— Eşti rău, a şoptit Kelly.

McFadden nici măcar nu s-a uitat la ea.

— Lasă jos pistolul ăla şi du-te la tine în cameră, i-a spus el fiului său. Nu te vreau în preajma oaspeţilor mei.

Vee şi-a coborât braţele. A izbucnit în plâns. McFadden s-a întors la loc şi a reînceput să-şi recite discursul în faţa draperiilor rubinii, ca şi cum Vee şi Kelly nici măcar nu s-ar fi aflat în cameră.

— Îmi pare rău, a şoptit băiatul.

A pus pistolul pe birou şi s-a uitat la Kelly.

— Îmi pare rău.

— Aş vrea să vă întâmpin cu braţele deschise, pe voi, adevărata mea familie, zicea McFadden, în vreme ce Vee se prăbuşea la pământ, hohotind.

Atunci ceva s-a rupt în sufletul lui Kelly.

— Munca pe care aţi depus-o cu toţii mă face să mă simt ca un părinte mândru…

Kelly a luat pistolul. L-a ridicat în faţa ei, ţinându-şi degetele pe trăgaci, simţind cum forţa i se scurge prin braţe, direct în inimă.

— John McFadden, a spus ea.

Bărbatul s-a întors.

— Îţi pare rău pentru ce i-ai făcut lui Catherine?

— Oh, Doamne! Şi tu?

Kelly l-a împuşcat de două ori, în piept.

— Dumnezeule! a exclamat Vee. Dumnezeule, Kelly! I-a cuprins spatele cu braţul, aşezându-şi mâna pe umărul ei.

McFadden a căzut jos, cu ochii ridicaţi către fată. *Ce-am făcut?* s-a gândit Kelly. Gura bărbatului încă se mişca, încercând să rostească ceva.

— Mai puternică decât cea de sânge, a spus el, iar Kelly şi-a dat seama că încă îşi exersa discursul.

A ridicat pistolul şi l-a împuşcat între ochi.

Capitolul 35

2 iunie 2010

Lui Kelly încă i se părea ciudat să stea lângă mama ei, dar începea să se obişnuiască. Femeia o vizitase de câteva ori la spital, în timp ce se recupera după rana de glonţ suferită, însoţită de gardieni de la penitenciarul de stat din Mariposa. Paznicii le tratau pe cele două ca pe nişte vedete de prim rang. Ciudat, una dintre ele era o fermieră, care pe vremuri lucrase la I. Magnin, cealaltă, o fostă deţinută, care lucra pentru un site de socializare semilegal. Gardienii nu se mai săturau de ele. Unul dintre ei chiar îi ceruse lui Kelly un autograf.

Sigur, oamenii se schimbă. Rănile se vindecă, unele mai repede decât altele. Rana de la gâtul lui Kelly, de exemplu, era aproape complet vindecată, având în vedere că fusese una superficială, în vreme ce umărul ei, încă în atele, avea s-o ţină luni de zile la fizioterapie. Bine că Bellamy nu fusese un ţintaş mai bun, iar canapeaua ei în stil sud-vestic încasase majoritatea gloanţelor. *Nu-i ceva personal,* tot spunea ea, în timp ce trăgea şi iar trăgea. Bellamy, care cândva luase arma lui Vee şi trăsese într-un pârâu plin de peşti, fără să verifice dacă pistolul e încărcat. Bellamy, care întotdeauna acţionase mai degrabă din instinct, decât cu o ţintă anume.

În mod straniu, în timp ce Kelly zăcea sângerând pe podeaua sufrageriei, sora ei vitregă îngenunchease şi-i spusese:

— *Nu fac decât să-mi apăr familia.*

Dar la cine se referise? Tatăl ei era mort, mama ei deja depusese mărturie în faţa poliţiştilor, iar fratele ei plecase de acasă, jurând că n-o să mai vorbească niciodată cu ea.

— Eu sunt familia ta, idioato! îi şoptise Kelly.

Şi atunci Bellamy sunase în sfârşit la 911.

Aşa că ironia n-a trecut neobservată: Kelly şi mama ei, stând faţă în faţă cu Bellamy, în însorita cameră pentru

vizitatori a Centrului de Sănătate Mintală din Malibu, cele două fiind acum cele mai apropiate rude care-i rămăseseră fiicei lui Sterling Marshall. Ca de obicei, Bellamy era complet machiată, avea buzele de un roşu-aprins, însă efectul fardurilor era unul ciudat, în contrast cu halatul de spital şi cu privirea goală.

Flacăra din ochii ei dispăruse. Kelly ştia că asta se datora probabil medicamentelor, dar Bellamy arăta ca şi cum vioiciunea ar fi fost stoarsă din ea, ca şi cum, fără familia ei, n-ar mai fi avut pentru ce să trăiască şi ar fi rătăcit fără ţel prin viaţă, o fantomă în căutarea următorului rol pe care să-l interpreteze. Poate că de aceea le rugase să vină. Doctorul ei fusese cel care le sunase pe Kelly şi Ruth, spunând că i-ar face un mare serviciu, dar nu le explicase de ce Bellamy voia să le vadă sau măcar dacă fusese într-adevăr dorinţa ei.

— Scriu o carte, spunea acum Bellamy pentru a treia oară, holbându-se la un punct aflat undeva la mijlocul distanţei dintre Kelly şi Ruth, astfel că niciuna dintre ele nu ştia cui i se adresează. O poveste completă despre cum e să creşti în Hollywood.

— O să apărem şi noi în ea? a întrebat Kelly.

— Poate.

Bellamy şi-a aprins o ţigară. A suflat încet fumul. Apoi s-a uitat la Ruth.

— Pot să te întreb ceva?

— Da.

— Tatăl meu te-a iubit?

Femeia s-a uitat mai întâi la Kelly, apoi la Bellamy.

— A trecut multă vreme de atunci.

— Ştiu asta. Dar te-a iubit? Ţi-a spus că te iubeşte?

Ruth şi-a dres vocea.

— Da, Bellamy, a răspuns ea cu băgare de seamă. Mi-a spus.

— Cum a fost?

— Să fiu îndrăgostită?

— Nu. Cum a fost să-l auzi pe tatăl meu spunând: „Te iubesc”?

Kelly s-a uitat la ea.

— Ţie nu ţi-a spus-o niciodată?

Bellamy a scuturat din cap.

— Nici măcar o dată, a zis ea, cu glas firav, pierdut. Mi-ar plăcea foarte mult să ştiu cum sună vorbele astea în gura tatălui meu.

Kelly şi Ruth au părăsit centrul medical în tăcere. Prin mintea lui Kelly se depănau tot felul de imagini: Bellamy Marshall la şaptesprezece ani, aruncându-i un bileţel în timpul orei de ştiinţe, cercetând-o cu ochii daţi cu rimel în oglinda retrovizoare, întrebând-o dacă se distrează.

— Ştii ce-mi plăcea cel mai mult la Bellamy pe vremea când eram copii? a spus ea.

Ruth s-a întors către fiica ei.

— Stilul ei de viaţă încântător?

Kelly a scuturat din cap.

— Nu, a răspuns ea. Îmi plăcea pentru că îmi dădea foarte multă atenţie. Dar acum, privind în urmă, cred că e posibil doar să-şi fi studiat adversarul.

Ruth a clătinat din cap.

— Nu privi cu cinism la amintirile tale, Kelly. Pune-le într-o lumină aurie. Transformă-le într-o ficţiune frumoasă. Numai pe ele le ai.

— OK. Bellamy m-a adorat. Chiar m-a iubit ca pe o soră.

— Aşa te vreau!

În timp ce se pregătea să urce în camioneta ei, gata să se întoarcă la Sfidare, Ruth i-a atins mâna fiicei sale şi i-a zâmbit.

— Ştii, acum când stau să mă gândesc, nu sunt foarte sigură că Sterling mi-a spus vreodată „te iubesc”. Dar tot e frumos să-mi amintesc că aşa au stat lucrurile.

Kelly a înghiţit în sec.

— Mi-e dor de Shane, a zis ea.

— E bine să-ţi fie dor de oameni. Asta îţi aminteşte că nu eşti singură pe lume.

— Ţie ţi-a fost dor de mine, mamă?

— În fiecare zi.

Kelly şi-a sărutat mama pe obraz. A privit-o cum se îndepărtează, gândindu-se la Shane care, cu doar o săptămână în urmă, plecase definitiv spre San Francisco.

Fusese ultima persoană care ieşise din viaţa ei. Despărţirea lor se dovedise amiabilă, dar ciudată şi tristă.

— *Nu pierzi un soţ, ci câştigi un frate,* îi spusese el, în timp ce se urca în limuzina trimisă de la aeroport.

— *Dar pierd un soţ!* răspunsese Kelly.

— Domnişoară Lund!

O voce tânără şi entuziasmată a smuls-o din gândurile ei. Kelly s-a întors şi a văzut o asistentă ce traversa în grabă parcarea, apropiindu-se de ea, în timp ce flutura o foaie ruptă dintr-un carneţel.

— Am uitat ceva? a întrebat Kelly.

— Nu.

Asistenta avea păr blond, strălucitor şi ochi rotunzi, deschişi la culoare, ca ai unei pisicuţe.

— Pur şi simplu nu-mi vine să cred că dumneavoastră sunteţi. Sunt un mare fan.

Kelly s-a uitat lung la ea.

— Al meu?

— Da! Felul în care aţi luat vina asupra dumneavoastră ca să vă apăraţi prietenul. Toţi anii în care aţi stat la închisoare deşi nu aţi omorât pe nimeni. Sunteţi o eroină!

Kelly s-a silit să zâmbească, crâmpeie din acea noapte de 28 iunie 1980 ivindu-i-se brusc în minte, înainte să le îndese înapoi într-un sertar.

— Mulţumesc, a răspuns ea.

Asistenta i-a întins foaia şi un stilou.

— Îmi daţi un autograf, vă rog? Eu sunt Jenna. Cu *J.*

Kelly a pus hârtia pe maşină şi a scris.

Pentru Jenna:
Nu înceta niciodată să crezi!
Cu drag, Kelly Michelle Lund

Fata a fost cât pe ce să leşine. Kelly s-a urcat în maşina ei.

— Mersi, Vee! a şoptit ea, deşi, la drept vorbind, nu avusese niciodată nevoie de vreun favor din partea lui şi nu avusese niciodată nevoie să-l aibă în viaţa ei mai mult decât fusese.

Peste două ore, urma să fie din nou acasă, cu păsările şi cu laptopul ei, cu îngerul ce avea un craniu în loc de faţă şi cu fostul ei agresor, tatuatul Rocky Trei, care acum era o persoană în care putea să creadă. Kelly a ieşit pe autostrada de pe coasta Pacificului şi a coborât geamurile, simţind mirosul oceanului, privind către drumul dinaintea ei şi, pentru o foarte scurtă clipă, amintindu-şi de ultimele cuvinte ale lui McFadden, de senzaţia pe care i-o dăduse pistolul atunci când se descărcase în mâinile ei, în vreme ce bărbatul zăcea pe covorul colorat, mormăindu-şi discursul. *O eroină.* Kelly avea impresia că ar fi fost în stare să conducă o veşnicie.

Mulţumiri

Mari mulţumiri detectivilor Tim Marcia şi Mitzi Roberts de la poliţia din Los Angeles, serviciul Tâlhării şi Omoruri, care m-au primit cu îngăduinţă la locul lor de muncă şi au răspuns la multele, multele mele întrebări. Tot ce am scris corect în legătură cu personajul Barry Dupree se datorează ajutorului lor. Tot ce am greşit… ei bine, e din vina mea.

Ca întotdeauna, mulţumiri minunatei Deborah Schneider, extraordinarului meu editor Lyssa Keusch şi neobositei Rebecca Lucash. Sunt extrem de recunoscătoare lui Liate Stehlik şi echipei de la Harper Collins / William Morrow pentru tot sprijinul pe care mi l-au acordat.

Mulţumiri lui Stephanie Riggio pentru priceperea ei în ceea ce priveşte parcul naţional Joshua Tree, Marciei Clark pentru priceperea în domeniul legislaţiei, lui Bill Ward pentru că a dat un nume clubului meu de striptease şi Lindei Flyntz Rubin pentru amintirile ei legate de păpuşile stricate din anii ’70. Le sunt recunoscătoare şi prietenilor mei scriitori, pentru ajutorul şi reacţiile lor, mai ales lui Megan Abbott şi Paul Leone, care au contribuit la începutul acestui proces, şi lui Abigail Thomas, care m-a sprijinit la final. Mulţumiri şi grupului meu de scriere, FLs, care mă incită, mă inspiră şi mă fac să râd zilnic, chiar şi atunci când mă apropii de un termen limită de predare. Mulţumesc şi magazinului The Golden Notebook din Woodstock, New York, cunoscut şi drept cea mai bună librărie care a existat VREODATĂ, pentru faptul că susţine autorii locali.

Chas Cerulli şi James Conrad, Anthony Marcello şi Paul, Jamie şi Doug Barthel, vă mulţumesc că mi-aţi ascultat văicărelile şi că m-aţi ajutat să-mi păstrez (la un nivel rezonabil) sănătatea mintală în timp ce scriam această carte. Mulţumiri şi toată dragostea mea uimitorilor mei socri, Sheldon şi Marilyn Gaylin, şi minunatei mele mame,

Beverly LeBov Sloane. Şi lui Mike, şi Marissei, pe care nu i-aş putea îmbrăţişa vreodată îndeajuns.

ALISON

GAYLIN

CRIME

Nimeni nu e perfect. Fiecare are ceva de ascuns.

Pe 28 iunie 1980, la o petrecere, Kelly Michelle Lund îl împușcă mortal pe John McFadden, regizorul nominalizat la Oscar. Ani în șir se fac tot felul de speculații privind motivele enigmaticei adolescente. Condamnată pentru crimă, Kelly își pierde tinerețea și libertatea, dar își păstrează secretele.

Treizeci de ani mai târziu și la cinci ani după eliberarea din închisoare, trecutul se întoarce și o bântuie pe Kelly. Socrul ei, Sterling Marshall, o legendă a filmului, este găsit într-o baltă de sânge în locuința sa din Hollywood Hills, împușcat în cap, exact ca fostul său prieten, John McFadden.

Din nou, Kelly este principala suspectă. De data aceasta însă, are niște aliați care sunt convinși că femeia nu are legătură cu niciuna dintre crime. Să fie Kelly într-adevăr nevinovată?

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-907-9